39. ÉVFOLYAM, 51–52. SZÁM 1983. DECEMBER 22.

Ludas Matyi

KÉTEZREDIK, JUBILEUMI SZÁM

48 oldalon 48 szerző rajza és írása
48 válasz körkérdésünkre
48 ezer forintos rejtvénypályázat

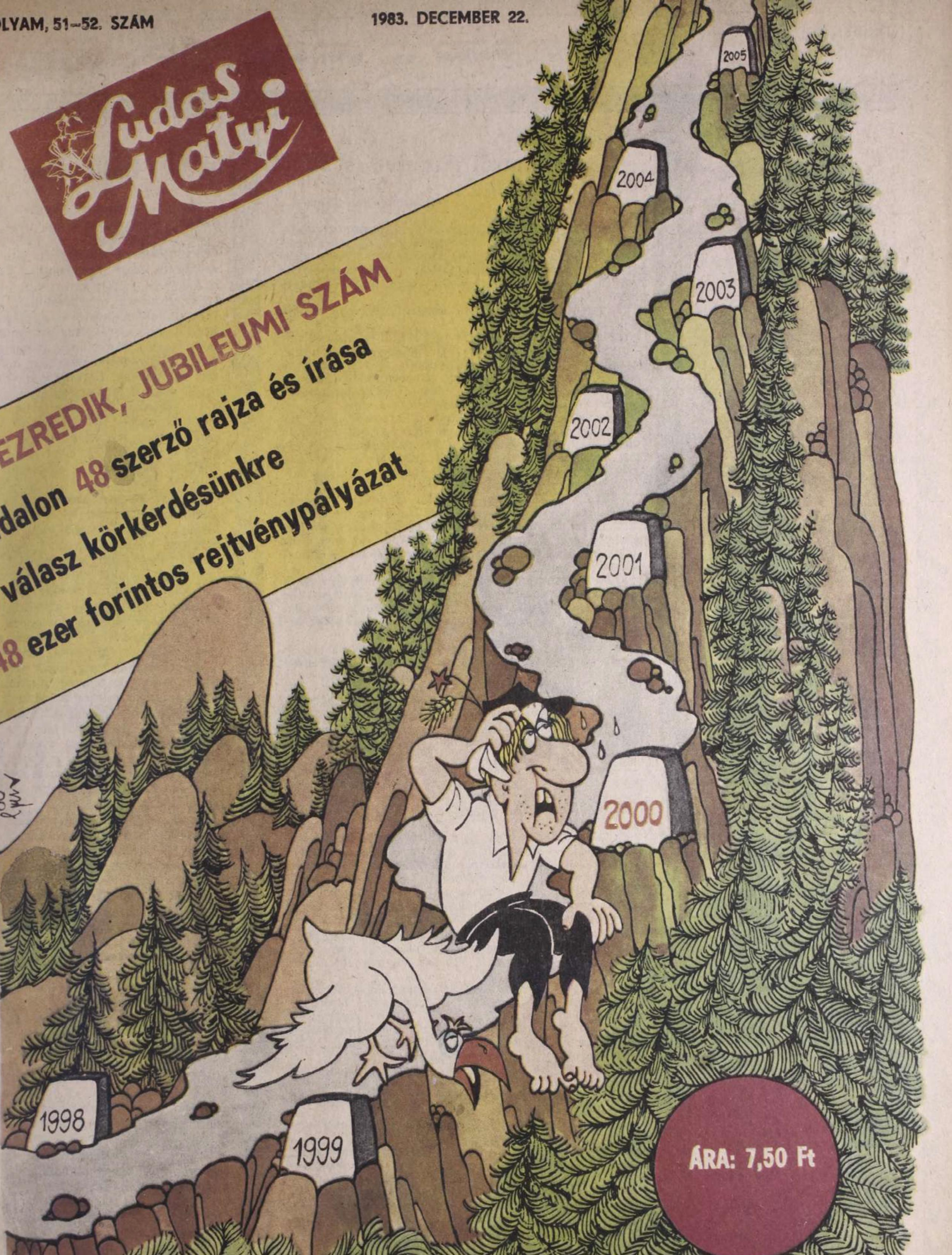
2005
2004
2003
2002
2001
2000
1999
1998

ÁRA: 7,50 Ft

Balázs-Piri Balázs rajza

EGYRE MEREDEKEBB...

RADVÁNYI BARNA:

Három a magyar

Kultúra és szappanhab

Míg az asszonyok a konyhán a kövér kappanokkal bajlódtak, a férfiak csendes piaszó mellett vitatkozgattak.

— Langusztát nem lehet állva enni! — fakadt ki az agronómus.

— Lehet, csak egy kicsit körülményes — így a doktor.

— Min dühöngsz, dinnyecsősz? — ment közelebb hozzájuk az építész.

— Kinyitom reggel fél nyolckor a rádiót, hogy meghallgassam a mára rendelt időjárást, s mi zeng-zúg sztereóban? A Jupiter-szimfónia. Szép, szép, szívesen meg is hallgatom, amikor annak ideje van. De éhomra nem iszunk testes borokat, hajnalban nem hallgatunk szimfóniákat.

— A zene nem ismer határokat, sem időbeli korlátokat — vélekedett a doktor. — Egy szép muzsika a nap bármely szakában élvezhető. A rádiót csak dicséret illeti azért, amit zenei művelődésünkért tesz. Ezáltal is nő hírünk, nevünk a világban!

A tanár eddig hallgatott, de most nem állta meg szó nélkül:

— A minap kezembe akadt egy nyugatnémet újság. Nézegettem a keresztrejtvényt: Balkan-staat, hat betű. Végigsoroltam a balkáni államok nevét, egyik sem stimmelt. Tudjátok mi jött ki? Ungarn. Magyarország. Enynyit a hírünkről, nevünkről.

A doktor nem tágított:

— Érzékletes hasonlatok hangzottak el itt langusztáról, borokról, de hát a zene nem élelmiszer, a kultúra nem áru...

— Nagyon is az — ellenkezett az építész. — Még szabott árak is vannak. Tudod például, hogy mennyit ér a Thália Színház? Vagy menynyit ér egy múzeum?... Na nem a novemberi sajnálatos eseményekre gondolok, amikor hét híres festményt meglátni és megszerezni pillanatok műve volt... A fiam kollégista Pesten. Elment a Thália Színházba, kapott jutalmul két zsetont. Megnézett egy múzeumot, kapott egy zsetont. Szappanos vízzel locsolkodott a zuhanyozóban: büntetésből levontak tőle öt zsetont... Innentől már csak egy egyszerű számtani művelet, hogy pontosan megtudd, mennyi a kultúra ára, és értéke.

Talán a konyhából közeledő kappansült illata tette, de az imént még oly dühös agronómus egészen megenyhült:

— Tudjátok, én már nem is bánom: legyen hajnalban szimfónia a rádióban. De akkor egyezzünk meg: a Zeneakadémián is mondják be néha műsor közben az időjárási előrejelzést!

A lentről jött elvtárs

In memoriam Járások

Margóka, a Titkár Elvtárs nagytapasztalatú titkárnője éppen a Székház ablakánál időzött, szórakozottan szemlélte Székhelyváros szokott hétköznapi unalmát. Még szerencse, hogy abban a pillanatban pont odanézett! Rohant is azonnal a főnökéhez, lelkendezve:

— Titkár Elvtárs! Titkár Elvtárs! Jött egy elvtárs lentről!

Titkár Elvtárs mindkét helyettesével rögtön az ablakhoz sereglett. Idősödő férfi érkezett a kapu elé, amolyan fél ünneplősen, a jobbik szürke ruhájába öltözve. Biciklijét egy fához támasztotta, a nadrágcsíptetőket gondosan zsebre tette, arcáról, homlokáról zsebkendőjével gondosan letörölgette a port.

— Azonnal telefonáljon Elnök Elvtársnak, hogy fáradjon át és a tömegszervezeti elvtársakat is rendelje ide — adta ki az utasítást Titkár Elvtárs, majd lesietett, hogy még a kapuban üdvözölhesse a vendéget:

— Ezt a kedves meglepetést! Kérem, kerüljön beljebb. Igazán nem várt öröm...

— Miért nem tetszett ideszólni telefonon? — kérdezte meggondolatlanul az Első Helyettes, de rögtön meg is bánta, mert eszébe jutott a statisztika: hazánkban ezer lakosra 12 és fél telefon jut, s a vendégen rögtön látszott, hogy ő a többi 987 és fél lakoshoz tartozik.

Mire felértek az emeletre, Margóka már kirakta a tanácsterem asztalára a konyakot, a cseresznyepálinkát, a sósropogóst, s bedugta a kávéfőző zsinórját. Percek alatt ott teremtek azok a Jelentősebb Elvtársak is, akiket riasztott.

— Emelem poharam a mi kedves vendégünkre! — kezdte a tósztot Titkár Elvtárs. — Igazán megtisztelő számunkra, hogy sok gondja, munkája közepette időt szakított ránk, felkeresett bennünket. Mi mindig nagyon kíváncsiak vagyunk arra, hogyan értékelik a munkánkat odalent az elvtársak, mik a direktívák, mik az elvtársak. Természetesen szívesen beszámolunk munkánkról, eredményeinkről, gondjainkról. Mire kíváncsi az elvtárs?

— Leginkább a városra volnék kíváncsi... Valamikor itt voltam ipari tanuló, de mostanában nagyon ritkán járok be ide, csak ha nagyvásár van, vagy aktívaértekezlet. Azóta nagyon sokat fejlődött itt minden...

Az Első Helyettes odasúgta Margókának: szóljon le a garázsba, álljanak elő a gépkocsik. De a nagytapasztalatú titkárnő inkább a sportköri elnöknek szólt, hogy hozzák át a túraszakosztályból az összes használható kerékpárt. És igaza lett, mert a lentről jött elvtárs makacsul ragaszkodott a saját járművéhez, így a többiek is kénytelenek voltak biciklin követni.

Mire — három óra múlva — visszaérkeztek Margóka újból feltöltötte konyakkal, cseresznyepálinkával, sósropogóssal a tanácskozó asztalt és friss kávét főzött.

— Szeretnénk, ha kedves vendégünk elmondaná nekünk, hogy van megelégedve azzal amit látott — mondta két pohăremelés között Titkár Elvtárs. — Ugyanakkor hálásak lennénk, ha választ kaphatnánk a minket foglalkoztató kérdésekre. Odalent mégis tisztábban látják az elvtársak a dolgokat...

— Kérdezzenek bátran, elvtársak — készségeskedett az illusztris vendég.

Titkár Elvtárs elő is hozakodott az őt leginkább izgató kérdéssel:

— A mi munkánkat hogyan ítélik meg a lenti elvtársak?

— Azt hiszem, az a baj, hogy túlságosan sok a kecskeméti kofa a kisebb-nagyobb beosztásokban. Hogy milyen a kecskeméti kofa? Kimegy hajnalban a piacra, kipakolja a szőlőt, almát, szilvát. Már az első negyedórában akad rá vevő, jó árat is ígér, de a kofa nem adja. A vevő ráígér, a kofa mégsem adja. De miért nem? — mérgeskedik a vevő. Mire a kofa: mert akkor mit csinálok én itt délig?

* * *

Másnap az MTI gyorshírben jelentette:

Székhelyvárosban tegnap látogatást tett egy lentről jött elvtárs. Az alacsony rangú vendég megtekintette a város intézményeit, majd elbeszélgetett a helyi állami és társadalmi vezetőkkel.

Ballantines

Egy ötödik emeleti ablakból a kórház hátsó udvarára repült egy üveg Ballantines. Öt perc múlva — ötödik emeleti rendelőjében — szívéhez kapott Kormos doktor és hátra hanyatlott a széken...

A kórház büféje olyan volt, akár egy Konzumturiszt: márkásabbnál márkásabb italok mindenfelé a polcokon. A készlet soha ki nem fogyott, annak ellenére, hogy a forgalom igen nagy volt, s Aranka, a büfésnő évek óta nem vásárolt új italokat. Hanem a körforgás, az óriási volt! Jött a gyógyult beteg, vagy a hozzátartozó, vett egy üveg hálaitalt a doktorának... Negyedóra múlva az asszisztensnő, malaclopója alatt az üveggel lesétált a büfébe, ahol is Aranka — némileg olcsóbban — visszaváltotta az italt.

Kormos doktor absztinens volt, az ajándékba kapott italokat mindig Gizikének, az asszisztensnőjének adta, soha meg sem kérdezte, megissza-e, vagy mit csinál vele. Gizike sem tartotta fontosnak, hogy főnökét tájékoztassa a büfében folyó beváltó akcióról.

Arankában valahogy az a tévhit alakult ki, hogy Kormos doktornak a Ballantines a kedvenc itala, ezért minden páciensének azt ajánlotta, hogy vegyen. A doktor sokáig nem fogott gyanút, de úgy a huszadik üvegnél feltűnt neki, hogy a címke mintha kopottabb volna. A körmével tett rá egy alig észrevehető jegyet. Nem csalódott: két nap múlva visszakapta ugyanazt az üveget. Másnap megint. Újabb két nap múlva harmadszor is ott volt a megjelezett üveg. Nem adta oda Gizikének, betette a táskájába, hazavitte.

Kormos doktorné egy vízcsap megjavításáért a házmesternek adományozta a nemes, de számukra értéktelen italt. A házmester tovább ajándékozta — egy kis protekció reményében — a házkezelőség vezetőjének, aki Fehér doktor páciense volt. Fehér ugyanabban a kórházban dolgozott, ahol Kormos, így a Ballantines hamarosan újból Arankához került.

Amikor alig néhány nap múltán Kormos doktor megint az asztalán találta a megjelölt üveget, valami babonás félelem fogta el. Eszébe jutott, hogy gyerekkorában volt egy csipás macskájuk, amitől sehogysem tudtak megszabadulni, hiába kerékpározott el vele a tizedik faluba, egy hét múlva a macska — csontsoványan — onnan is hazavánszorgott. Ismét táskájába tette az üveget, kiautózott egy városszéli lakótelepre, s egy szeméttartály aljára rejtette.

Hogy, hogy nem, a Ballantines egy hét leforgása alatt visszaszármazott Kormos doktorhoz. Alighogy a hálálkodó beteg kilépett a szobájából, a doktor kinyitotta az ablakot, s kidobta az üveget.

Öt perc múlva kopogtak a rendelő ajtaján. A portás állt a küszöbön, kezében a Ballantines.

— Valahonnan kidobták ezt az üveget, még szerencse, hogy épp ott jártam és elkaptam. Én nem élek vele, de úgy tudom, hogy a doktor úrnak ez a kedvenc itala...

Kormos doktor a szívéhez kapott és hátra hanyatlott a széken.

BRENNER GYÖRGY:

Más most...

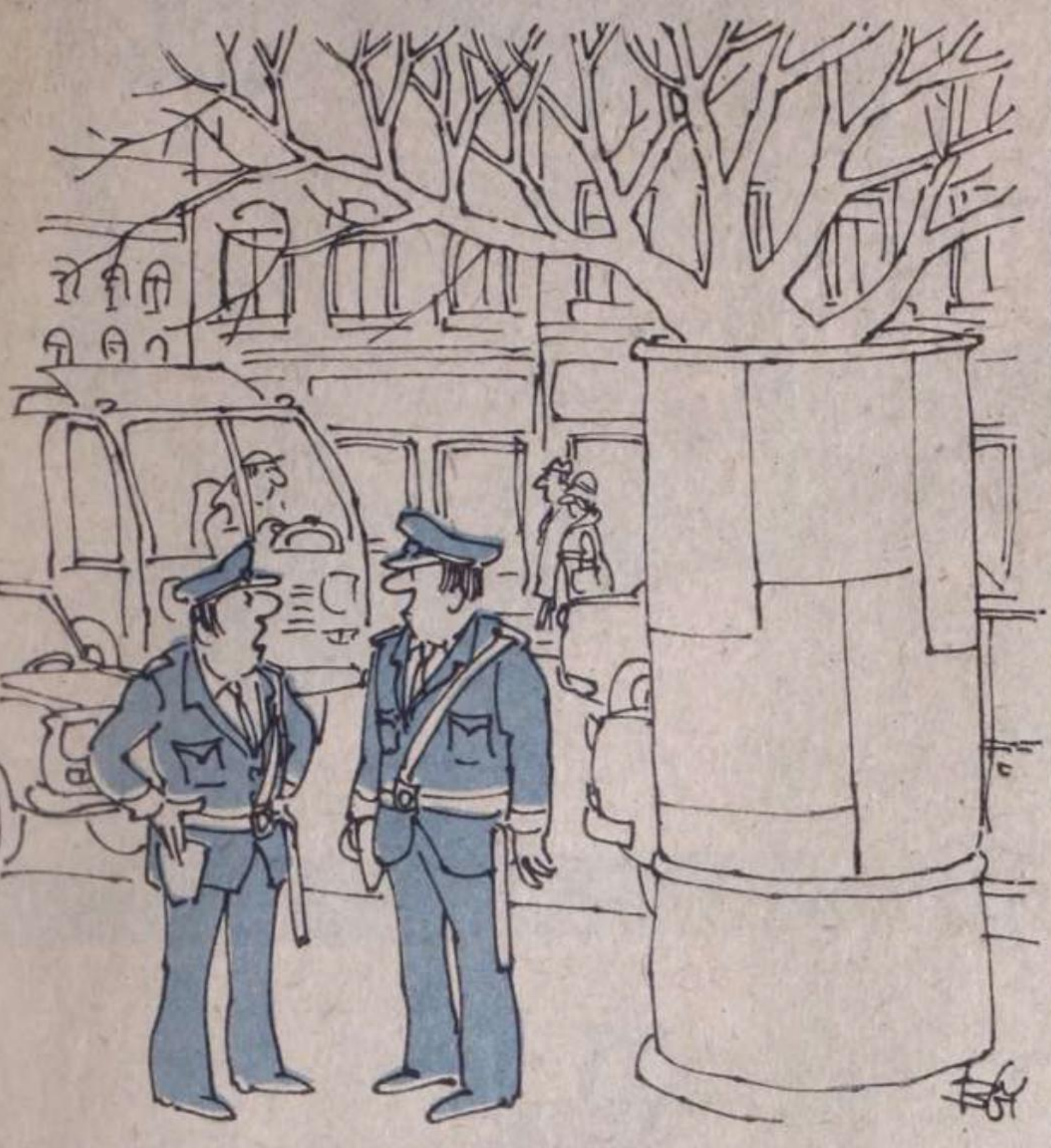

– Nyugaton se lennék rendőr, cipelni azokat a nehéz tüntetőket . . .

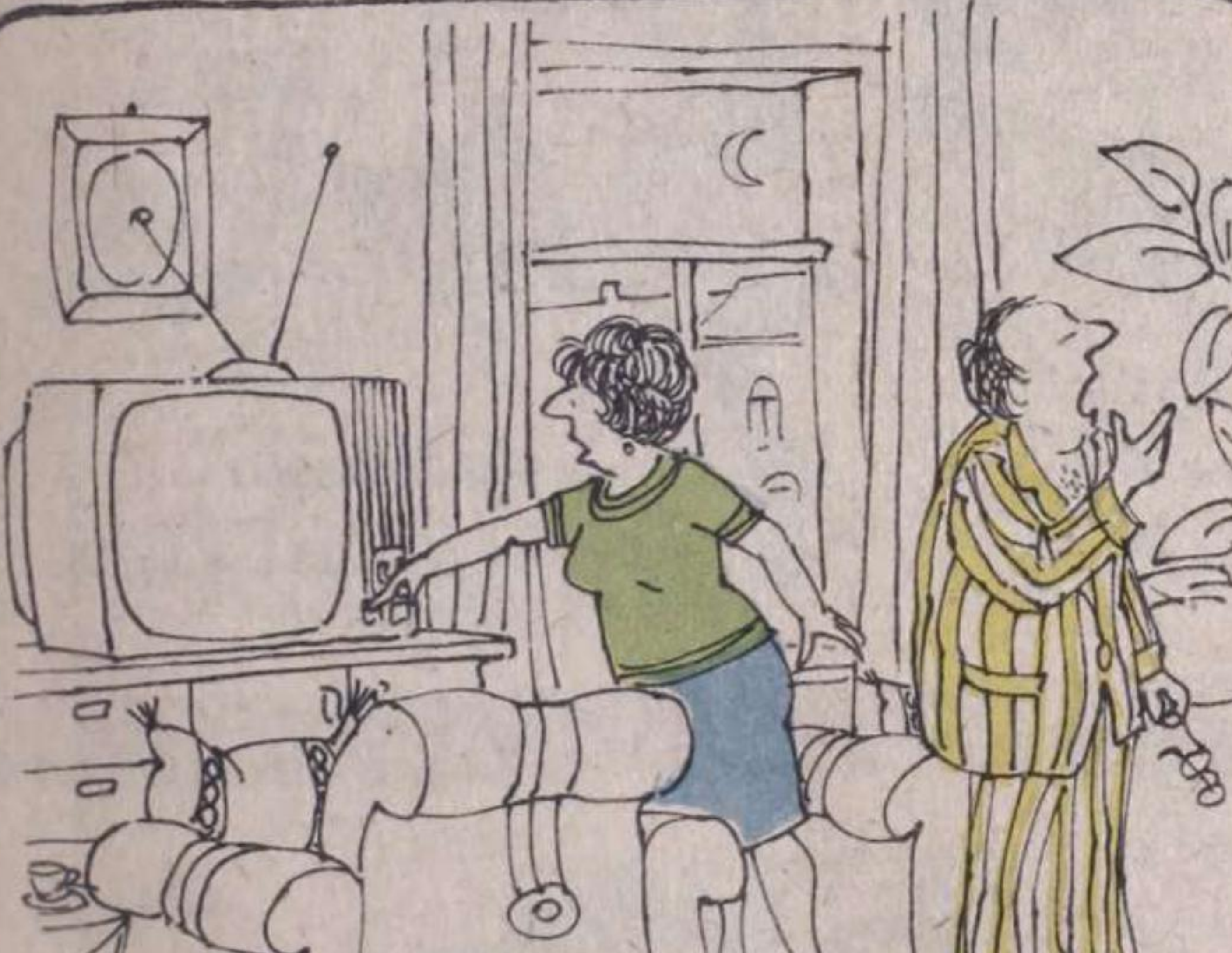

– Mostanában úgy döntött a tévé, hogy végre elengedi a nézőket színházba, moziba meg a rokonokhoz . . .

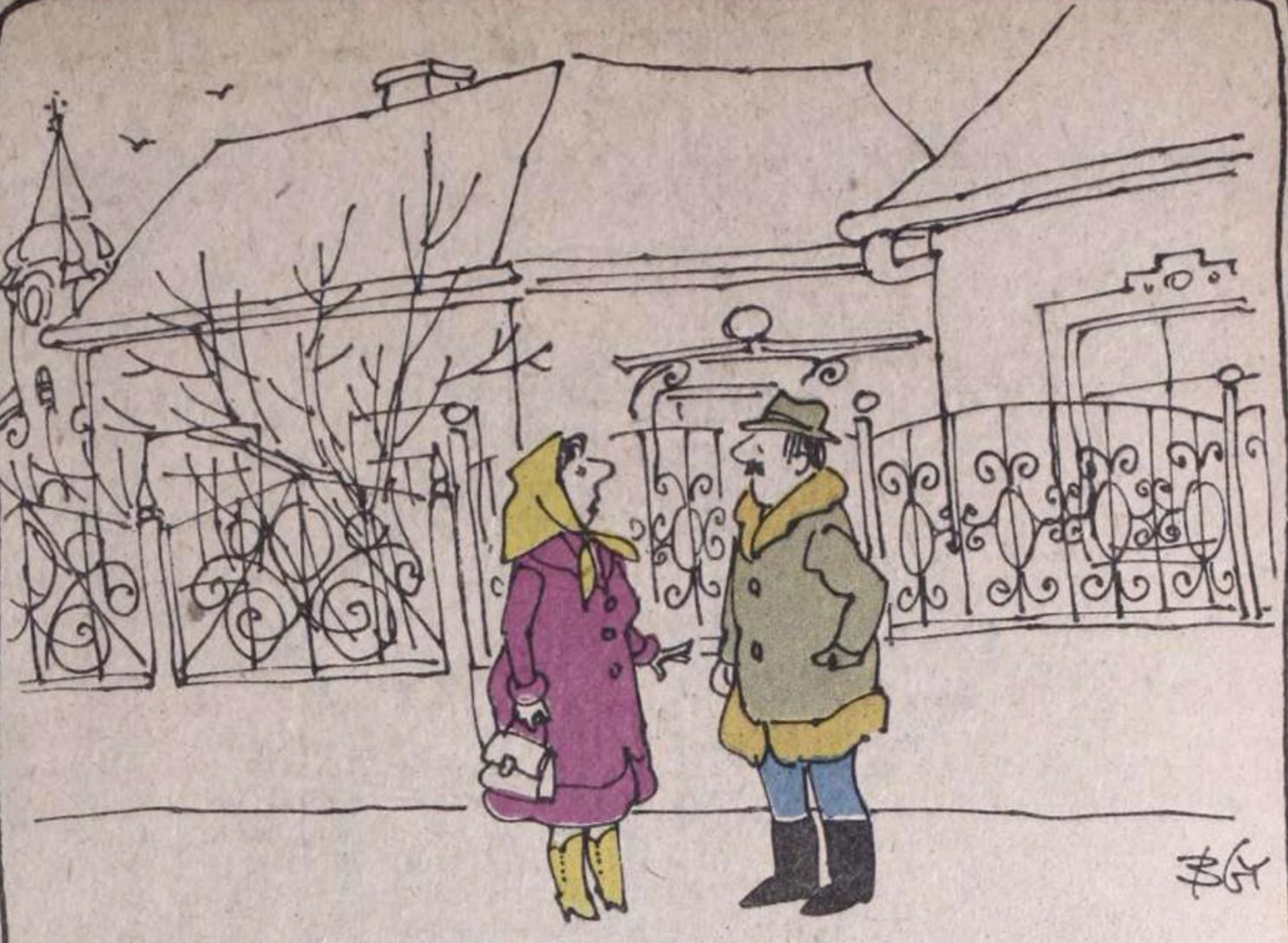

– Van már gázkötvény, vízkötvény, telefonkötvény, én mégis a legszívesebben békekölcsönbe fektetném a pénzem!

FELSŐ TÍZEZER

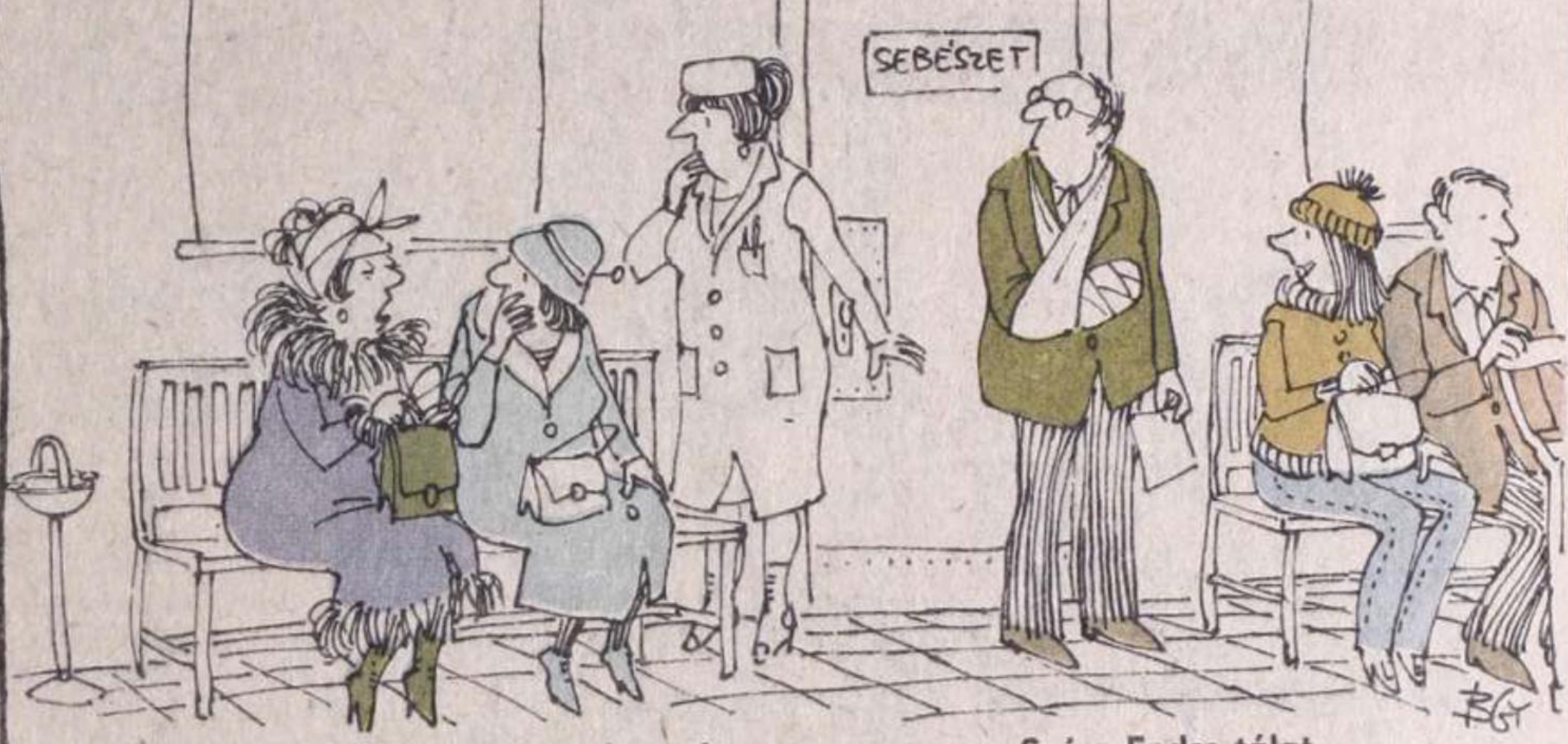

– És akkor a fejemhez vágott az uram egy Szász Endre-tálat.

VILMA NÉNI

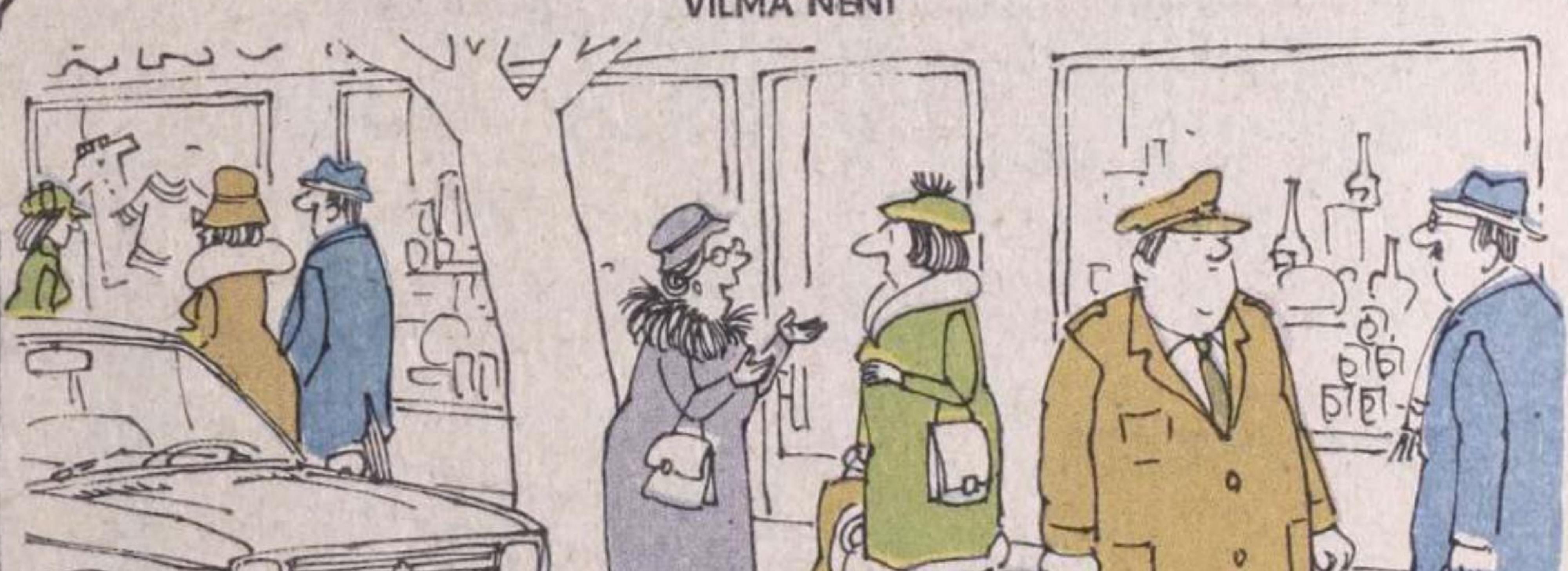

– Amíg ilyen molettek a katonák, én hiszek a békében!

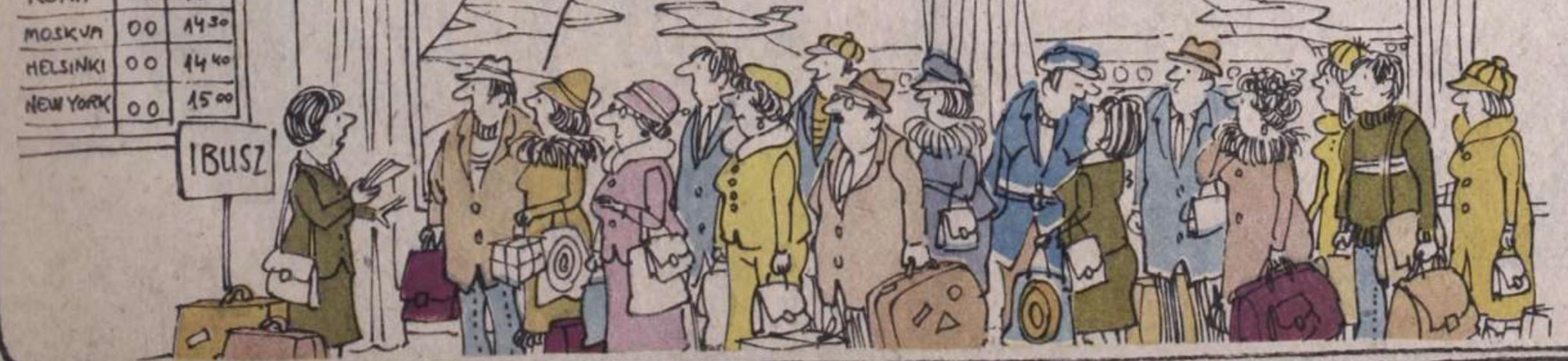
BUDAPEST 00 13⁰⁰
PARIS 00 13¹⁰
ROMA 00 14⁰²
MOSKVA 00 14³⁰
HELSINKI 00 14⁴⁰
NEW YORK 00 15⁰⁰
IBUSZ

TÁRSASUTAZÁS

– Nem várunk tovább hiányzó utasainkra, majd hazahozza őket a honvágy.

SZŰR-SZABÓ
JÓZSEF:

EGY KIS JÖVŐBELÁTÁS

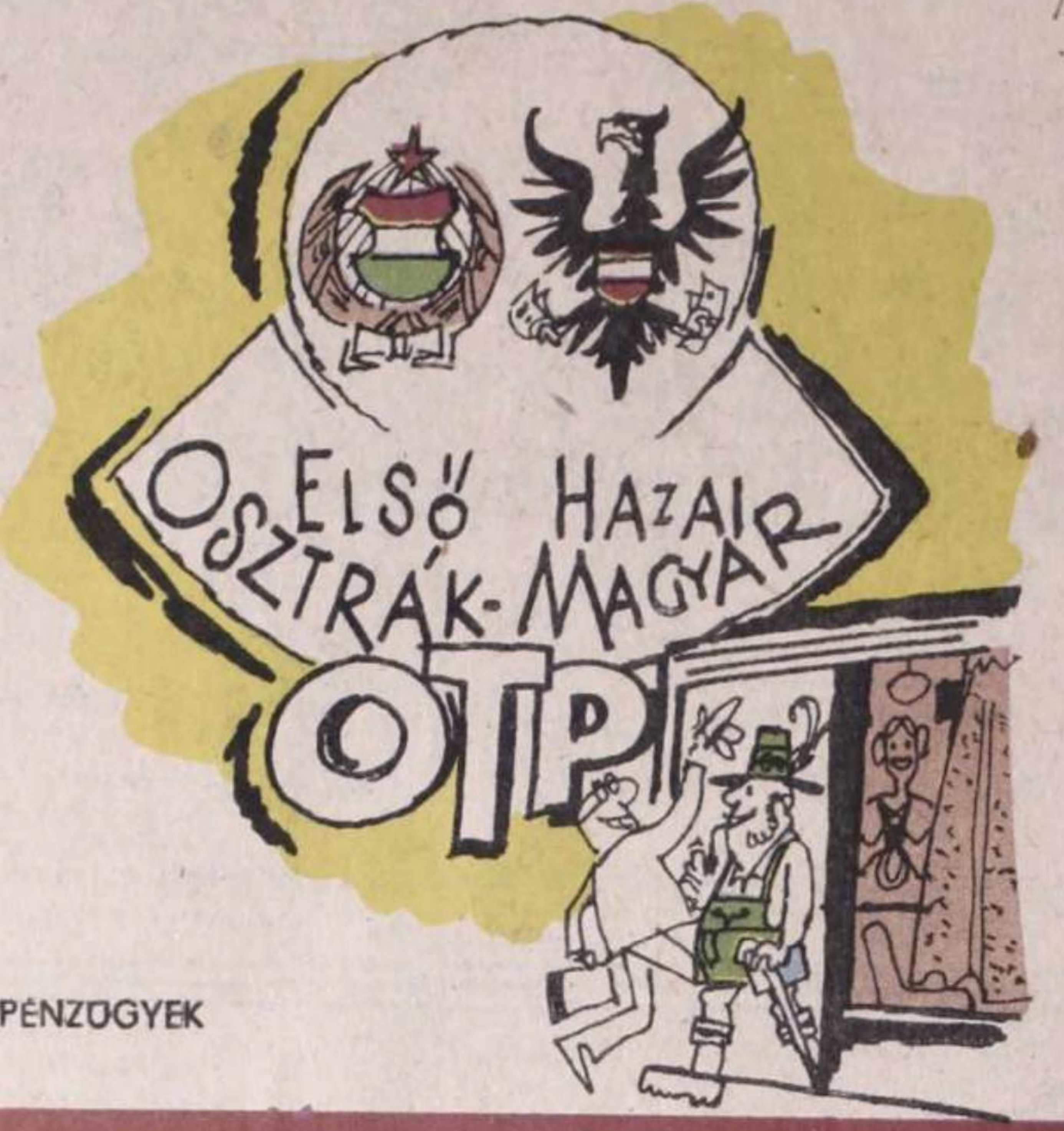
ELSŐ HAZAI
OSZTRÁK-MAGYAR
OTP

RENDEZETT PÉNZÜGYEK

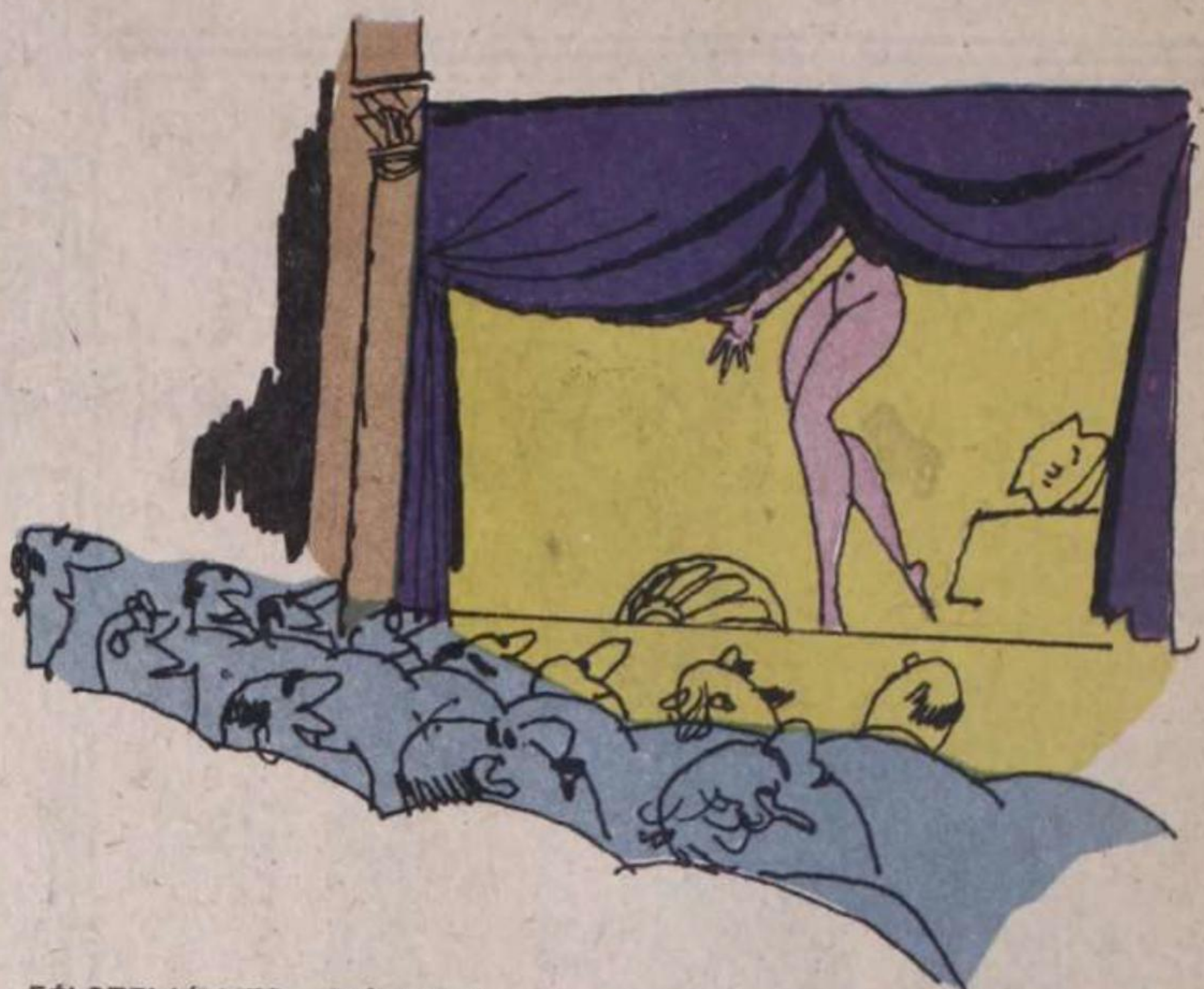

FÉLSZEMÉLYES SZÍNHÁZ

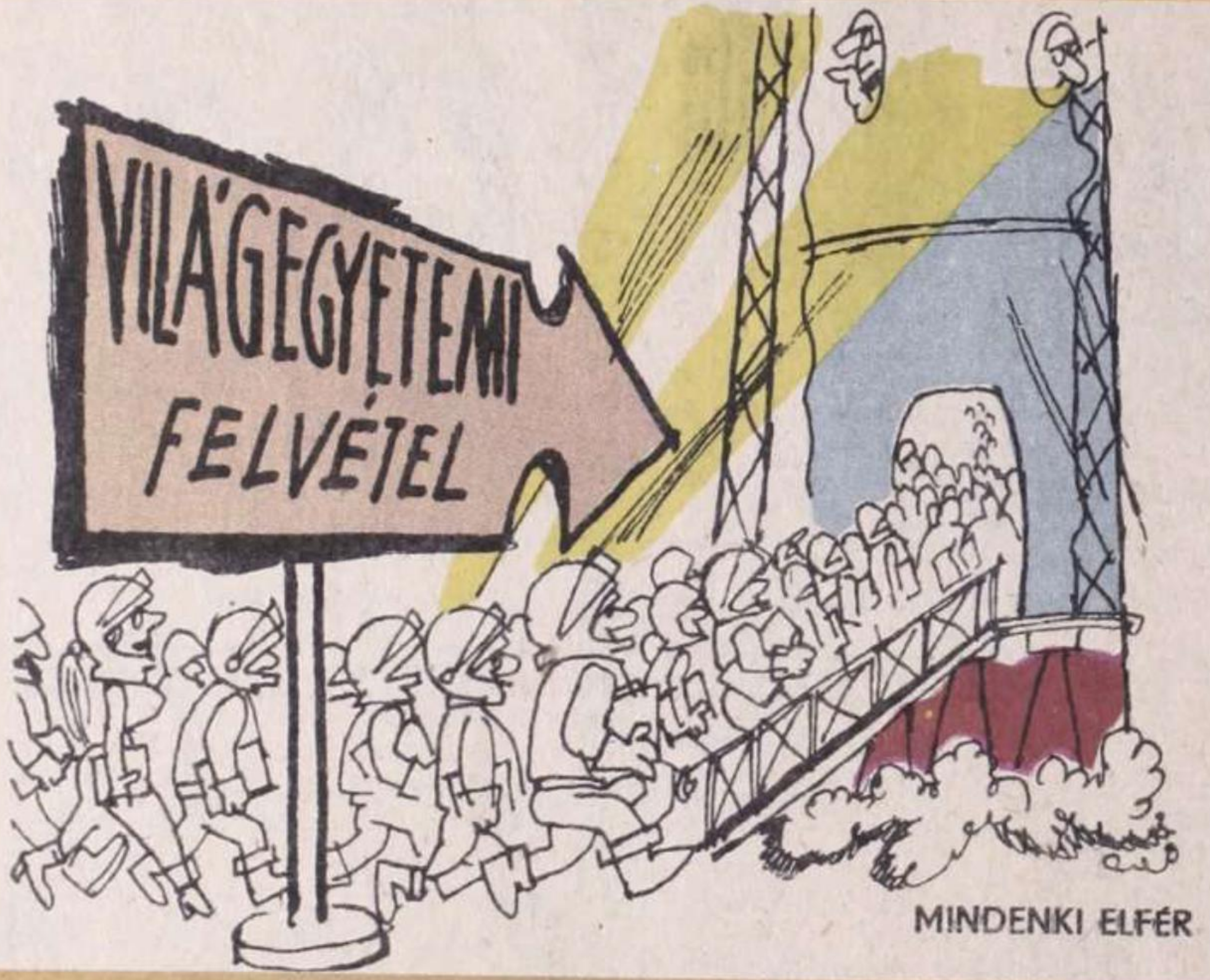
VILÁGEGYETEMI
FELVÉTEL

MINDENKI ELFÉR

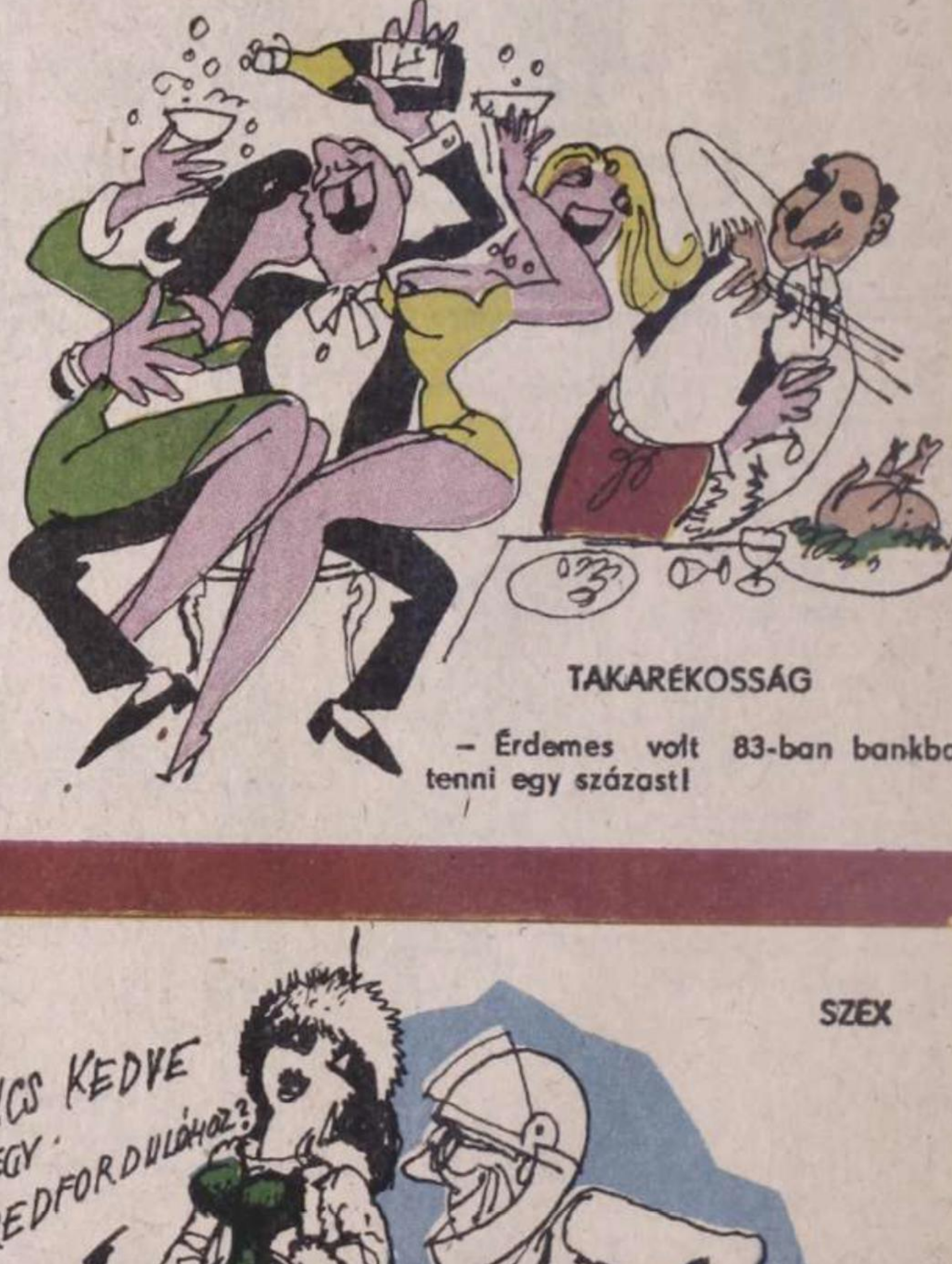

TAKARÉKOSSÁG

– Érdemes volt 83-ban bankba tenni egy százast!

OSCAR-DIJ KIRAKODÁS

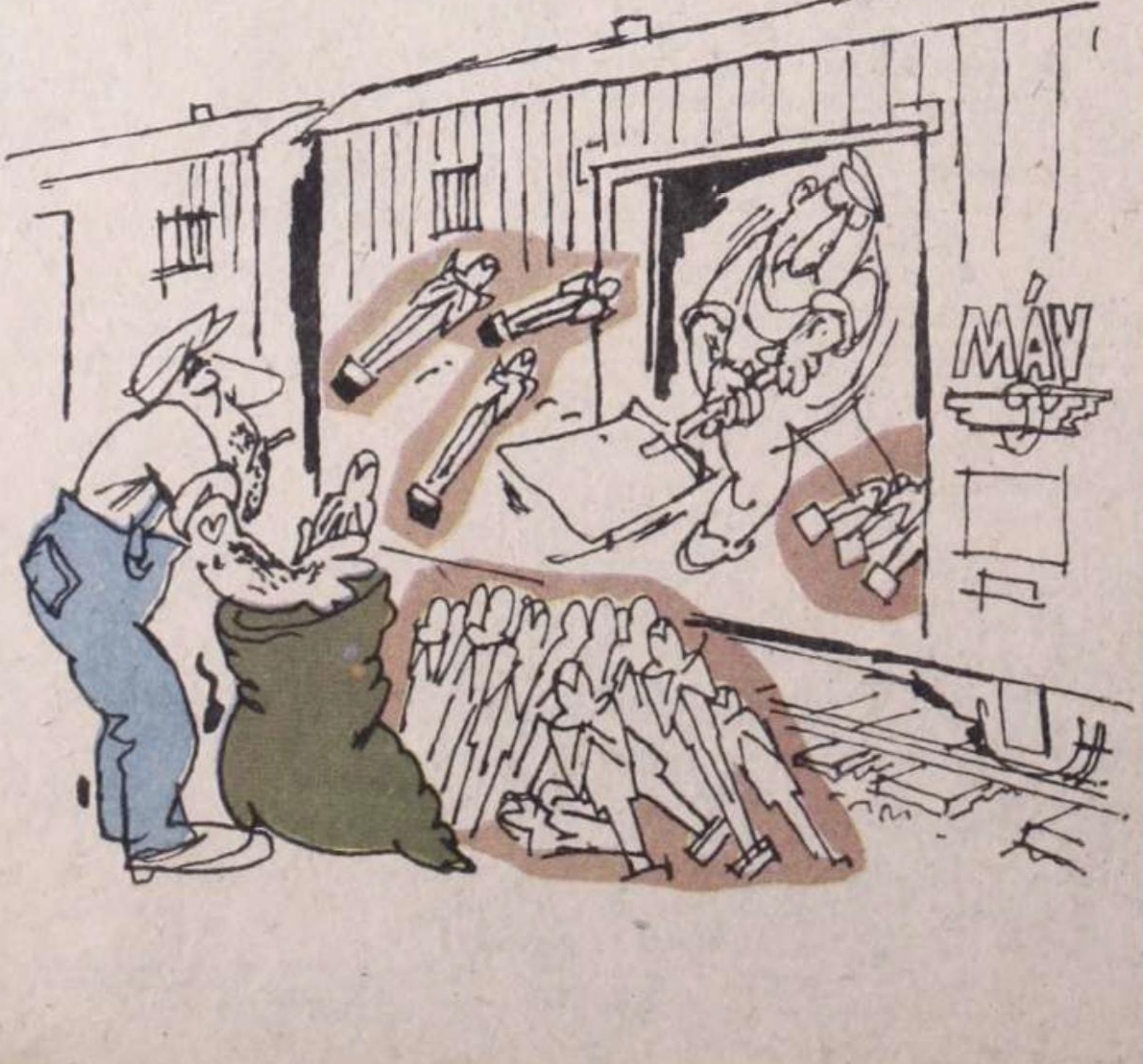

SZEX

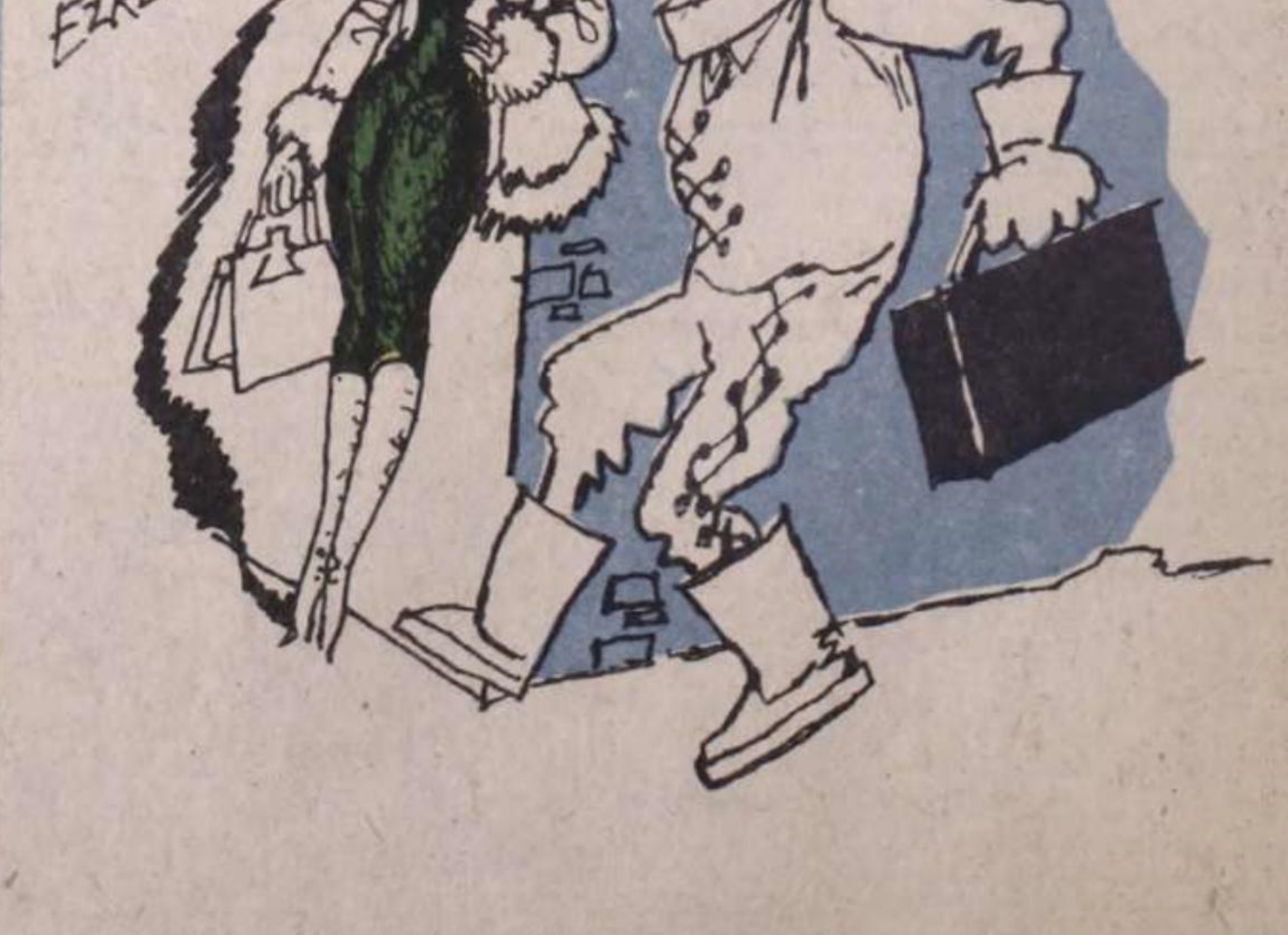
–NINCS KEDVE EGY EZREDFORDULÓHOZ?

ÁRKUS JÓZSEF:

Mit mondott a feleség?

Kivágtam az újságból a fényképet. Zsebrevágtam és amikor néhány nap múlva a kezembe került, szórakozottan rámeredtem, hogy ugyan miért is raktam el.

Aztán persze rájöttem. A fotó nem a megszokott pályaudvari fogadtatást ábrázolja. Eltér a szabványtól, megakad rajta az ember szeme. Sőt, még eszébe is jut róla valami. Nekem például egy férfiatlanul kíváncsi kérdés, röstellkedem is miatta, de képtelen vagyok magamban tartani, kifúrja az oldalam. Mit mondhatott az asszony?

Ha gyakran látnék az újságjainkban hasonló fényképeket, talán nem izgatna a dolog. Ám ritkán látok ilyeneket. Annyira ritkán, hogy hirtelenjében egy se jut az eszembe, nem hiába mondják, hogy a korral rohamosan gyengül az ember memóriája. Tessék, most már ez is idegesít. Egyrészt fogalmam sincs róla, hogy mit mondhatott a feleség, mintha csak süket volnék, ráadásul emlékezetkiesés tüneteit kell észlelnem magamon.

Várjunk csak, azért nincs minden veszve, talán sikerül kitalálni. Mint tudjuk, a férj hivatalos kiküldetésben járt külföldön, a feleség kint várta az állomáson. Látja, hogy a férjénél nincs csomag, aggodalmasan kérdezi: csak nem lopták el a vonaton a bőröndöt? Nem, ahogyan elnézem ezt a vonatot, ezen nemigen lehetett olyan útitárs, akinek ne lett volna saját bőröndje. Ezzel együtt nekem is hiányzik a képről egy bőrönd. Aki minden apróságnak jelentőséget tulajdonít, az könnyen bebeszélheti magának, hogy nem lehet valami eredményes egy olyan utazás, amiről üres kézzel érkezik haza az ember. Holott nyilván volt bőrönd, csak lemaradt a képről.

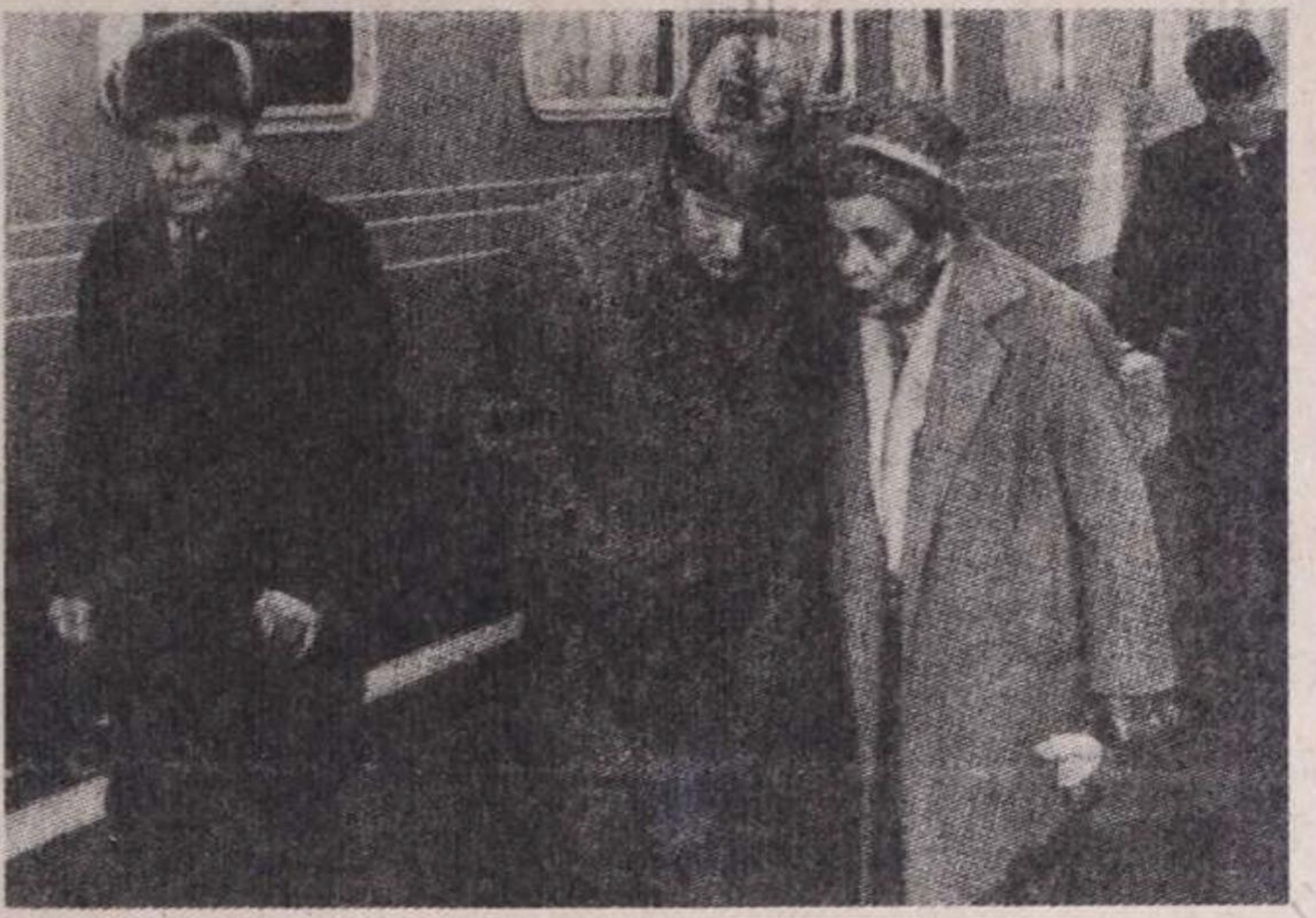

Addig tehát már eljutottunk, hogy azt legalább tudjuk, amit valószínűleg nem mondott a feleség. Marad a kérdés, hogy akkor mit mondhatott. Nem hiszem, hogy a tárgyalásokról érdeklődött, hiszen az újságok akkor már közölték, hogy azok szívélyes baráti légkörben folytak és nem csupán az elején vagy a közepén, hanem mindvégig. Egy gondos feleség a hosszú utazásból megtérő férjet inkább arról faggatja, hogy adtak-e neki rendesen enni a vonaton. Volt-e a szerelvényen étkezőkocsi és ha igen, volt-e ott hely, mert vannak emberek, akik induláskor beülnek és csak akkor állnak fel az asztaltól, amikor leszállnak.

Ez se valószínű, mert tüzetesebben szemügyre véve a fotót, úgy tetszik, hogy a feleség nem annyira kérdez, mint inkább elújságol valamit, ami az alatt történt, amíg a férj távol volt. Képzeld, mondhatja, sikerült elintéznem, amiért te hónapok óta hiába könyörögsz az ingatlankezelőnek. Ők ugyan nem jöttek ki, de felhajtottam egy maszek burkolót, aki végre fölrakta a fürdőszobában leesett csempéket. Nem volt olcsó, de most legalább rendben van.

Az is lehet, hogy a férj épp a pillanatfelvétel előtt kérdezett valamit. Hogy például keresték-e telefonon, amíg távol volt és van-e üzenet. Mire a feleség beszámolt róla, hogy volt egy interurbán hívás. A moszkvai kolléga kereste és elmondta, hogy azért nem látták, egy ideig, mert makacs meghűléssel bajlódott, ami nem is csoda ebben a fagyos időjárásban, de most már szerencsére jobban van, ki is írta az orvos, bejár dolgozni, mint azelőtt és mindenkit üdvözöl.

Ha az eddig felsoroltak közül egyik sem áll, akkor bizonyára másról volt szó. A férj megkérdezte, hogy egyébként mi újság itthon. A feleség intett, hogy hajoljon közelebb, mert nálunk még a szőrmesapkának is füle van. Szóval az üvegvisszaváltónál bizalmasan megsúgták, hogy az új évben lesznek bizonyos áremelések. Hogy pontosan mik, azt nem lehet tudni, mert sok mindenről beszélnek, de akkor se árt lelkileg felkészülni rá, ha csak a fele igaz.

Madách-év lévén, még az is elképzelhető, hogy a feleség a Tragédia prágai színéből Keplernét idézte. Mégpedig pont azt a mondatot, hogy János, nekem szükségem volna pénzre.

Államvasutakhoz közelálló körök szerint a feleség csupán annyit mondott, hogy csakhogy hazajöttél, de ezt nem hiszem, túlságosan kézenfekvő volna.

Akkor hiszem, ha majd a sokadik hasonló fotót látom az újságokban.

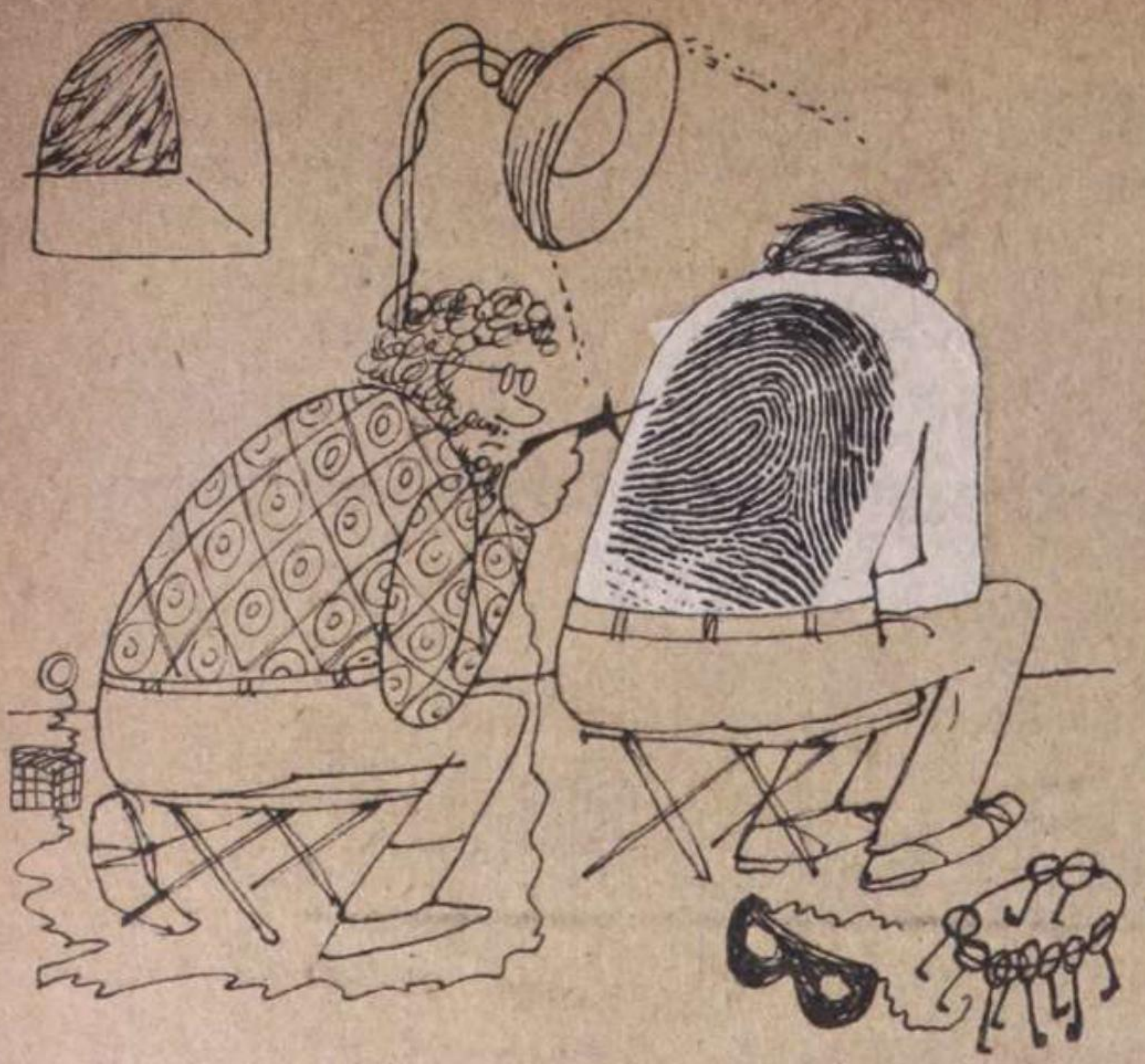

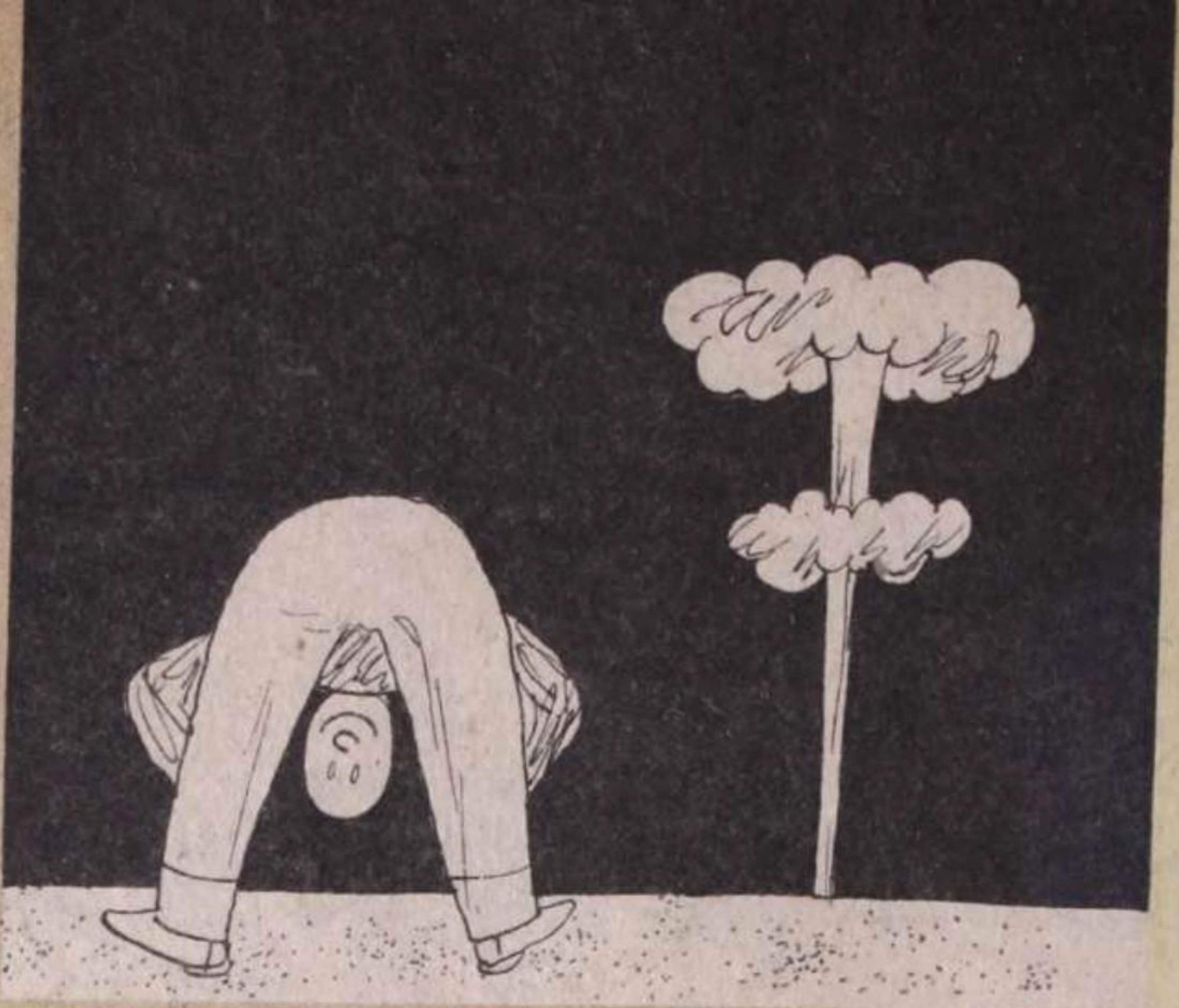

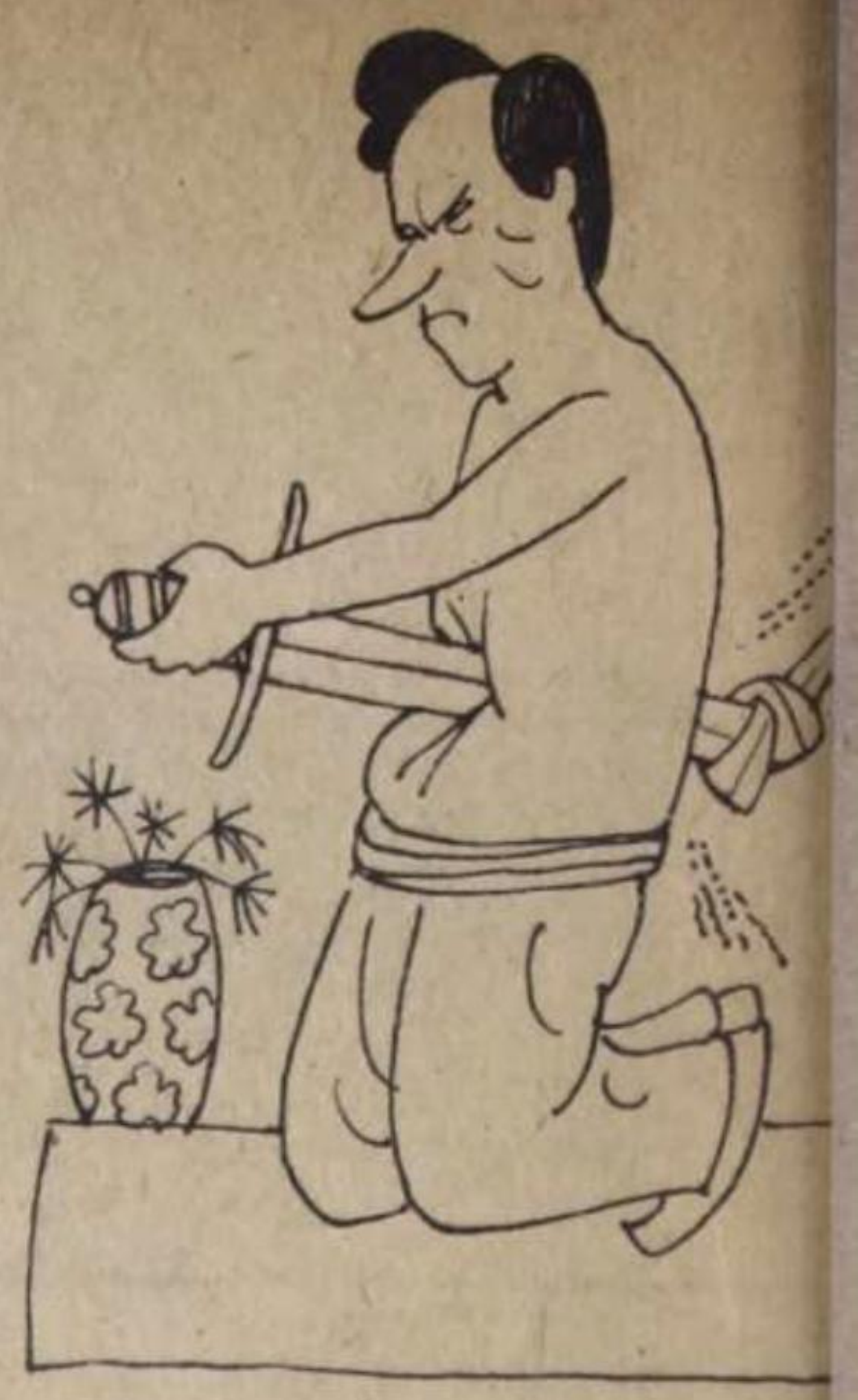

TÓT GYULA:

NAHÁT...!

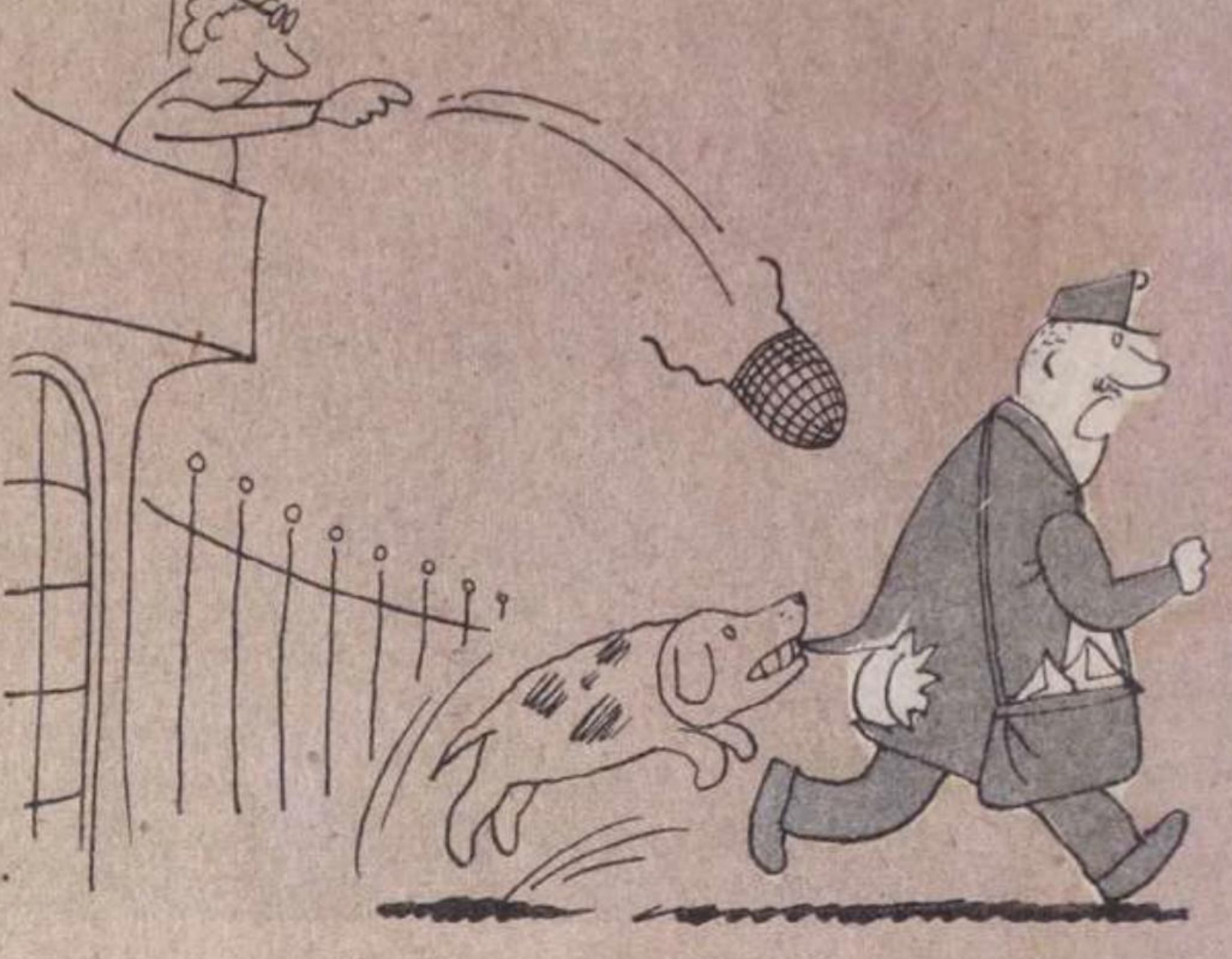

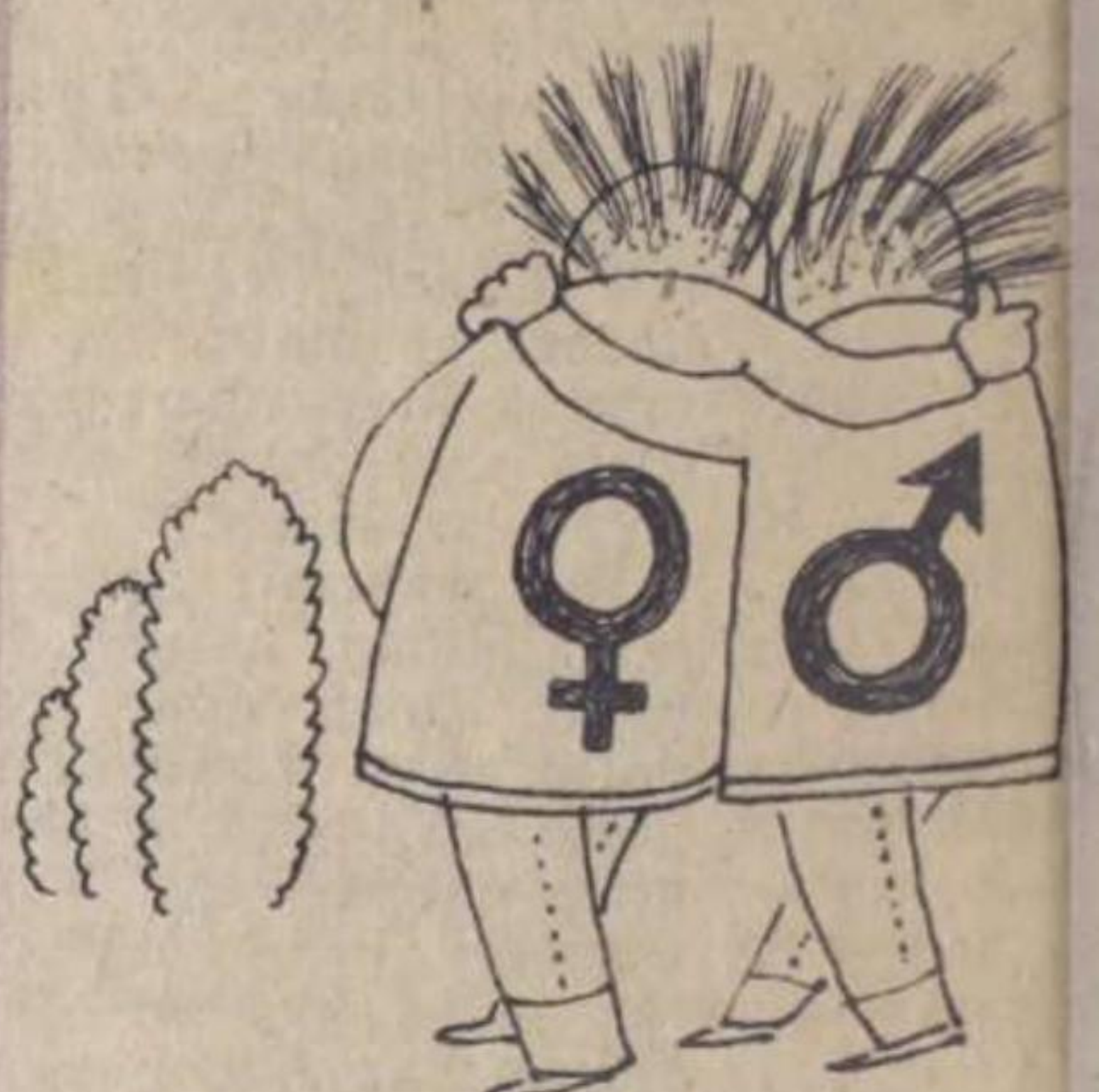

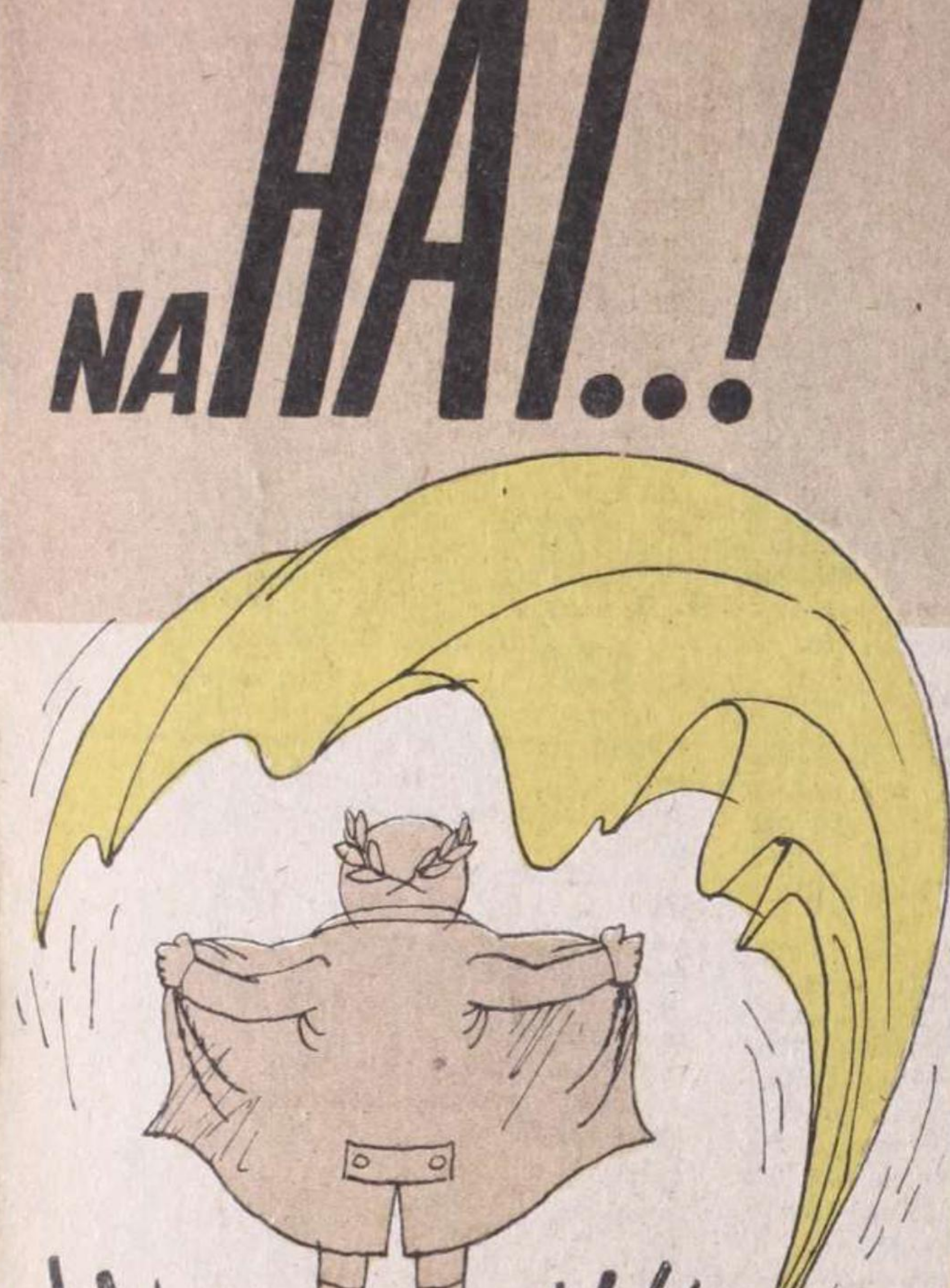

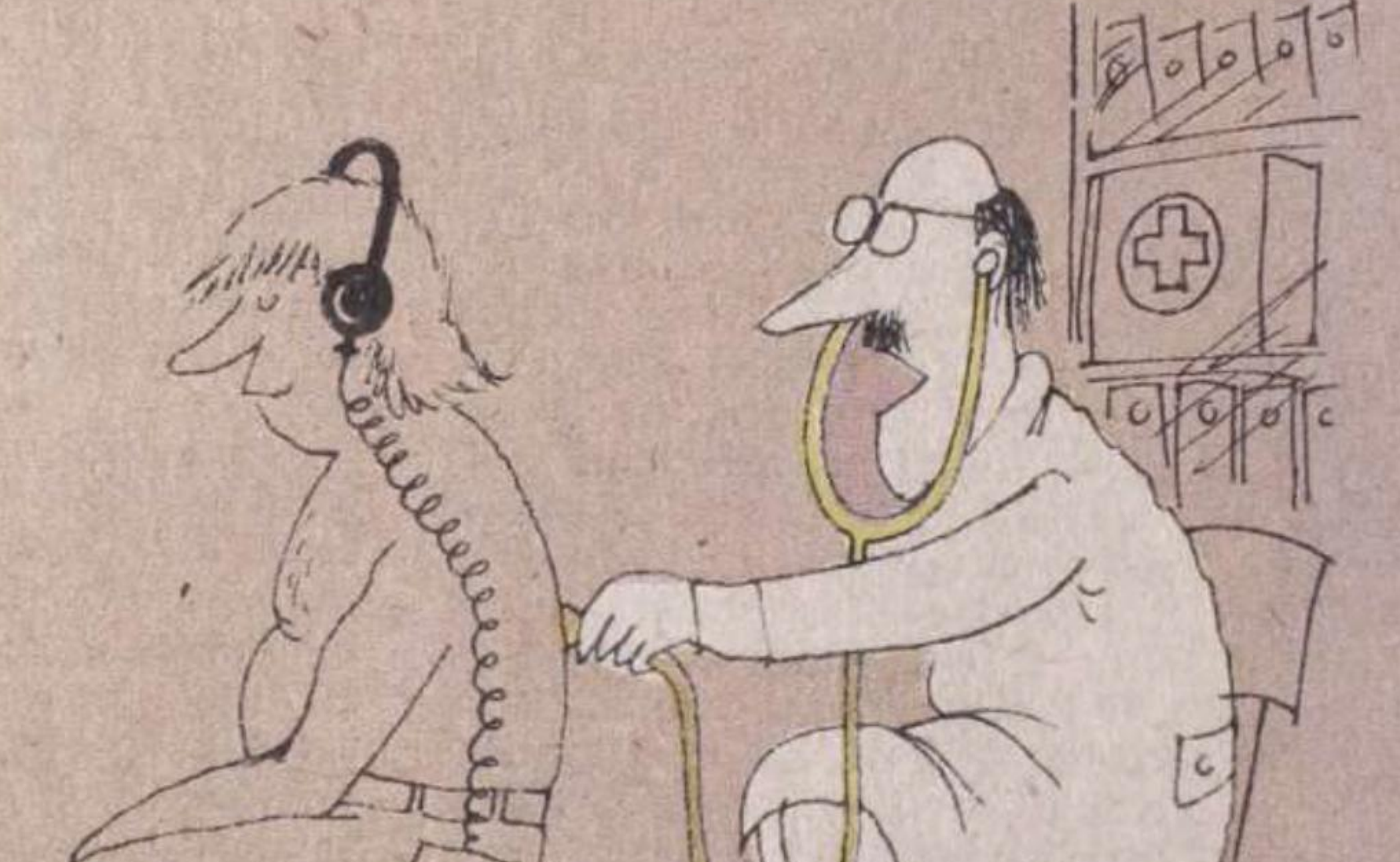

– Kérem, lehalkítaná egy kicsit a zsebmagnóját?

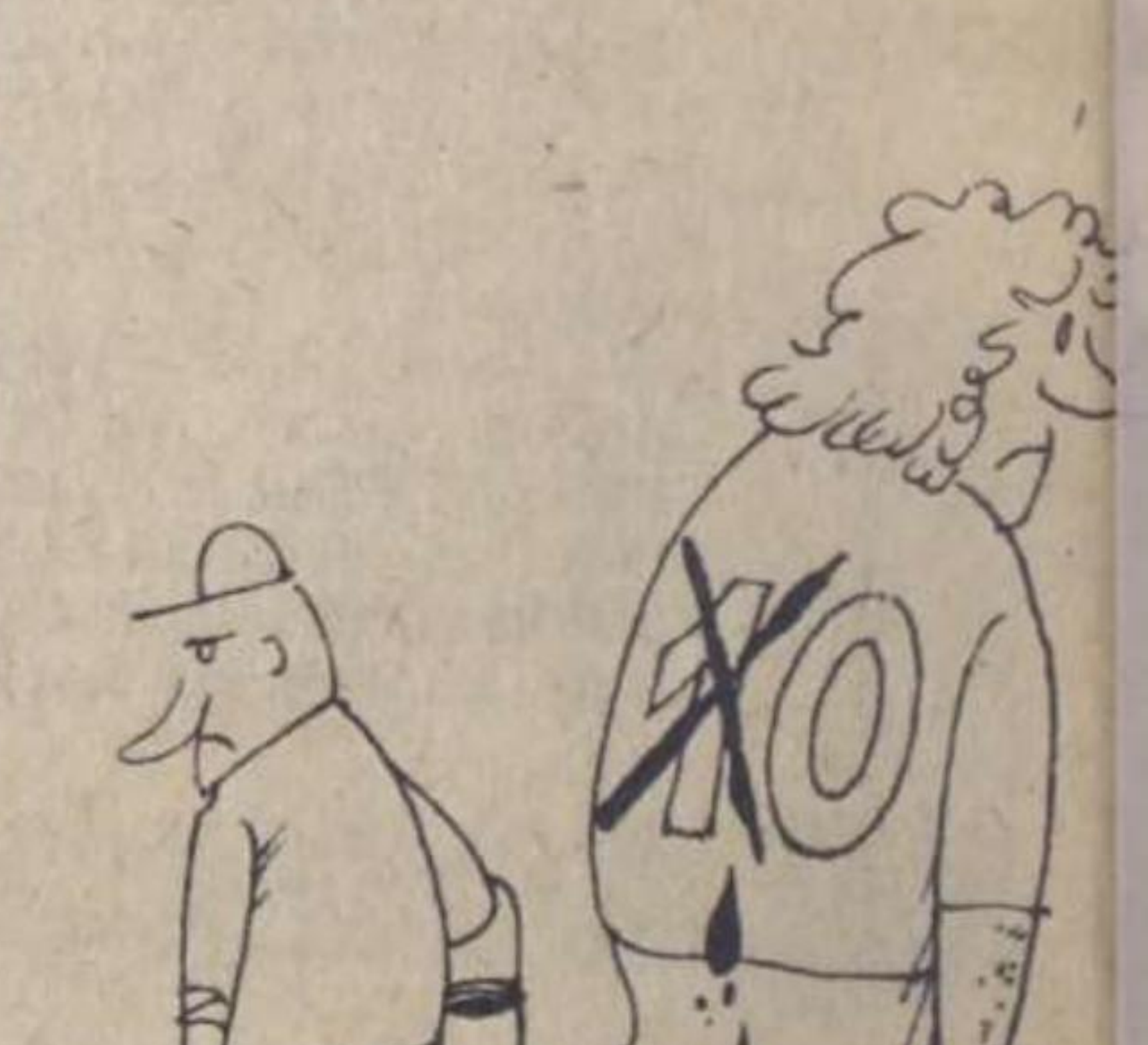

BETŰREKLÁM

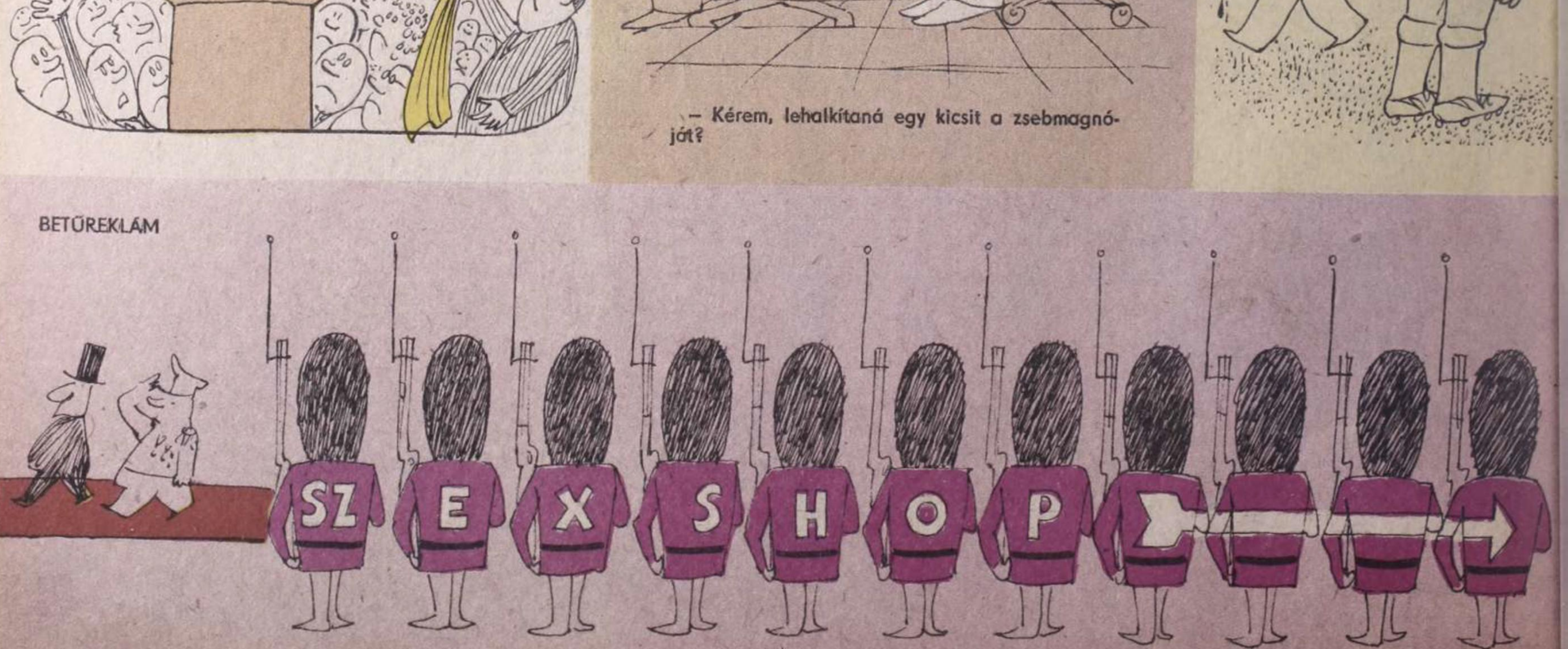

MIKES GYÖRGY:

NEM MINDEGY, KI A SZOMSZÉD...

1

Van egy régi ismerősöm, Lingerblőd Béla. Gyerekkora óta ismerem, de akkor még Blődlingernek hívták, csak később magyarosította meg a nevét Lingerblődre. Néha meglátogat, rendszerint váratlanul, a legkülönbözőbb időpontokban, és mindig rosszkor. Már többször megkértem, hogy telefonáljon előbb, ha jönni akar, de juszt se telefonál. Lehet, hogy azért nem telefonál, mert gyanús vagyok neki. Egyszer ugyanis azt mondtam: sajnos, nem jó az időpont, az angol királynőnél vacsorázom, kolozsvári rakott káposztát.

Nos, ez a régi ismerősöm, a Béla, egyszer megkérdezte tőlem:

— Ki a szomszédod?

Mondtam, hogy Kovács Jánosné.

— Az ki?

— Egy nagyon kedves, barátságos asszony.

— S mi a foglalkozása?

— Nyugdíjas.

— Honnan ment nyugdíjba?

— Fogalmam sincs.

— Meg kellett volna kérdezni tőle.

— Minek?

— Nézd, az nem mindegy, hogy az embernek ki a szomszédja — mondta Lingerblőd. — Az én szomszédom Nemakárki elvtárs. Gyakran bejön hozzám, vagy én megyek be hozzá. Ilyenkor beszélgetünk, erről-arról...

— És? — szakítottam félbe.

— Hát nem érted? Nemakárki elvtárs nem akárki. Jó, ha az embernek ilyen kapcsolatai vannak. Sohasem lehet tudni...

Másnap megkérdeztem a szomszédomat, Kovácsnét, hogy honnan ment nyugdíjba, mi volt a foglalkozása.

— Textilgyárban dolgoztam, szövőnő voltam.

„Na tessék" — gondoltam magamban —, „Lingerblődnek Nemakárki elvtárs a szomszédja. A mázlista!"

2

— Költözködöm — mondta nem sokkal később Lingerblőd —, és egy ilyen költözködés kész tönkremenés. Idegileg is, anyagilag is.

— Miért cserélsz lakást?

— A káderpolitikánk miatt.

— Ezt nem értem.

— Én sem értem. Nem értem, hogy miért váltották le, érdemei elismerése mellett, Nemakárki elvtársat.

— És most hol fogsz lakni?

— Remek helyen.

— Hol?

— Kérlek szépen, a bal oldali szomszédom dr. Fontos Személyiség lesz, a jobb oldali szomszédom pedig Jelentős Elemér. Tudod, ki ez?

— Tudom.

— Hát akkor azt is tudod, hogy miért költözködöm.

— Miért?

— Miért? Miért? Az nem mindegy, hogy az embernek kik a szomszédai. Majd összeismerkedünk, összebarátkozunk és...

— És? — szóltam közbe.

— Jók az ilyen kapcsolatok...

— Mire?

— Azt sohasem lehet tudni — felelte Lingerblőd Béla és kért tőlem egy százast, mert a lakáscsere, hangsúlyozta újra, kész tönkremenés. Idegileg is, anyagilag is.

3

A százast soha többé nem láttam viszont, de Lingerblőd Bélát igen. Egy eszpresszóban. Meglehetősen rossz állapotban volt. Lefogyott, az arca megnyúlt, a keze reszketett és mintha a haja is fehérebb lett volna.

— Mi van veled? — kérdeztem tőle. — Csak nem voltál beteg?

— Egészséges vagyok, mint a makk — mondta Lingerblőd Béla és beszedett valami orvosságot, miután kiejtette a kezéből a kávéscsészét. — Csak fáradt vagyok, nagyon fáradt. Tudod, ez az utazás...

— Milyen utazás?

— Kislőcéről járok Pestre. S munka után megyek vissza Kislőcére.

— Most ott laksz?

— Igen. De csak a nyári hónapokban. Örököltem egy kis pénzt és vettem egy telket, aztán építettem rá egy házat. Házacskát. Tudod, kik a szomszédaim? Tőlem balra lakik Befolyásos Jenő. Tudod, ki az?

— Tudom.

— A másik szomszédom Közismert elvtárs. Tudod, ki az?

— Tudom. Na és?

— Nem mindegy, hogy az embernek kik a szomszédai... Mert ugye sohasem lehet tudni... A Jencivel, azaz Befolyásos Jenővel nagyon összebarátkoztam. Közismert elvtárssal is gyakran összejövünk. Nagyon rendes ember. Egyszer ő hozott fel engem az autóján Pestre — mondta Lingerblőd Béla és kért tőlem egy százast. — Jelenleg nagyon le vagyok égve. Tudod, egy ilyen építkezés kész tönkremenés. Idegileg is, anyagilag is. Apropó, nem hallottál semmi pletykát?

— Milyen pletykát?

— A pesti szomszédomról, dr. Fontos Személyiségről azt beszélik, hogy menni fog. Menesztik. Nem hallottál semmit?

— Nem.

— És Jelentős Elemérről, a másik szomszédomról, azt mesélik, hogy... Nem hallottál semmit?

— Nem.

— Egy újabb költözködést már nem tudnék elviselni.

— Miért kellene elköltöznöd?

— Csacsi fiú — mondta Lingerblőd Béla. — Nem árt, ha az embernek vannak kapcsolatai.

4

— Elköltöztem — újságolta széles mosollyal néhány héttel később, Béla, a Lingerblőd.

— Kik a szomszédaid?

— A bal oldali szomszédom Mária Terézia, a jobb oldali szomszédom Bonaparte Napóleon. Ha valamire szükséged van, ha valamit el akarsz intézni, szóljál. Ezek nagyon befolyásos emberek. Szerdán és pénteken öttől hétig van látogatás. Vasárnap háromtól...

MÉSZÁROS ANDRÁS:

KARÁCSONYI BESEGÍTÉS

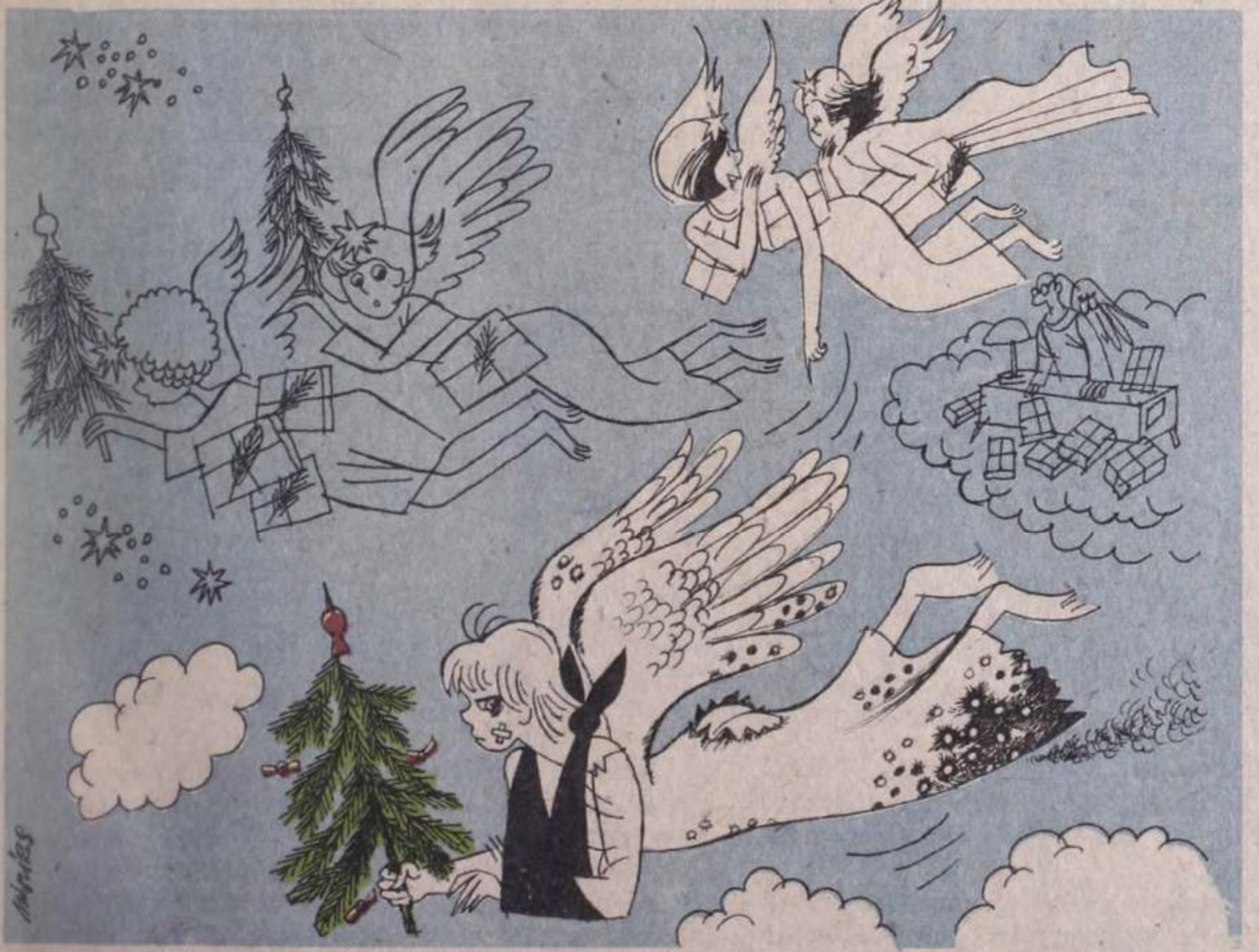

– Azelőtt békeangyal volt!

ABSZOLÚT FANTASZTIKUS

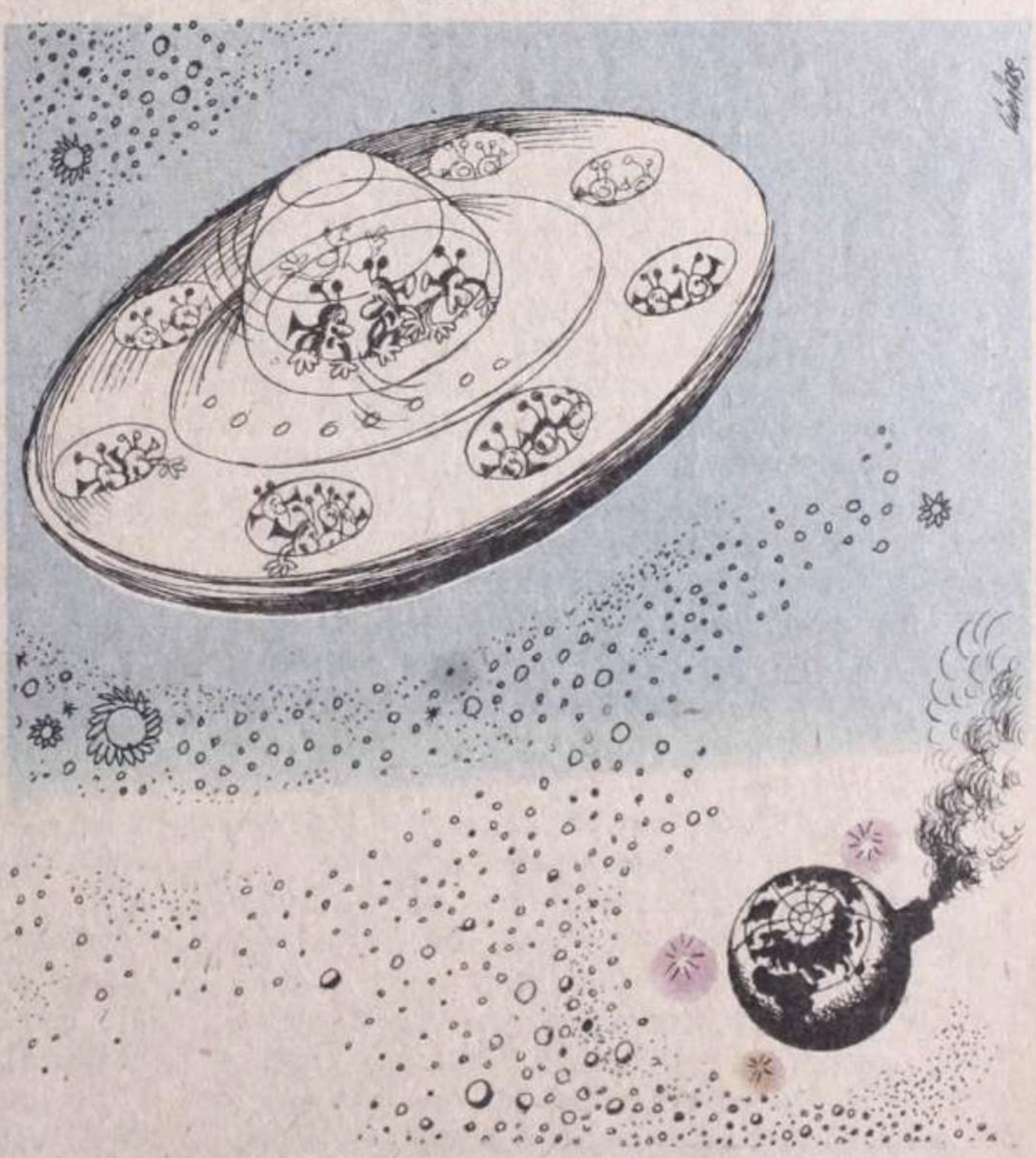

– Gyorsan egy vizes lepedőt!

A búcsúzó év nótája:

ADJON AZ ÉG SZEBBET, JOBBAT NÁLAMNÁL...

UTOLSÓ BESZÉLGETÉS SOMOGYI PALIVAL

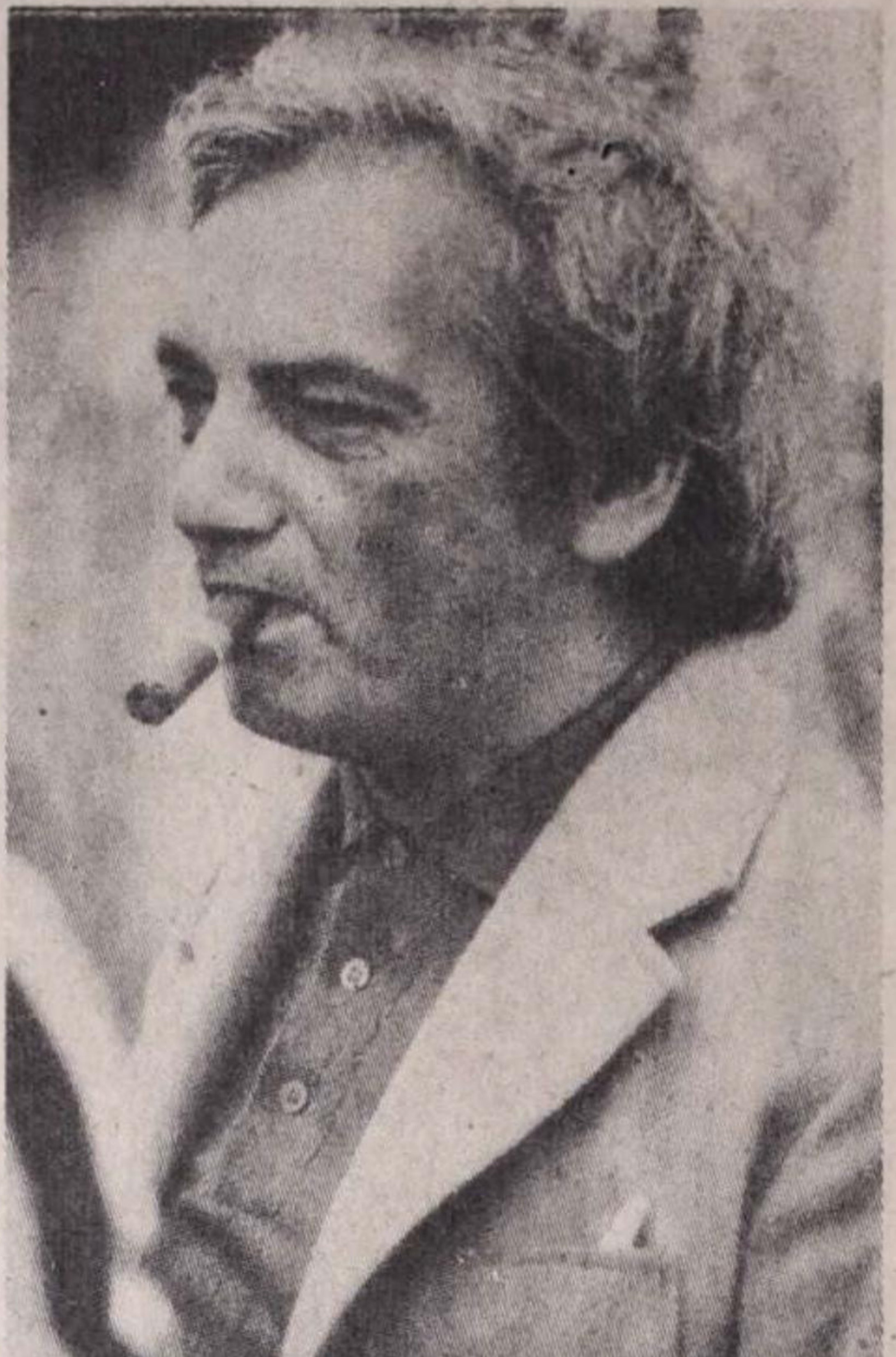

Lapunk középső két oldalán érettségi tablót közlünk, hogy milyenek is voltunk, mi humoristák és karikaturisták, tizennyolc éves korunkban. Ezen a tablón megtalálható kedves kollégánk, Somogyi Pál is, aki már, sajnos, nincs közöttünk. Miért nem vagy közöttünk? A sajtó, a rádió, a televízió hírül adta, hogy miközben a kétezredik Ludas Matyi készült, Somogyi Pál ötvenkilenc éves korában, szívroham következtében, váratlanul elhunyt. Igaz ez, Palika? Mondd, nem akarsz Te beugratni minket?

Mi itt a szerkesztőségben még mindig nem akarjuk elhinni a hivatalos hírt. Még mindig várjuk, hogy egyszer csak benyitsz az ajtón és közlöd velünk: mindjárt leadod a várva-várt kéziratodat, amely tulajdonképpen készen is van, a témát már kidolgoztad a fejedben, csak le kell gépelned.

És a humoreszk elkészült. Minden héten. Minden héten, évtizedek óta. Az olvasók várták, szerették az írásaidat, mert róluk szólt és értük. Tudom, hogy szeretted az embereket és gyűlölted azokat, akik nem szeretik az embereket. Gyakran mondogattad, hogy csak azoktól félsz, akiknek nincs humoruk, mert azok, akiknek nincs humoruk, boldogtalanok.

Te boldog ember voltál.

Furcsa érzés, hogy nekrológot kell írnom Rólad: barátomról, szerzőtársamról. De nem akarok nekrológot írni. Nem. Azt nem. Ez nem a mi műfajunk. Miközben ezeket a sorokat írom, szinte hallom a megjegyzésedet – mosolyogva mondod, szelíd gúnnyal, kialudt szivarral a szádban –, hogy „Gyuri, ezen még dolgoznod kell, nem szeretném, ha nagyon megható lenne..."

Ugye így van?

Sokat dolgoztunk együtt. A szerkesztőségben, a rádióban és a televízióban. Ültünk az írógép mellett és dolgoztunk. Illetve dolgoztunk volna, ha nem szólal meg minduntalan a telefon és valaki megkér Téged, hogy segíts ebben vagy abban az ügyben. S Te segítettél. Nem mint a Ludas Matyi főmunkatársa, nem mint a Ludas Matyi párttitkára. Csak úgy, Somogyi Paliként.

Sokszor volt olyan érzésem – és másoknak is a szerkesztőségi kollektivánkban –, hogy sokkal többet törődsz másokkal, mint önmagaddal. (Vajon mi eleget törődtünk Veled?)

Gyakran fáradt voltál, nagyon-nagyon fáradt, de amikor írnod kellett, mindenről elfeledkeztél, arról, hogy fáradt vagy, hogy talán orvoshoz kellene menned. A humor volt az, ami sokszor meggyógyított és az öröm, hogy jól tudtad: humoroddal másokon is segíthetsz.

Tartalmas életet éltél és élni fogsz addig, amíg az olvasók visszalapoznak a Ludas Matyi eddig megjelent évfolyamaiban és elolvassák megjelent írásaidat, vagy leemelik a polcról humoros könyveidet.

Búcsúzom Tőled – a Ludas Matyi szerkesztősége nevében is –, búcsúzom a baráttól és a mindenki által szeretett munkatárstól.

Ismételten elmondom: nem nekrológot írtam.

Csak egy kicsit elbeszélgettem Veled.

Utoljára.

Mikes György

SOMOGYI PÁL:

KUTYABŐR

Van a házunkban egy kisiparos, nagyon egyszerű milliomosok, ő is és a felesége is, ő még Jóska, az asszony pedig Böske. De a kislányukat már Melittának keresztelték, a fiúk pedig Alex. A névadás minden időben megfelelő divathoz kötődött, aszerint, hogy a társadalom éppen a nyugatot majmolta, vagy a saját kutyabőrére vadászott. Ma már olyan elegánsak vagyunk, hogy egy kutyát sem lehet az utcára kivinni megfelelő előnév nélkül.

Nem akarok ismerőseimmel dicsekedni, de igen jó barátságban vagyok őrgróf Montessoli Maria Elvíra Lujza nevű fekete töpre-uszkárral a második emeletről. Mielőtt az eb származási adatai a gazdi birtokába kerültek, eredetileg maga a gazdi kutatta a saját családfáját, de miután egyik közvetlen őséről kiderítette, hogy annak apja Ábrahám névre hallgatott, a gazdi inkább az eb származásáról szerzett be tiszteletreméltó adatokat.

Az őrgróf sétáin főképpen prinz Eugen Theorakis társaságát kedveli, bár nem egy rasszból valók. Ezen a szinten a méltóságok már nem olyan finnyásak: herceg Festetics Poldi nyugodtan elvégzi a dolgát annál a fánál — holott szálkásszőrű főnemes — amely fát előzetesen egy csúnyán elszegényedett és örökké éhes vizsla látogatott, Zuglói Földönfutó Arisztid.

A közeli italbolt előtt található esténként Lovag Heinz-Hohenhübel Sigemunde Ferdinánd, császári és királyi német boxer, Lord Arthur Paddington, skót juhász társaságában. A kékvérűek hűvös közönnyel várják, míg az italbolt bezár, vagy valamelyikük gazdája kiesik az utcára. Arcizmuk sem rándul, és ha szólsz hozzájuk, nem ismerkednek. Nem könnyű a körükbe beférkőzni.

Vannak persze kivételek. Baroness Pieta-Maria-Nostra például mindenkivel a fejét vakartatja, holott ötszörös Cacib-győztes, de a dicsőség nem szédítette meg. Inkább mindenkihez is túlságosan kedves. Gazdája — egy tánc- és illemtanár — kétszer is az utolsó pillanatban akadályozta meg, hogy a baronesse szégyenbe maradjon egy kotorékebbel, a környék hétpróbás nőcsábászával, Sir Karlsbad of the Bitter, kétéves fekete tacskóval.

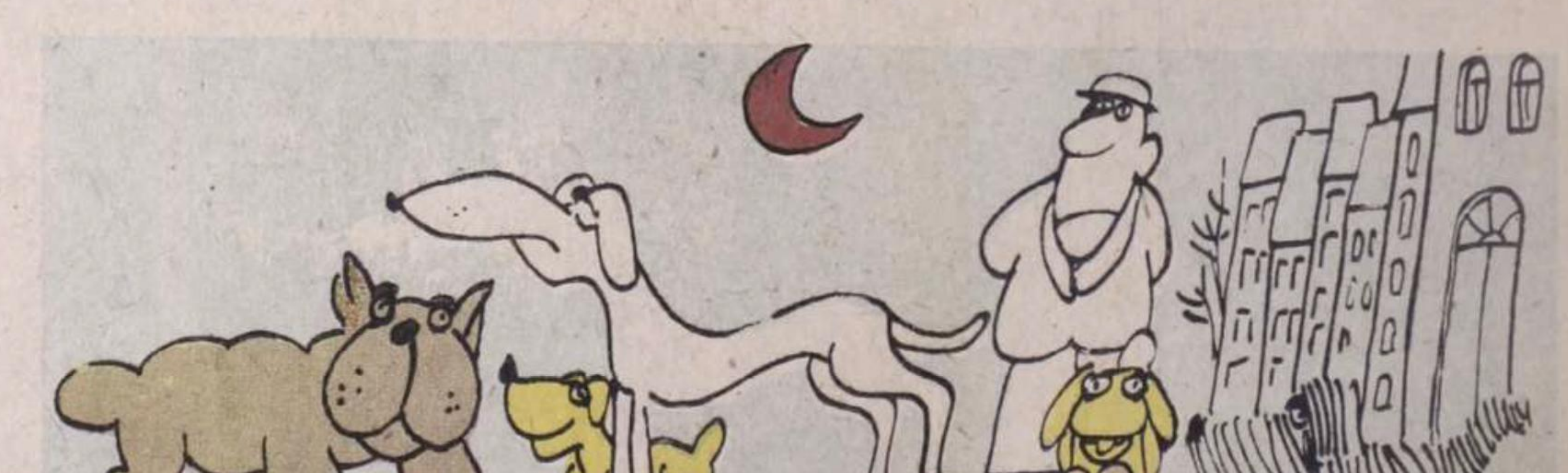

Vannak azután, akiknél megállt az idő. Késő esténként a szemközti házból sétálni indul Alexander Krisztián Romanov, orosz agár, gazdájával, az egykori főszolgabíróval. Nem szoktak senkivel sem találkozni, nincsen miről beszéljenek. A séta tartama — évek óta — nyolc perc, negyvenöt másodperc. A földszinti ablakból rájuk sem néz Louis Le Grand, a francia bulldog, egy koszos macska tetszik neki már hónapok óta és fütyül a vérvonalára.

Én magam nem szeretem az efféle előkelősdi kutyázást. Magam is lemegyek a térre, naponta, három kis keverék-szukámmal, nevük is hétköznapi: Goneril, Regan és Cordélia. A legkisebbet, a kis Cordéliát szeretem a legjobban, de nem mutatom ki előtte.

Mostanában nem bízom benne. Néha rajtakapom magamat éjszakánként, hogy állok a szélben-esőben, hosszú, hófehér szakállamat cibálja a vihar, és azon tűnődöm, miközben a három szuka egymást piszkálja, nem csalódom-e egyszer Cordéliában?

Azután feltűnik a körzeti rendőr és vége a szaladgálásnak. Megy hazafelé illedelmesen — szájkosárral a száján — Rex Caballus Advocatus, akinek nagyanyja még valódi farkas volt — megy rövid pórázon őfőméltósága, Zalán és Berettyó fejedelme, a zöldségesék komondora, illedelmesen lapul a falhoz a foltos dalmatiner: Montenegrói Dusán Gyurgyevics...

Ilyen a világ! Megjelenik egy névtelen rendőr, egy Kovács Péter vagy egy Kiss Pál. És a hét-kutyabőrös nemesek jobbnak látják illedelmesen ballagni, szorosan a gazdi mellett.

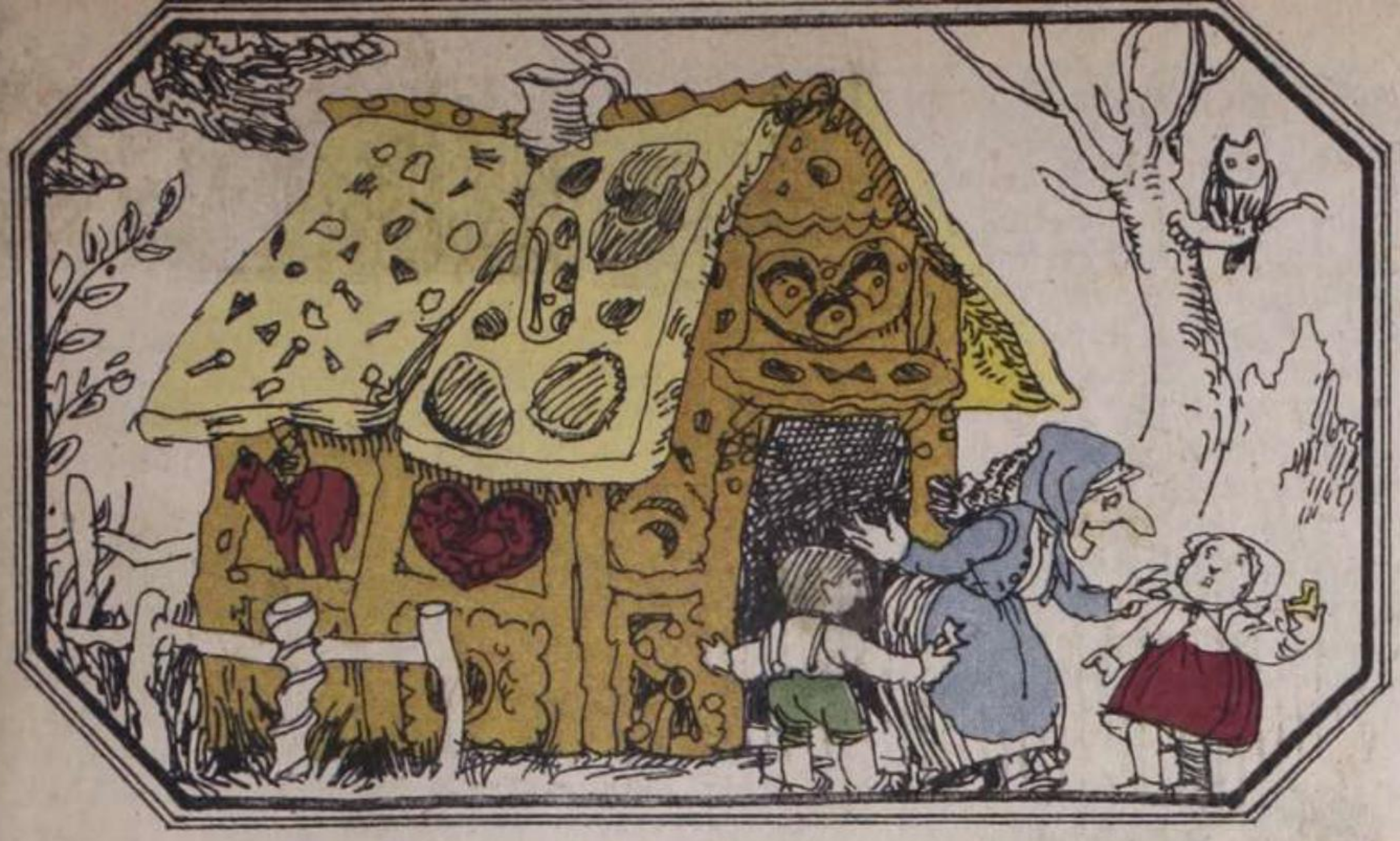

– Gyertek, kedveskéim! Ennél jobb maszek ovit úgysem találtok ...

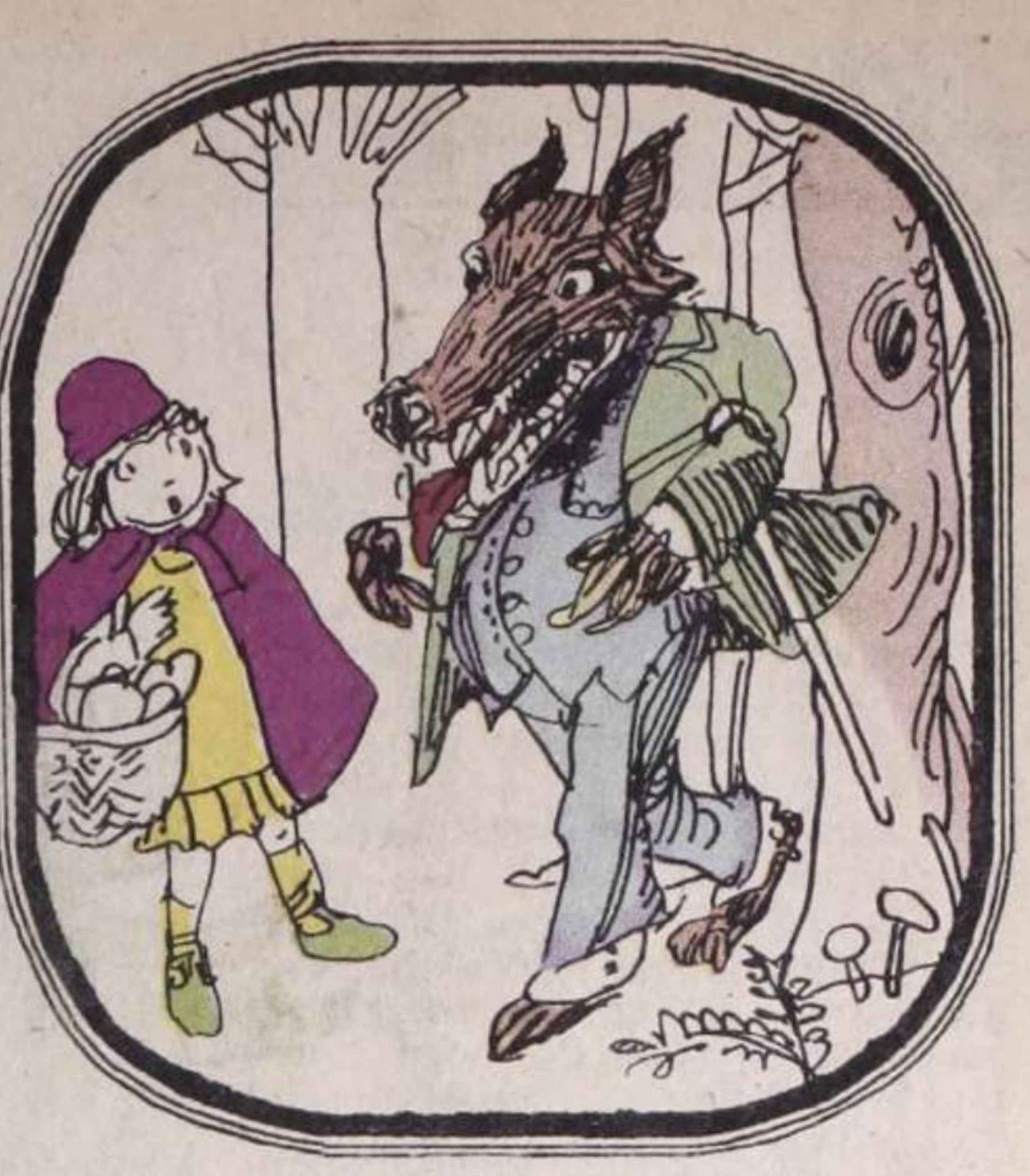

– Ma már én vagyok a veszélyeztetett, és nem te, Piroska ...

HEGEDÜS ISTVÁN:

Egyszer volt...

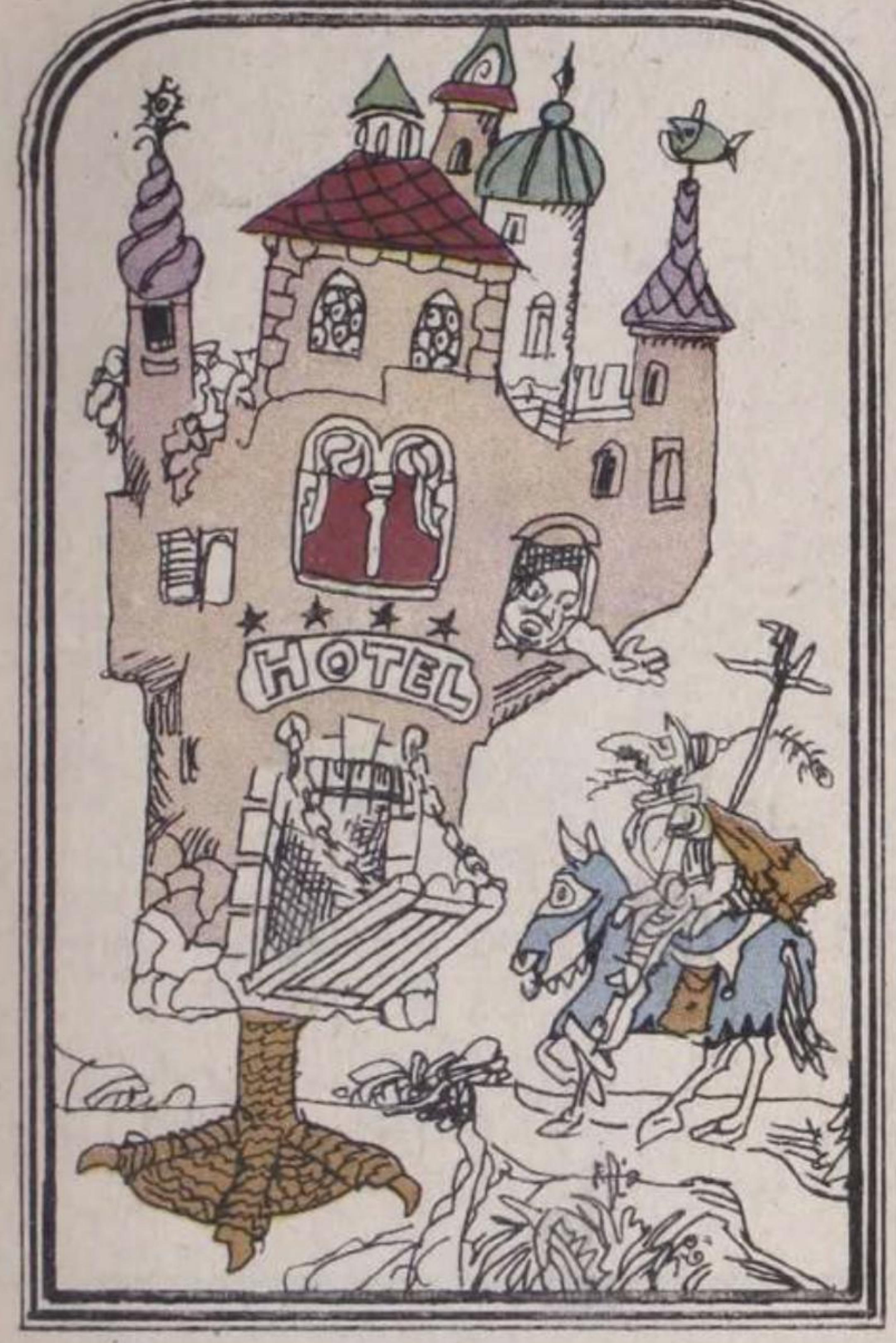

– Ez egy négycsillagos fogadó, kóbor lovag! Sok lesz ez neked ...

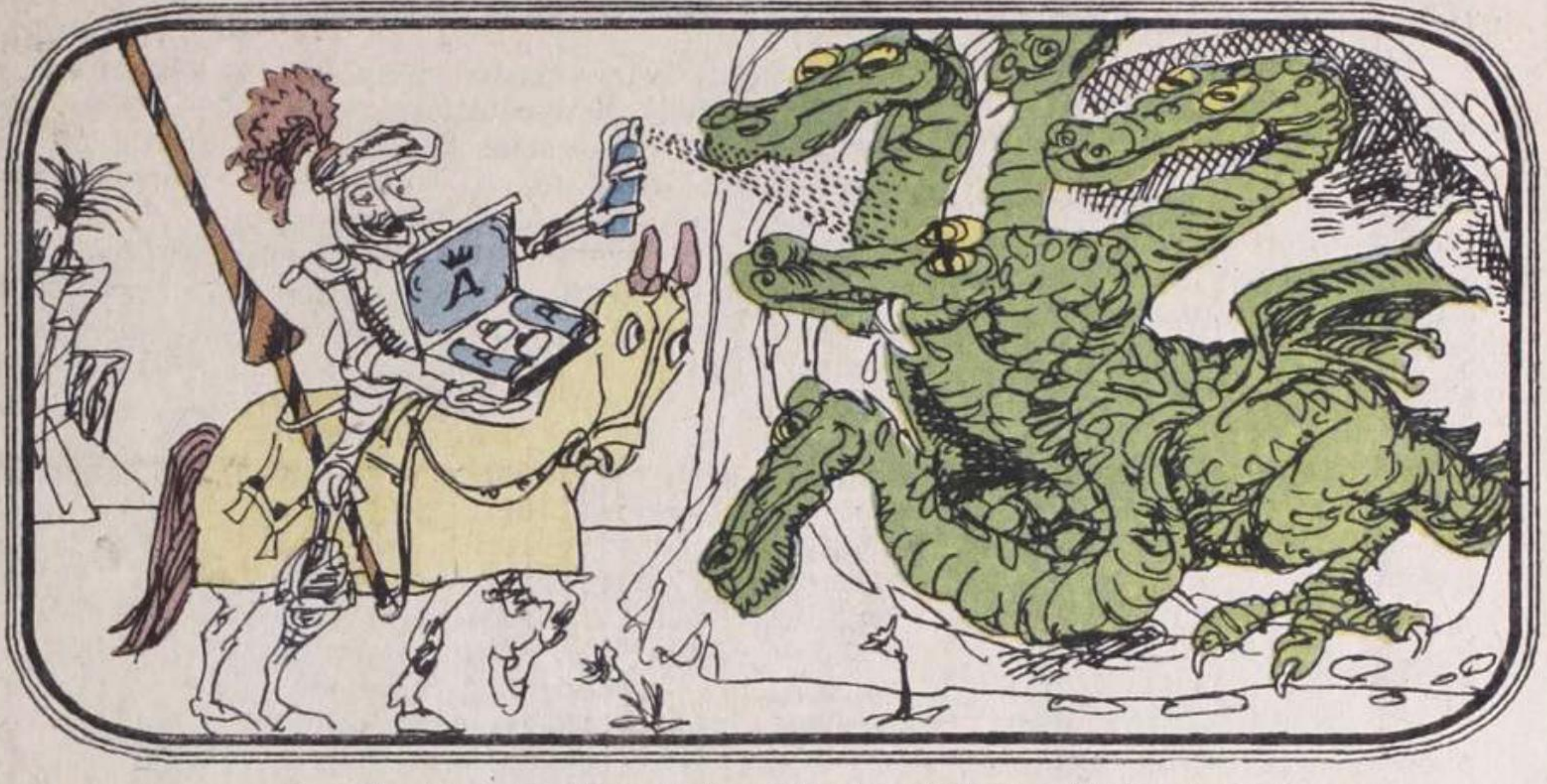

– És mit szólna egy King Arthur-féle desodorhoz, pikkelyes uram?

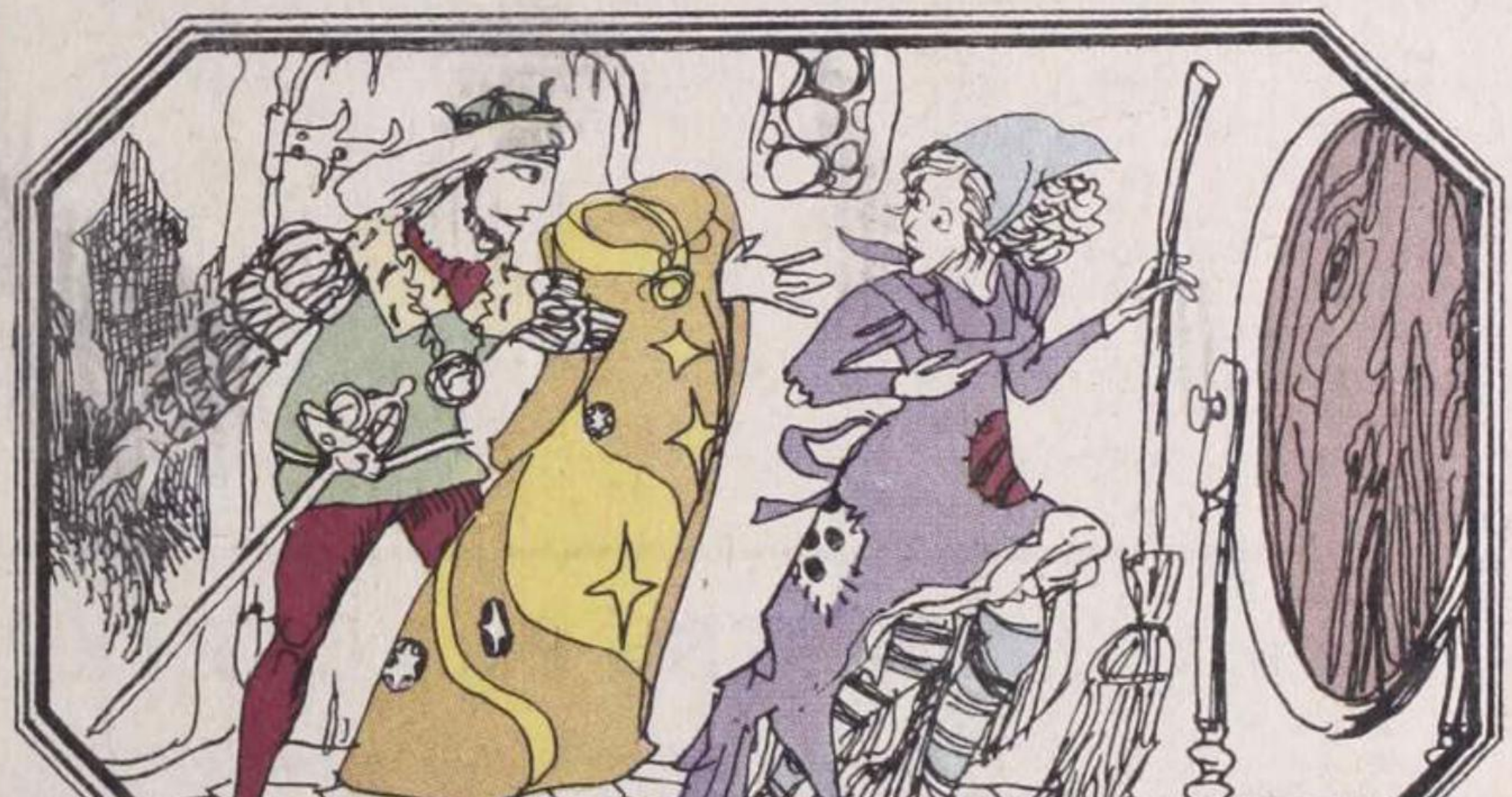

– Kapd ezt magadra, Hamupipőke, aztán gyerünk a diszkóba ...

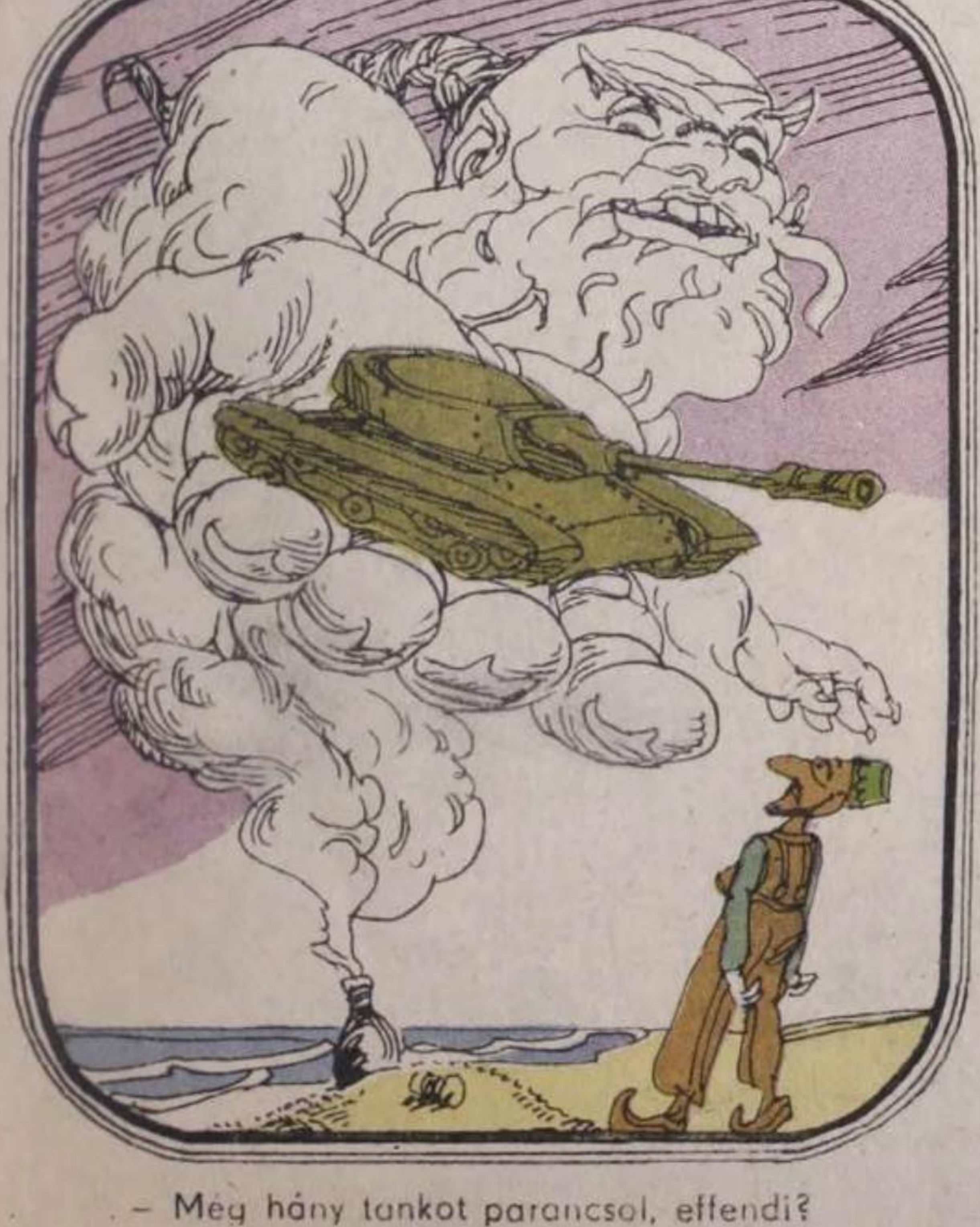

– Még hány tankot parancsol, effendi?

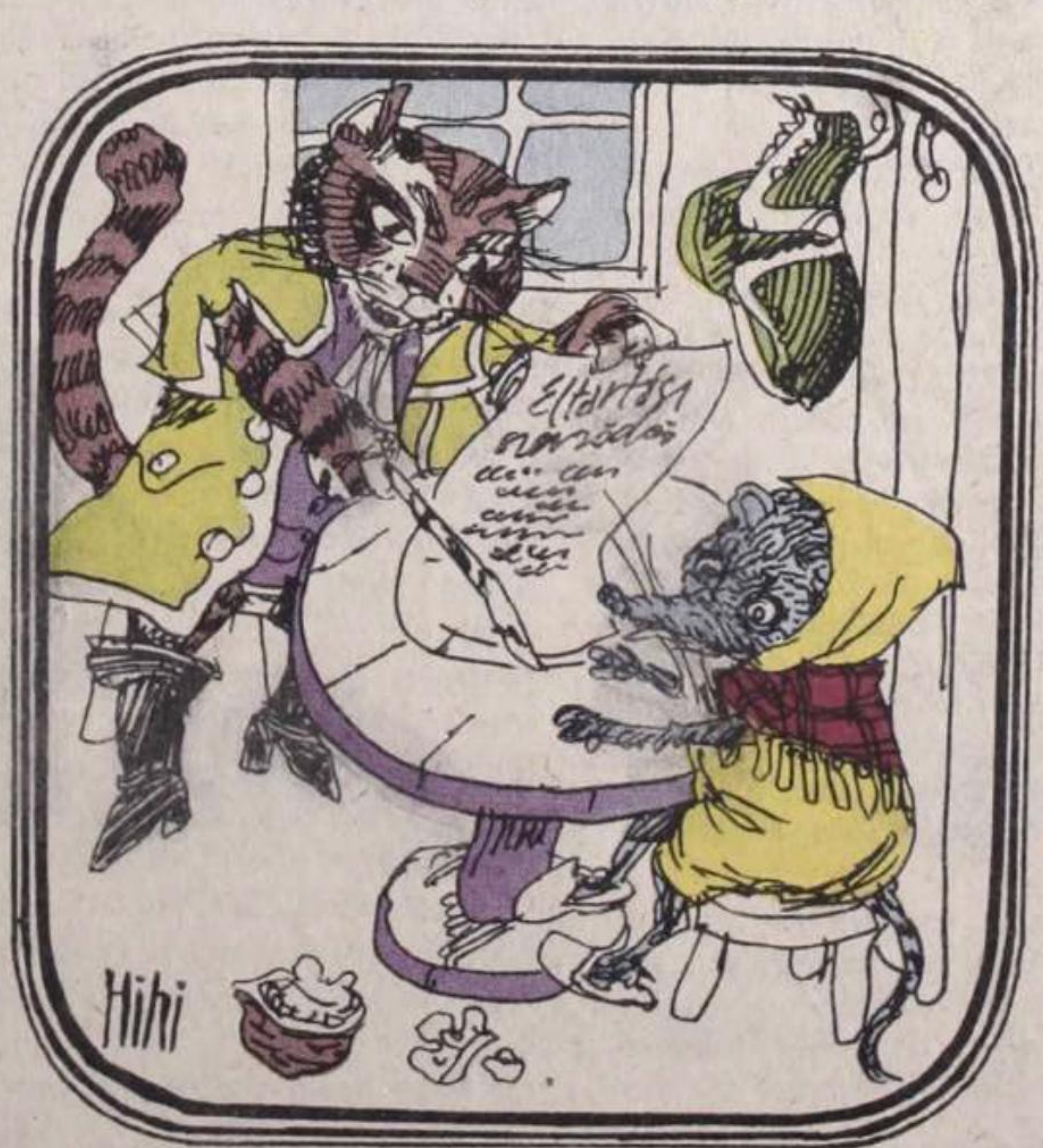

– Itt tessék aláírni az eltartási szerződést ...

Csak úgy firkálgatok

EGY POHÁR VÍZ

Külföldi barátainkkal ültünk a Vörösmartyról átnevezett Zserbóban, amikor is a társaság egyik tagja a kávéja mellé egy pohár vizet kért.

A leányzó elment, csak nagysokára járt arra ismét. De vizet nem hozott. A szomjas férfiú ismét kért egy pohár vizet. A harmadik kérésre a víz megérkezett, a leányzó úgy csapta le, hogy a teteje kiloccsant.

Pár héttel ezelőtt szerencsém volt a fáraók országában járni. Asszuánnal szemközt, a Nílus túlsó oldalán jártunk egy nyomorúságos kis núbiai faluban. Itt, a házak előtt, ugyanúgy, mint Kairóban, vagy Luxorban, egy lócán hatalmas, mázatlan cserépkorsókban ivóvíz volt. Nem egészen tiszta víz, európai turistáknak távolról sem ajánlott ivóvíz, de víz. A kannák mellett egy ócska üres konzervdoboz, amivel a szomjas vándor meríthetett a vízből és jót ihatott, mert a Korán elrendeli, hogy adj inni az utasnak.

Az osztályon felüli magyar cukrászda, ha higiéniát nem is, de jómodort tanulhatna az egyiptomi fellahoktól.

BELFÖLDI TURIZMUS

Az ember nem csak Egyiptomban utazgat, hanem idehaza is. Elmentem Komáromba, megváltottam a jegyemet a Volán-buszra és kértem a visszajegyet másnapra. „Azt nem lehet" — mondták, — „Komáromból nem lehet retúrjegyet váltani, csak Győrből." Lehetséges megoldások: igaz, hogy Komáromban van dolgom, de utazzam Győrig. Ne utazzam Győrbe, de fizessem onnan a jegyet, mintegy harminc forinttal drágábbat, így mulat egy magyar úr.

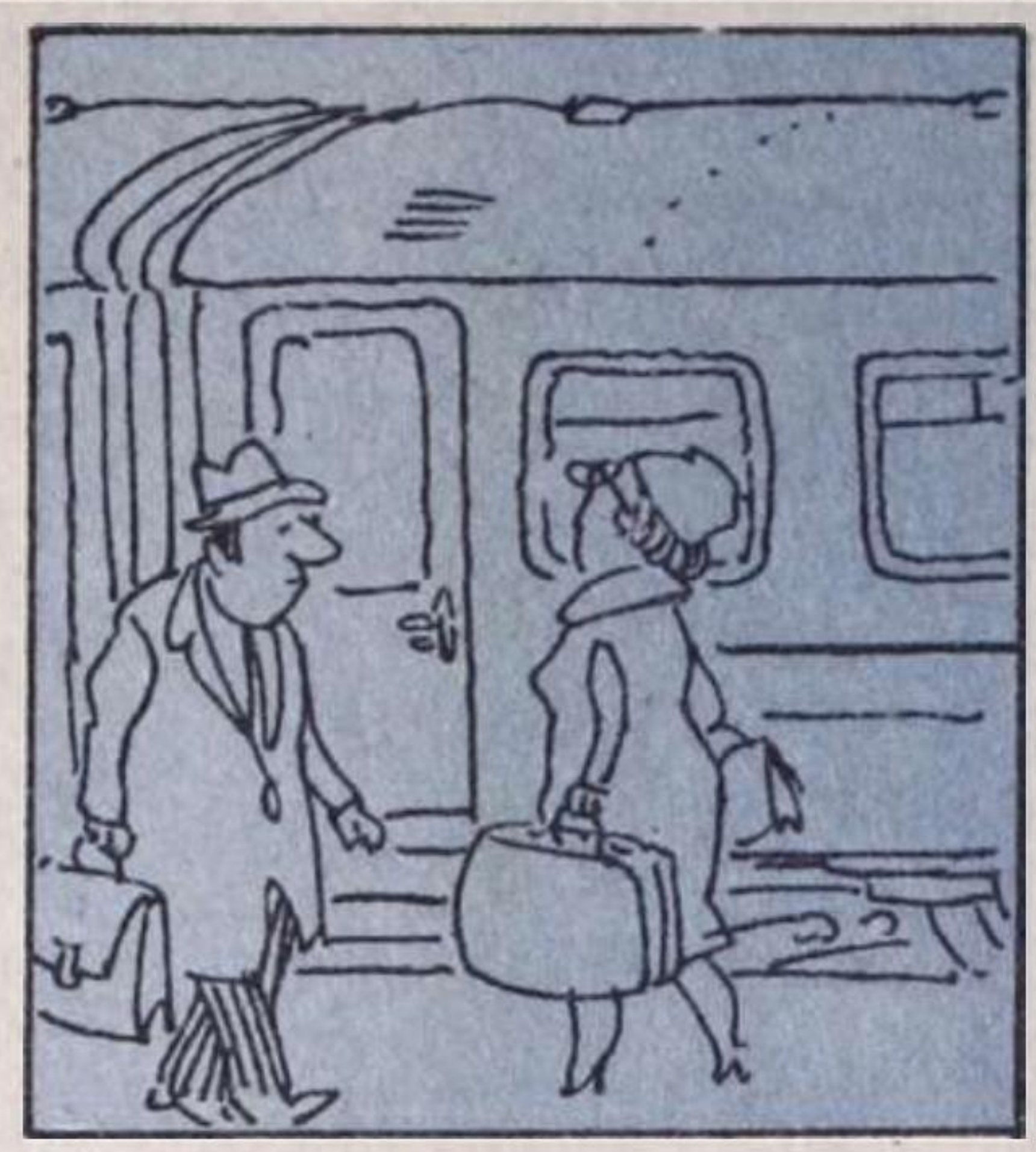

A fenti megoldások helyett a logikusabbat választottam, nem vagyok én összeházasodva a Volánnal, itt van másik kedvesem, a MÁV. Elhatároztam, hogy visszafelé a szépnevű Ciklámen expresszel jövök majd, amely ugyan üresen jár, mint a nótabeli garat, amikor a molnár alszik — de azért helyjegy-köteles. Nem szeretem a kellemetlen meglepetéseket, azt, ha indulás előtt tíz perccel kiderül, hogy nincs már helyjegy, nem halasztottam tehát kora reggelre a jegyváltást, hanem este kilenckor, a komáromi előadás megtartása után kimentem huzatban, szélben, zegernyében a vasútállomásra. Kértem jegyet és helyjegyet. Jegyet kaptam, helyjegyet nem, mert mint kiderült, helyjegyet a Ciklámenre csak este fél nyolcig adhatnak ki, mert félnyolc után a győri pénztár helyjegy ügyben már telefonon nem fogad... és ugye, ők csak Győr engedelmével tudják kiadni a jegyeket.

Arról már csak a rend kedvéért panaszkodom, hogy milyen magasak a vonatlépcsők.

Hej Ciklámen, Ciklámen, virágom, virágom.

SZTK-TÖRTÉNET

Otthon hideg van, és senki sincs, akivel szót lehetne ejteni, mert drága a villanyáram, szegény öreg magányos Kovács néni tehát reggel fogja a kötését, horgolását és beül a körzeti SZTK-rendelőbe, ahol fűtés is van, társaság is, és úgy delfelé megméri a vérnyomását a doktor úr.

Egy nap a doktor úr meglepetten kérdezi Kovács nénitől:

— Mi történt, Kovács néni, hogy már hétfő óta nem volt itt?

— Jaj, lelkem, nem jöhettem. Beteg voltam.

JÓ FIÚ

A fukarságáról híres, nyolcvanéves Kis bácsit egy ismerőse meglátogatja a miskolctapolcai Junó szállodában.

— Mi újság Kis úr, mit csinál itt?

— Eljöttem ide két hétre a feleségemmel, egy kicsit üdülni.

— Na, végre, igaza van. Maga eddig egy kétnapos pomázi kirándulást se engedett meg magának.

— Persze, persze, de ezt az üdülésünket a fiam fizeti.

— Ilyen rendes a maga fia?

— Úgy fizeti, hogy ennyivel majd kevesebbet örököl.

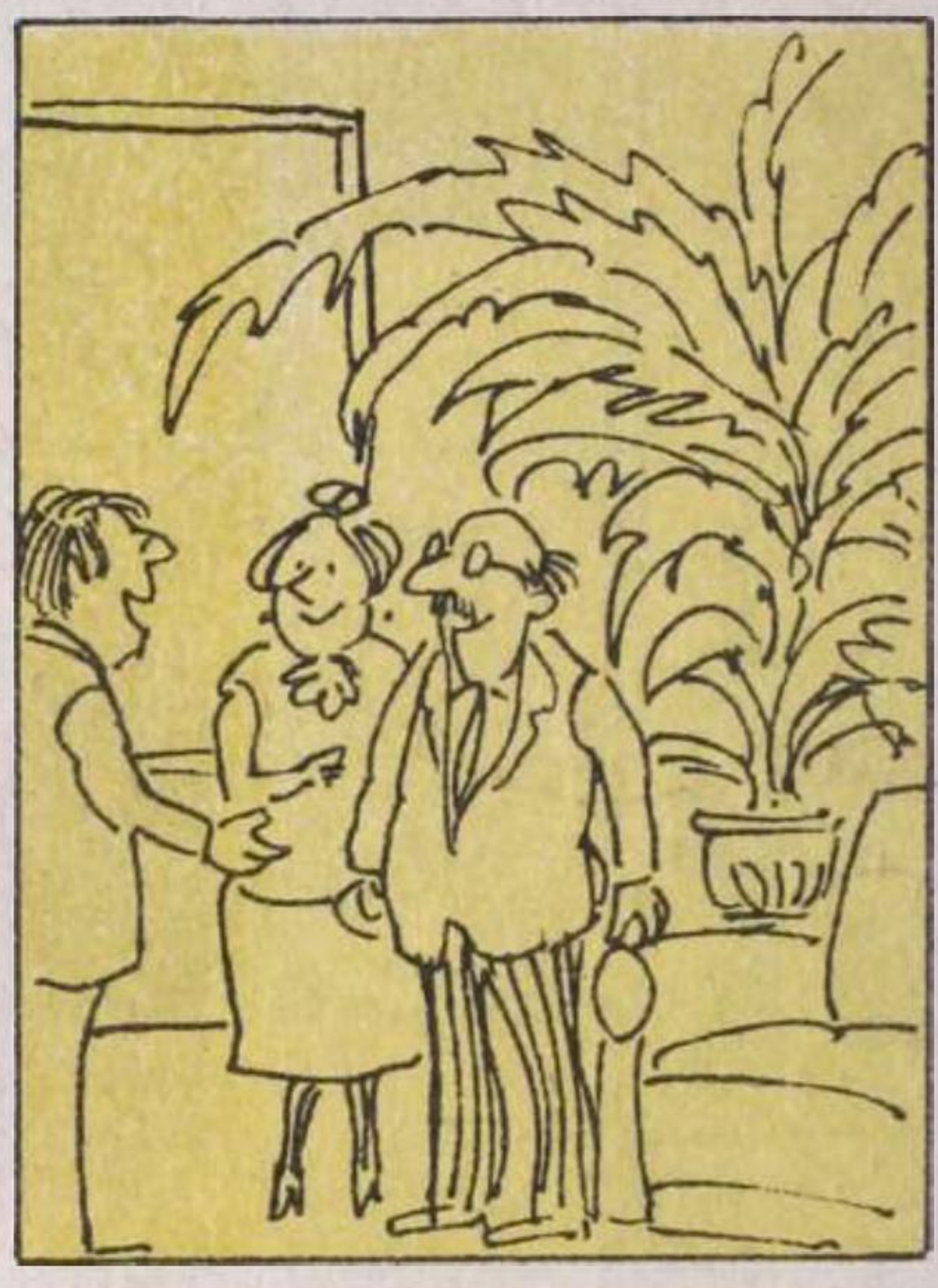

VÁSÁRLÁS

Barátnőm vásárolni akart egy pulóvert. Bement a boltba, ahol egy unott kedves eladó fogadta.

— Csak ez a kék van.

— Ugyan, legyen szíves megnézni, akad ott biztosan egy mogyorószínű, vagy egy barna is.

— Mondja, maga leltározni jött, vagy vásárolni?

ÓVODA

Az óvodába szakfelügyelő néni érkezik. Végighallgatja a kis óvodások énekét, megnézi a játékaikat, megnézi, hogyan mosnak kezet és a naposok hogyan tálalják az ebédet. Ebéd után elbúcsúzik a gyerekektől. Az egyik kis óvodás kiabálni kezd:

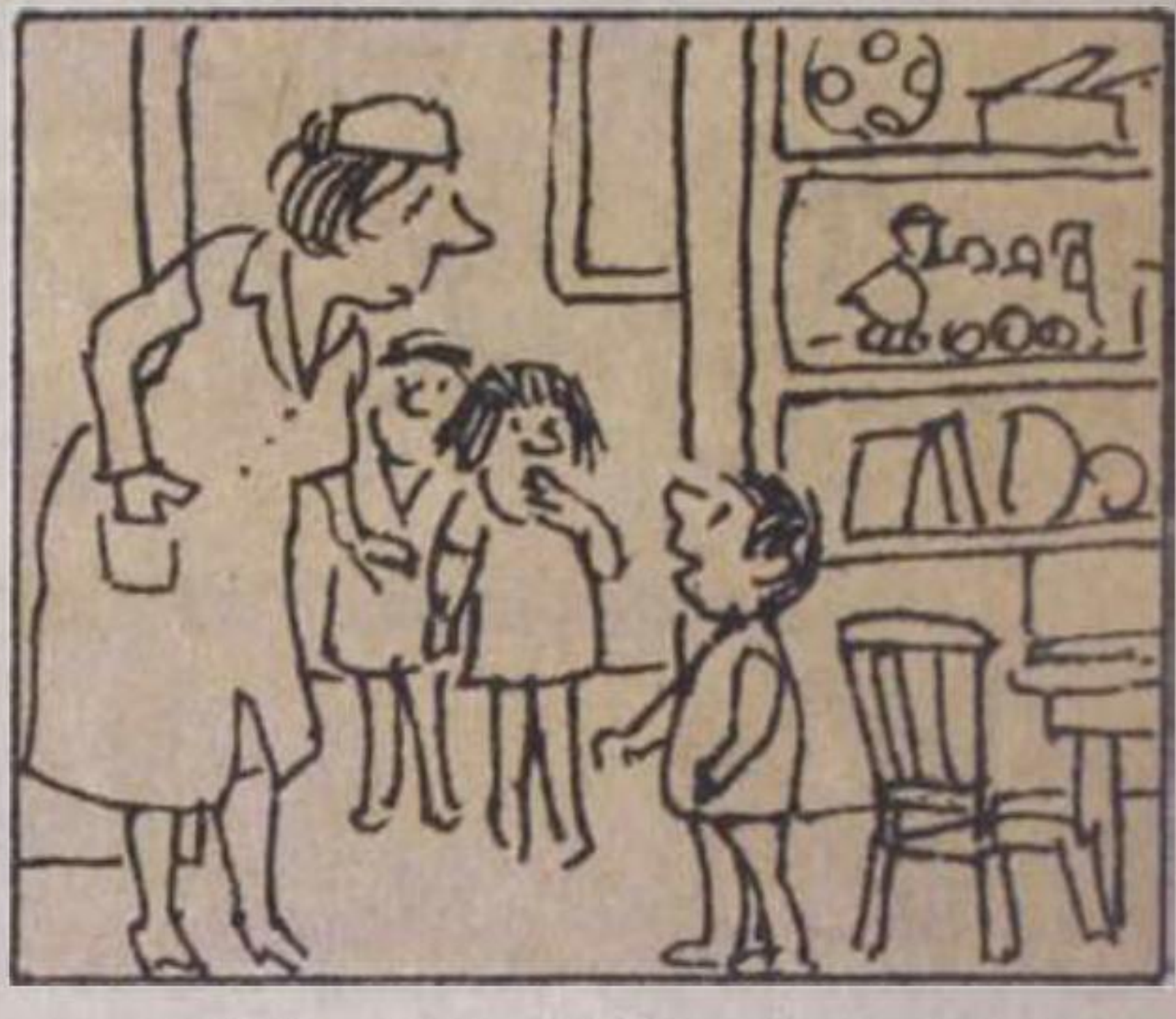

— Edit néni, Edit néni, te nem jártál óvodába?

A szakfelügyelő néni elmosolyodik és kedvesen mondja:

— De jártam, valamikor nagyon régen, de tudod, az egész másfajta óvoda volt.

— Mindjárt gondoltam — felelte a gyerek —, mert amikor felálltál, a széket nem toltad vissza rendesen a helyére.

APRÓHIRDETÉS, 1984

„Házasságot kötnék egy űrhajóssal" — „MENJÜNK EGY BÉKÉSEBB BOLYGÓRA" jeligével.

Fehér Klára

FÖLDI IVÁN: CSENDESEBB ÉV KÖVETKEZIK?

Zajos esztendőt zárunk: a nemzetközi hírek decibelje gyakran megközelítette a 100-at, ami szakemberek szerint „pszichés reakciókat vált ki, megváltoztatja a vegetatív idegrendszer irányításával működő funkciókat. Sokszor szédülést okoz." A hazai események decibelje alacsonyabbra, úgy 50 és 70 közé tehető, ami „időnként terhes és mindenképpen idegesítő". (Ugyancsak szakemberek szerint.)

1984-re azonban némi derűlátással tekintek, mert megbízható (zaj)forrásból származó értesüléseim szerint csendesebbre tervezik. Január 1-től érvényes ugyanis a „zaj- és rezgésvédelemről" hozott kormányrendelet. Erről átfogó szabályozás eddig nem volt, az ötvenes évek elején ugyan kiadtak egy csendrendeletet, de azt alaposan félreértelmezték: sokan nem merészkedtek a nulla decibel fölé sem, ugyanakkor bizonyos helyeken és alkalmakkor a maximális zajkeltés is megengedett, sőt kívánatos volt. Aztán jöttek – a 70-es években – a zajszabványok, már 37 van belőlük, de ennyi sem bizonyult elegendőnek, ezért az új rendelet meghatározza, hogy mi minősül veszélyes mértékű zajnak és rezgésnek. Egy új épület, üzem megtervezéséhez, illetve egy réginek a felújításához a jövőben „zajkibocsátási határérték-megállapítást" kell kérni.

De nehogy ezt a rendeletet is félreértelmezzük! Le kell szögezni: nem minden zaj káros. Ha némely visszás ügy, vagy akár jó kezdeményezés körül hosszú ideig csend van, az is lehet fülsértő. Tehát: megfelelő zajt a megfelelő helyre! És senkinek sem engedhető meg, hogy önkényesen határozza meg a „zajkibocsátási határértéket", pl. túl magasnak tartsa az őt bíráló hangok decibeljét és ha nem sikerül a kritizáló hangszigetelése, megkísérelje elszigetelni. Egy ilyen „zajzónában" fordult elő, hogy fórumot rendeztek a dolgozóknak, mondják el kifogásaikat, észrevételeiket, de nem mondták és ekkor megállapították, hogy „a dolgozók nem elégedetlenkednek, megértik a helyzetet, a vállalatnál csend és nyugalom uralkodik". De a kocsma bezzeg hangos: Cimbalmos és társai ott mondják ki, ami nem tetszik nekik.

A rendelet nem az ilyesfajta kocsmazajokra vonatkozik. Csak a túlhangos zenére. Ez ellen most is van érvényes rendelkezés, már az is megtörtént, hogy a lakók panaszára egy vendéglőst 1000 (egyezer!) forintra büntettek, másnap mégis elölről kezdődött a ricsaj. Úgy látszik, megérte neki: azóta sem mérték meg a decibeljét. Remélhetően ezt is határozottabban szabályozzák a nagy rendelet nyomán kiadandó kis – helyi tanácsi – rendeletek. (Nálunk a rendeletek konvojban közlekednek.) Talán egy felhívást sem ártana hozzájuk csatolni: „Csendesebben vigadjatok, a cech úgyis egyre magasabb!" De az sem biztos, hogy ez használna. Ezért most nem is kívánok nagyobb zajt csapni a zaj- és rezgésvédelemnek. Mert előfordult már, hogy egy rendelet kiadásának decibelje magasra szökött, ám az utórezgések neszét azóta is hallókészülékkel kutatják.

ANGYALOK SZÜLETÉSE

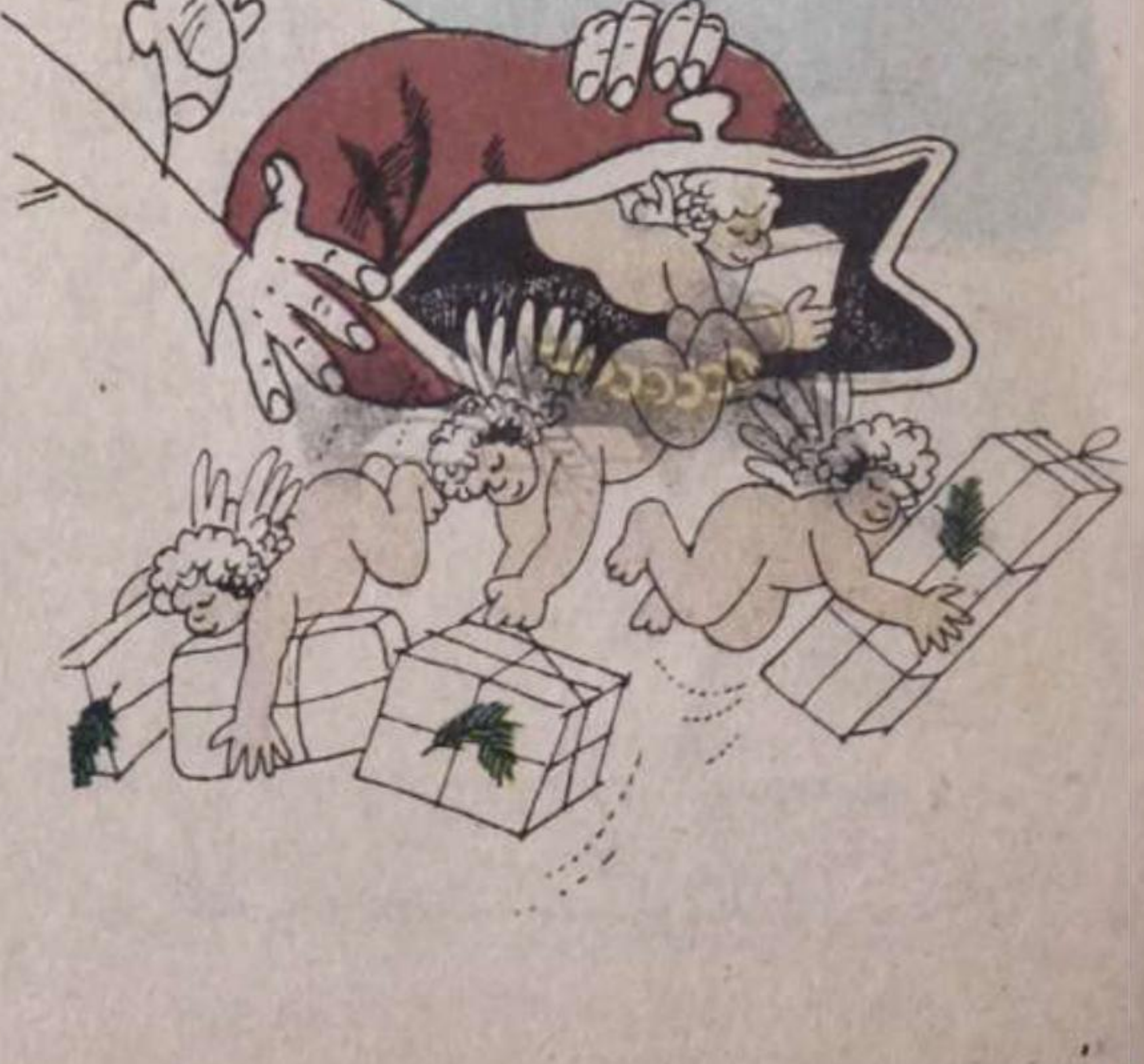

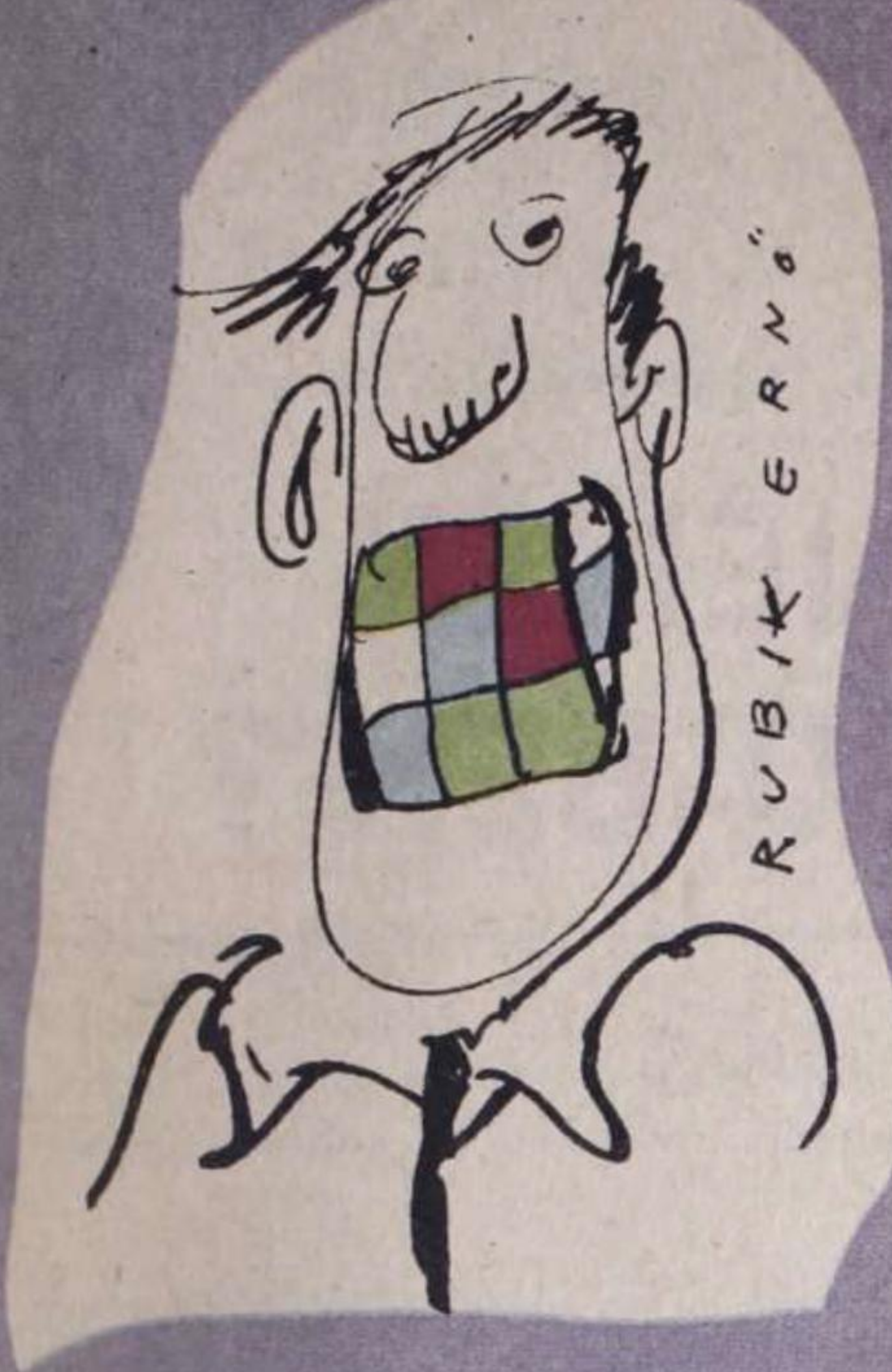

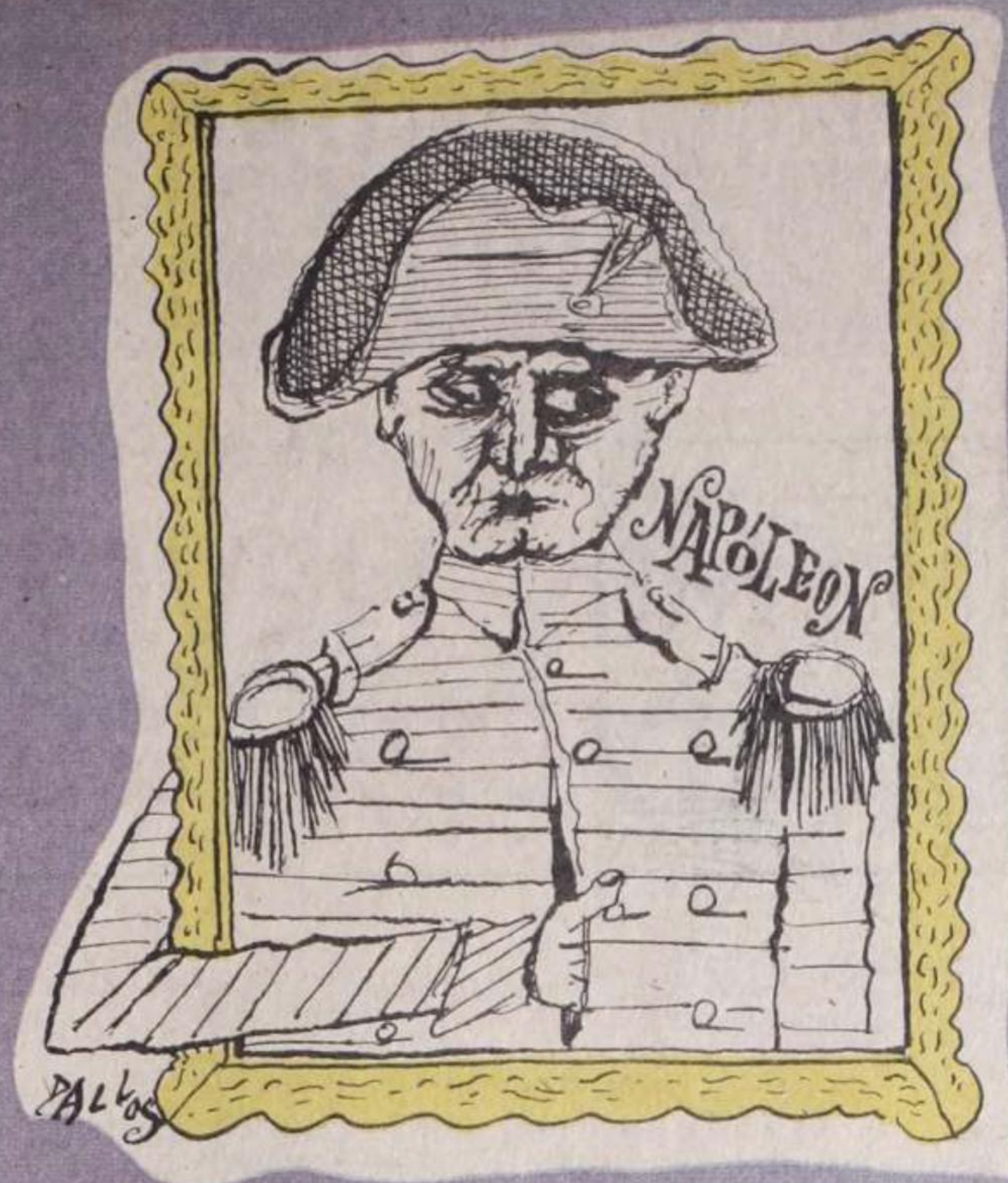
NAPÓLEON
DALLOS

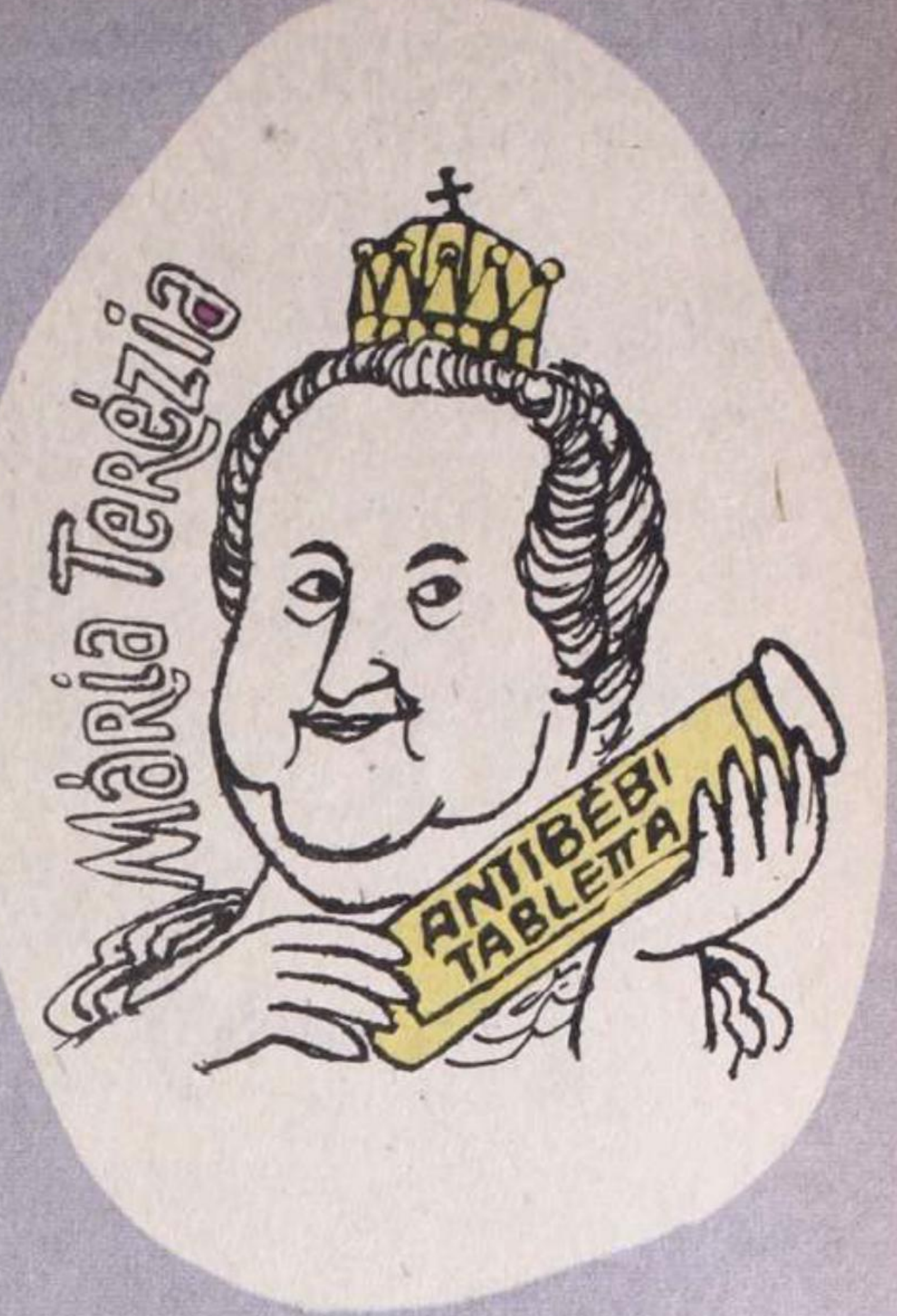
Mária Terézia
ANTIBÉBI TABLETTA

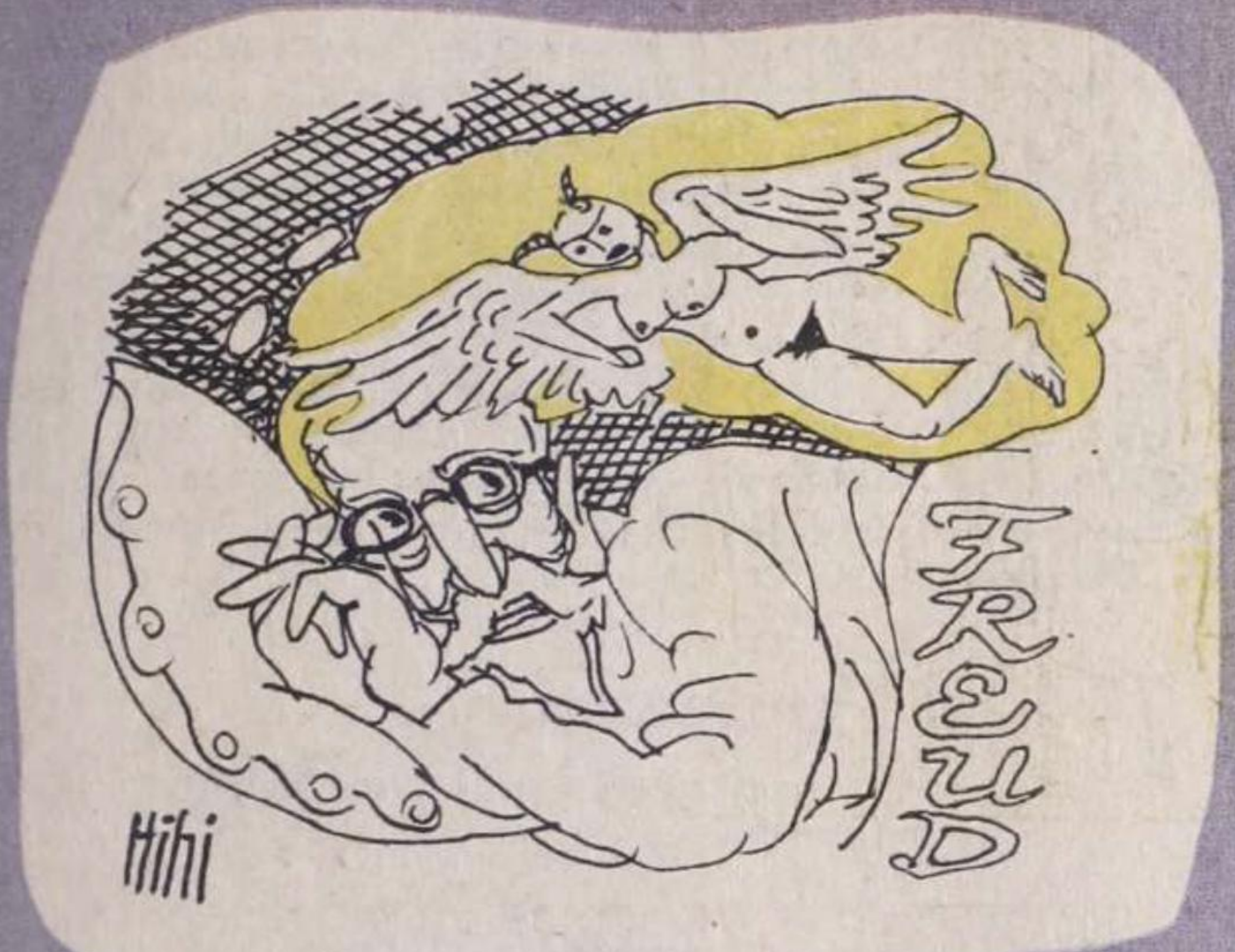

ARCKÉP-CSARNOK

SAJDIK, DALLOS, VÁRNAI, HEGEDŰS, BALÁZS-PIRI, LEHOCZKI, FÜLÖP

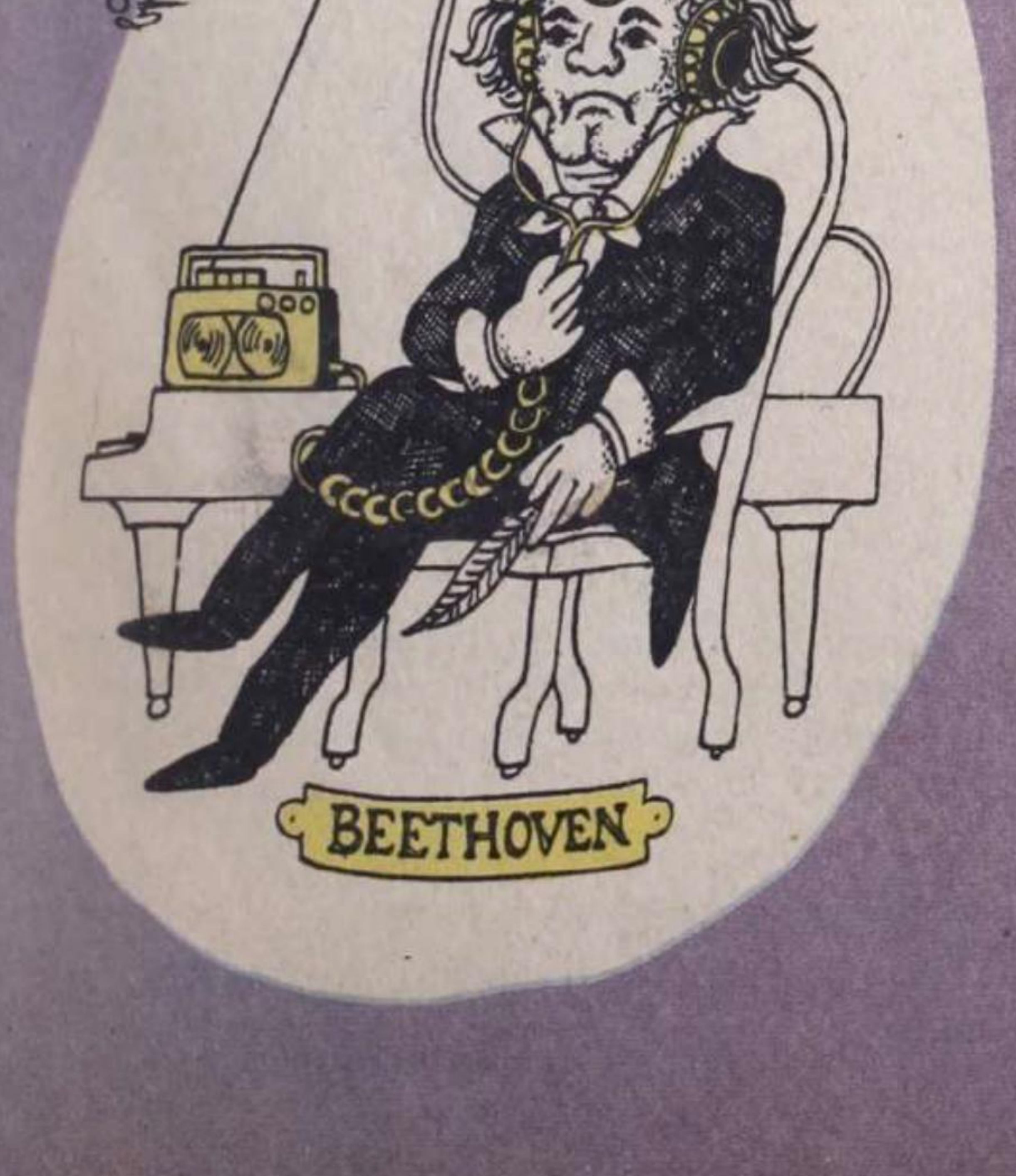

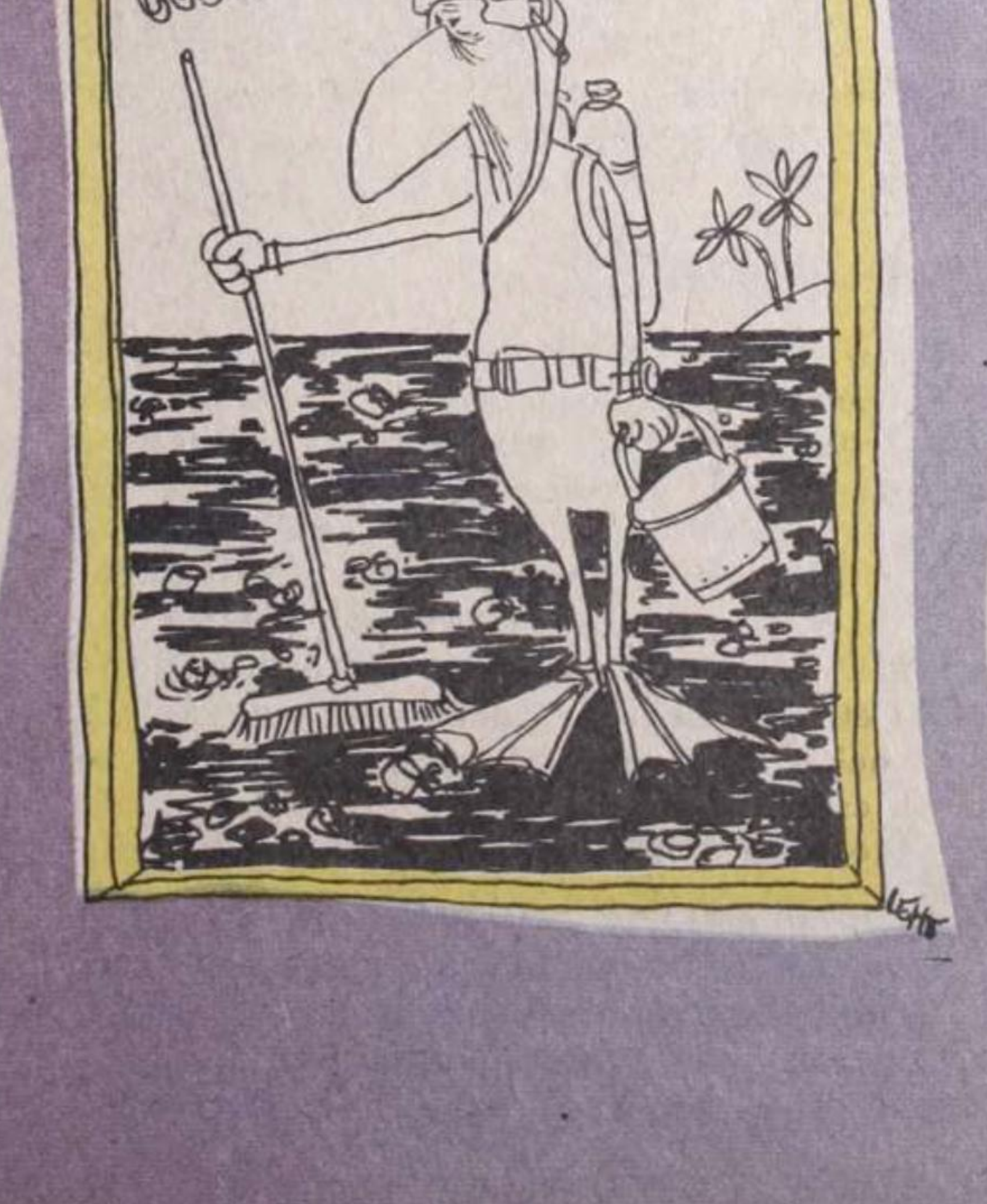
COUSTEAU
LEHO

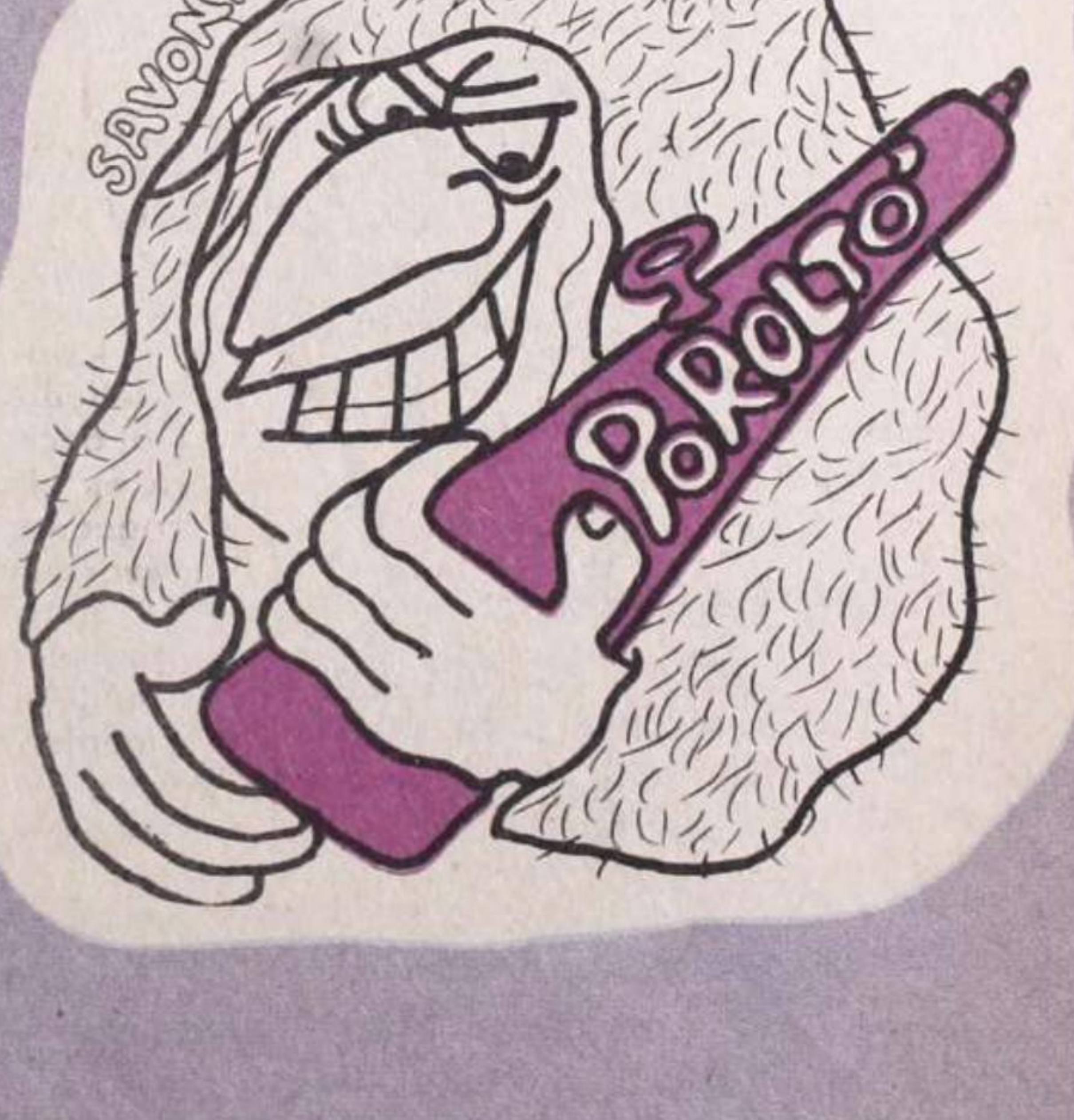
SAVONAROLA
Poroltó

FORDÍTOTT FÓRUM

Eddig az volt a szokás, hogy minket
kérdeztek, s mi válaszoltunk. Most
— egy alkalomra —
megfordul a szereposztás
és 48 közismert személyiségtől

Árkus József (Bp. VIII., Gyulai Pál u. 14.) kérdezi:

MIN NEVETNÉNEK SZÍVESEN 2000-BEN?

Alfonzó:

A remek utánpótláson, a fiatal komikusokon, akik átveszik tőlünk a stafétabotot. Addig talán átadjuk nekik.

Balázs József,
a Főtaxi igazgatója:

Azon nevetnék, ha nem csak a taxinál, hanem a telekommunikáció területén is megjelenne a konkurrencia.

Bodrogi Gyula:

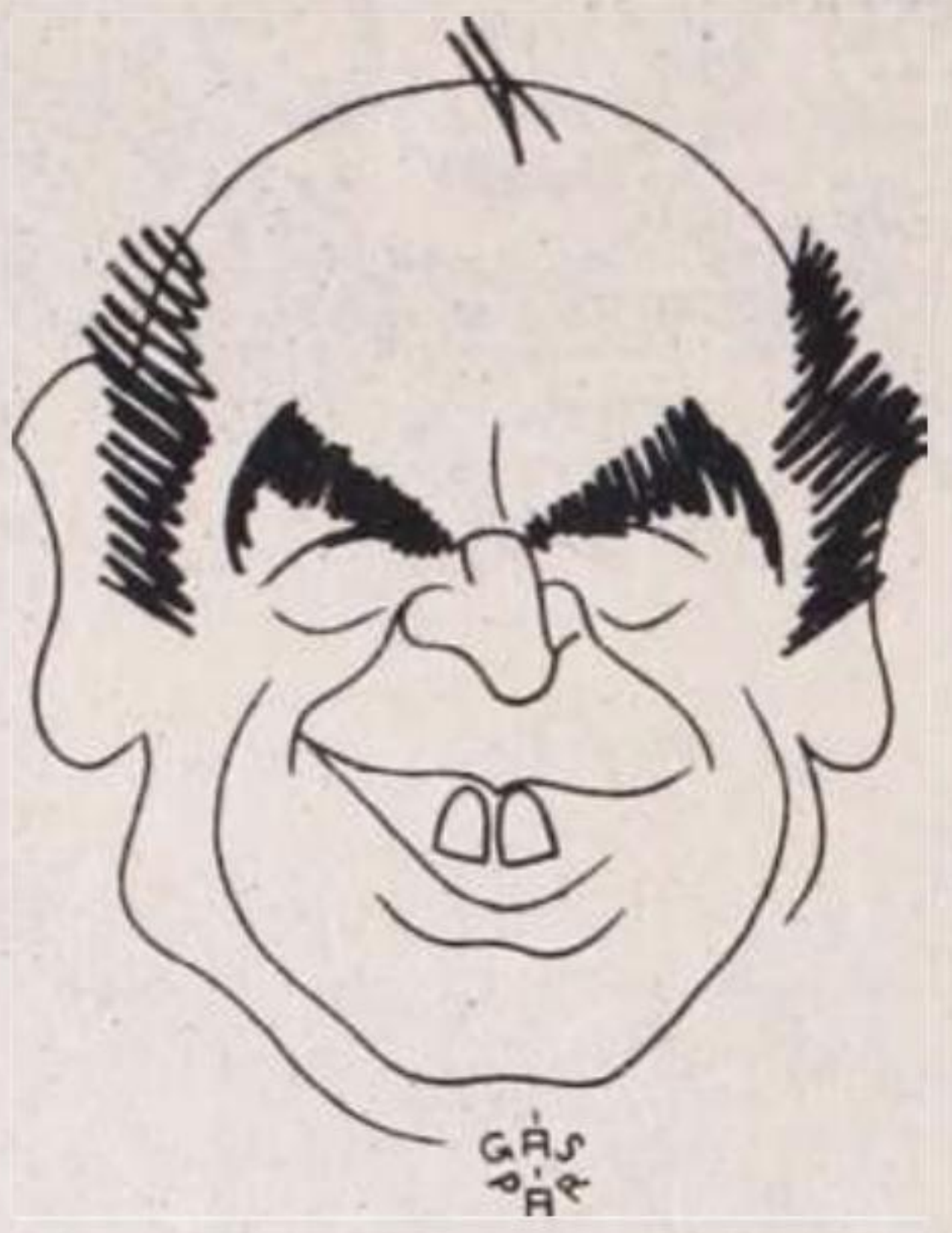

Még mindig a Vidám Szinpad most bemutatott új kabaréján, amely akkor már tizenhét éve megy majd táblás házak mellett.

Cserny Ferenc,
a Kereskedelmi Minőségellenőrző Intézet igazgatója:

Ha már csak a Ludas-viccek minőségét kellene ellenőriznünk.

Csikós Nagy Béla,
az Országos Anyag- és Árhivatal elnöke:

A jelen mindig silányabb, mint amilyennek a távlati terv szerint azt a múltban vélték. Hát ugyanazokon fogok nevetni akkor is, mint ma.

Dr. Erőss Pál
bíró:

...magamon. Azért, hogy amit kigondoltam, nem mertem leírni, mert abból akár jogi eset is lehetne.

Ferjáncz Attila
autóversenyző:

Ha Niki Lauda magyar gyártmányú kocsin versenyezne a Forma 1-ben.

Gerebenics Imre,
az Állami Biztosító vezérigazgatója:

Azon, ha addigra létrejönne egy sajátos közmegegyezés: a Ludas nem piszkálná az ÁB monopolhelyzetét, viszont — cserébe — én sem fizetnék elő a többi magyar vicclapra.

Dr. Grétsy László:

Azon az akkor minden bizonnyal újból fellángoló s bőszen dúló ádáz vitán, hogy a 2000. év a XX. vagy a XXI. századba tartozik-e!

Grosics Gyula:

Azon, hogy egymás után harmadszor nyer bajnokságot a Volán, holott addigra már egy fillér támogatást se kapunk...

Hetényi István
pénzügyminiszter:

Hogyha a vámparancsnok jelentené, hogy a nyugati turisták nagy tömegben vásárolják fel az olcsó magyar személyi számítógépeket és legkülönbözőbb videokiírókat.

Dr. Holdas Sándor,
az Állatkert főigazgatója:

A 2000. esztendő számomra legmulatságosabb pillanata az lenne, ha egy reggel a csimpánzok ketreceiben nem Sziszit, Dagit és Rikit találnám, hanem azokat a homo sapienseket, akik el akarják pusztítani a fajta többi egyedeit.

Dr. Horváth István
belügyminiszter:

Ha egy gazdasági munkaközösség — amely a rendőrségi fogdák kezelésére alakult — feloszlana, mert az évek óta üres zárkák miatt csődbe jutott.

Ipper Pál:

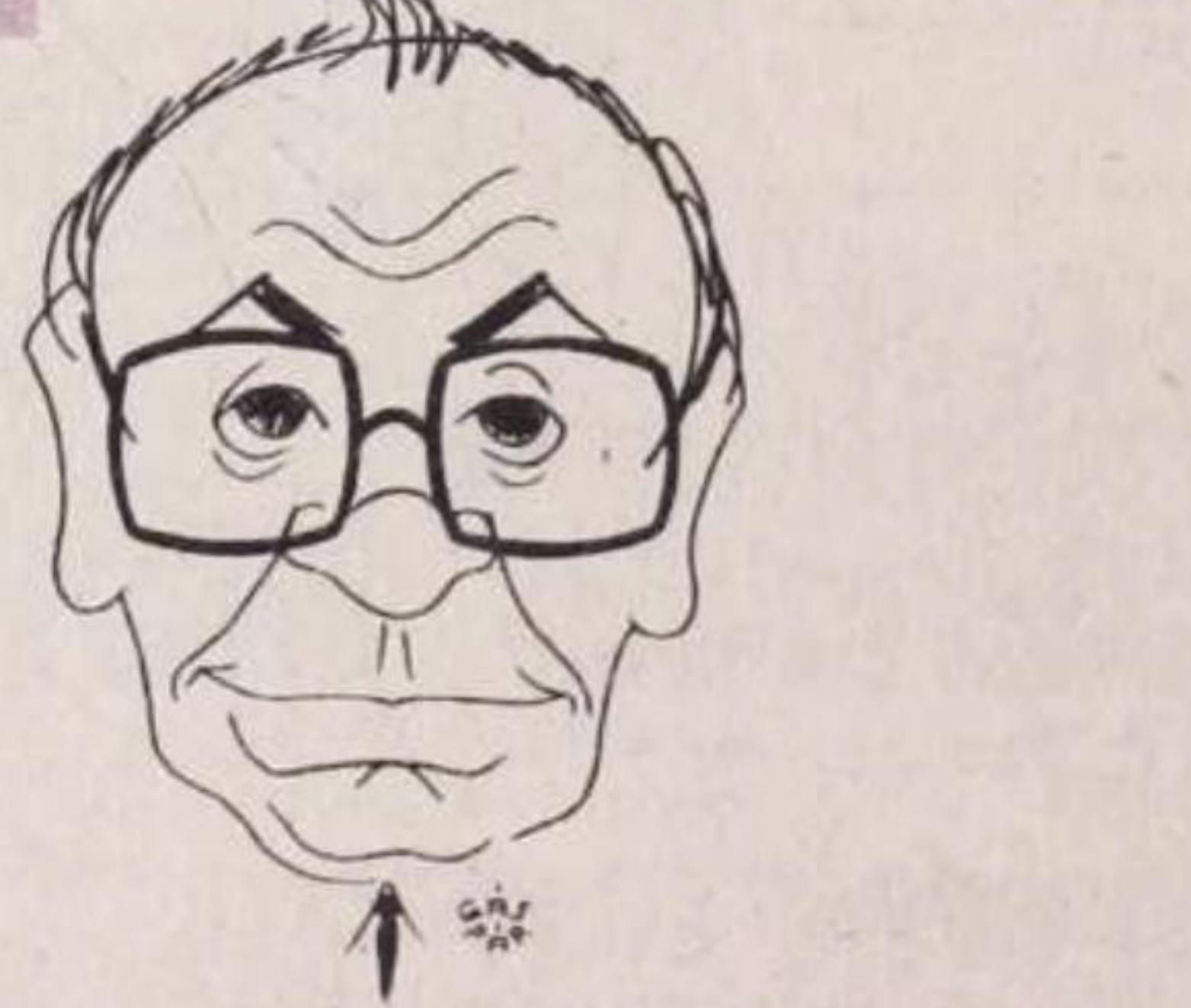

Ha Khomeini ajatollah felvételét kérné az iráni Tudeh Pártba.

Jovánovics Miklós:

Az irodalmi Nobel-díj bizottság elnökének megható igyekezetét, hogy ünnepi beszédében helyesen mondja ki Moldova György nevét. Majd pár nap múlva az Élet és Irodalom glosszáján, melyben az elnök szemére vetik, hogy az előző években Weöres Sándor, Juhász Ferenc és Bertha Bulcsú nevét is pontatlanul ejtette ki.

Dr. Juhár Zoltán,
belkereskedelmi miniszter:

Azon, ha a Ludas Matyi azért ostorozná a Belkereskedelemi Minisztériumot, hogy a vásárlók már torkig vannak az importcikkekkel és már csak hazai árut keresnek.

Kabos László:

Ha addigra lovasszobrot kapnék Sárvárott.

Karinthy Ferenc:

Ha a tükörbe nézek. Hogy micsoda pofa fog visszanézni rám.

Kazimir Károly:

Sajnos, vannak mai tragédiák, amelyeken még kétezerben sem tudok majd nevetni. Kivéve, ha eszembe jut a történet Salamon Béláról, akit igazoltatás közben megkérdezett annak idején egy nyilas katona, hogy hány éves. Ő azt felelte: hatvan leszek. Majd halkan hozzátette: tessék mondani, leszek?

Ezzel a kétezredik esztendővel így van jelenleg az egész emberiség. Ami engem illet, az optimistákhoz tartozom, de azért én is megkérdezem: tessék mondani, leszünk?

Kellér Dezső:

Azon nevetnék, ha megérném a századfordulót.

Kornidesz Mihály,
a Magyar Televizió elnöke:

A televizió szilveszteri műsorán. Akkor talán már lehet.

Kovács Kati:

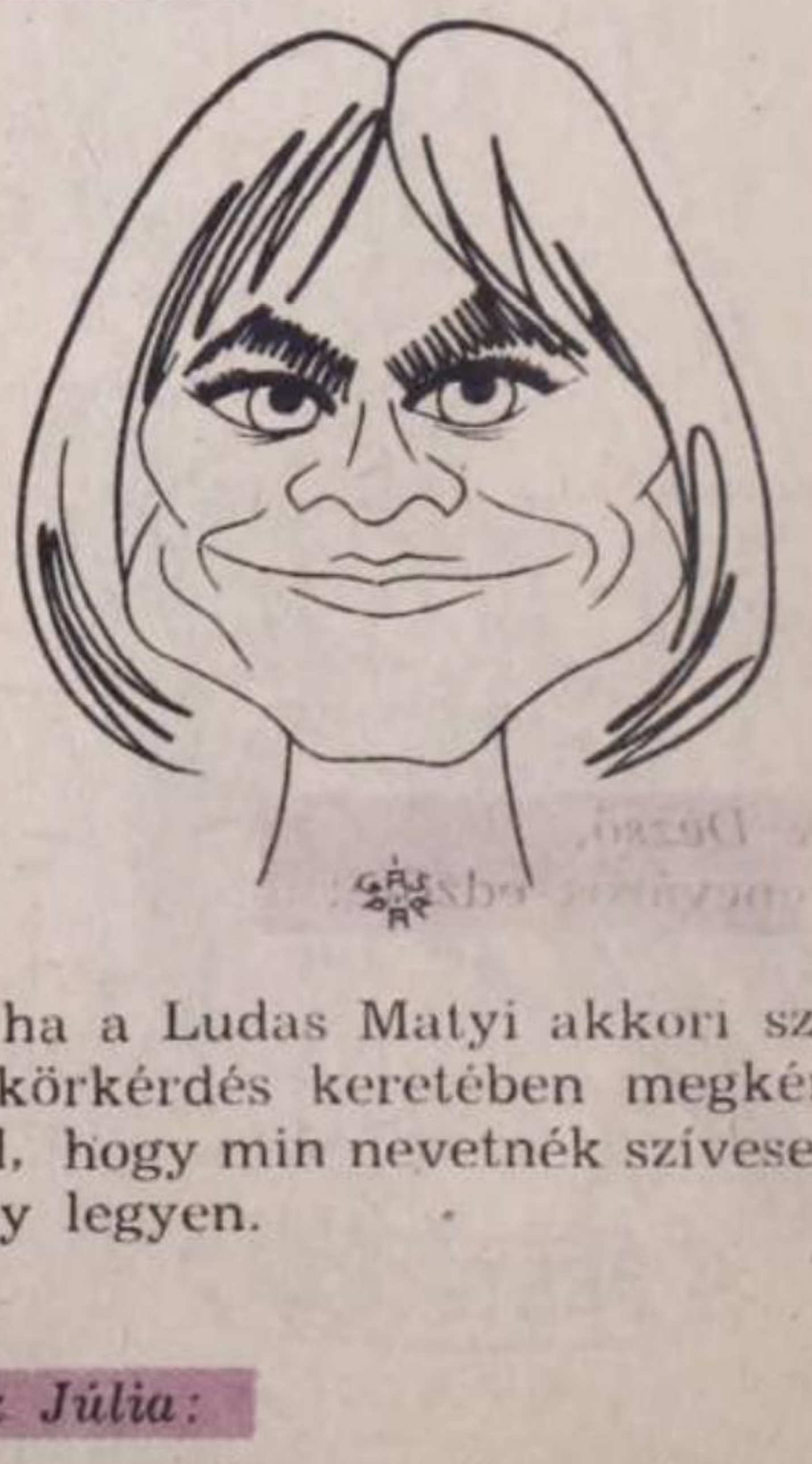

Azon, ha a Ludas Matyi akkori szerkesztői egy körkérdés keretében megkérdeznének arról, hogy min nevetnék szívesen 2100-ban? Úgy legyen.

Kudlik Júlia:

Ha még mindig annyi szerelmes levelet kapnék...

Major Tamás:

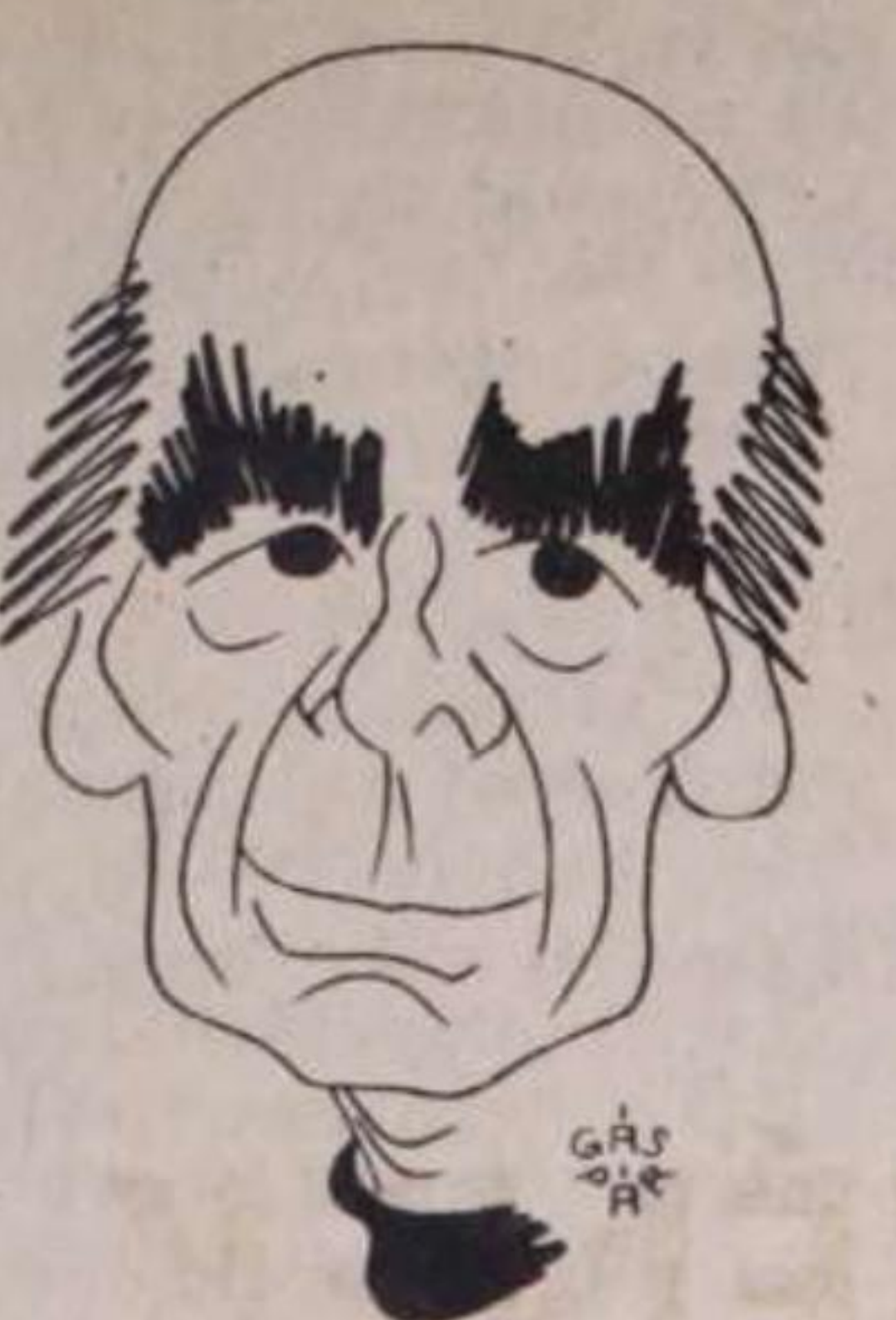

Ha meg akkor is ott lennék a Ki mit tud?-on! Nem mint zsürielnök, hanem mint versenyző.

Makray Kati:

Ha a 2000-ben megrendezett budapesti olimpián mind a kilenc lányunokám aranyérmet nyerne.

Malonyai Dezső,
a Nemzeti Szinház igazgatója:

Azon, hogy az 1984-es adományokból már a negyedik Nemzeti Szinházat avathatjuk fel.

Marton Frigyes:

Azon, hogy véres verítékkel tudunk csak összehozni egy-egy újabb vidám műsort. Mert kabarét csinálni csak akkor nehéz, ha minden rendben van.

Mihály András,
az Állami Operaház igazgatója:

Hogy az a sok-sok ember miért akar minden áron jegyet szerezni az operába, mikor a magyar operaénekesek nem külföldről jönnek haza vendégszerepelni, hanem itthon vannak.

Nepp József:

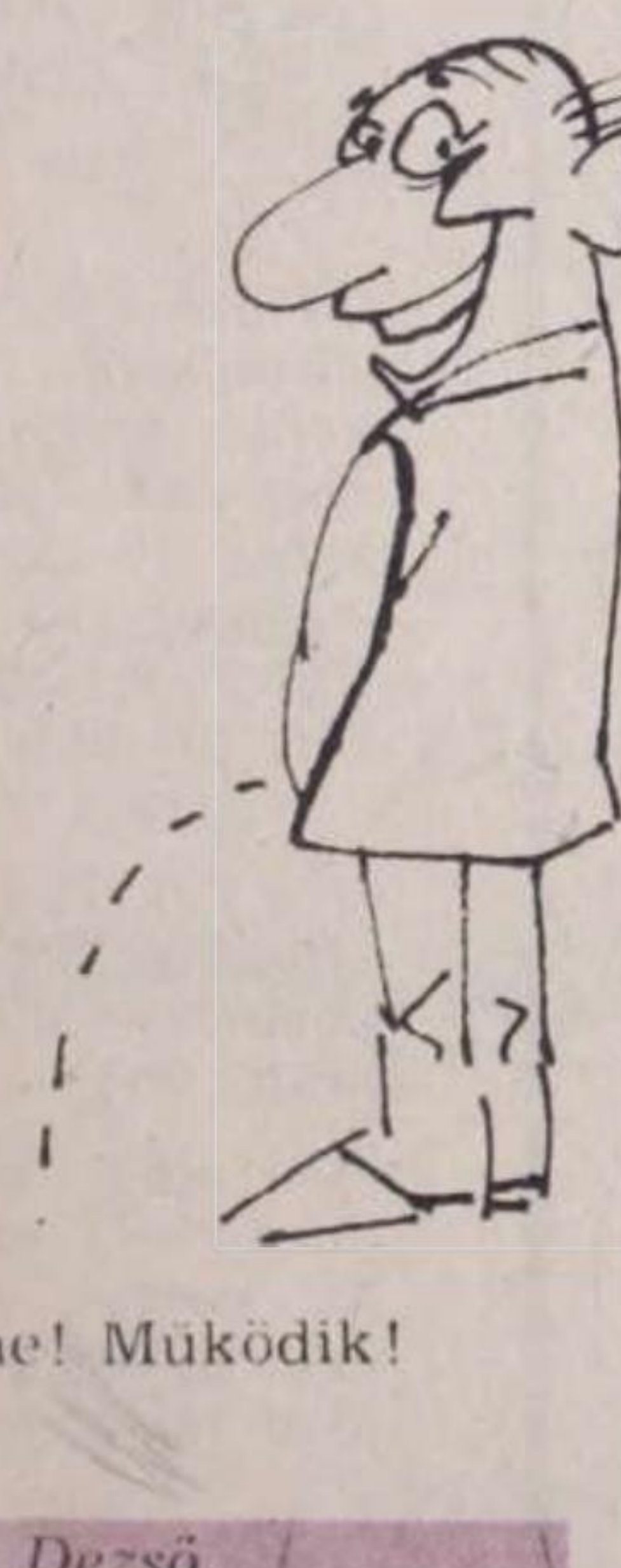

— Hehe! Működik!

Novák Dezső,
a Ferencváros edzője:

Azokon a jelenlegi játékosaimon, akik akkor lesznek edzők...

Nyilasi Tibor:

Azon, hogy Rióban a brazil csatárok sorban állnak majd az utazási irodák előtt. Mert mindegyik az Üllői útra jönne. Tanulni.

Nyitrai Ferencné dr.
államtitkár, a Központi Statisztikai Hivatal elnöke:

2000-ben is esedékes lesz népszámlálás. Azon nevetnék szívesen, ha ezt követően a 15 millió (akkori) magyar állampolgár összeírása után több ezren méltatlankodnának azon, hogy 3-4 gyerekük összeírására kevés volt a rovat a kérdőíven.

Pálfy József:

Hogy az ENSZ főtitkárává a közgyűlés izraeli javaslatra palesztin politikust választott...

Rubik Ernő:

A 3000. évről szóló futurológiai könyveken.

Ruttkai Éva:

Azon tudnék nevetni, ha olyan szerepet kapnék egy új magyar vígjátékban, amin a közönség is tudna nevetni.

Sarlós István:

Azon, ha a kormány ülésén 2000-ben azon folyna a vita, hogy a kilencvenes években szétválasztott kulturális és oktatási minisztériumot nem volna-e célszerű megint összevonni néhány évre.

Sass József:

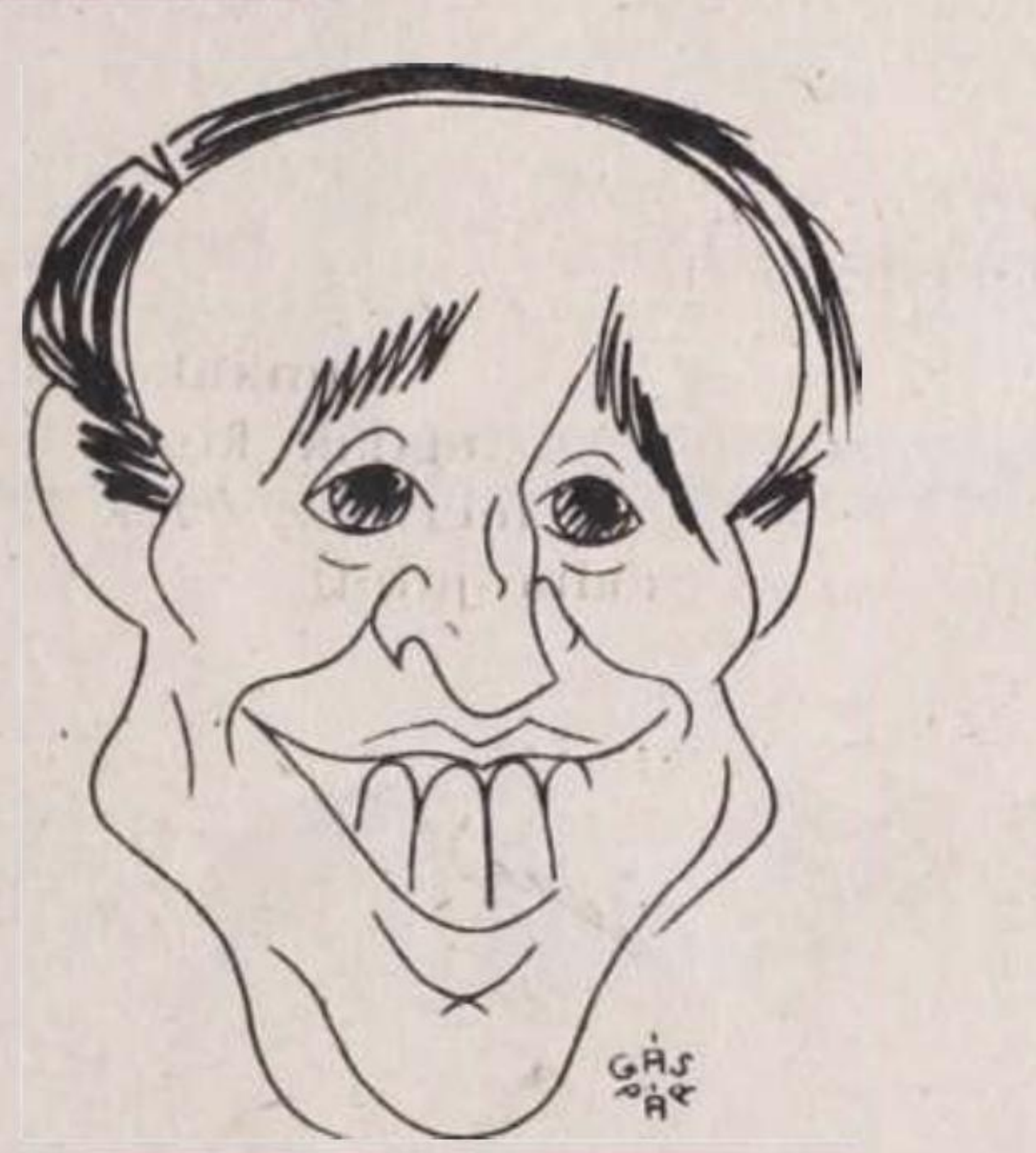

Hogy sikerült ezt az ezredévet kihúznunk a Kárpát-medencében.

Dr. Schultheisz Emil
egészségügyi miniszter:

Magamon. Ha ez egy bizonyos okból nem lesz lehetséges, akkor az utódomon, hogy mit hagytam neki hátra.

Sinkovits Imre:

Hogy addigra a totális dráma lesz a divat. A közönség is belejátszik majd a darabba. És akkor Sandokan szerepében rászólok a diákelőadás nézőire: „Ugyan, gyerekek, rosszalkodjatok már egy kicsit! Micsoda kalózok vagytok ti, nézze meg az ember..."

Soltész Rezső:

A legjobban talán az viditana fel, ha dalaimat 2000-ben is sokan hallgatnák és senkit sem zavarna, ha hangosan szól az ének.

Temesvári Andrea:

Azon, hogy volt idő, amikor sírni tudtam egy kettős hiba miatt. Addigra ugyanis már egyes hibákat sem akarok elkövetni.

Tóth Illés államtitkár,
a Magyar Posta elnöke:

Minden bizonnyal azon, ha valaki 2000-ben is még úgy vélné: protekció kell ahhoz, hogy lakástelefonját 24 órán belül felszerelje a Posta.

Urbán Lajos
közlekedési államtitkár:

A Ludas Matyin! Amíg a késésben lévő vonat megérkezik.

Vágó Sándorné,
a Zrinyi Nyomda vezérigazgatója:

Ha a könyvek átfutási ideje csak annyi lenne, amíg a szerző a kézirattal átfut a nyomdába.

Végh Antal:

Micsoda kérdés! Mi ez a feltételes mód? Indokolatlannak érzem, mert hogy én nevetni is fogok. Hazaérkezve Stockholmból a Nobel-díjam átvétele után, mint az első Nobel-díjas magyar író átnézem a napi postámat. Mit látok? Itt az értesítés, hogy több évtizedes példásan szerény írói magatartásomért műveimet figyelembe se véve 77-ik születésnapomra utólagos előlegként kaptam egy József Attila-díjat is. Ezt szintén példás szerénységem okán menten vissza is utasítom, mondván, egy embernek elég egy életben egy díj. És a vele járó pénz? Felajánlom a Nemzeti Színház garanciális javításainak költségeire. Az eseményről csak a kormány hivatalos lapja, a Ludas Matyi közölhet tudósítást.

Dr. Veres Pál
szexológus:

Azon, hogy a Ludas Matyi szerkesztőségének általam testileg-lelkileg alaposan ismert tagjai most — kétezerben — csak előrehaladott életkoruknak tulajdonitják azon képességeik hiányát, mely adottságokkal már a 80-as években sem rendelkeztek.

Veress Péter
külkereskedelmi miniszter:

Azon, ha a külkereskedelmi miniszteri posztra pályázatot írnának ki és annyian jelentkeznének, hogy a sor vége Celldömölkig érne.

Vitray Tamás:

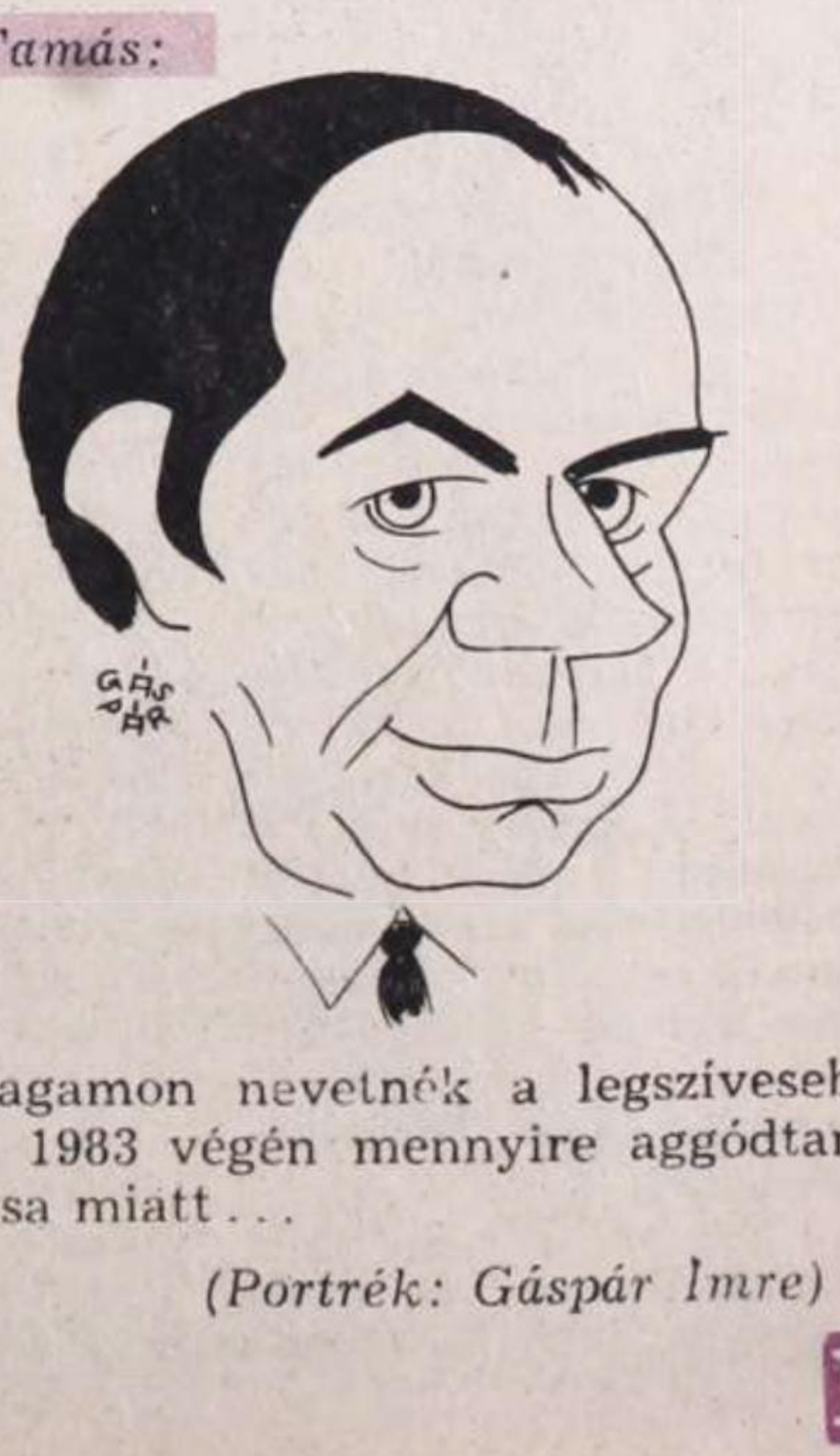

Saját magamon nevetnék a legszívesebben. Hogy 1983 végén mennyire aggódtam a világ sorsa miatt...

(Portrék: Gáspár Imre)

FELEKI LÁSZLÓ:

Hogyan kell az embereket boldoggá tenni?

Barátom, akit szűkebb társaságunkban életművésznek és az emberi lélek avatott ismerőjének tartunk, mély sóhajjal jelentette ki megszokott sétánk közben:

— Boldogtalanok az emberek. És ennek mi vagyunk az okai, mi, emberek. Sok mindent megoldottunk már, de felelősségem tudatában állítom, hogy hiába repülünk űrhajókkal akár a naprendszeren is túl, a kozmoszban sem fogjuk megtalálni egymás boldogságát, ha szívünk üres marad. Pedig, hajh, milyen egyszerű az egész! Hogy is mondjam, mindössze arról van szó... de várjunk csak, inkább nézzük meg a dolgot a gyakorlatban!

Megállt és barátságosan intett egy közeledő férfinak. A férfi középkorú lehetett. Öltözete kopott, de rendkívül rendes. Látni lehetett, hogy mindennap gondosan kikefeli sötétszürke zakóját, amelynek szivarzsebe a kifordítás során legalább három gyermekre következtethető módon átkerült a jobboldalra. Főkönyvelőnek néztem, s csak később tudtam meg, hogy fizikatanár. Barátom szívélyesen üdvözölte, s amikor már mind a ketten szervuszt cseréltek egymással, csak ennyit mondott:

— Gratulálok!

A férfi láthatóan zavarba jött, mintha egy kicsit elpirult volna.

— O, igazán kedves tőled...

Barátom erélyesen tiltakozott:

— Dehogy vagyok kedves, eszem ágában sincs! Csak tudom értékelni azt, amit érdemes.

A párbeszéd ettől kezdve pergővé vált.

— De hát igazán...

— Csak ne szerénykedj! Mindig ez volt a bajod!

— Tudod, hogy nem szeretek...

— Persze, hogy nem szeretsz. A magadfajta embereknek éppen az a bajuk, hogy mindig a háttérben akarnak maradni.

— O, hát nem is erről van szó, én tulajdonképpen csak...

— Mi az, hogy csak? Ez jellemző rád. Csak, ugyan! A legszívesebben eltitkolnád. Mások bezzeg!

— De hát nem volt az olyan nagy dolog, más is megtette volna.

— Mondod te! Ismerlek. Akkor más miért nem tette meg? Miért éppen te?

— Istenem, szerencsém volt, ennyi az egész.

— Szerencse! Bátraké és a tehetségeseké a szerencse! Te mesélted egyszer, hogy Pithagorasz száz tehenet áldozott az isteneknek, amikor rájött nevezetes tételére, és a hagyomány szerint azóta félnek az ökrök minden új felfedezéstől.

— Kedves vagy, hogy vele hasonlítasz össze. Az én szerény szerepem...

— Jaj, csak ezt ne mondanád! Milyen különös! Elsősorban a kiváló emberek becsülik le saját teljesítményüket.

— Komolyan mondom, meghatsz ezzel az érdemtelen dicsérettel. Akkor bátorkodom megkérdezni, tulajdonképpen melyik részét gondolod...

— Ne, ne ragadjunk ki részleteket, engem az egésznek a harmóniája, szépsége nyűgözött le.

— Értem. De tulajdonképpen ezt már más is...

— Tessék, a végén még az eredetiségedet is megtagadod magadtól! Eppen neked kell tudnod, hogy a dolgok összefüggenek. Newton mondta, hogy azért sikerült a természettudományban távolabb látnia, mert óriások vállán állt. Galilei nélkül nem lett volna Newton és Newton nélkül nem lett volna Einstein.

— Igazán nagyon aranyos vagy. Azért mégis érdekelne, hogy a végső eredménnyel kapcsolatban...

— Drága barátom, ne várj tőlem most hideg fejtegetést, ehhez még le kell higgadnom, egyelőre a friss élmény túlságosan hatalmában tart. Egyszer úgyis beszélünk róla, nekem is vannak kérdéseim. Most már nem is tartalak fel, látom, sietsz, de azt meg kellett mondanom neked, hogy milyen büszke vagyok rád. Még egyszer szívből gratulálok!

— Igazán nagyon kedves tőled, boldog vagyok ezért a váratlan elismerésért.

Barátságos kézfogások, búcsúszavak, feleségnek szóló kézcsókok meleg hangsúlyozása, miközben én szerényen a háttérben maradtam. Amikor a férfi könnyed, szinte tánclépésekkel már messze járt, megkérdeztem barátomtól:

— Tulajdonképpen mihez gratuláltál neki?

Rázta a fejét.

— Fogalmam sincs.

Majd vállat vont.

— Fontos?

MAJLÁTH LÁSZLÓ:

BESZESZELT TÉLAPÓ

Mikulás-este hozzánk is becsöngetett a Májzsugor utca 2/c. lakóinak kollektív Télapója. Orra olyan volt, mint egy kisuvickolt rezesbanda.

— Hukk! — mondta, és szájából két kisüsti féldeci/secundum sebességgel tört elő a szeszgőz.

Az egész dolog úgy indult, hogy a Májzsugor utca 2/c-ben rendkívüli lakógyűlést tartottak, még december elején. Toncsi bácsi, a lakótelepi mindentudó előadta, hogy országszerte új népszokás terjed. A házakban a lakók közös Mikulást választanak, aki a jelmezkölcsönző jóvoltából Télapónak öltözik, s végigjárja a kisgyermekes családokat. A szülők a közös Mikulásnak adják át a gyermekeiknek szánt ajándékot, s ez a kedves, kollektív Télapó becsönget a lakásokba, s ő nyújtja át a srácoknak a Mikulás-csomagokat.

A Májzsugor utca 2/c. lakóközösségének is megtetszett az ötlet, s felkészültünk az időközi Mikulás-választásra. Kettős jelölés volt. A jelölőlistára felkerült Toncsi bácsi, a javaslattevő, és Zombori Dezső házfelügyelő. Végül kétharmados többséggel Toncsi bácsi futott be. Ő ugyanis fél liter feketecimkés cseresznyéért vállalta a társadalmi megbízatást, míg Zombori Dezső nem adta alább hét decinél. Így aztán Toncsi bácsi lett a Májzsugor utca 2/c. kollektív Télapója, Zombori Dezsőnek pedig be kellett érnie a Pótmikulás poszttal.

Ilyen előzmények után toppant be hozzánk Toncsi bácsi Télapója, aki erre az alkalomra felvette a Tajtsiker fedőnevet. A Tajtsiker Télapó — a korábban megbeszéltek szerint — faggatni kezdte hatéves fiamat, hogy megérdemli-e az ajándékot.

— Szófogadóan viselkedsz, megeszed a mirelit-hamburgert, lefekszel a krimi után rendesen? — kérdezte a házi Télapó, megszeppent fiamat.

Miközben a gyermek félénken bólogatott, mi — ahogy illik — megkínáltuk a házi Télapónkat egy kis burgundival, barackpálinkával, Martinival és diólikőrrel. Toncsi bácsi derekasan lehajtotta a kínált italokat, majd tovább faggatta a gyereket.

— Mondd, kisfiam, mennyi békekölcsönt jegyeztél? — kérdezte a tajtsikerből tökrészeggé váló kollektív Télapónk. A fiam hülyén nézett maga elé, nem értette a kérdést.

— Elnézést! — fordult felénk a Télapó —, mostanában, ha egy kicsit iszom, máris összekeverem a dolgokat. Azt akartam tőled kérdezni, kedves fiacskám, hogy aláírtad-e már a belépési nyilatkozatot? Mert a termelőszövetkezeti csoport az egy nagy, szent és hasznos dolog.

A Télapó maga elé meredt, érezte, hogy valami megint nem stimmel. Kért egy pohárka Mecsekit, aztán kifakadt.

— A fene egye meg, az utóbbi 38 évben annyi társadalmi megbízást vállaltam, hogy néha összekeverem a dolgokat. Régebben előfordult, hogy nem tudtam válaszolni bizonyos kérdésekre, most már sokszor kérdezni sem tudok. Nem súgna egy kicsit? — nézett rám esedőn. Súgtam. A Télapó hálásan vigyorgott felém.

— No, kisfiam, esténként elrámolod a helyére a játékaidat?

A fiam igennel felelt, mire a kollektív Télapónk lekapta a hátáról a fekete nylon-kukászsákot, s átadta a gyereknek a csomagokat, a csokicsizmát, meg a negyvenöt porintos mandarint.

— Megyek tovább, a szomszédban is várnak a gyerekek — sóhajtotta a házi Télapó, s az ajtó felé indult. Mielőtt kiment volna, még suttogva azt kérdezte tőlem:

— Mit kérdezzek a szomszéd srácoktól? Azt, hogy helyeslik-e a kisvállalkozásokat, vagy azt, hogy megeszik-e a tejbegrízt?

A válaszomat meg sem várta, szomorúan eltotyogott.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Kovácsné szörnyű görcsökről panaszkodik. Hívják az orvost, aki eltűnik a beteg szobájában. Néhány perc múlva kijön és egy fogót kér. Röviddel azután kalapácsot és vésőt.

— Mi van a feleségemmel? — kérdezi a halálra rémült férj.

— Még nem tudom — válaszolja az orvos. — Még nem sikerült kinyitni a táskámat.

Egy texasi étterem tulajdonosa izgatottan odaszalad az egyik vendéghez és rákiált:

— Maga lelőtte a pincérünket!

— Nyugi, írja a számlámra!

AJDIK FERENC:

Rajzolmányok

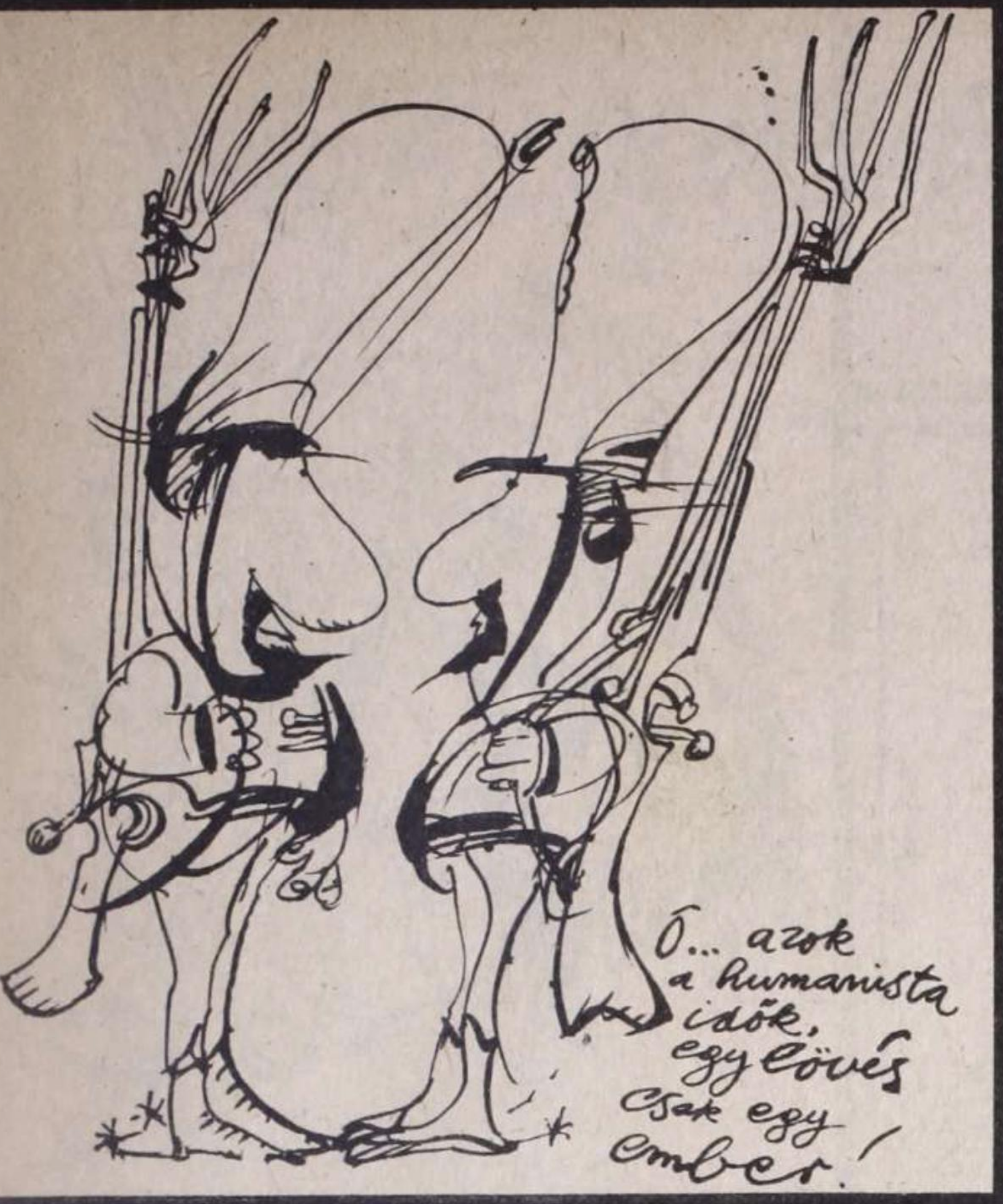

Ó… azok
a humanista
idők,
egy lövés
csak egy
ember!

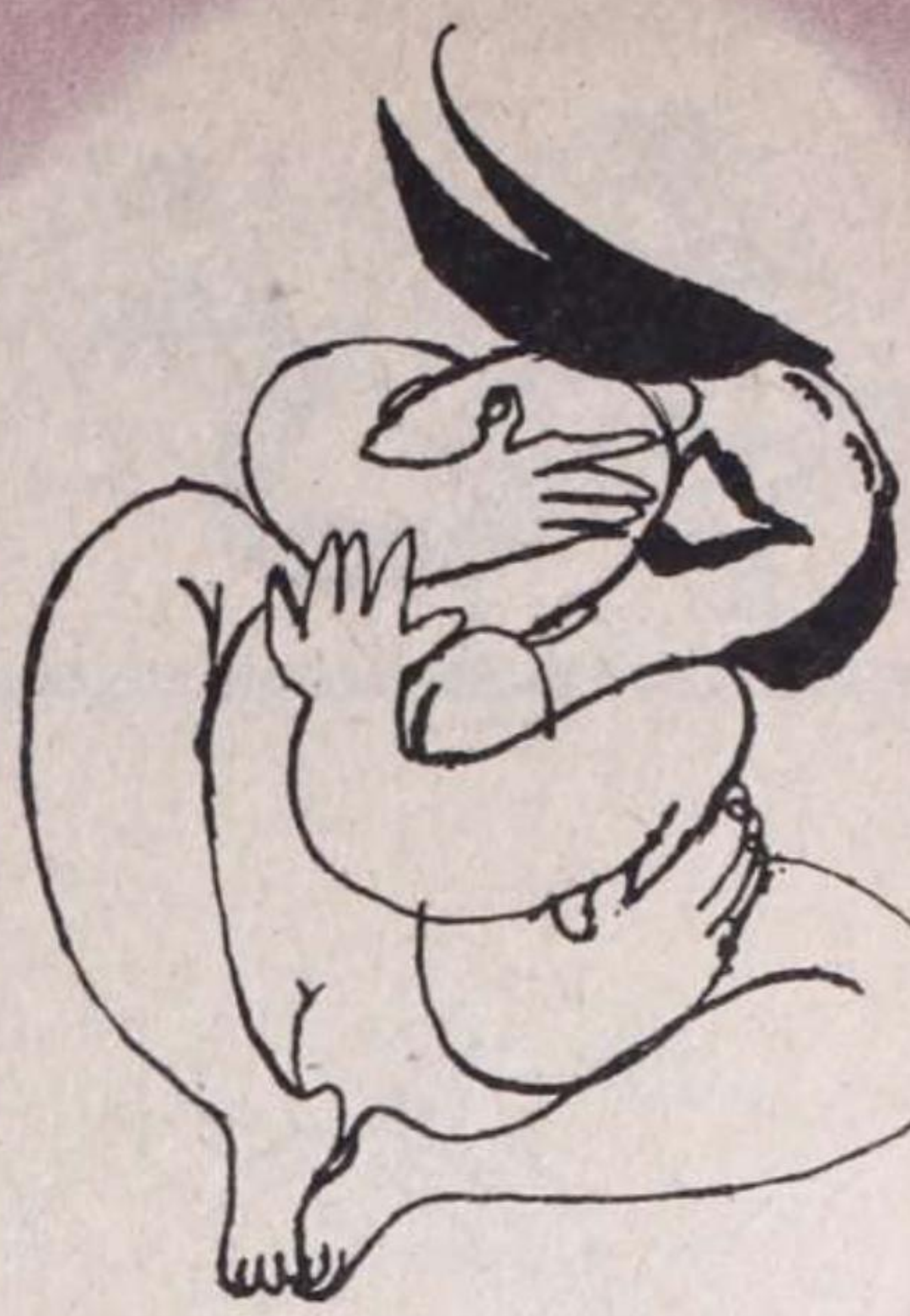

A
SZEXRAJZOKAT
MINDENKI
MEGNÉZI!
A FELE
HOGY SZÓRAKOZZON,
A MÁSIK FELE
HOGY
MEGBOTRÁNKOZZON

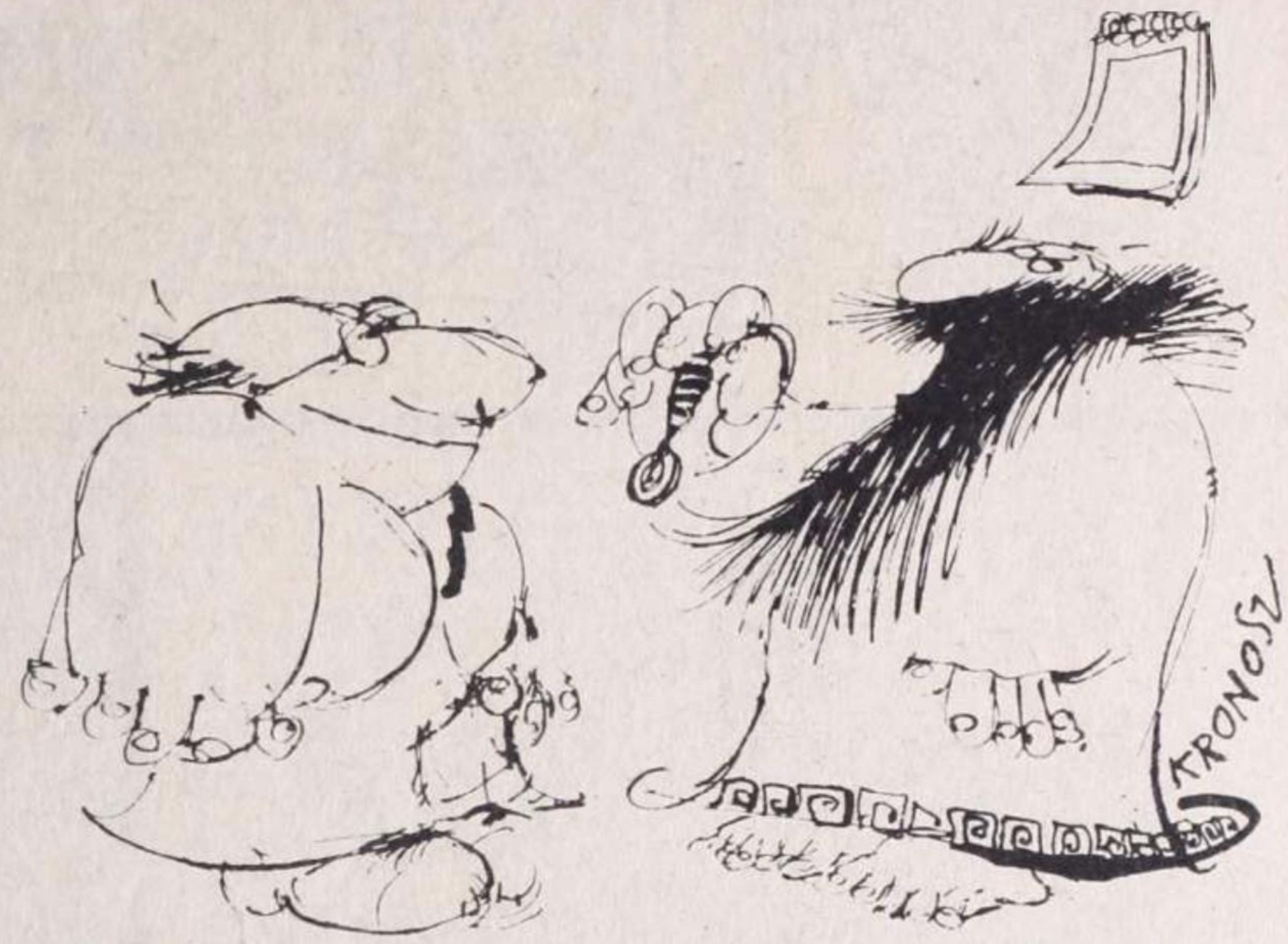

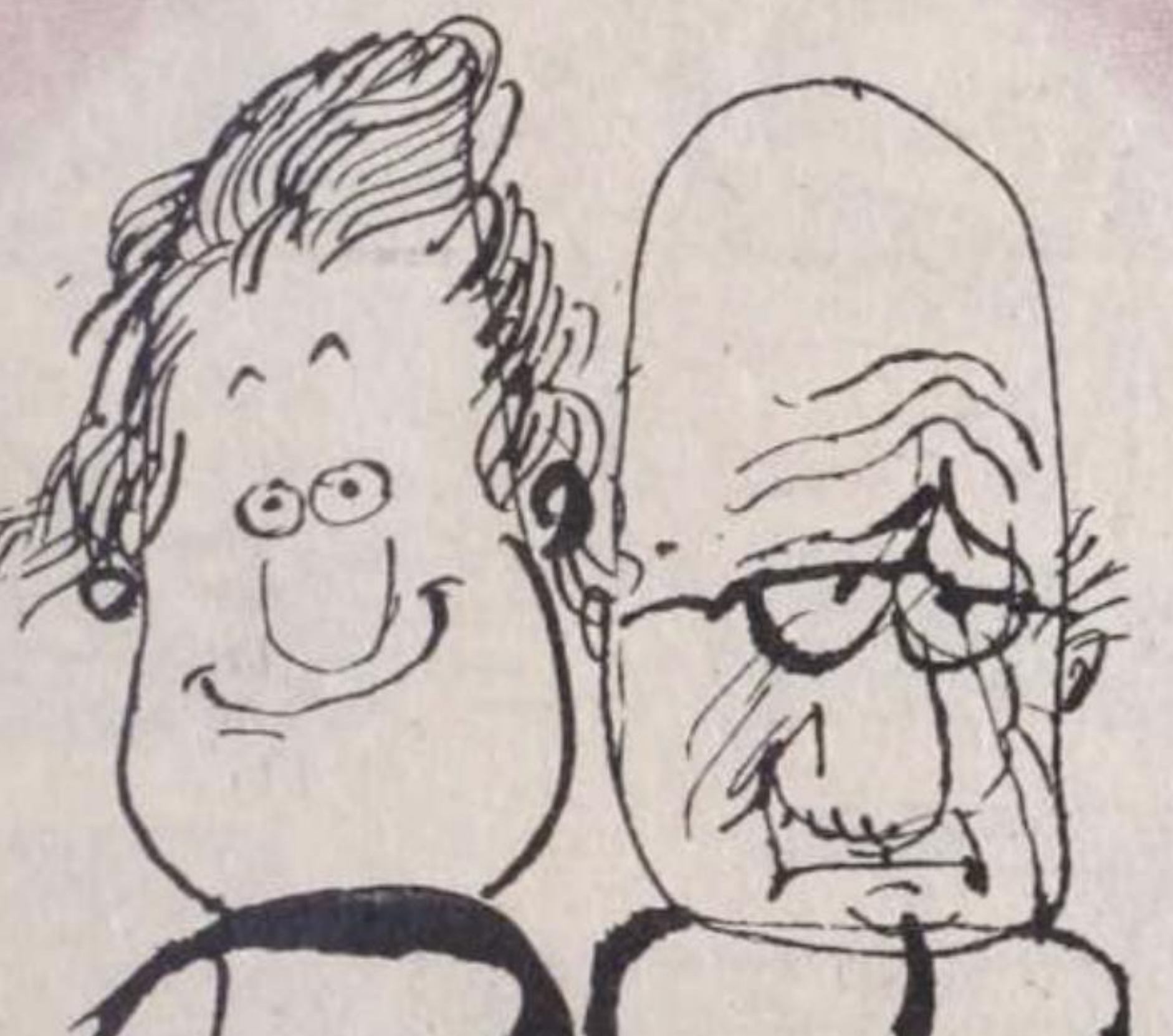

Egypetéjű ikrek
csak más vállalatnál dolgoznak

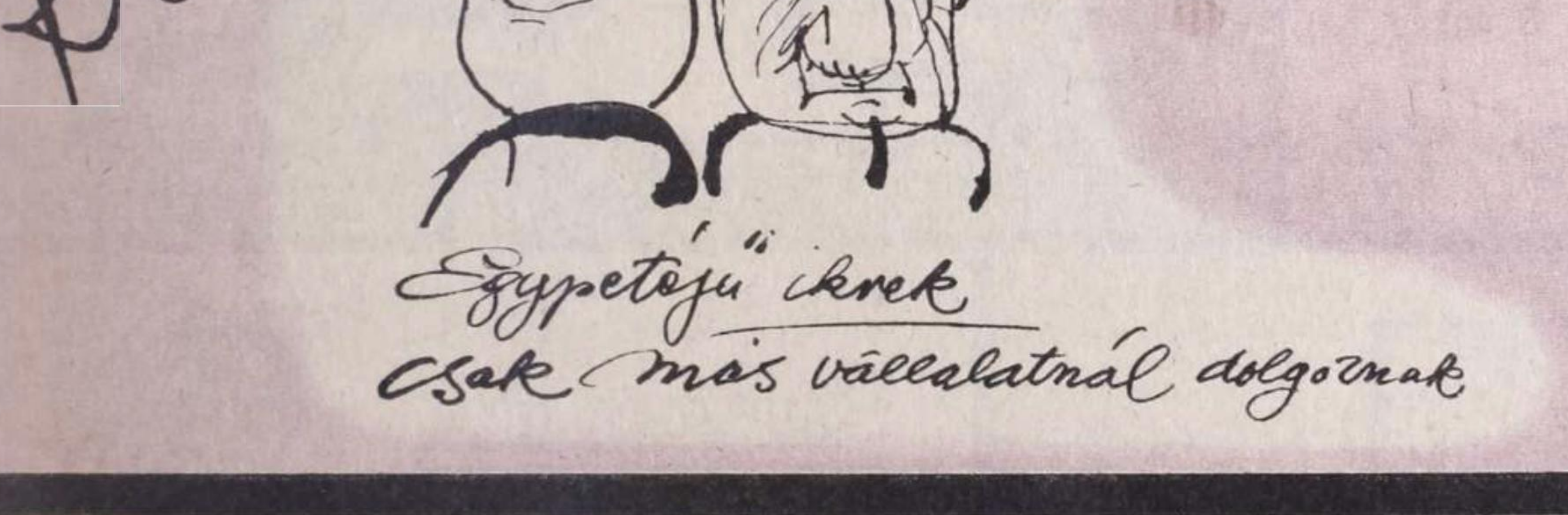

Politikusok figyelmébe!
Zavarja-e a százlábút,
ha az egyik lába
ellenkező irányba
gyalogol?

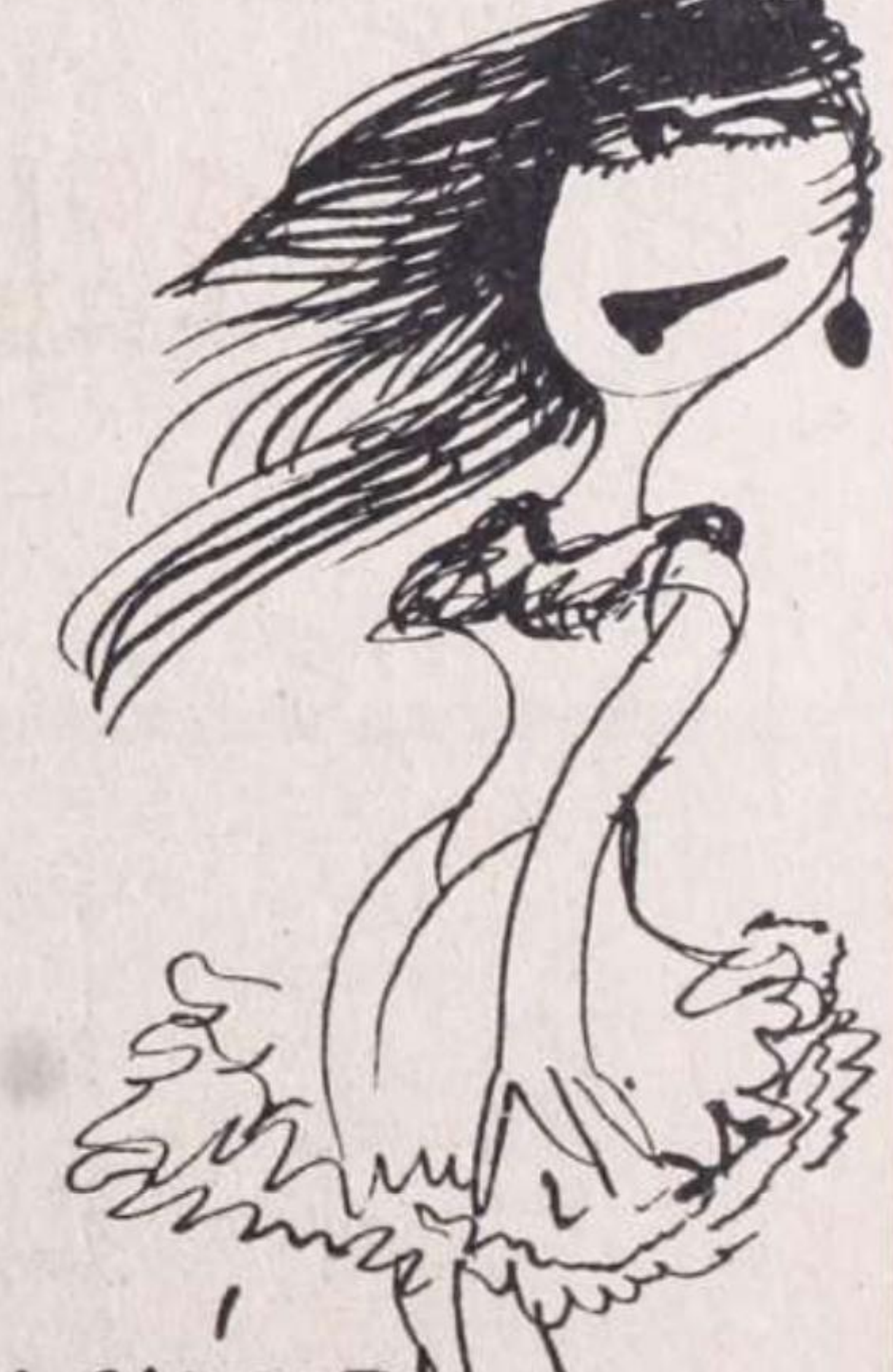

VIGYÁZAT!
Már
Könyves
Kálmán
is
bedőlt
neki!…

VÁRNAI GYÖRGY:

Abszurd

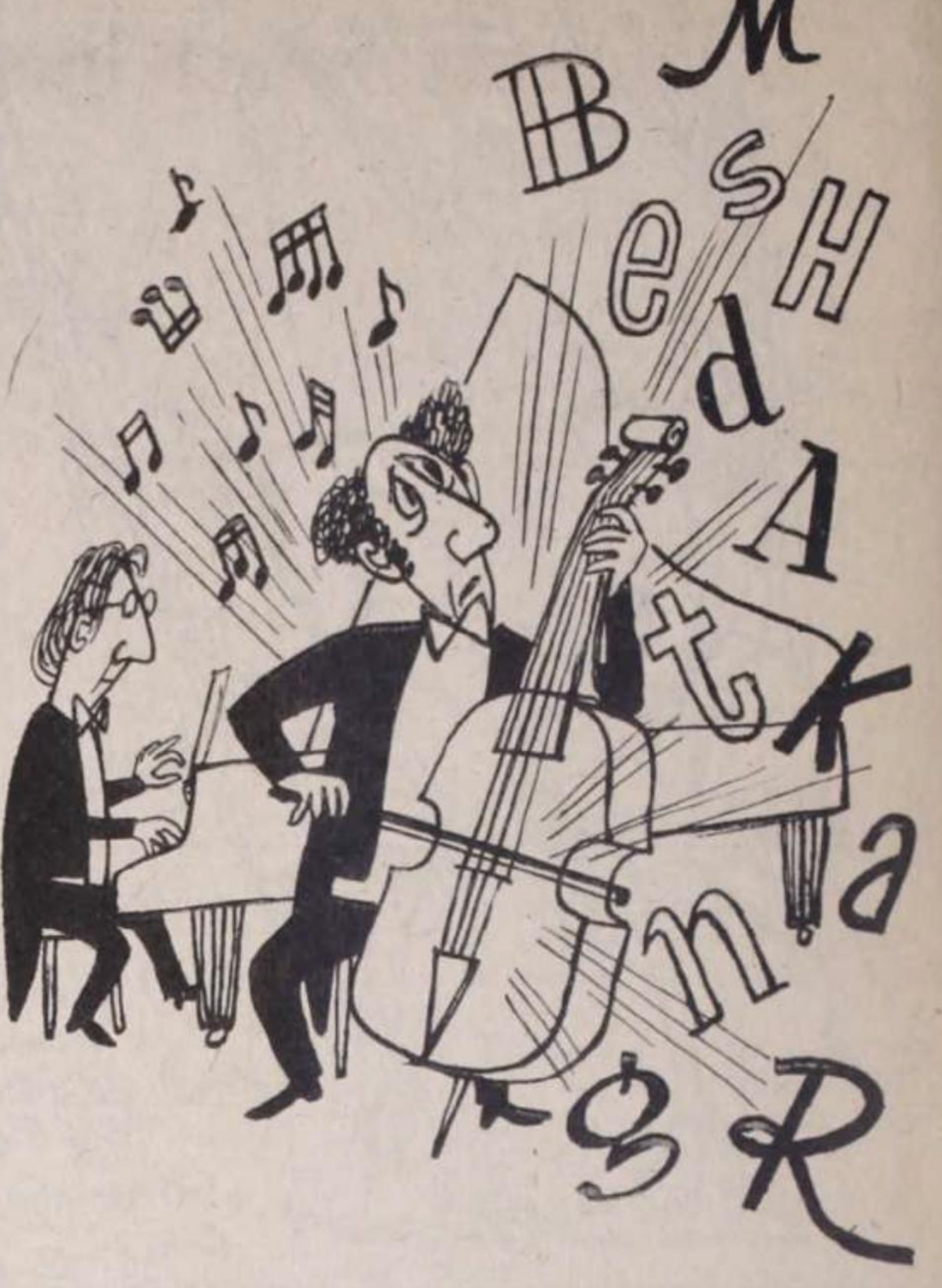
M
B
e
s
H
d
A
t
K
a
n
g
R

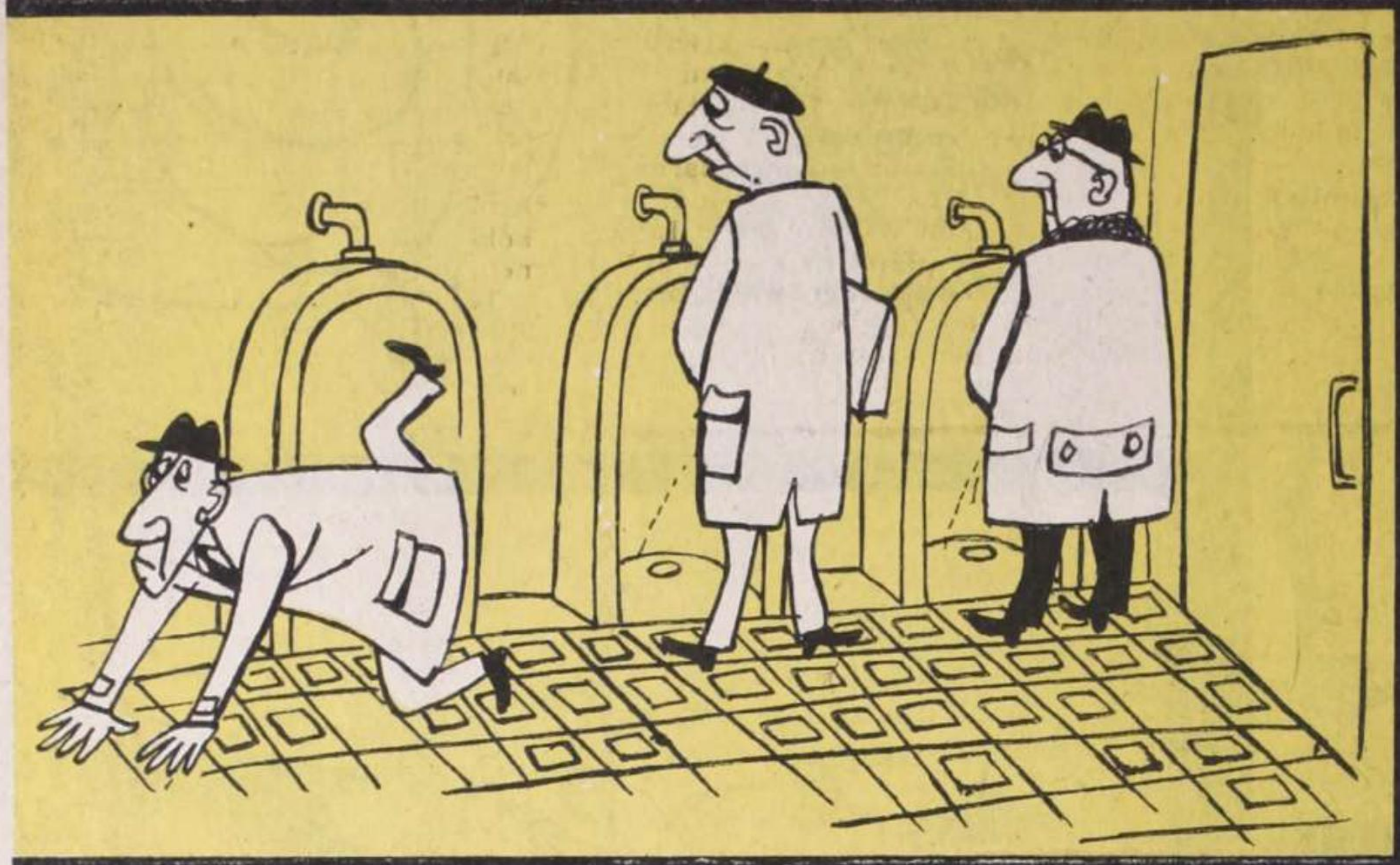

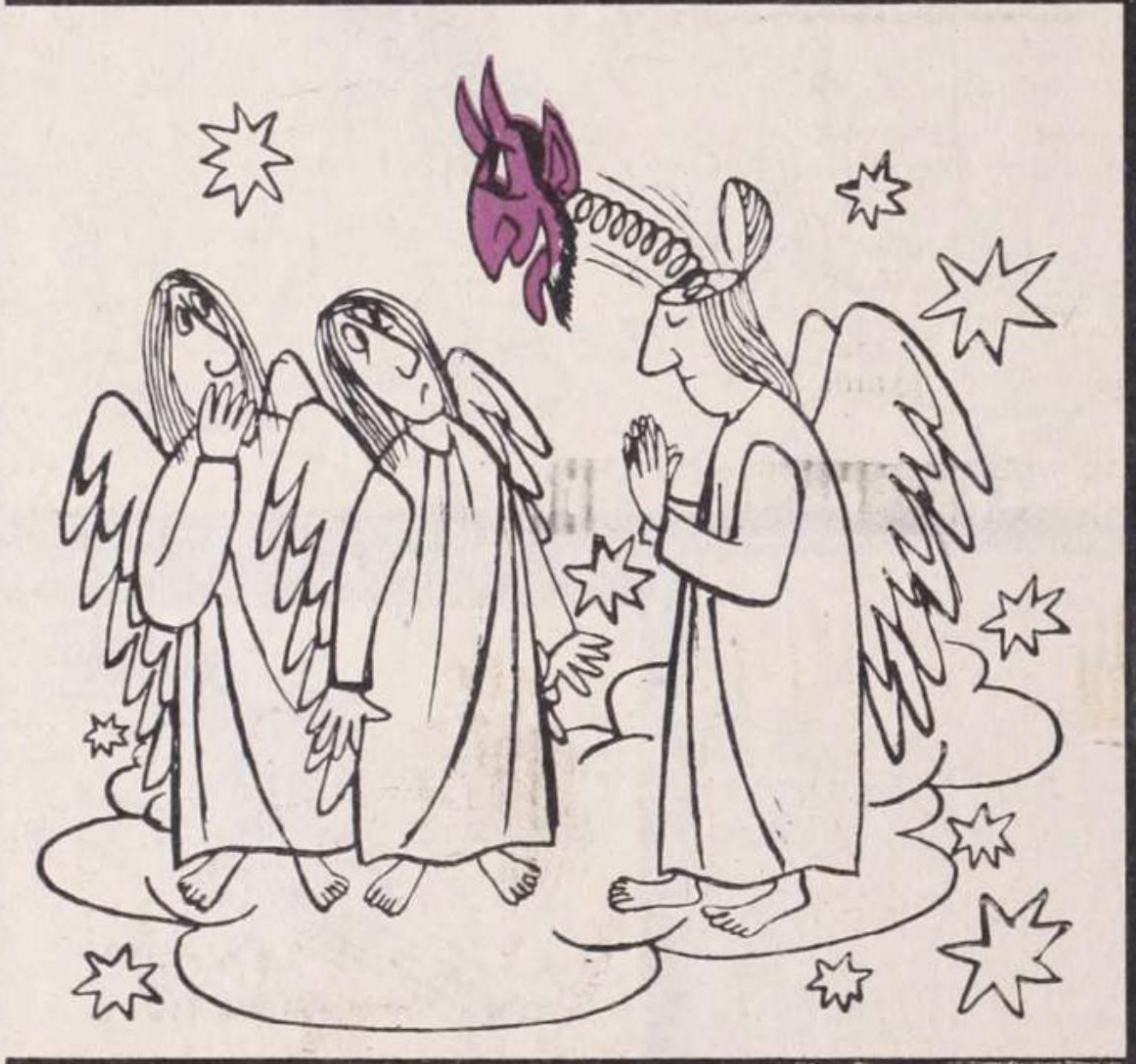

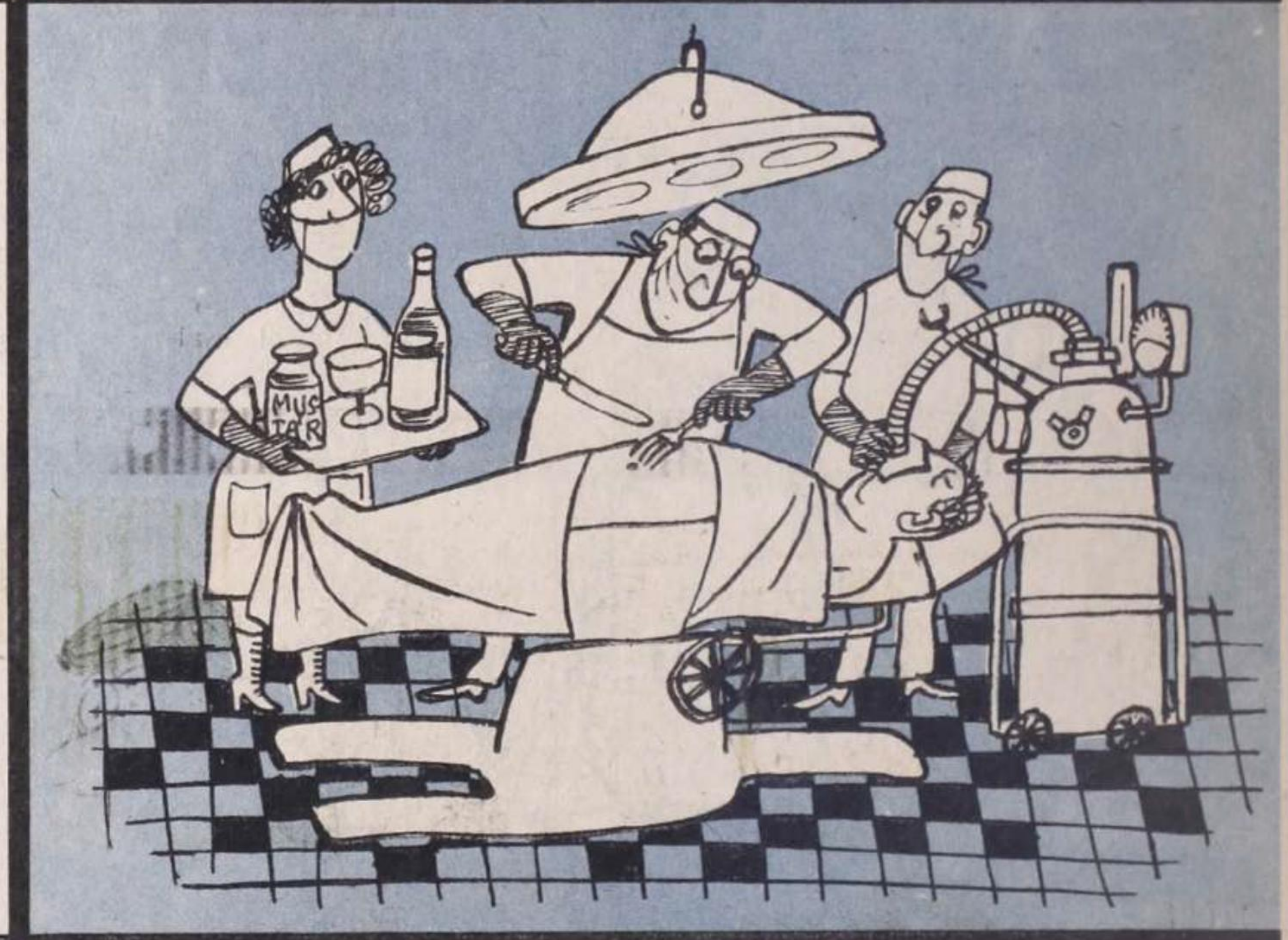

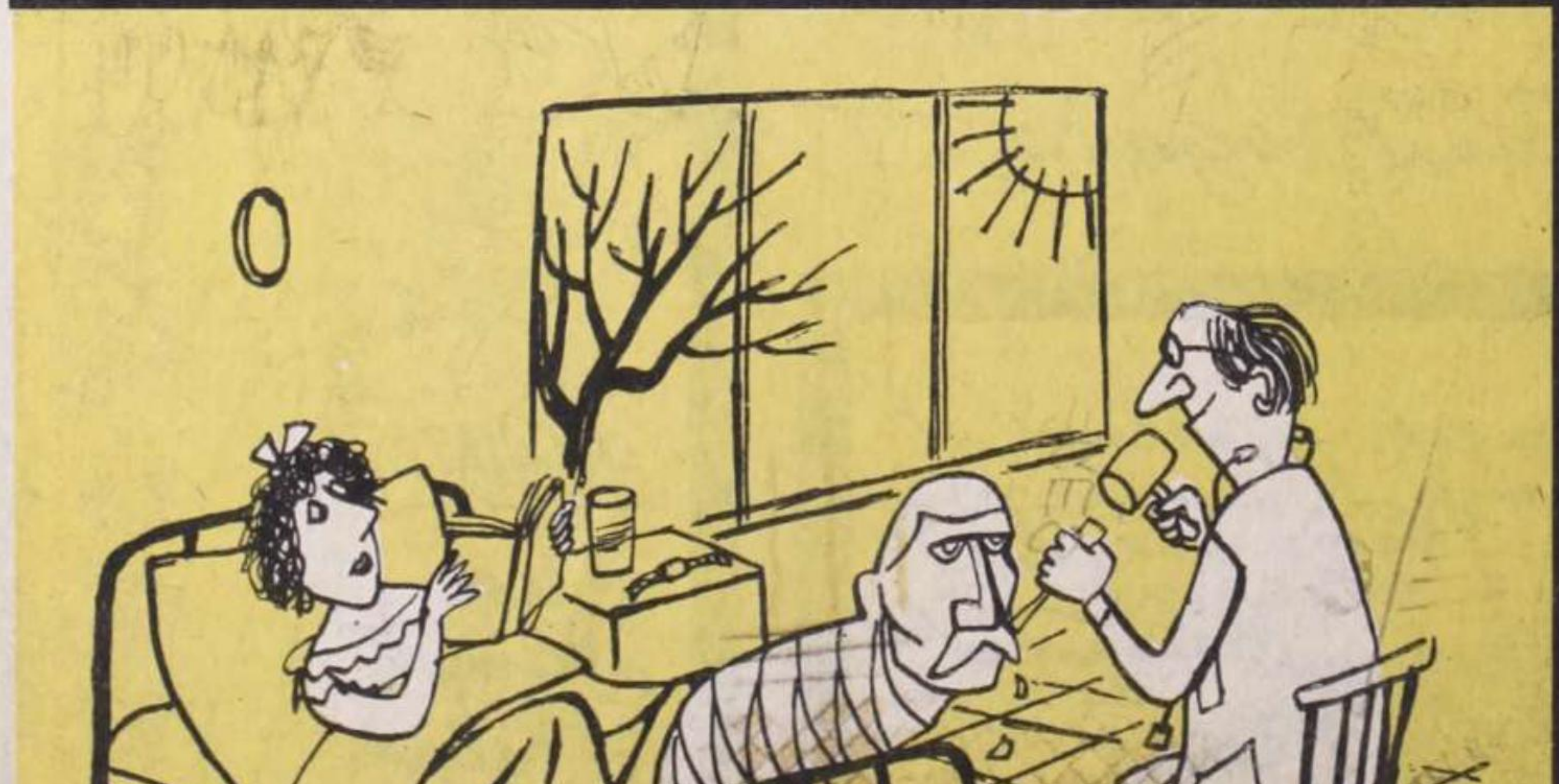

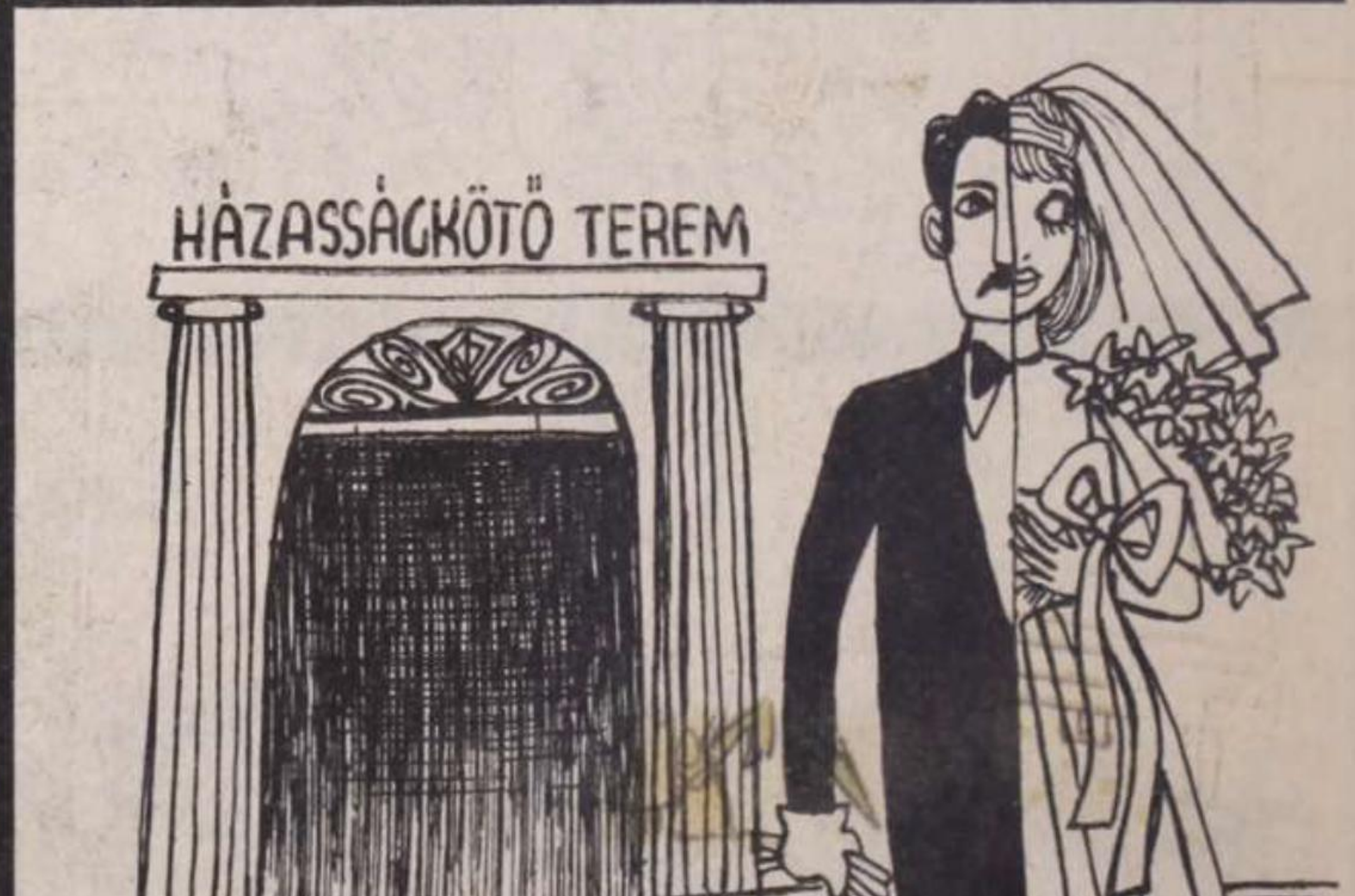
HÁZASSÁGKÖTÖ TEREM

SZILÁGYI GYÖRGY:

A LUDAS MATYI HIRDETÉSI OLDALA

Az itt közölt hirdetésekért és a szerzőért nem vállalunk felelősséget!

HÁZASSÁG

FÉRJET KERES

Elvált asszony férjhez menne,
jeligéje: „Légy a párom”,
egy-két gyerek nem akadály,
nekem is van kettő-három . . .

Keresek egy mohó törpét,
semmiképp sem lehet nagyobb
egy méternél! A jeligém:
„Igen nagyra vágyó vagyok . . .”

„Pusztapopgörl” jeligére
levelet vár guszta kokott,
olyan krapek írjon, aki
kedveli a puszta popot . . .

Kutyám van, csak férjem nincsen,
kivel koccinthatnék: csin-csin!
„Blöki” jeligére írjon
az, ki becsülné a pincsim . . .

Folytonégő özvegyasszony,
kazánfűtő férjet keres,
vágyam egy a jeligémmel:
„Te csak fűts és folyton szeress!”

Csakis olyan férfi írjon
„Erős vagyok, akár Czája”
jeligére, kinek vastag
bankóktól a pénztárcája . . .

Van egy házam Adán s Ladám,
jelentkezzen, aki jó' hajt,
„Két izzó szív” jeligére,
ha egyesült izzót óhajt . . .

A jeligém: „Zenebolond”,
jobb, ha tudják az eltartók:
kedvenc zeneszerzőm: Presser,
bankjegyeken pedig Bartók . . .

Két szép karcsú lábam van, de
sajnos igen gyakran botlik,
„Légy a trotlim” jeligére
írjon az, ki otthon kotlik . . .

Tarka tehén találkozna
a bikák legjobbikával,
jeligém is bődületes:
„Marha jó lesz Babikával!”

Piás ikerlányok közül
férjhez menne egyik iker,
„Vedelj velem” jeligére,
legyen frigyünk totál siker . . .

„Kellesz” jeligére írjál,
hogyha vonz egy minap elvált
asszony, ki egy kövér férjet
néhány soványra most felvált . . .

Van egy csöpp, a férfi szívre
mindig izgatóan ható,
csodás ingatlanom, amely
bármikor megingatható . . .

FELESÉGET KERES

Oltár elé vezetne egy
mellben erős, masszív arát,
„Nem kell mindent mellre szívni”
jeligére, kebelbarát . . .

Töltsük együtt a szilvesztert,
jeligém is ezért „BUÉK!”,
kegyed dolga annyi lesz csak,
hogy az ágyban mellém bújjék . . .

Bejáratott Piroskámat
— hozománya egy új Barkas —
férjhez adnám akárkihez,
„Lejáratott doktor Farkas . . .”

Szerény asszonyt várok, kinek
igényei nem túl nagyok,
leszázalékolt is lehet,
„Sajnos én is rég le vagyok . . .”

SENKIT SEM KERES

Tőlem hoppon maradnak a
szőkék, barnák és veresek,
nem akarok megnősülni,
mert egy grandot se keresek!

Nem árt, ha a nők ezt tudják,
ezért nyilvános e gyónás,
ha nem hiszik, jöjjenek el:
Bőr tér 9. Nyalka Jónás.

KARÁCSONYI KÖNYVÚJDONSÁGOK!

ALADDIN CSODAPUMPÁJA
(Önérzetnövelő dajkamese 50 éven felüli férfiak számára)

JÁNOS VIGÉC
(Innovációs kisregény kisvállalkozóknak)

SAMUPIPŐKE
(Egy kisfiúnak született kisleány küzdelmes élete)

3 KIS PALACK
(Egy idült alkoholista története a teljes gyógyulástól a delírium tremensig)

HÓFEHÉRKE ÉS A SZÉP TÖRPE
(Bányában játszódó erotikus kalandregény, egy eltérő termetű szerelmespár boldogságáról)

HÜVELY MATYI
(Egy liliputi nőgyógyász nagy tapasztalatai, igen szemrevaló bőrkötésben)

SŰRÍTETT KÖZLEMÉNYEK

Egyetemet végzett, teltkarcsú epedás asszonyka, gumírozott aljzattal, hat havi jótállással, részletre is kapható. „Alkalmi vétel” jeligére.

Lakbérpótlék miatt elcserélném külön bejáratú barátnőmet, bárhol szétszedhető víkendházra. Vabank utca 9. I. em. 1/2 3.

Hajókoffer, hűtőszekrény és egy önhibáján kívül elvált masszív, intarziás, barna tisztviselőnő olcsón átadó. Dr. Sietős, Amerikai út 877.

Iparengedéllyel nem rendelkező filigrán orpington tyúk forgalmas helyen fizetővendégeket fogad. Lövölde tér 500, vagy 250 . . .

OTP átvállalással könnyen leválasztható és azonnal beköltözhető üzletasszony keresi középkorú, belső revizori munkában gyakorlott zenekedvelő férfi használt ingóságait. „Ecseri úti tavasz” jeligére.

Szárnyszegett sas megismerkedne molett törpepapagájjal. Egy fióka és 100 000 forint készpénz nem akadály. Érte jövök — hazaviszem. „Mélyérzésű” jeligére.

TABI LÁSZLÓ:

Három versike

AZ ÖNÉRZETES EMBER

Uram, önnek könnyű! . . . Pénze van!
Pénze és protekciója!
Könnyű önnek, uram, mert egykoron
Kitűnő helyre hozta a gólya.
Főkáder papája állást szerzett önnek,
Bejárta már a fél világot,
Könnyű önnek, uram, egyetemet végzett,
Olvasott, tanult, utazott, látott.
Pozíciója és rangja van,
Akinek előre köszönnek,
Nem tudom, uram, mondtam-e már,
Hogy igazán könnyű volt önnek!
Mindent elért. És én – semmit . . .
Nincs nekem se villám, se pénzem,
Csak egy kincsem van: az önérzetem.
Uram, én büszke vagyok magamra,
S jövőm is erre az érzésre épül!
Mert semmit sem értem el, abszolút semmit,
De azt a magam erejéből!

MIT OLVAS A SZÉL?

Az újságot az asztalomra tettem,
S nem sokkal utóbb észrevettem,
Hogy friss szellőt hozott az est,
S a szél az újságban lapozni kezd.
Olvas a szellő! Szinte hihetetlen!
A szemem sarkából lopva odalestem,
Mert nagyon szerettem volna látni,
Az esti szél hogy mire kiváncsi.

Az első oldalon az állt, hogy végre
A szuperhatalmak közt létre jön a béke.
A szél ezt – úgy látszik – egy percre se hitte,
Mert az első oldalt mindjárt tovavitte.
Terroristák bűne. Szörnyű. Borzalom.
Véres riport a harmadik oldalon.
A szél ezt is rögtön tovafújta.
Unta már a dolgot, hát lapozott újra.
Az ötödik oldalon meg sem állt,
A hetediken megállt, de jót ott se talált,
A kilencediken végre megállapodott,
S csendben elült végre, nem lapozott.
Megtalálta hát, amit keresett,
S mert fúrta az oldalam, hogy az mi lehet,
Odasandítottam. Óh, a szél, a csacska;
Hogy egy kis vidámság mégis átalhassa,
Az időjárásjelentést olvasta . . .

INTELEM

Hír . . . pénz . . . dicsőség . . . Elmúlik minden.
Ahogyan érkeztünk, úgy megyünk el innen.
Megfakul az arany . . . Hull a babérlevél . . .
Mi marad belőlük?
Ingatlant vegyél!

NOVOBÁCZKY SÁNDOR:

EBÉDLŐ, NEMES TÖLGYBŐL

Már csak egy hónap hiányzott a költözéshez, de a mama nem moccant.

— Anyukám, segítünk pakolni, de sietni kell, mert ha nem költözik, nem kapja meg az új lakást. Ami használható, ládákba rakjuk, a többit itthagyjuk a buldózernak . . .

— Ne sürgessetek! Nem kótyavetyélem el a vagyonomat . . .

— De mama — szólt közbe a veje —, értse meg, az új lakás a harmada sincs ennek a hodálynak, nem fér bele a sok lim-lom . . .

— Mindenből pénzt lehet csinálni — pattogott a mama. — Majd lassacskán eladogatom a dolgokat.

— Lassacskán? Ha darabonként árul mindent, még jövőre is itt lesz. Vagyiscsak lenne, de közben a házat lebontják. Különben is, ki vesz ma kopott, öreg konyhakredencet?

— Azt csak bízzátok rám! Nem hagyom elkótyavetyélni . . .

***

Attól fogva a mama lakásában egymásnak adták a kilincset az idegenek. Kit a piacon, kit az esztékában, kit a közértben szólított meg.

— Nem érdekli egy nagyon jó állapotban levő konyhakredenc? Hát egy éjjeliszekrény? Na, jöjjön csak fel, nézze meg, kap egy jó kávét is, szomszédasszony . . .

Kaptak kávét, kaptak omlós almáspitét is a konyhakredencből. A kávé elfogyott, a pite is elfogyott, csak a kredenc nem fogyott el. Meg az éjjeliszekrény sem, meg a többi eladó holmi sem.

A lánya és a veje már a haját tépte.

— Mama, adja már el a cuccokat, vagy dobja ki!

— Ti, fiatalok, mindent elkótyavetyélnétek. Nem hagyom magam sürgetni.

***

Már csak egy hét volt hátra. A mama szinte semmit nem tudott pénzzé tenni és ettől lelkileg teljesen összetört. Már a kótyázást is abbahagyta.

— Nem bánom, dobjátok az egészet a szemétre. Igazatok volt, nem érnek ezek semmit — szólt keserűen. — Mindent ki kell dobni. Csak az ebédlőgarnitúrát nem. Az tiszta nemes tölgy, szegény uram vette az első karácsonyunkra. Azt még eladom. Aztán megyek . . .

A fiatalok megdermedtek. Tudták, ha valami nem fér be az új lakásba, s ha valamit nem lehet eladni, az a régimódi ebédlőgarnitúra. Ilyet a kutya se vesz manapság.

— És kinek akarja eladni, mama?

— Van itt egy használtcikk-kereskedő a mozi mellett. Nagyon rendes ember. Holnapra iderendeltem.

***

Másnap a mama kisírt szemmel nyitott ajtót.

— Itt volt a handlé?

— Itt . . . az a lator . . Azt mondta, ad az ebédlőért ötszázat.

— Az Isten szerelmére, mama, miért nem adta?

— Mert a velencei tükröt akarta ráadásnak.

A metszett velencei tükör egymagában többet ért, mint az egész berendezés szőröstül-bőröstül.

— Igazad volt, fiam. Az ebédlő se ér semmit. Hagyjuk csak itt annak a buldózer elvtársnak . . .

Ráborult az ebédlőasztalra, ami nemes tölgyből készült, az urától kapta az első karácsonyra. És sírni kezdett.

***

Másnap egy lovaskocsi állt meg a ház előtt. Testes kucsmás férfi szállt le a bakról, vele jött egy cingár fiatalabb. Egyenesen be a mamához, hogy hallották a piacon, van itt egy szép ebédlőgarnitúra, mennyit kér érte

— Mondják meg maguk, mit adnának . . . — hebegte a mama felfénylő szemmel.

— Ezerötszáz elég lesz?

— Többre gondoltam — füllentette az idős hölgy. — Mert az nemes tölgyfából készült . . . De nem bánom, vigyék, úgyis ráuntam már. Meg aztán modern lakásba költözöm . . .

Az emberek a fuvarral elindultak az utca végibe. Ott már vártak rájuk a fiatalok.

— Minden rendben volt? — kérdezte izgatottan a vő.

— Teljesen rendben, uram — jelentette a fuvaros. — Odaadtuk az ezerötöt, amit ránk tetszett bízni. A néni meg volt elégedve.

— Akkor itt a maguké a fuvarért . . . — és leszámolt nekik három darab százast. — Hanem most mit csinálnak a bútorral?

A fuvaros vállat vont.

— Talán lerakjuk egy üres grundon.

***

A mama emelkedett hangulatban fogadta a fiatalokat.

— Látjátok, milyen csacsik voltatok! Mégis eladtam az ebédlőt, hiába akartatok lebeszélni róla. Most megérdemelnétek, hogy meghúzzam a fületeket. Node nem haragszom rátok. Csak magamra. Ha ügyesebb vagyok, egy ezressel többet kérek attól a pasastól. Holtbiztos, hogy megadta volna . . .

BALÁZS-PIRI BALÁZS:

ZENEKARI PRÓBA

ZENEKARI PRÓBA
NEKEM ROSSINI A KEDVENC ZENESZERZŐM! ISMERED A BÉLSZÍN-KOMPOZÍCIÓJÁT BARNA MÁRTÁSSAL?
PERSZE, HOGY MINDIG Ő KAPJA A PRÉMIUMOT, AKKORA ZAJT CSAP A CINTÁNYÉRJÁVAL!
AMÍG A NEJEM A FODRÁSZNÁL ÜL, NEKEM KELL VIGYÁZNI A GYEREKRE...
HÁNYSZOR KÉRTELEK MÁR, ANYUKÁM, HOGY NE TELEFONÁLJ MUNKA KÖZBEN!
AZOK AZ IDŐK ELMÚLTAK, AMIKOR MINDENKINEK AZT KELL FÚJNIA, AMI ELŐ VAN ÍRVA!
NINCS KEDVE KÉSŐBB NÁLAM FOLYTATNI EGY NÉGYKEZESSEL?
ITT ALUSSZA KI MAGÁT, MERT ÉJSZAKA MASZEKOL EGY SRAMLI ZENEKARBAN...
KÉT ÉVEM VAN NYUGDÍJIG, ADDIG VALAHOGY ELÜLDÖGÉLEK ITT CSENDBEN...
A JÖVŐ ÉV ELSŐ NEGYEDÉRE ÍGÉRTÉK AZ ÚJ VONÓT...
KÉSZ CSODA, HOGY EGYÁLTALÁN SZÓL MÉG VALAHOGY EZ A ZENEKAR!...
MOST MONDD MEG ŐSZINTÉN, ÖREGEM, EZÉRT A FIZUÉRT HÚZZAK ÉN TELJES ERŐBŐL?
NEKEM MOST EL KELL MENNEM, DE HOLNAP TOVÁBB MARADOK, MINT A TÖBBIEK...
HOMMAGE À GERALD HOFFNUNG

FÜLÖP GYÖRGY:

ÁLLATI LEXIKON

A VERÉB

RANGKÓRSÁG

Szólt a hernyó a verébhez:
köszöntlek, szép fecskemadár!
Szólt a veréb: ki mondta, hogy
nincsen kedves hernyó ma már?

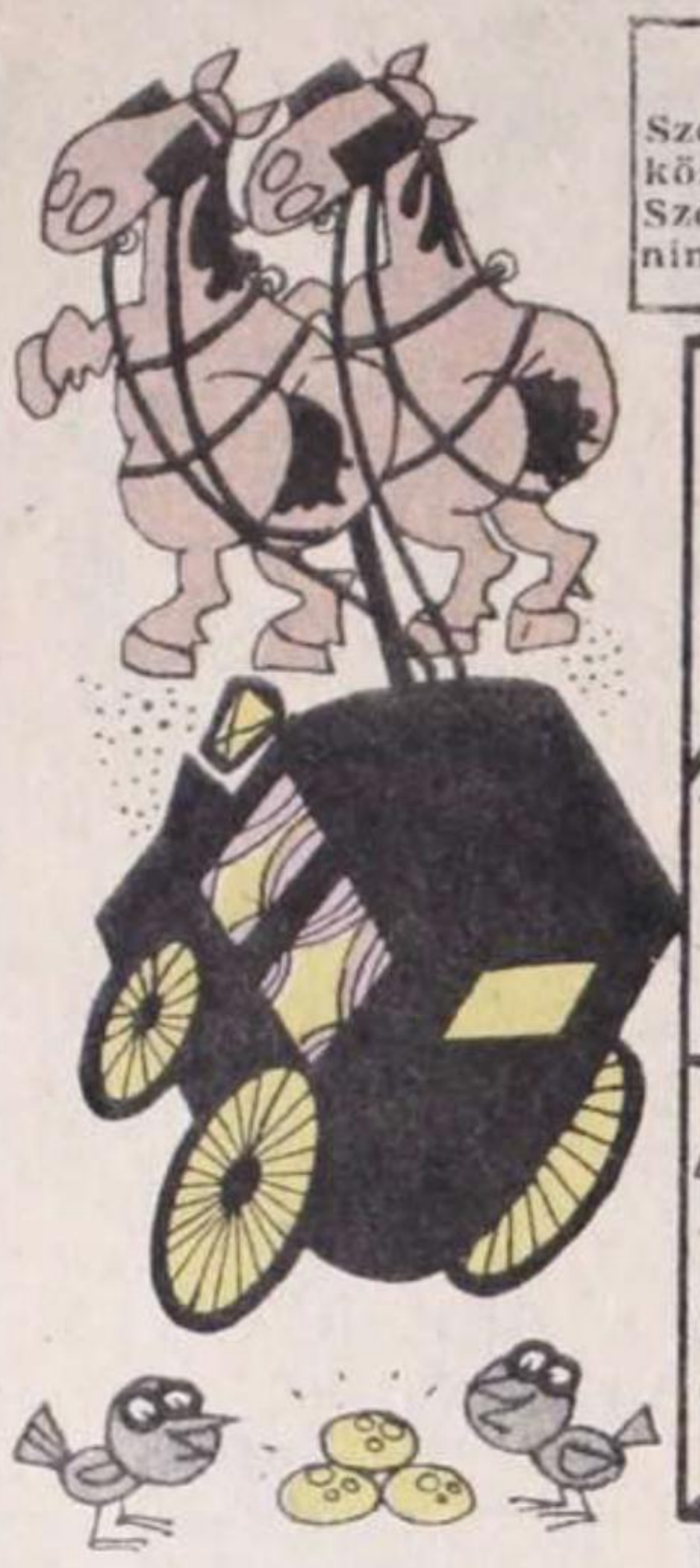

NOSZTALGIA

Öreg veréb emlékeit
belepte az időhomok . . .
Stefánián kecses konflis . . .
és gyönyörű lócitromok.

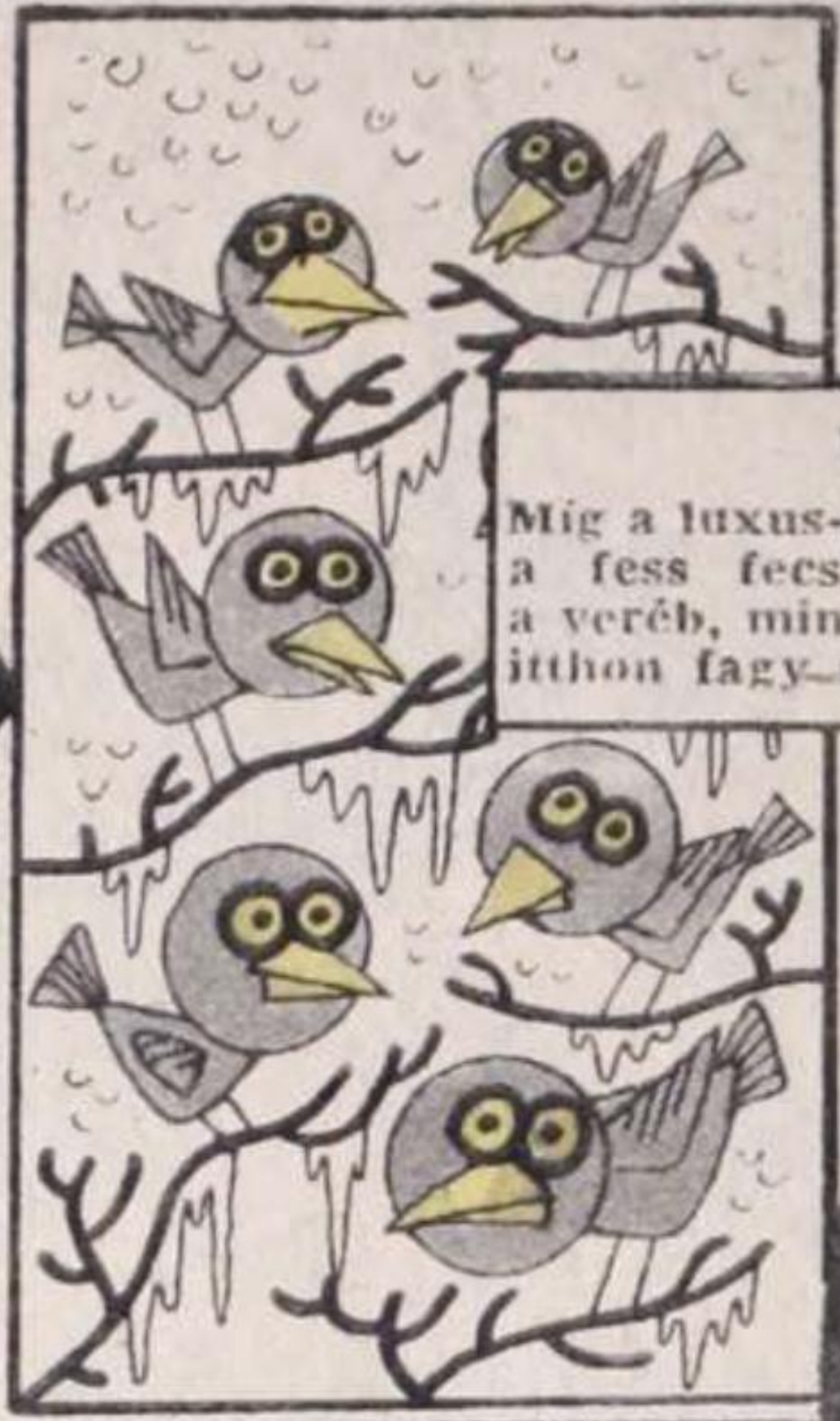

VERÉBSORS

Míg a luxus-turizmusban
a fess fecske jár az élen,
a veréb, mint jó hazafi
itthon fagy-meg minden télen

FELSZÍVÁRGÓ

— Miután egy vándorveréb
Pestről álomképet festett,
itt ülök a Körúton egy
száraz fán és szidom Pestet.

A ZERGE

NÉZŐPONT

— Otthonomnak, — szólt a zerge,
elfogadnám ezt a Pestet,
mindig van egy kellemes hely,
ahol bontják az úttestet.

HATALOM

A főzerge-igazgató
egy alzergét jól kiosztott:
— nem szeretem, hogyha sokat
ugrál nekem egy beosztott!

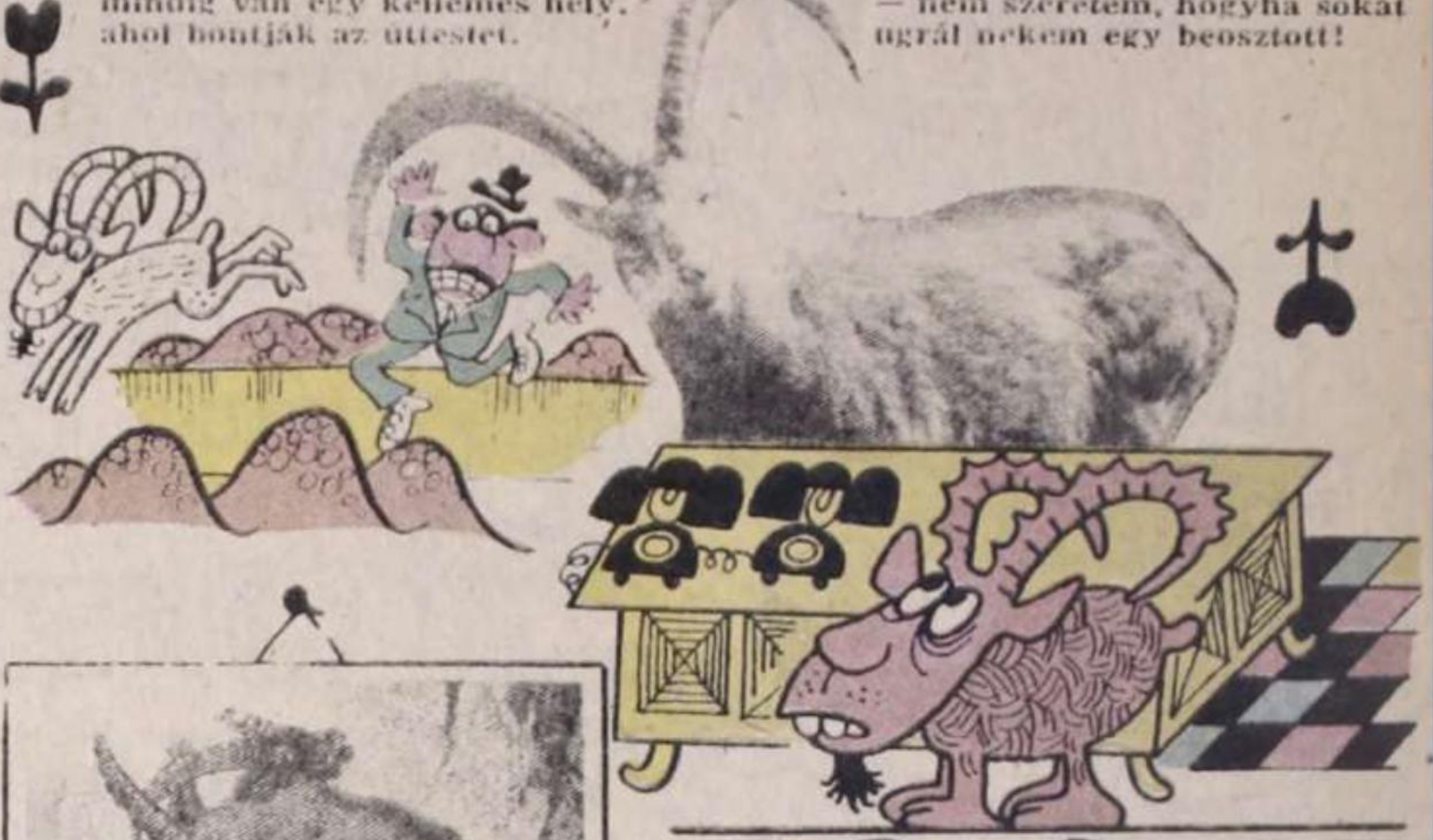

LÁNYOS MAMA

Birkamama panaszkodik:
— szegény lányom egész kerge,
a fellengzős dumájával
megőrjítette egy zerge.

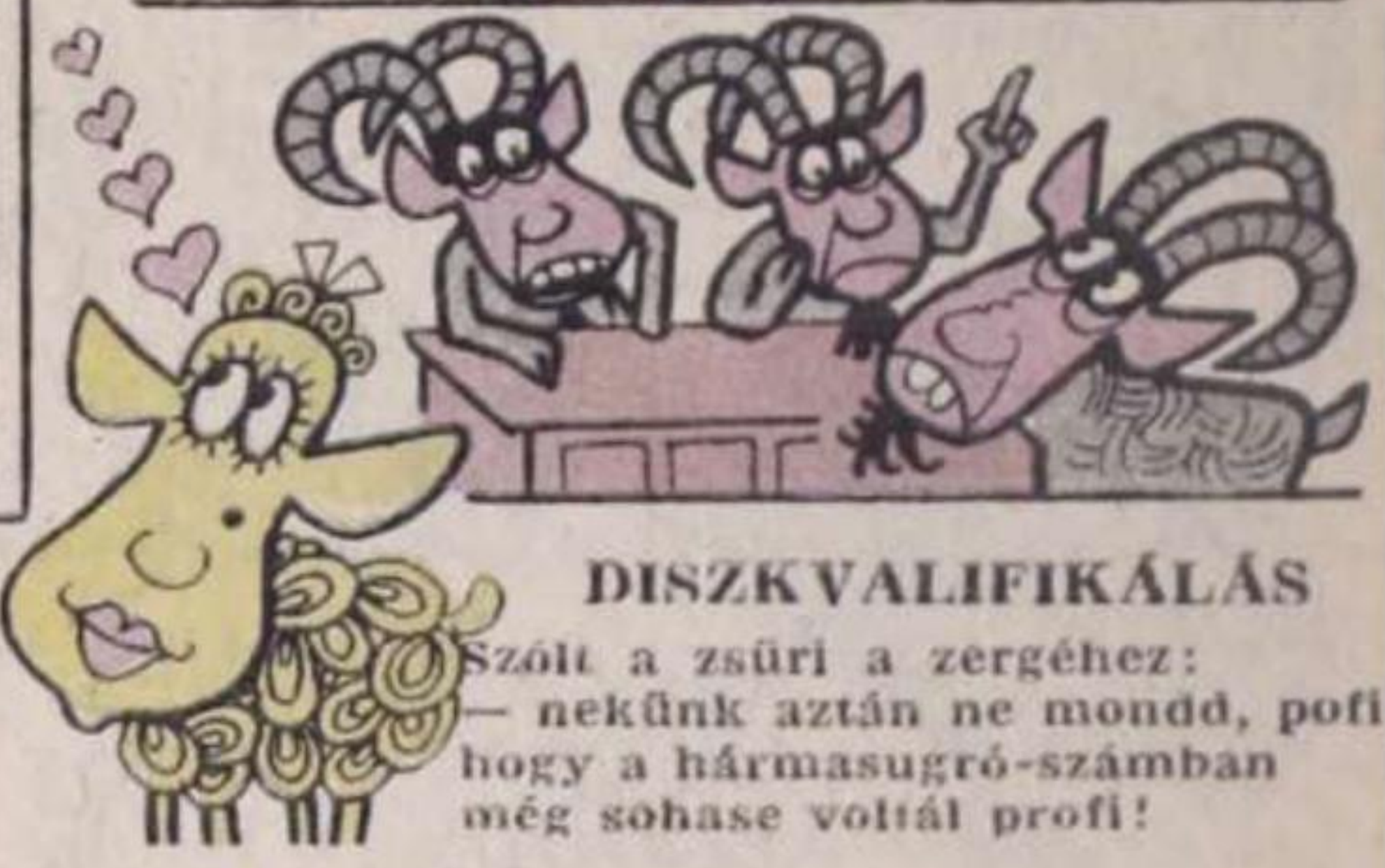

DISZKVALIFIKÁLÁS

Szólt a zsűri a zergéhez:
— nekünk aztán ne mondd, pofi,
hogy a hármasugró-számban
még sohase voltál profi!

A ZEBRA

RÉMHÍR

Hallotta már zebraságod?
Szörnyű hír,
mely ránk is kihat,
Azt beszélik, hogy jövőre
kockás zebra lesz a divat!

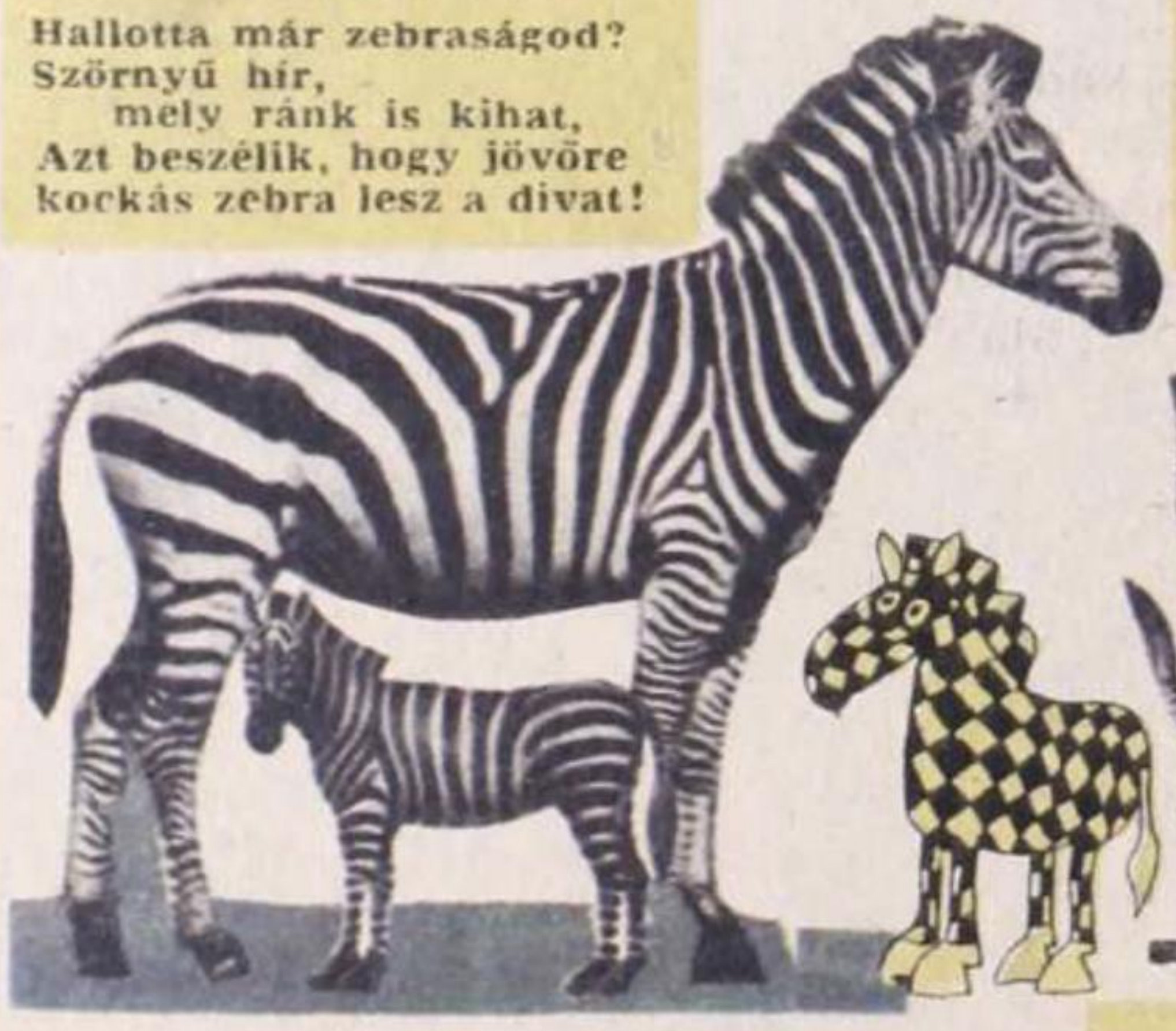

MORÁL

Szegény zebrát elütötték,
mert azt hitte a kis csacsi,
hogy mint illik, a zebránál
szépen megáll majd a kocsi.

ZEBRA-APARTHEID

Kinek fehér alapon van
sötét csíkja, legyen éber,
mert akinek feketén van
fehér csíkja, az a néger!

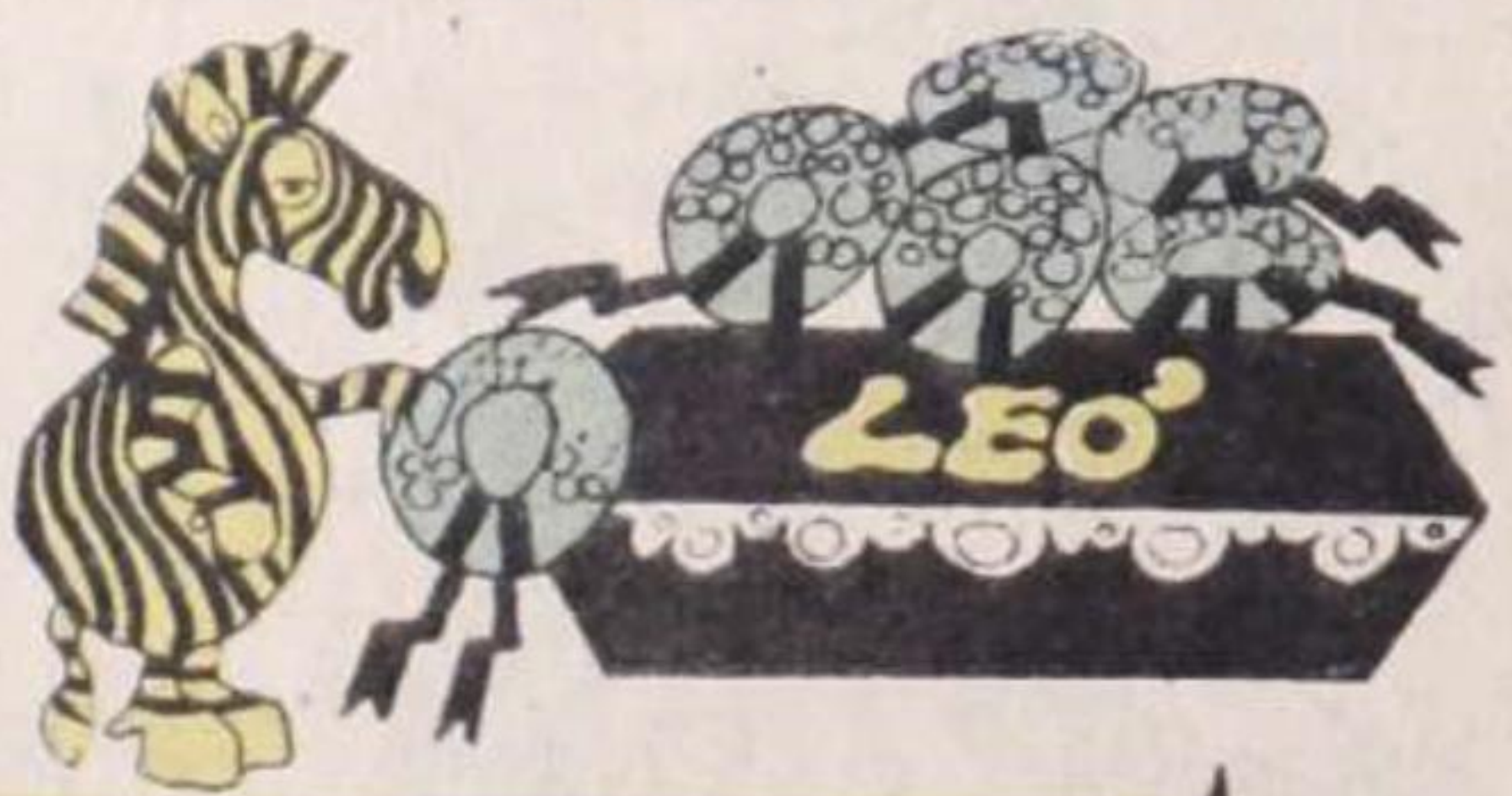

PROTOKOLL

— Megőrizzük emlékedet
a lelkünkbe belevésvén!
(Prédikált egy boldog zebra
az oroszlán temetésén)

A ZSIRÁF

ÉRDEKHÁZASSÁG

— Eredj hozzá kis gazellám,
én tudom, hogy neked mi jó
bár a kérőd kissé buta,
de magas a pozíció!

SZEMLÉLET

— Nem értem, hogy a moziban
miért kísér szitok, átok,
hisz előttem bárki ül is,
mindgi kitűnően látok.

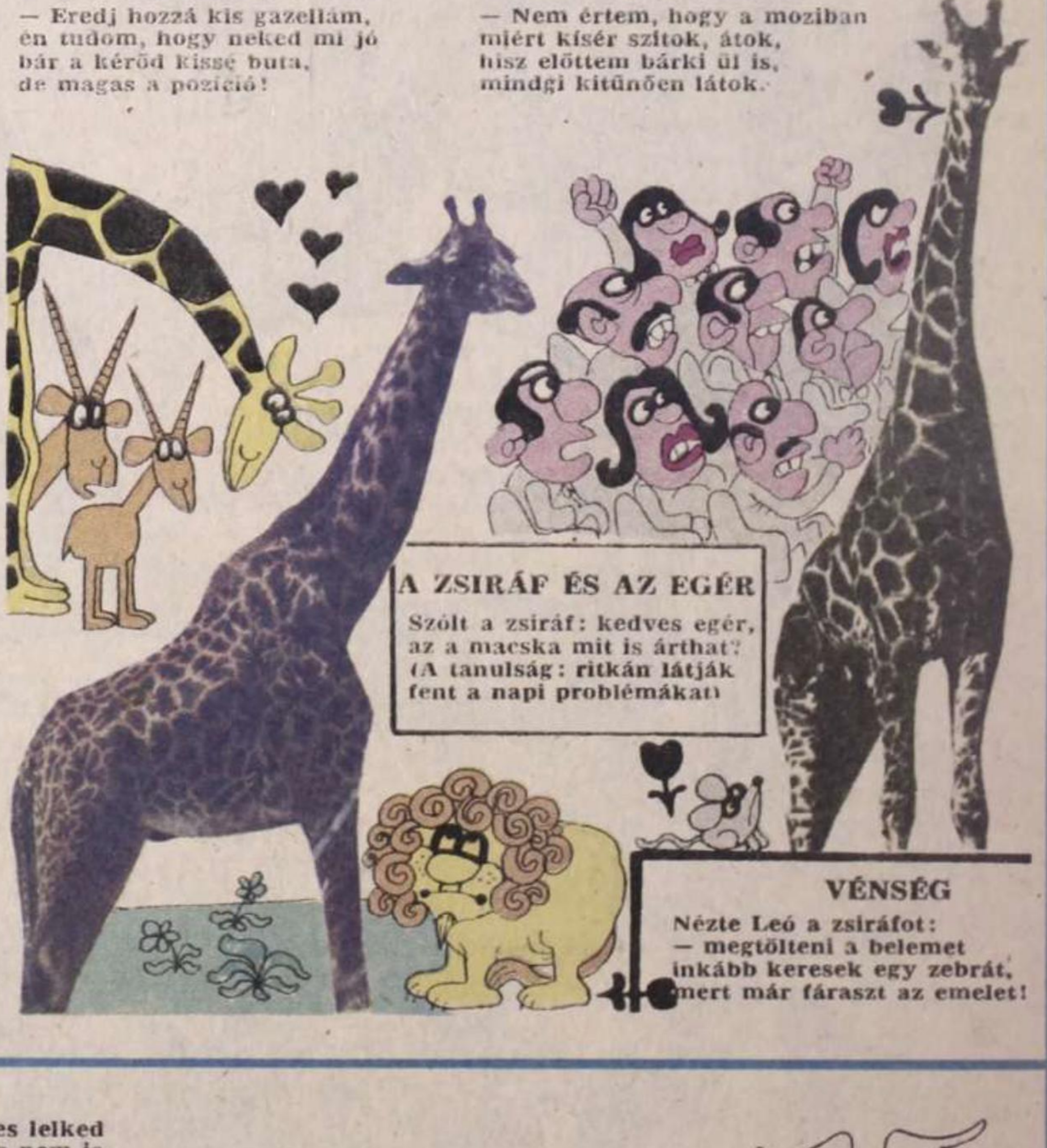

A ZSIRÁF ÉS AZ EGÉR

Szólt a zsiráf: kedves egér,
az a macska mit is árthat?
(A tanulság: ritkán látják
fent a napi problémákat)

VÉNSÉG

Nézte Leó a zsiráfot:
— megtölteni a belemet
inkább keresek egy zebrát,
mert már fáraszt az emelet!

A ZSÍRSERTÉS

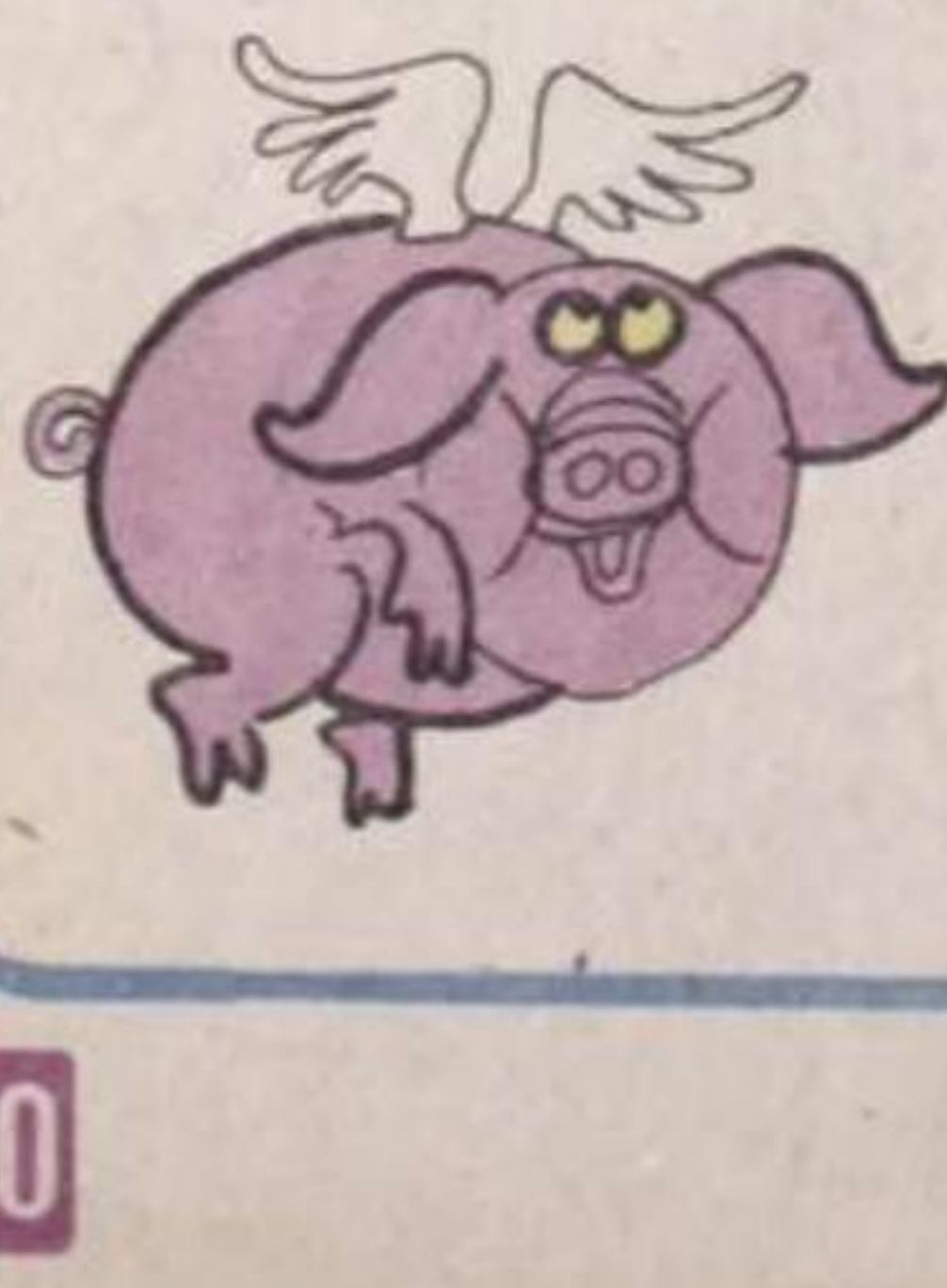

E napokban aktuális,
ezért hát a végső ének,
úgy illik, hogy szenteltessen
a zsírsertés emlékének.

Most amikor nemes lelked
mennybe száll, (ha nem is
csendben)
zsírban gazdag életedről
a méltatás messzecsengjen.

Bekapni egy Dipankrint, vagy
Bilagitot tán nem sértés,
midőn mohó bendőinkbe
temetkezel, óh, zsírsertés! . . .

Hogy milyen volt finom lényed,
nincs arra szó, nincs arra rím,
de megőrzi emlékedet
szívünkben a — koleszterin!

VÉG(R)E

PETERDI PÁL:

EMBERKÖZELBŐL

— Kedves nézőink is bizonyára izgatottan figyelik a tévé új sorozatát. Minisztereket, államférfiakat, közéleti személyiségeket igyekszünk bemutatni mindennapi életünkben, sőt már-már emberközelből. E célból látogattunk el most Kelemen Géza, munkaügyi miniszter elvtárs lakására. Egyszerű kis családi ház, a kertben dáliák, őszirózsák, kerekeskút. A konyha is puritán életszemléletet tükröz és maga a miniszter, Kelemen Géza elvtárs ...

Jól megtermett idősebb férfi jött be, fején egy bársonyszékkel.

— Hát maga meg kicsoda ... ?

— Alázatos tiszteletem ... a tévétől ugyebár ... Kelemen elvtárs mindennapi életét mutatnánk be a nézőknek.

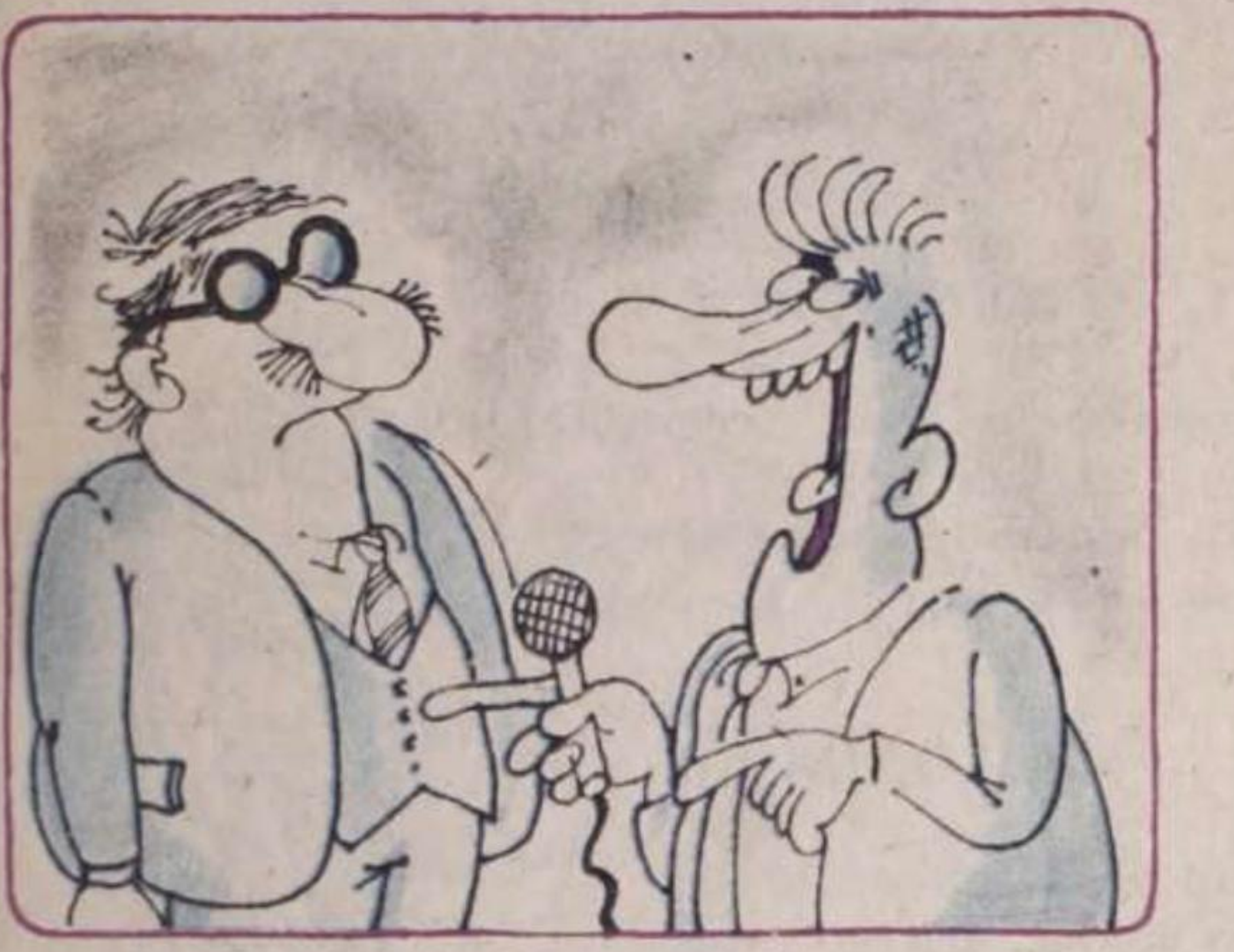

— Maga meg van huzatva. Érdekli is az én mindennapi életem a nézőket.

— Persze hogy érdekli. De még mennyire, hogy érdekli.

— Akkor csak mutassa be. Miket ki nem találnak!

Letette a bársonyszéket, kezébe vett egy kalapácsot az előkészített sok apró szöggel. A riporter izgalomba jött.

— Tetszik látni, ez már önmagában roppant érdekes. Idehaza tetszik tárolni a miniszteri bársonyszéket?

— Hol az isten csudájában tárolnám? Hogyisne, hogy elcsaklizzák. Vagy valaki beleüljön. Különben is, folyton javítgatnom kell.

— Szabad kérdeznem, miért? Talán inog?

— Az esze tokja. Kényelmetlen. Kipróbálhatja éppenséggel. Bele is ülhet, ha akar.

— Jaj istenem, meg tetszik engedni? — lázasan kiintett a kamera felé —, most figyelj, mama!

Kéjesen beleereszkedett, aztán ordítva pattant fel.

— Hiszen ez szúr!

— Megdöfte az ülepit, mi? Persze, mert kilóg egy rugó. Látja, ezt minden góré székénél rendszeresíteném. Ne üljenek olyan kényelmesen. Na, ne lopja nekem itt a napot. Fogja azt a lábas krumplit, essen neki, aztán pucolja.

— Jaj nekem! — lihegett a riporter. — Akkurát, mint a Markója elvtárs.

— Tudniillik a feleségem kiment a piacra és meghagyta, mire visszajön, legyen az a krumpli meghámozva. Én meg utálok krumplit pucolni.

— Jaj nekem! Akkurát, mint a Hetényi elvtárs. Izé ... Kelemen elvtárs neje őnagysága sajátkezűleg jár a piacra?

— Világos. Nekem Margaret Thatcher a példaképem.

— Mar ... Margaret Thatcher? Egy velejéig konzervatív államférfi ... izé ... államnő?

— Miért? Ha Missis Thatcher eljárhat a Közös Piacra, Missis Kelemen is eljárhat a Garay-piacra. Na, térjen magához. Viccnek szántam. Istenem, nem jött be.

— Hehehe ... viccnek ... Ez sajátságos. A közéleti elvtársak többségének ugyanis abszolúte nincsen humora.

— Van nekik, csak nem mutatják. Mert ugye, akinek az Isten hivatalt ad, viselkedést is ad hozzá.

— Bocsásson meg, nem lesz ez egy kicsit izé ... erős?

— Micsoda beszéd. Hát ki mondhatja el itt a véleményét, ha még én sem?

— Ööö ... ha szabadna esetleg ugyebár inkább az emeri vonulatot elmélyítenem. Esetleg a kora ifjúságáról egyet-mást ...

— Na jó, hát idehallgasson. A második polgáriból engem glatt kirúgtak.

— Bizonyára a haladó nézetei miatt ugyebár?

— Nyavalyát. Ministráltam a prelátus úrnak és kiittam előle a misebort. Hogy én mekkora két pofont kaptam az apámtól. „Tanulj svihák, mert semmi sem lesz belőled!” És milyen igaza lett, mi?

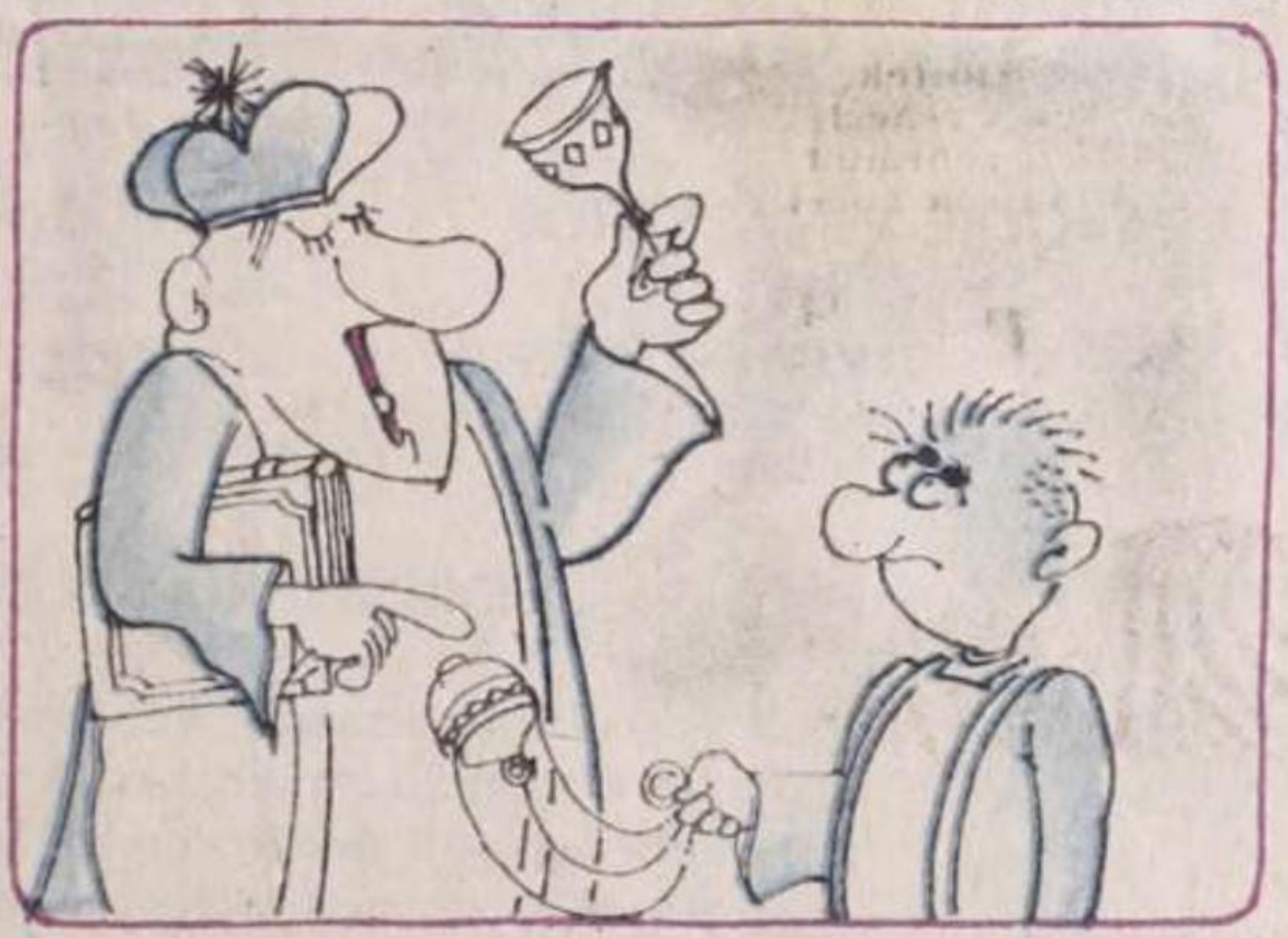

— Nadehát szó sincs róla. Hogyan is tetszhet ilyet mondani Kelemen elvtársnak?

— Jó, jó, viccnek szántam. Istenem, ez sem jött be.

Felállította a bársonyszéket. Mint Hegelt szokás. Fejéről a talpára.

— Na, akkor ez is megvolna.

— Nagyszerű! — lelkendezett a riporter a krumpli mellől. — A verítékes kétkezi munka csodája. Akkor talán csinálnánk néhány közeli képet. Ha szíveskednék ugyebár beleülni ...

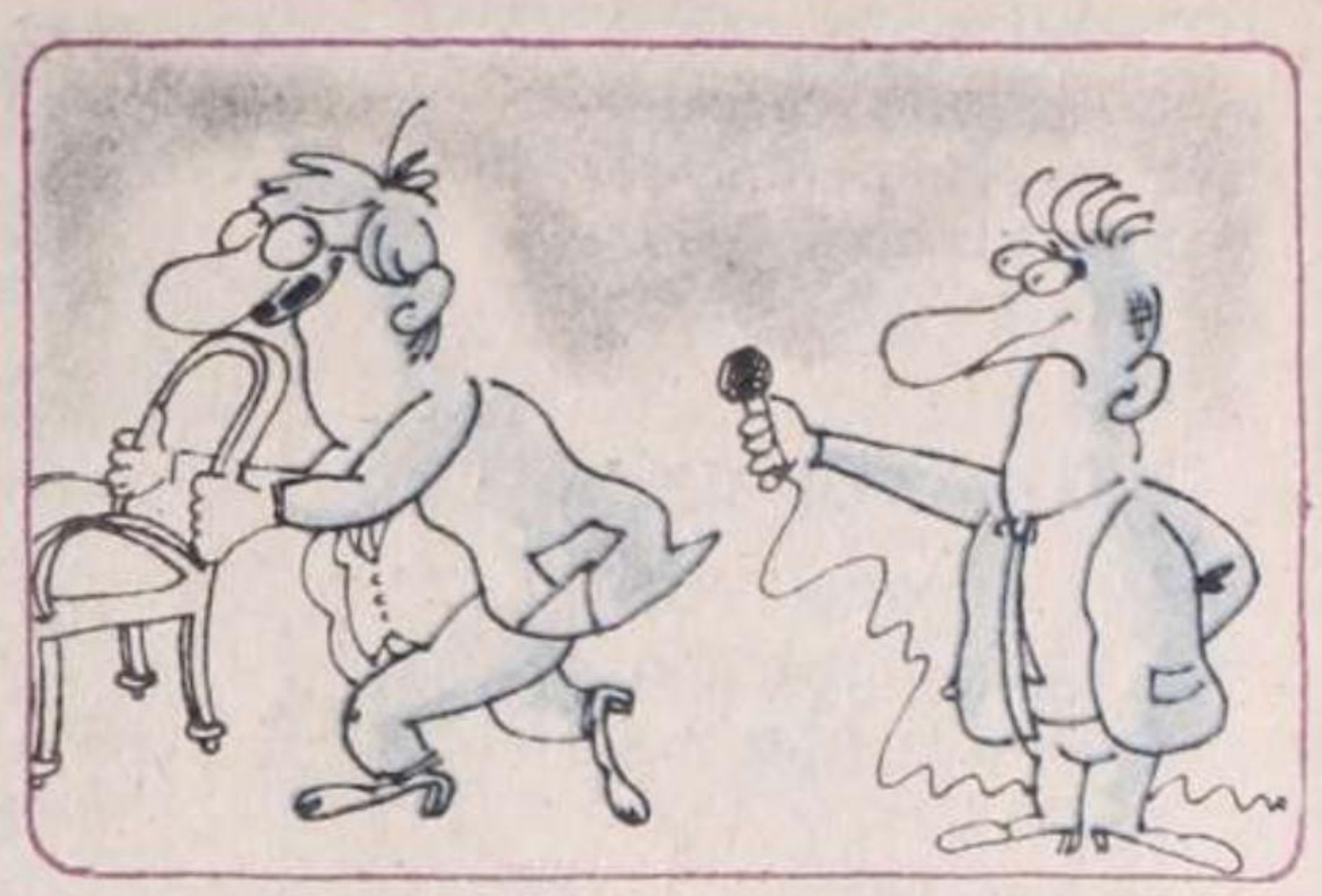

— Én? Mi a nyavalyának ülnék bele? Enyém az a bársonyszék?

A riporter kezéből kiesett a bicska.

— Mi? Jézusmária, hát kié?

Jóképű fiatalember nyitott be, ballonkabátban.

— Szia, papa! Kész is vagy?

— Viheted a trónusodat — mondta az idősebbik. — Kétszáz marad.

— Írd a többihez.

A riporter még mindig nem tudta becsukni a száját.

— Dehát ... — hebegte az idősebb férfi felé. — Ön nem Kelemen Géza?

— Ki más lennék? Kelemen Géza kárpitosmester.

— Nade ... nade a miniszter ugyebár ... ?

— Ja? Az a fiam. Ez a csibész itt. Mindig mondtam neki: „Tanulj svihák, mert semmi sem lesz belőled.”

A fiatalabbik Kelemen nevetett.

— És milyen igazad lett. Na, kösz és viszlát ...

Fogta a bársonyszéket és kifordult a konyhából. Mint Petőfi, amikor már égett a pipája. A riporter keserves képpel fordult az idősebbik Kelemenhez.

— Mondja, miért csinálta ezt velem?

— Viccnek szántam — mondta a mester. — Istenem, bejött!

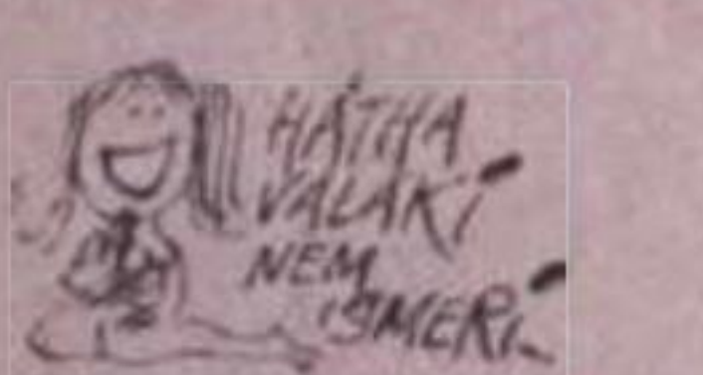

— Péter, hogy tudod megkülönböztetni az almafát a körtefától?

— Megnézem rajta a gyümölcsöt.

— És ha még nincs gyümölcs?

— Megvárom, míg lesz.

*

— Úgy vélem, a társadalmat fenyegetik az elektronikus gépek, amelyek mindinkább úgy gondolkodnak mint az emberek.

— Attól tartok, a dolog éppen fordítva van. A veszély az, hogy az emberek mindinkább úgy gondolkodnak, mint a gépek!

TRIBÜN

A Red Rum nevű telivér megnyerte a derbit és utána doppingvizsgálatnak kellett alávetnie magát. A laboratórium — óriási meglepetésre — koffein és nikotinnyomokat talált a rendelkezésre bocsátott izé ... anyagban. Minthogy lovak ritkán fogyasztanak kávét és szinte sosem dohányoznak, az illetékesek széles körű nyomozást rendeltek el. Csakhamar kisült, hogy a vizsgálati anyagot az egyik istállófiú produkálta.

— Van is nekem időm kivárni, amíg egy ilyen hatalmas jószágnak méltóztatik elszánnia magát — magyarázta.

Egy kis tornászlány fogyni akart, ezért kizárólag puritott ételeket vett magához. Egyszer ernyő nélkül ment az utcára és eleredt az eső.

Fél óra alatt tíz kilót hízott.

Brian Clough edzői jótanácsa tétovázó csatárok számára:

— Ha a kapu torkában megkapod a labdát és nem tudod, mit kezdj vele, gurítsd egyszerűen csak a hálóba. A többit aztán majd a mérkőzés után megbeszéljük.

Enzo Maiorca meg akarta javítani a búvárúszás egyik világcsúcsát. Hónapokig edzett, hogy nyolcvan méternél mélyebbre merülhessen. Végül nagy lélegzetet vett és Sorrento közelében kiugrott a csónakból. Öt másodperc múlva újra a felszínre bukkant. Fújtatva, átkozódva és dagadt fejjel. Ugyanis beleütközött a tévériporterbe, aki néhány méterrel a csónak alatt leselkedett a kamerájával.

Ballada a sportsikerről ...

— Mindig az országúton edzettem — mondta Ian Thompson. — Amíg nem nyertem meg a Nemzetközösségi Játékok maratonbajnokságát, gyakran kérdezgették a szembejövők: „Ki ez a szőröslábú őrült?”

— És azóta?

— Azóta is.

(p. p.)

TIMÁR GYÖRGY:

AGYRÉM-RÍMEK

KIÖREGEDETT HÁTVÉD

Megetették beléndekkel,
hogy élete delén bekkel?

KÍNAI PINCÉR AZ ELSÓZOTT HÚSRÓL

Jobb, uram, egy sós karaj a szájában,
mint sáskaraj a szójában!

BAKFIS-KOR

(Sorcsúsztatásos kecskerímek)

Mitől van a Bettyn kelés?
Nem segít a pettingelés?
Pedig ez a baka, nini,
játszik rajt, mint Paganini.

PIACI UMBULDA

(Anagramma-rím)

Gelb falába elém térdel:
„Legalább a felét mérd el!"

SUNYI UDVARLÓ

Mihez konyít gavallérom?
Ahhoz, hogy nyitva gallérom.
De mert csupa mintakellem,
nem szól ő, hogy kint a mellem.

A CACIB FOTÓMÚZEUMÁBÓL

Ím e nagy kutya: holtáig pedigrés volt.
Úgy hívták, hogy Erős Bástya – pedig rés volt.

AZ ELŐBBIHEZ, NÉMI ÖNGÚNNYAL

Van, ki olyan őszinte már,
amilyen lett őszen Timár?

CSACSI PÁRBESZÉD

– Ha Toulonba, ha Marseille-be:
nem marad e szamár helybe'.
– Rúgna már e szamár kendbe!
Mért nem küldi Szamarkandba?

MULYA UDVARLÓ

Lehet a lány faros, ügyes,
nem hajt rád: szód fagyos, üres.
Látod, api szebb igékkel
tárgyal a pisze bigékkel!

HORGÁSZ-IDEGZET

Elvagyok én nappal a csalival,
amíg nejem megcsal a palival.
Én nem nyelek, ahogyan Lear, szegény, nyel:
csak szórakozzék ő e szír legénnyel!
Nyugtat horog, tárcsakerék, damil, lám,
mely tekeredik, mint derék Kamillám,
ki úgyis elűzi a szírt a busszal,
mihelyt az ipart már nem bírta szusszal!

MEGVÁLTÁSRA VÁRÓ FÉRJ

Nejemtől, ki lépten-nyomon találomra háborít,
ágyat kérek halálomra, táborit.

TÉVÉHÍRADÓ

Két képsor, mit össze nékem Ipper köt,
néha úgy hat, mint egy kisebb uppercut.

KANCAVALLOMÁS KINRÍMEKBEN

Sokó éltem mit-sem-tud csődörömmel,
és nem töltött bár el e csőd örömmel,
vele még évekig el lettem volna,
ha ég tudja, mért, nem ellettem volna.

GÁTLÁSOS FÉRFIÚ

Magát József elengedte Terinél,
de mért állt le – teringette! – felinél?

BAJBAN A FERENCVÁROS

Nem segít itt Aphrodite . . .
Mi lesz veled, ó, Phradi, te?

CACIB-SZABVÁNY

Kimondták a kopó-perek:
úgy szép, ha a popó kerek.

EGY TÚL TÁVOLRÓL IMÁDÓHOZ

Uram, utamat, ha gyáva keresztezni,
oly hiába hajtja vágya szeretkezni!

FORRÓVÉRŰ SZERETŐ

Száll édes illat szádból: karamella!
Csak ne harapd szét, jaj, balkarom, Ella!
E szétmarcangolt alkarommal, ládd,
hogy jöjjek egy más alkalommal rád?

KANNIBÁL-RENDELET

Nem kaphat az telefont, ki
belet csak egy felet ont ki!

VADNYUGATI SÍRFELIRAT

Bús a kereszt, lever a hant,
bánatosan hever alant
Villámöklű Tom pora . . .
Nekidönté egy falnak arája,
így került ő egy farnak alája,
s szétnyomta e dús hölgy tompora.

PARASZTI IDILL I.

Belepistult – ez Ámor vak csele! –
Sára Jóskába,
s azóta hancúrozni csak vele
jár a sóskába.

PARASZTI IDILL II.

Tegnap tűzre lobbant arám:
mint a villám, robbant alám!
Búza helyett így lángot arattam,
még a kepe is rángott alattam!

KÖNNYEBB ESET

Unalmat, nem kanyarót kelt,
ha a Mariska karót-nyelt.

LYUGGATOTT TURISTA-SAKKTÁBLA

Odasüss, haver: ementáli-sakk!
Előnyei elementárisakk . . .

SZURKOLÓ A LELÁTÓN

Azt üvölti becsmérelve:
„Ki lett ez a mecss bérelve!"

AZ ÍRÁSHOZ NYUGALOM KELL

Házadba ha foxi ront,
kézbe már nem fox irónt,
csak legyintesz:
„Már megint ez?"
S beveszel egy Noxyront.

FEDEZTETŐ ÁLLOMÁSON

Bikám, bikám! Ily töketlen éked
mióta van? Ez löket tenéked?

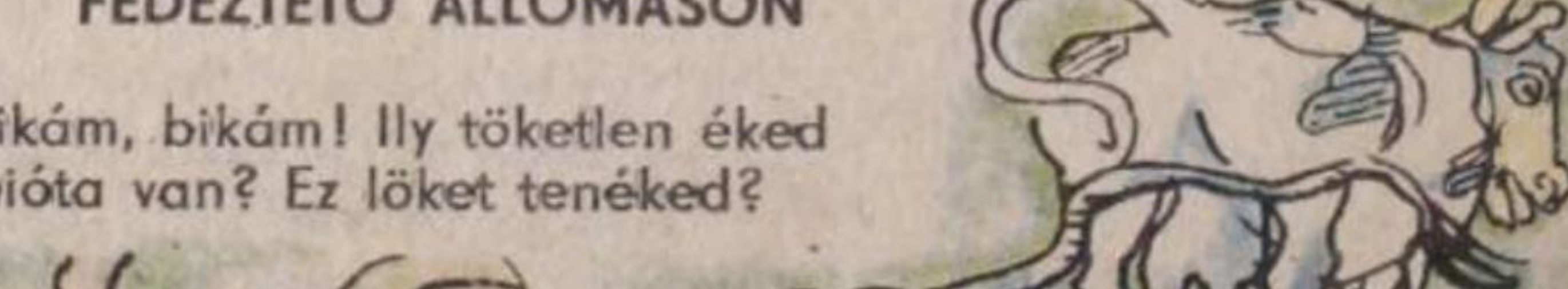

KAJÁN TIBOR:

RÉGI IDŐK MATYIJA

Unalmas értekezleteken rajzoltam 1945 és 1960 között

DARVAS SZILARD

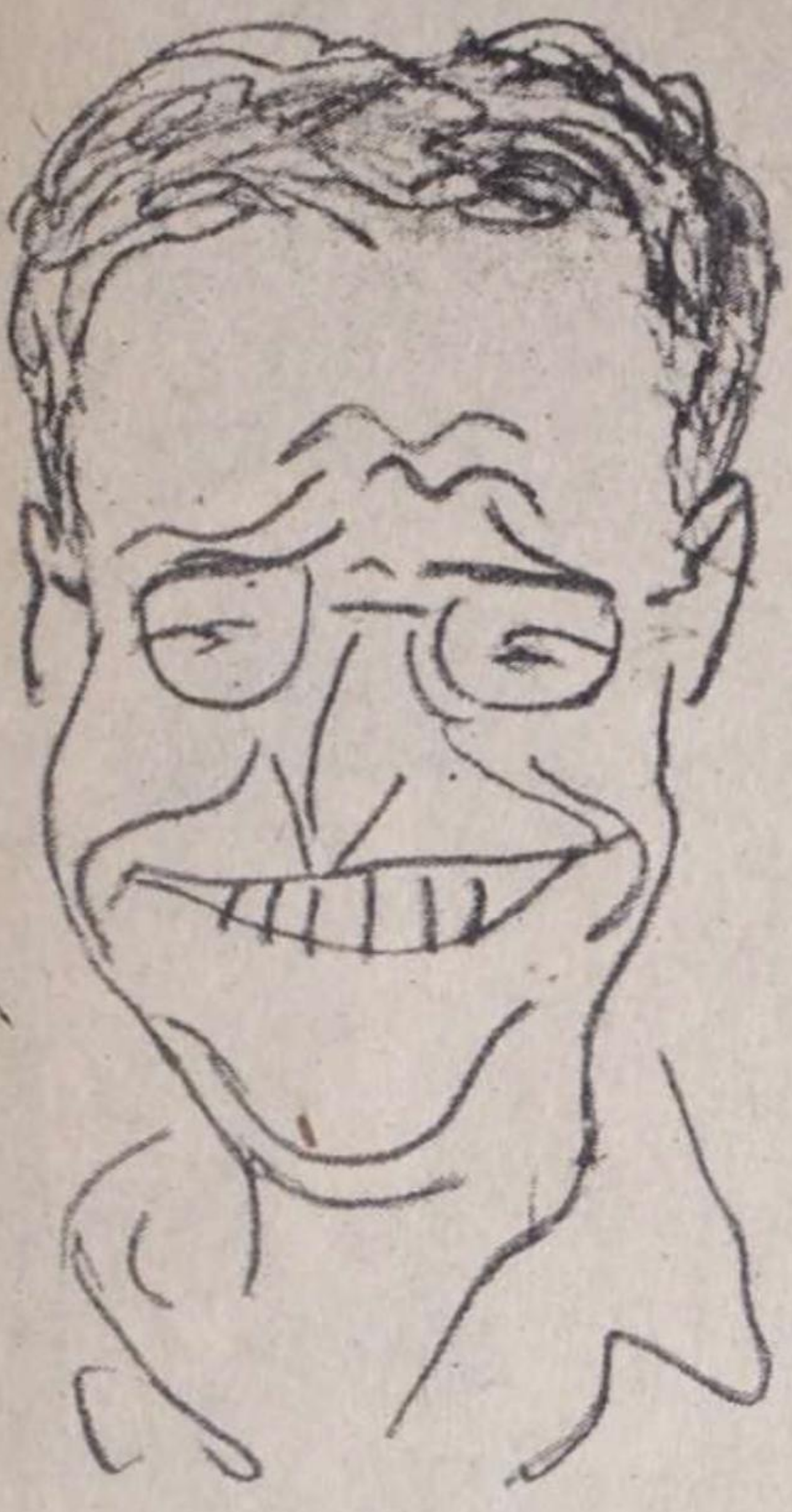

SZEGO GIZI

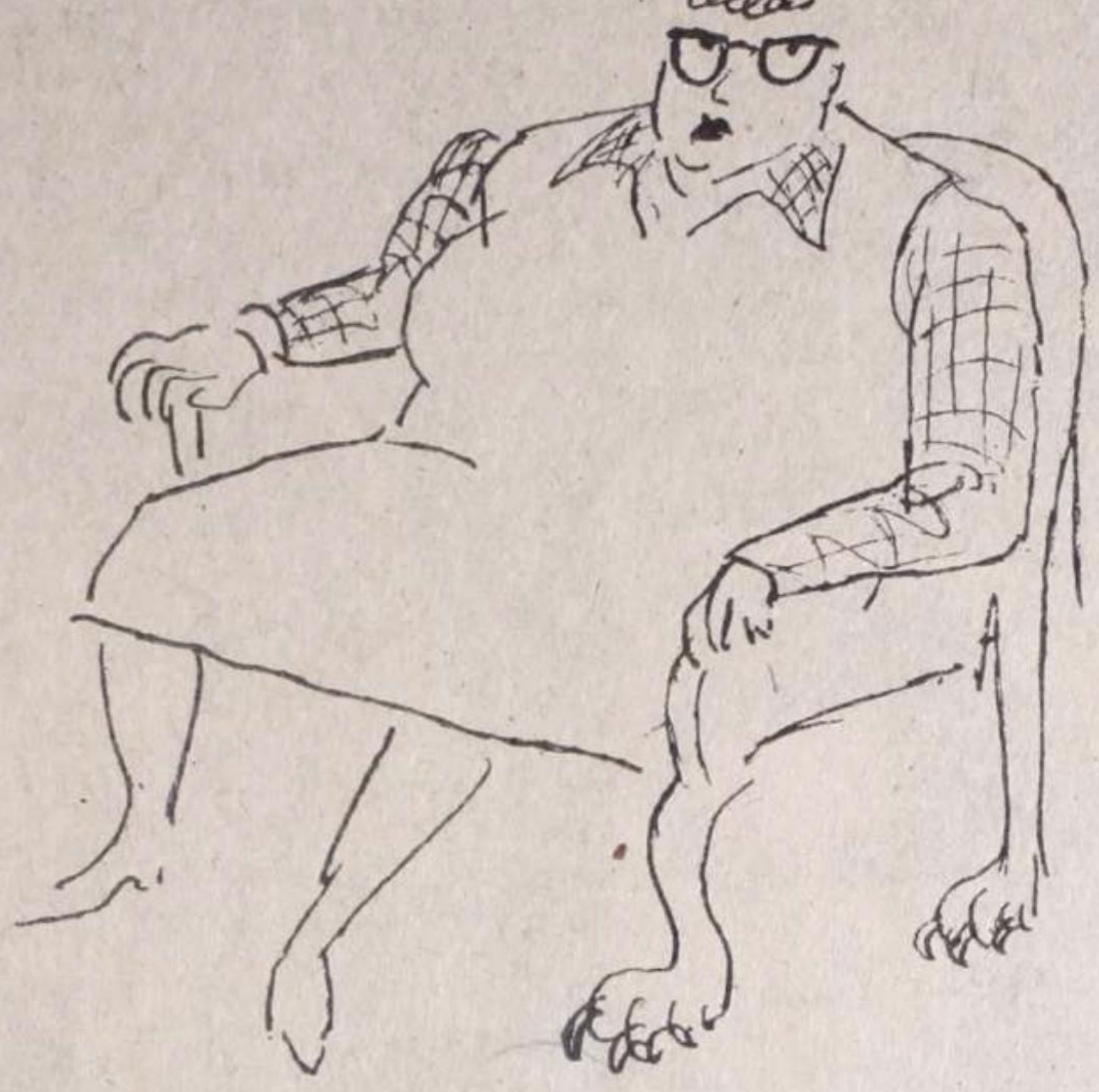

TONCZ TIBOR

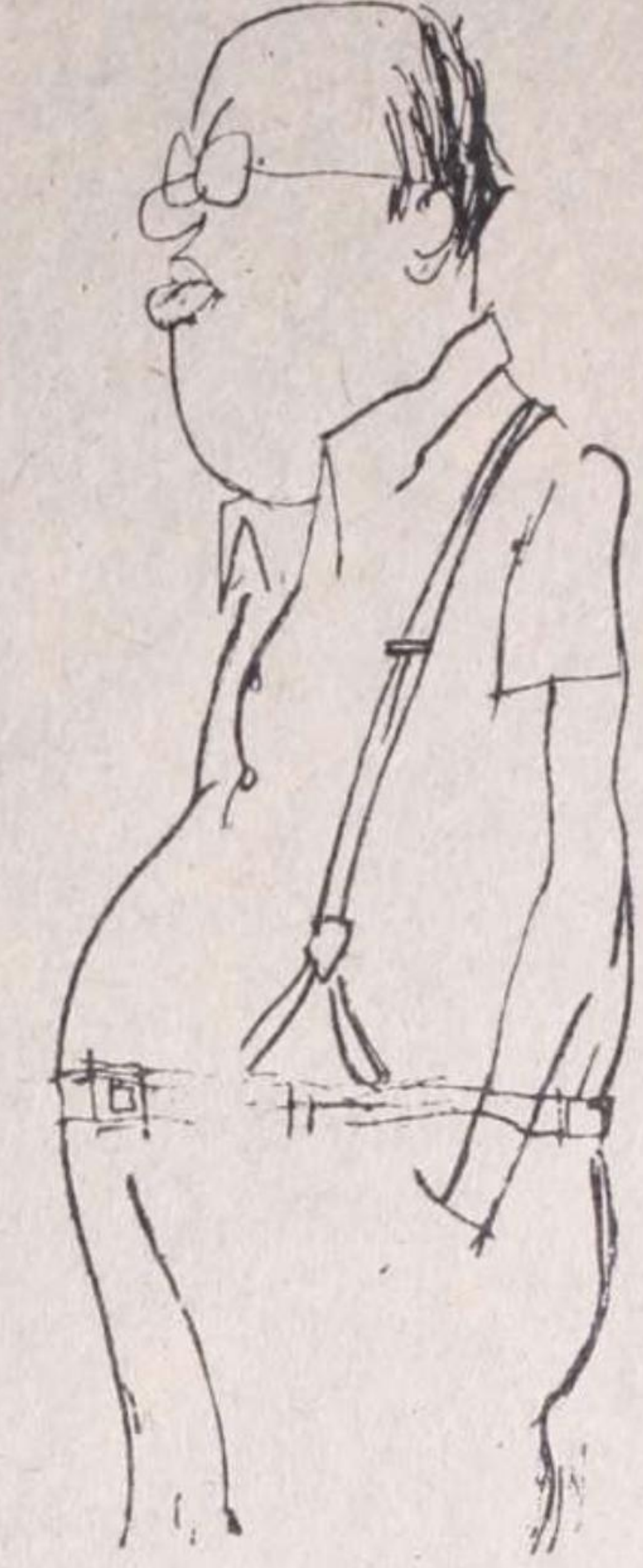

GABOR ANDOR

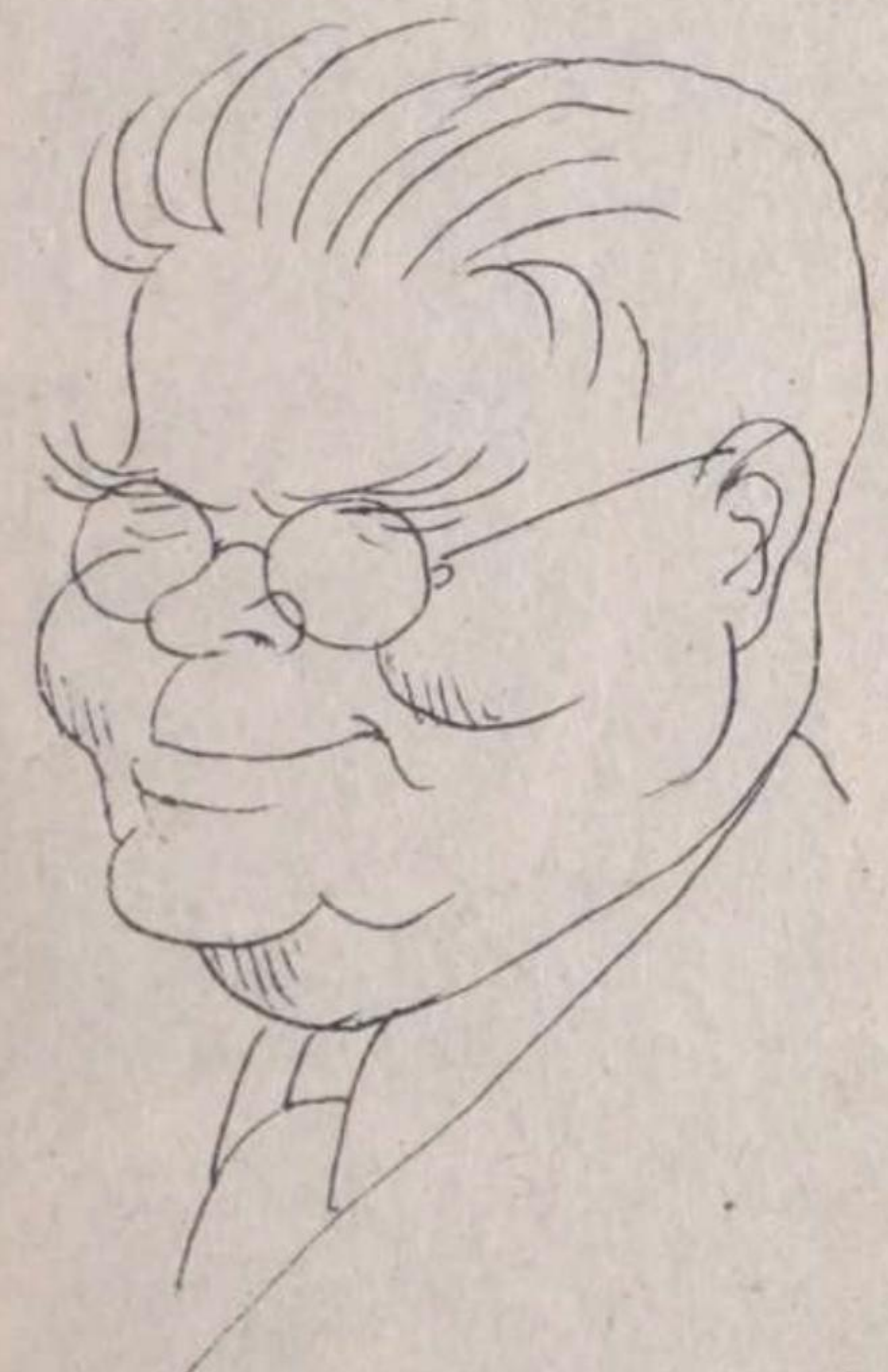

TABI LASZLÓ

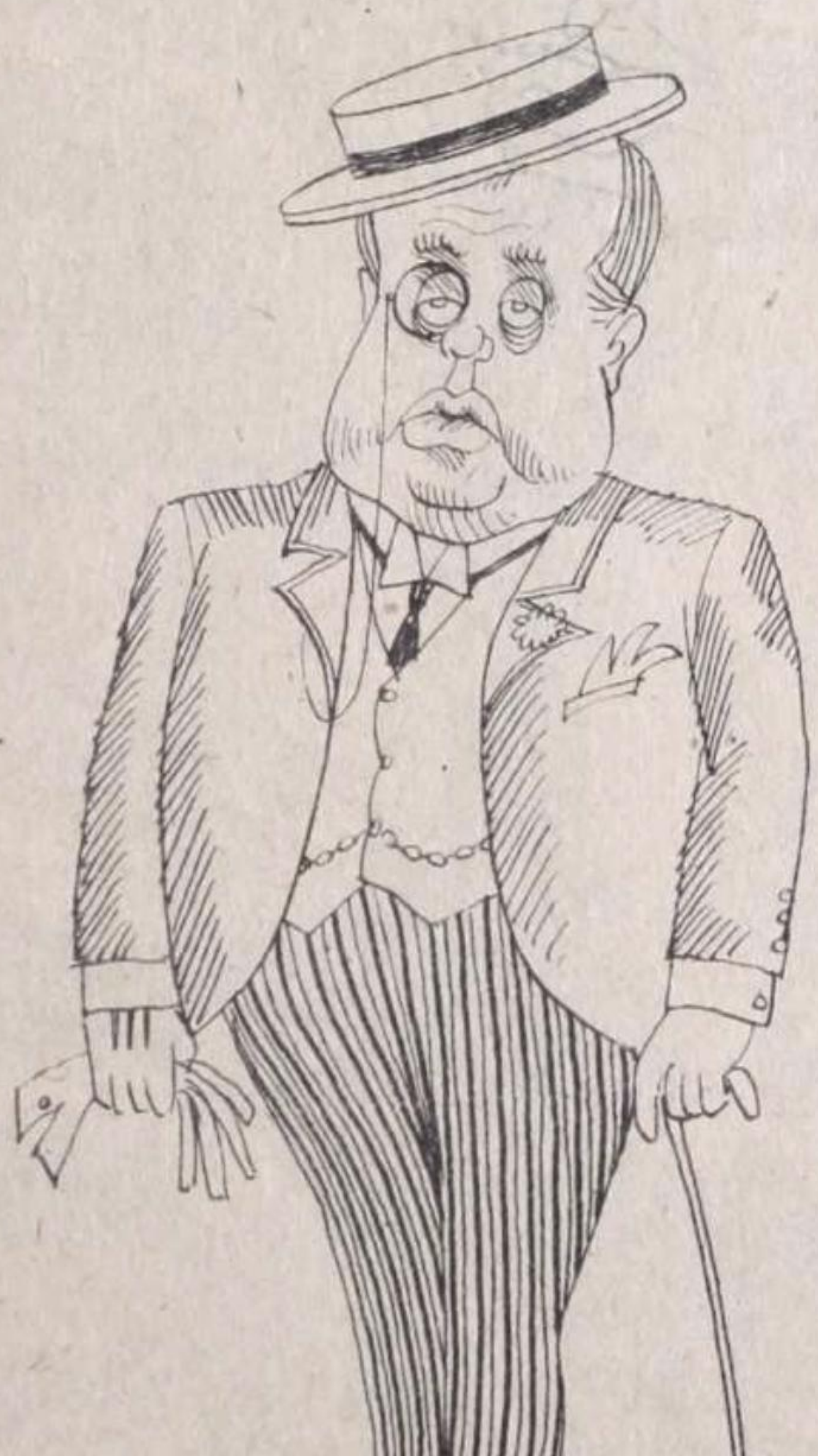

GADOR BELA

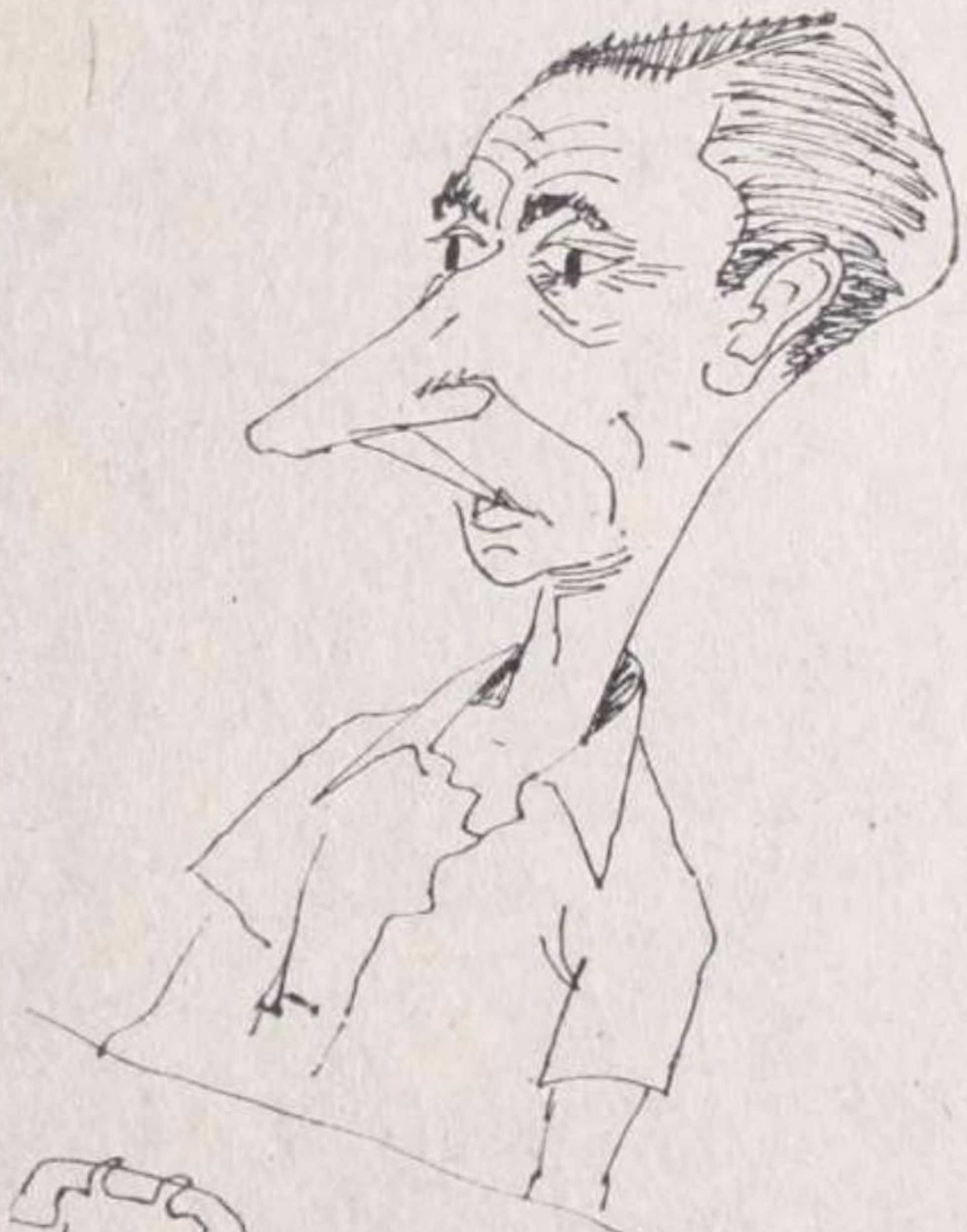

FÖLDES GYÖRGY

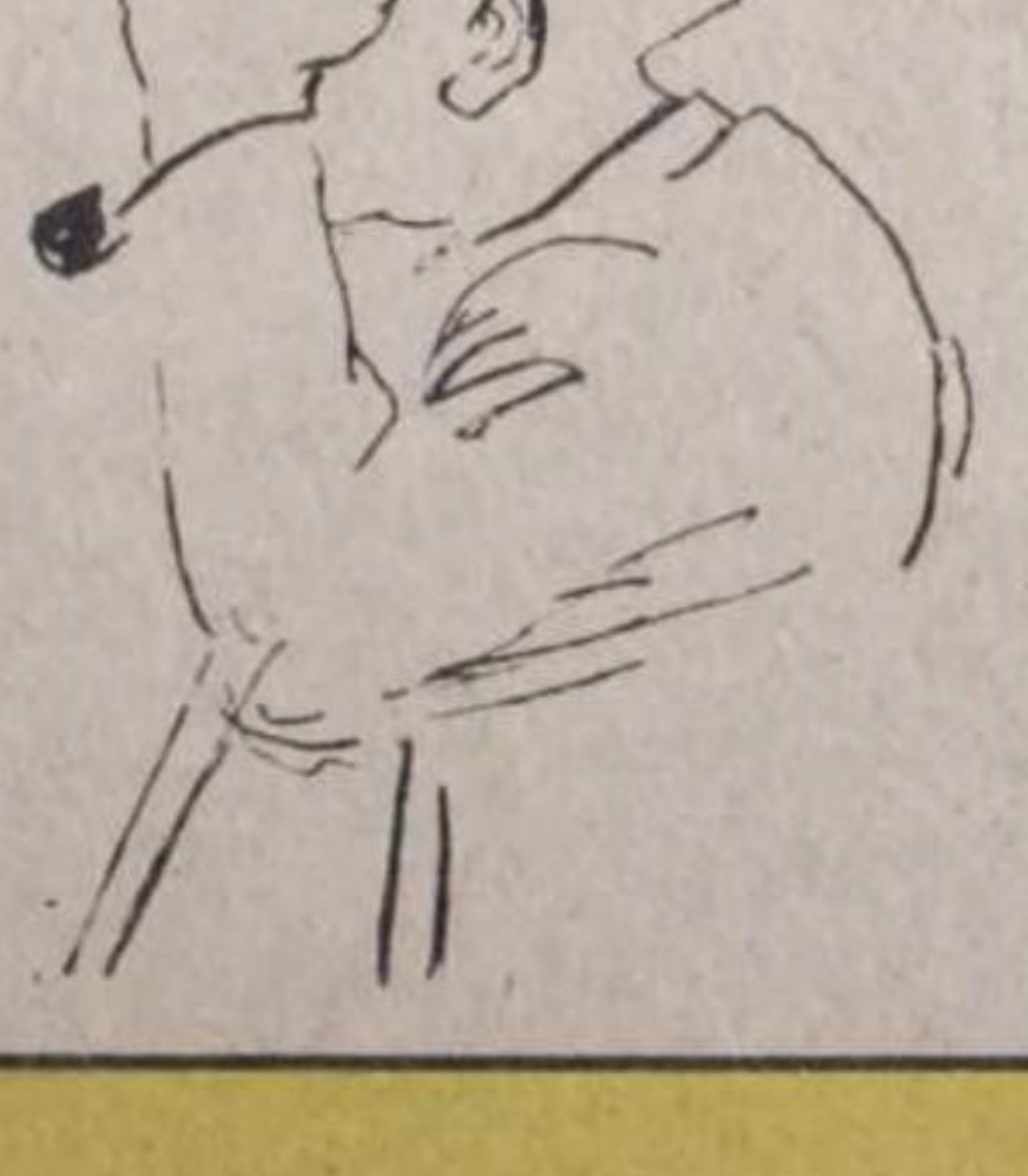

SZÜR-SZABÓ JÓZSEF

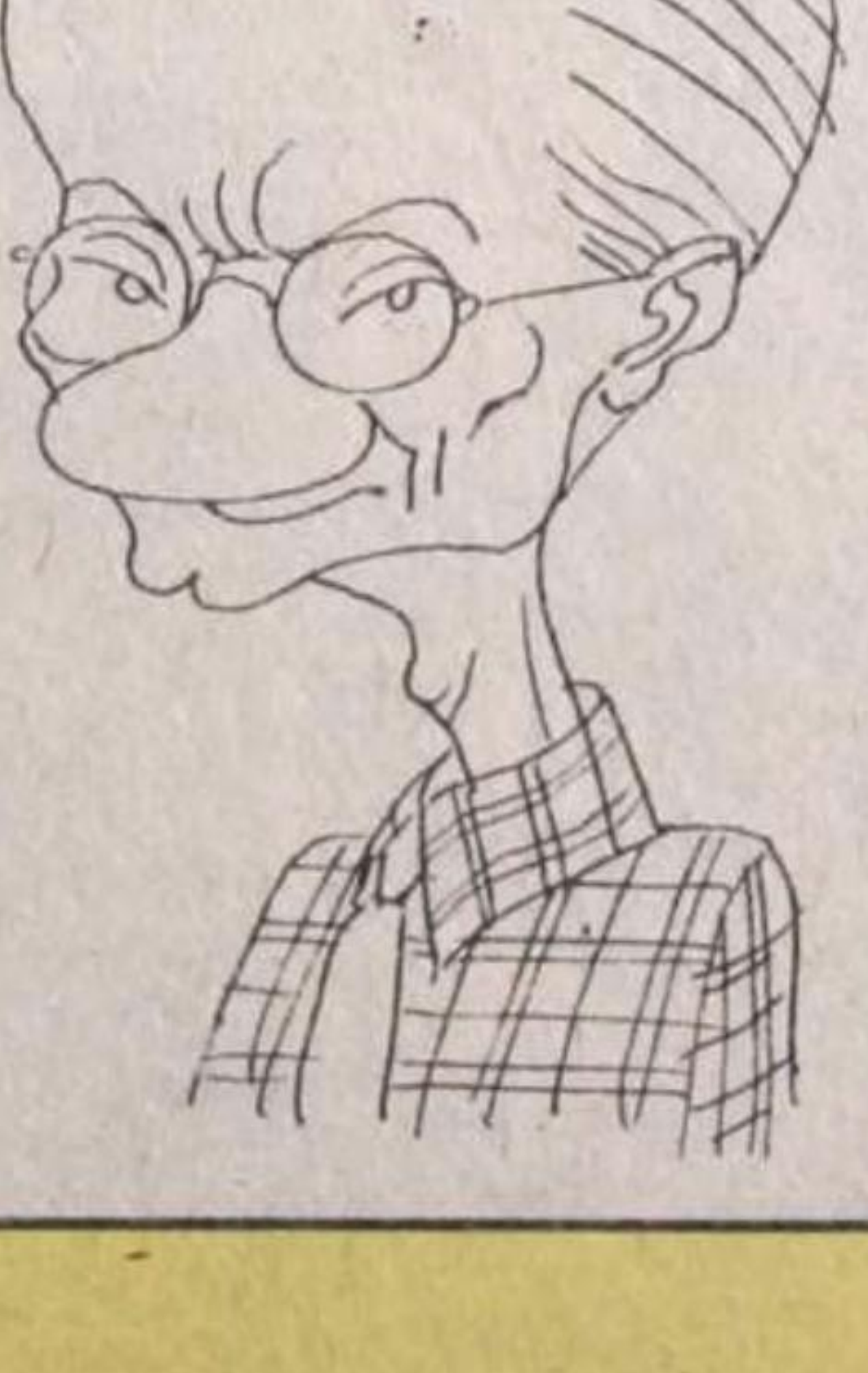

Érettségi tabló

1/3 VITRIOL
2/3 H2O

A LUDAS MATYI NÖVENDÉKEI 1983-BAN

TALÁLKOZUNK MINDEN SZERDÁN!

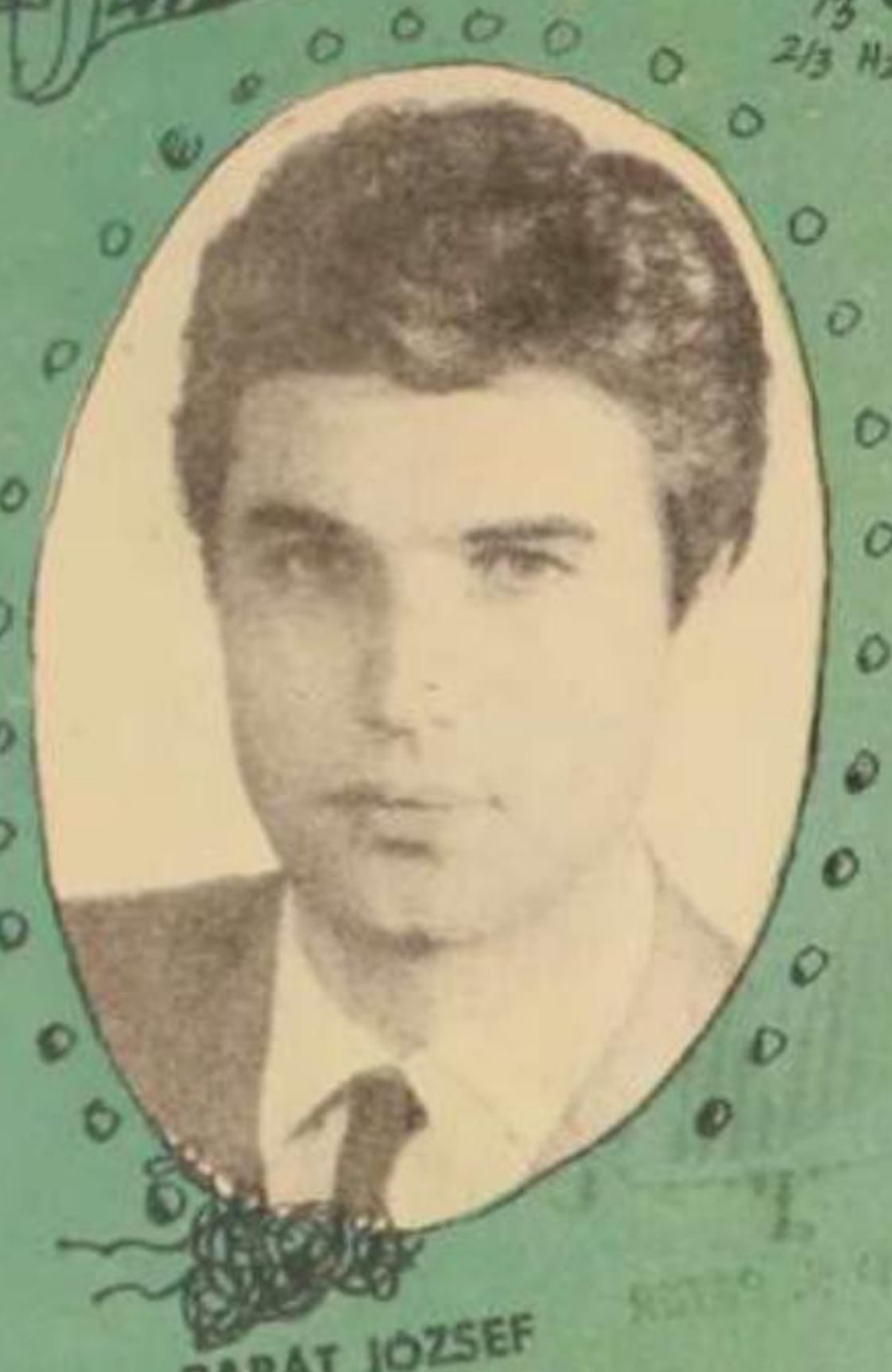
BARÁT JÓZSEF

BRENNER GYÖRGY

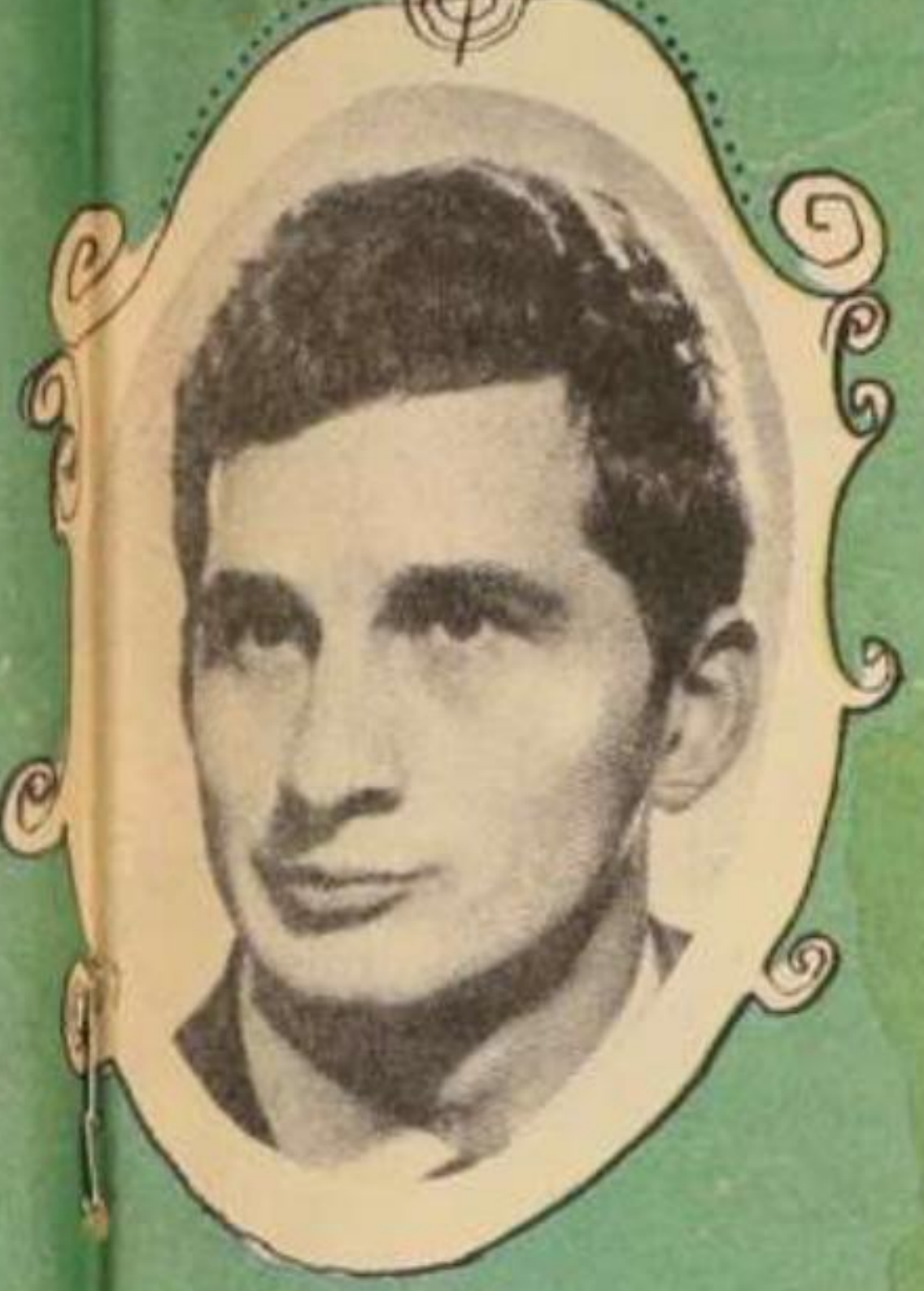
DALLOS JENŐ

FÖLD S. PÉTER

FULÖP GYÖRGY

ARKUS JÓZSEF

BALAZS-PIRI BALAZS

GALAMBOS SZILVESZTER

HEGEDUS ISTVAN

KRENNER ISTVÁN

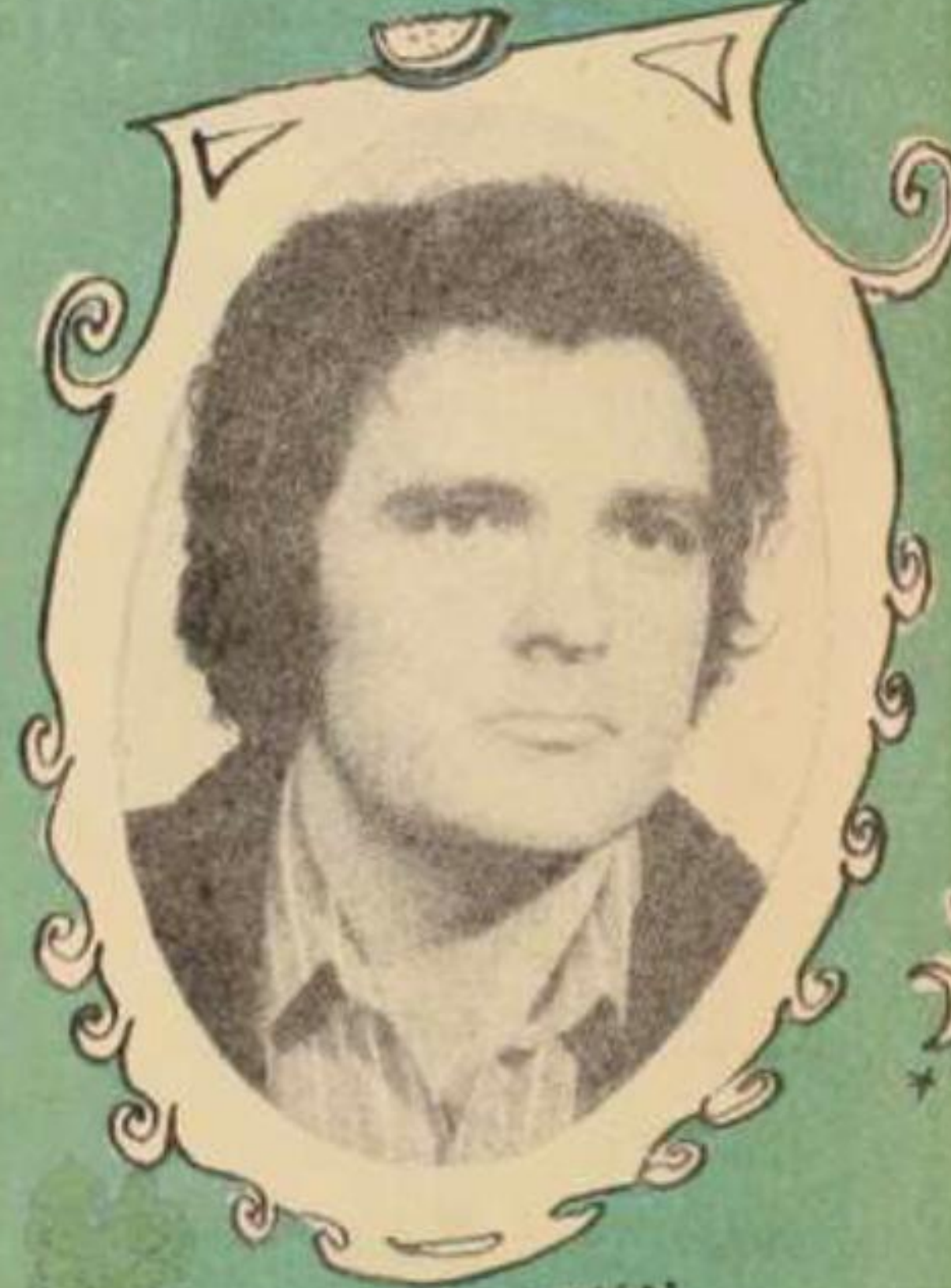
LEHOCZKI ISTVÁN

MIKES GYÖRGY

MESZAROS ÁKOS

PETERDI PAL

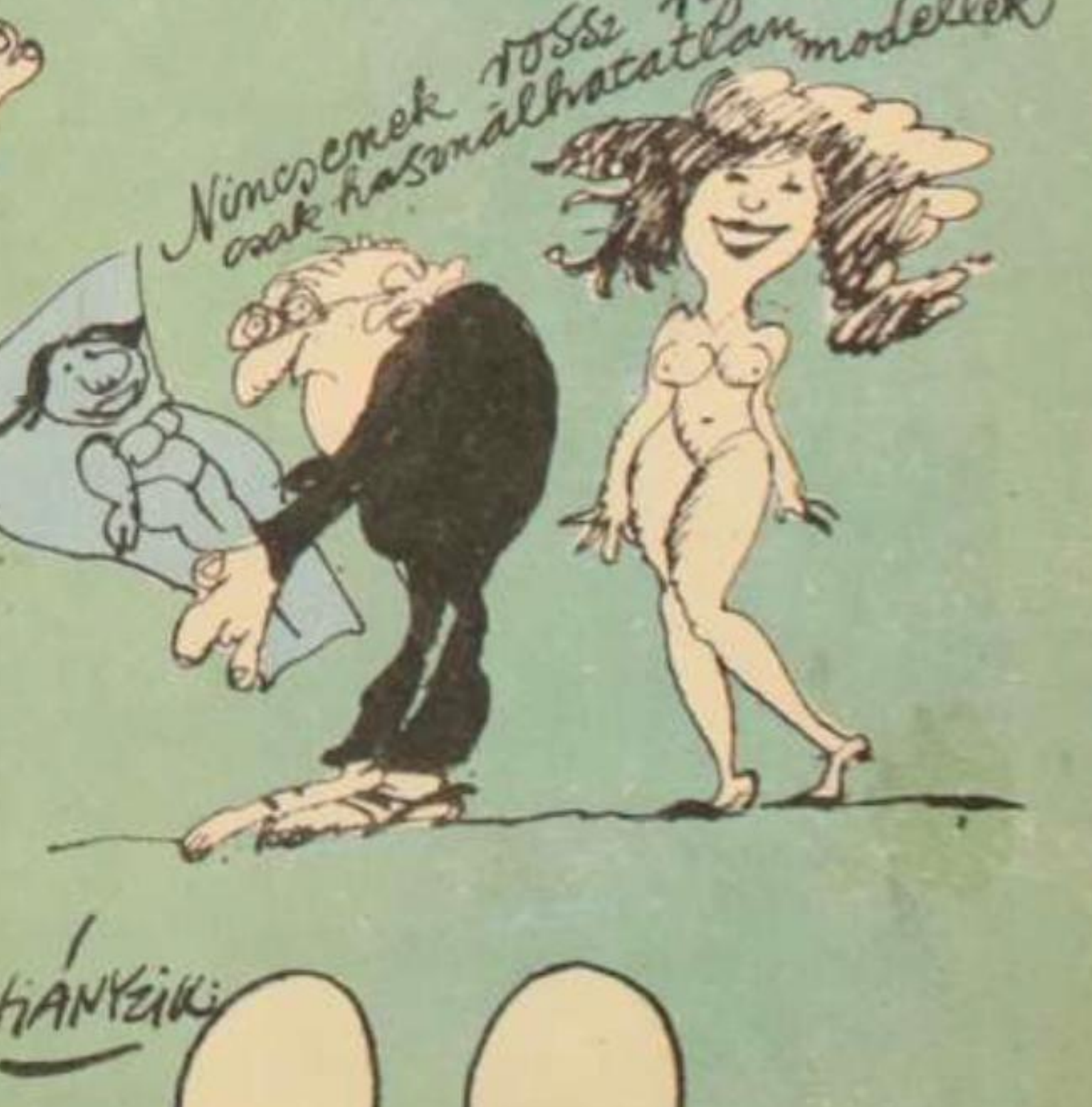
Nincsenek rossz rajzok, csak használhatatlan modellek

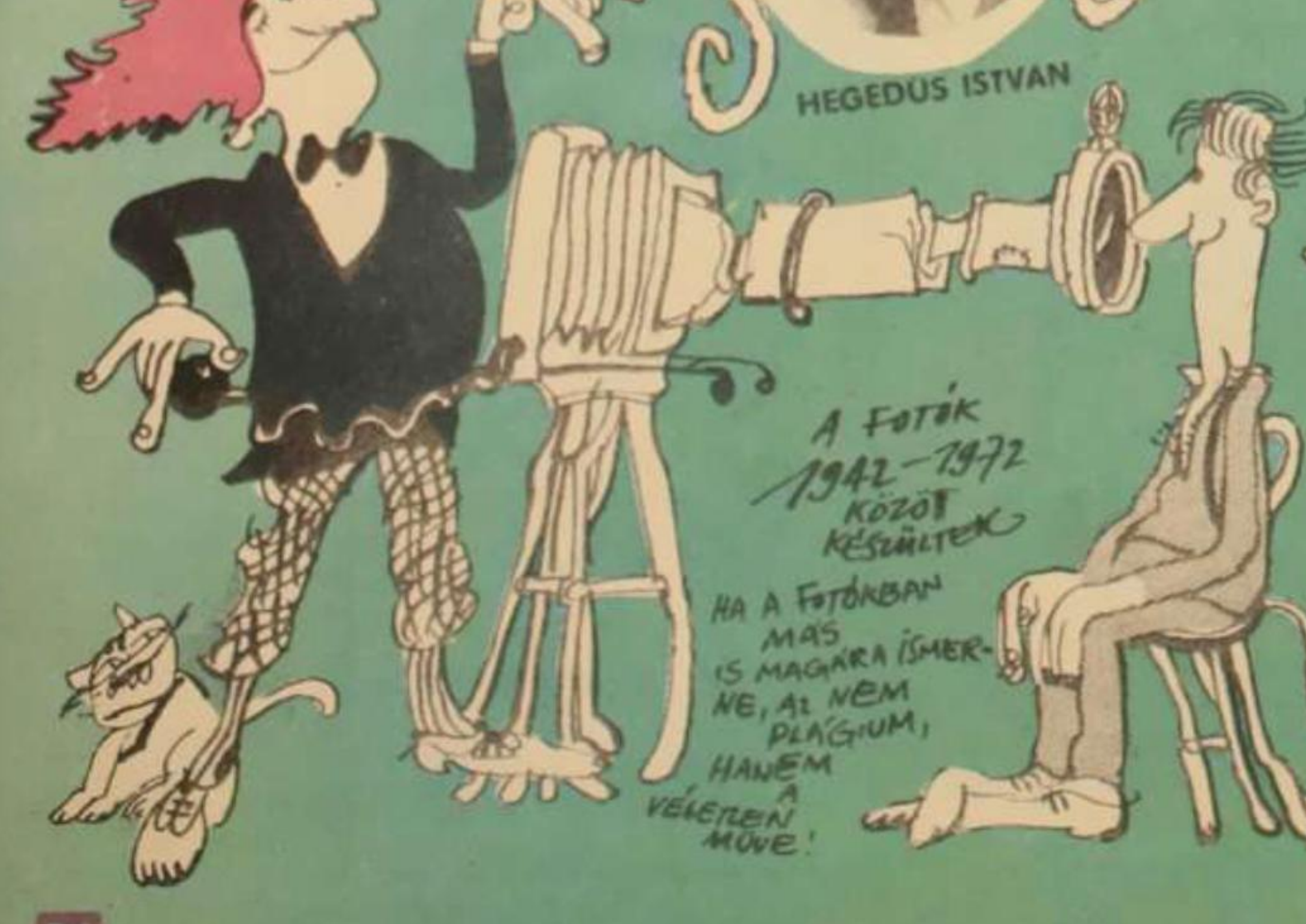

A FOTÓK 1942–1972 KÖZÖTT KÉSZÜLTEK

HA A FOTÓKBAN MÁS IS MAGÁRA ISMERNE, AZ NEM PLÁGIUM, HANEM A VÉLETLEN MŰVE!

RADVANYI BARNA

SAJDIK FERENC

SOMOGYI PAL

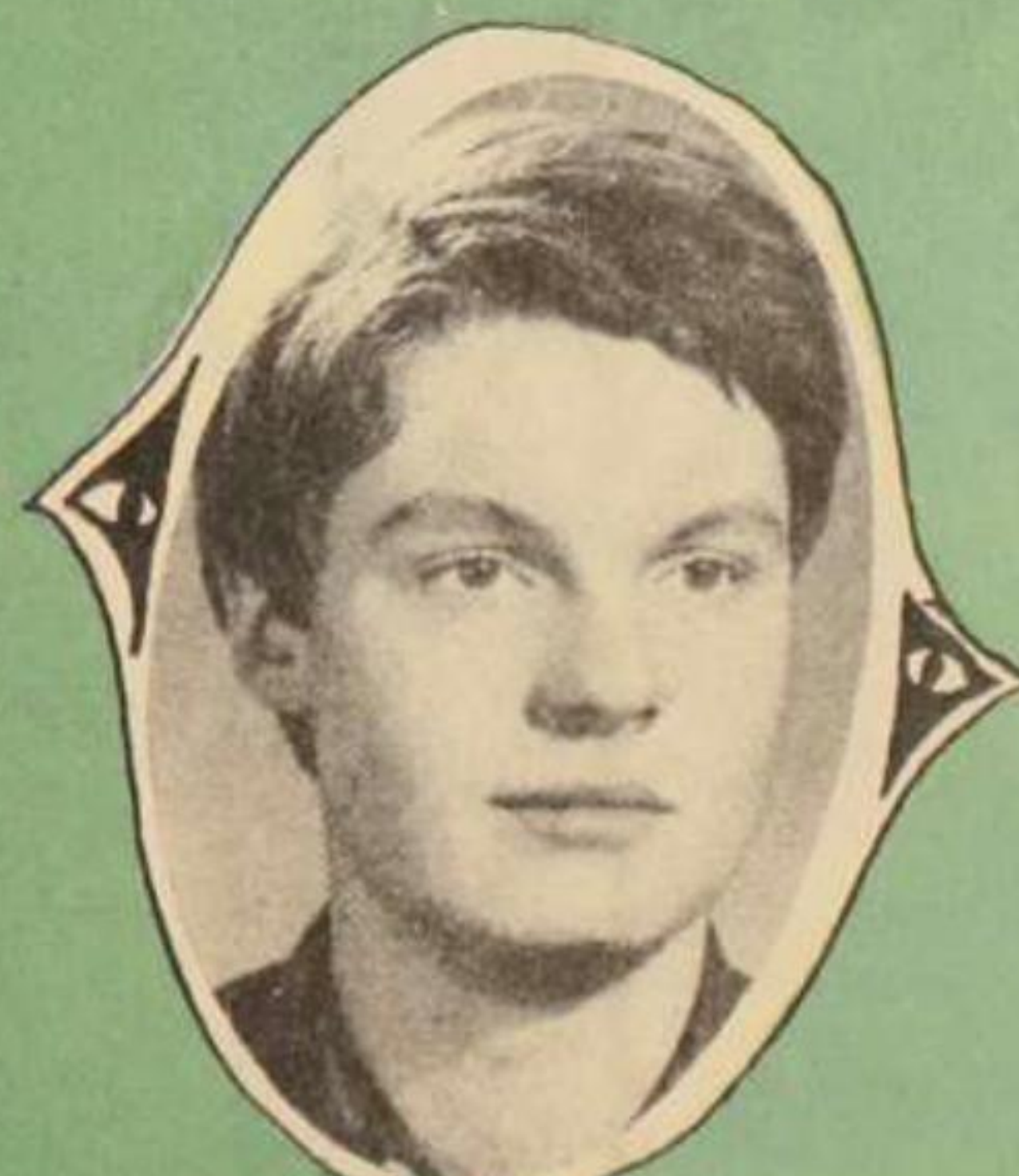
TORMAI LASZLÓ

1 SZÁM
z z z
2000

ELKÉSETT: TÓT GYULA

HIÁNYZIK:

JONATHAN SWIFT

MARK TWAIN

KARINTHY FRIGYES

GÁBOR ANDOR

TORMAI LÁSZLÓ:

FELISMERÉS

A Max Planck Társaság seewieseni Viselkedéslélektani Intézetében különböző házaspárokkal folytattak kísérleteket, hogy felismerünk és megítélünk-e másokat egyéni szaguk alapján. Volt, aki felesége kedvenc kölnijét, sőt még saját pizsamájának illatát sem ismerte fel, ezért én nem házaspárokkal, hanem különböző papírpénzekkel folytattam kísérletet.

Karácsonyi kutatómunkám abból az axiómából indult ki, hogy a pénznek nincs szaga, de ettől orra még lehet, amíg be nem bizonyítják az ellenkezőjét. Aztán azt is feltételeztem, hogyha a pénz beszél és a kutya ugat, akkor ez fordítva is igaz lehet, vagyis a kutya beszél és a pénz ugat, amikor megérez valamit.

A kísérletem első fázisában összekevertem a pizsamakabátomat az alkalmi öltönyöm zakójával, majd kiengedtem a pénztárcámból egy ötszázast, amely egyből az öltöny zsebébe bújt, mert felismerte, hogy pizsamában ki lehet menni az utcára ötszáz forint nélkül, de alkalmi öltönyben sohasem.

Ez után egy ezerforintost tettem a zsebembe, s bementem egy illatszerboltba, ahol az ezres rögtön kiugrott a zsebemből, amikor megérezte a kedvesem kedvenc parfümjét, hiába kapkodtam utána kiizzadva, hogy élvezze inkább az én illatomat.

A kísérletem második szakaszában azért már abból indultam tovább, hogy a pénz szagra jön és szagra megy. Ennek következtében megszagoltattam egy másik ezerforintossal egy vidéki esküvői meghívót, s a bankjegy a csodák csodájára kerülő nélkül odavezetett a lakodalmas házhoz, ahol még sosem jártam. Nem így a hóvégi huszasom, amellyel megszagoltattam néhány üres üveget, s ettől azonnal elhagyott.

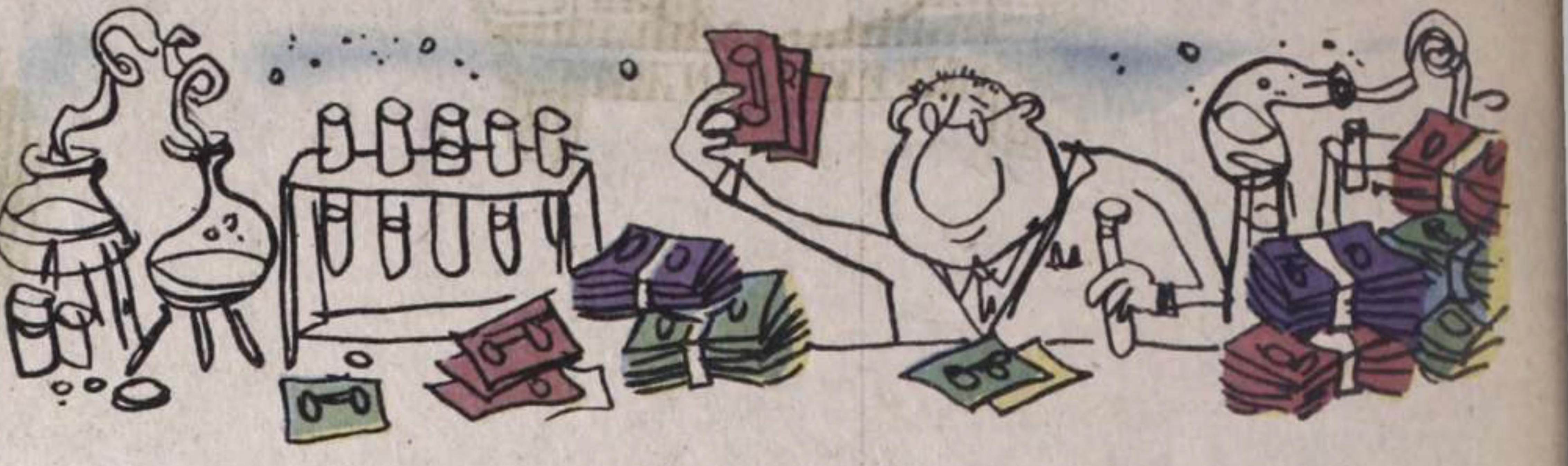

Felállítottam tehát az első tételemet, hogyha jó szagok szállnak ki a konyhaablakon, akkor pénz áll a házhoz, de ha leégetem az ebédet, akkor a postás egyszer sem csenget be, csak a tűzoltók.

Kísérleteimet folytatva a pénz egyéb szagingereit tanulmányoztam. Az ide vonatkozó szakirodalom leszögezi ugyanis, hogy a félelemnek az ember esetében is van szaga. Ezért én kimentem késő este egy néptelen utcára száz forinttal a zsebemben, s elképzelésem helyesnek bizonyult, mert amikor jöttek a garázdák, a százas félelmem szagát megérezve fejvesztetten menekült és nem védett meg engem.

Később az ingerültség szagát is kipróbáltam kétszáz forinttal, mivel ingerülten összeszólalkoztam munkahelyemen az egyik főnökömmel, s mit tesz isten, ezek után nem kaptam meg a kétszázforintos fizetésemelést.

Végül egyes orvosok állítását studíroztam, amely szerint a skizofréniásoknak is jellegzetes szaguk van. Én ezért a nőnapra tizennyolc közeli nőismerősöm helyett csak magamnak vettem virágot, mert tudathasadásos elmezavart színleltem, s valóban, a következő hetekben nem csak minden nőismerősöm, de minden pénzem is máshoz került.

A kísérleteimet befejezve, minden este megmosom a lábamat, s beillatosítom az ágyamat almaszagú kölnivel, azonban hiába, reggel sohasem találok papírpénzt, a kispárnám alatt. Sőt, a legdrágább dezodorokat használva sem marad nálam a költőpénzem egy hétnél tovább. Félek, hogy az én belső elválasztású mirigyeimbe begyűrűződött valami odakintről.

Emiatt kénytelen vagyok szakítani régi élettemmel, s keresem egy megbízható, hűséges szag ismeretségét házasság céljából, hiszen hogyha nincsen pénzed, nincsenek barátaid, hogyha nicsen szagod, nincsen pénzed.

GALAMBOS SZILVESZTER:

PÁRBESZÉDEK

— Magdika! Ezennel tisztelettel megkérem a kezét.

— Mondja még egyszer.

— Tisztelettel megkérem a kezét.

— Mondja még egyszer tisztább artikulációval.

— Tisztelettel megkérem a kezét.

— Rémes! A magánhangzói teljesen zártak, és selypítve ejti ki az s-t. Mondja még egyszer, de ne feledje, hogy a mondatot nem énekelve fejezzük be, hanem levisszük a hangot. Tehát?

— Tisztelettel megkérem a kezét.

— Szörnyű! Csúnyábban beszél, mint némelyik magyar színész. Értse meg, én nyelvvédő vagyok!

— Na, most már eleget macerált. Volt szerencsém!

— Remek! Ezt már szebben, tisztábban mondta. Tekintsen a menyasszonyának.

●

— Uram, egy szóra.

— Parancsoljon.

— Jöjjön velem a kapu alá.

— Miért?

— Nem bánja meg. Jöjjön.

— Nos, miről van szó?

— Ön nekem nagyon szimpatikus. Nézze ezt a gyűrűt. Eladó.

— Nincs nekem bizalmam az ilyen kapu alatti üzletekhez.

— Nézze, milyen szépen csillog.

— Én nem most jöttem le a falvédőről. Azt akarja nekem bemesélni, hogy ez arany?

— Szó sincs róla. Ez közönséges rézgyűrű. De elvárom, hogy a korrektségemért, a becsületességemért aranyárat fizessen . . .

●

— Edit, miért vagy ilyen?

— Milyen vagyok?

— Hűtlen, csalfa, poligám.

— Én szeretlek.

— Igen? Akkor miért nem éred be Lajossal, Imrével, Bélával, Árpáddal és velem? Miért kell neked mindig más nadrágok után futni? Miért nem lehetünk az egyetlen szerelmed, mi öten?!

●

— Igaz, hogy Lajos bácsi tengerész volt?

— Meghiszem azt. Ötven évet töltöttem a vízen. Micsoda viharok, micsoda kalandok!

— Igaz, hogy minden kikötőben volt egy menyasszonya?

— Minden kikötőben kettő. Ilyen a tengerész élet. Rum, nő, aztán gyerünk megint a vízre.

— Lajos bácsi milyen tengereken járt? Atlanti-óceán? Vörös-tenger? Földközi-tenger?

— A Dunán, fiam. Én vezettem a kishajót a Margitsziget és a Vigadó tér között!

●

— Uraim, mit akarnak azzal a fűrésszel?

— Utasításunk van rá, hogy kivágjuk ezt a fát.

— Könyörgök, ne vágják ki. Ebben a pesti utcában ez az utolsó fa.

— Sajnálom, nekünk el kell végeznünk a munkát. Ha nem vágnánk ki, berozsdásodna a fűrészünk. Ezt igazán nem kívánhatja.

— Kérem, ha kell, én elmegyek a legfelsőbb fórumig!

— Tessék csak. Mi most kivágjuk ezt a fát, aztán tessék okmánybélyeggel ellátott űrlapon megkérvényezni, hogy ne vágjuk ki.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Asszonyom, nagyon tetszik ez a szoba, és megfelel a lakbér is, csakhogy szeretnék önnek mondani valami nagyon fontosat. Az én menyasszonyom . . .

— Ön itt egyáltalán nem fogadhat nő látogatót.

— Hálásan köszönöm! Azonnal éreztem, hogy önben megbízhatom!

●

Társaságban egy francia így okoskodik:

— Bármit mondjanak is, a divat terén mi franciák tettük a legtöbbet. Például a mandzsettát mi eszeltük ki.

— Ki vitatná — jegyzi meg egy angol — önöké az elsőbbség. Mi angolok az önök találmányát csupán kiegészítettük az inggel!

●

— És mi a munkamódszere, mester? — faggatta egyszer egy újságíró Molnár Ferencet.

— Hogy soha nem dolgozom reggeli előtt — válaszolta az író. — De ha mégis reggeli előtt kell hozzáfognom, akkor előbb feltétlenül megreggelizem.

DALLOS JENŐ:

KINEK AZ AUTÓJA?

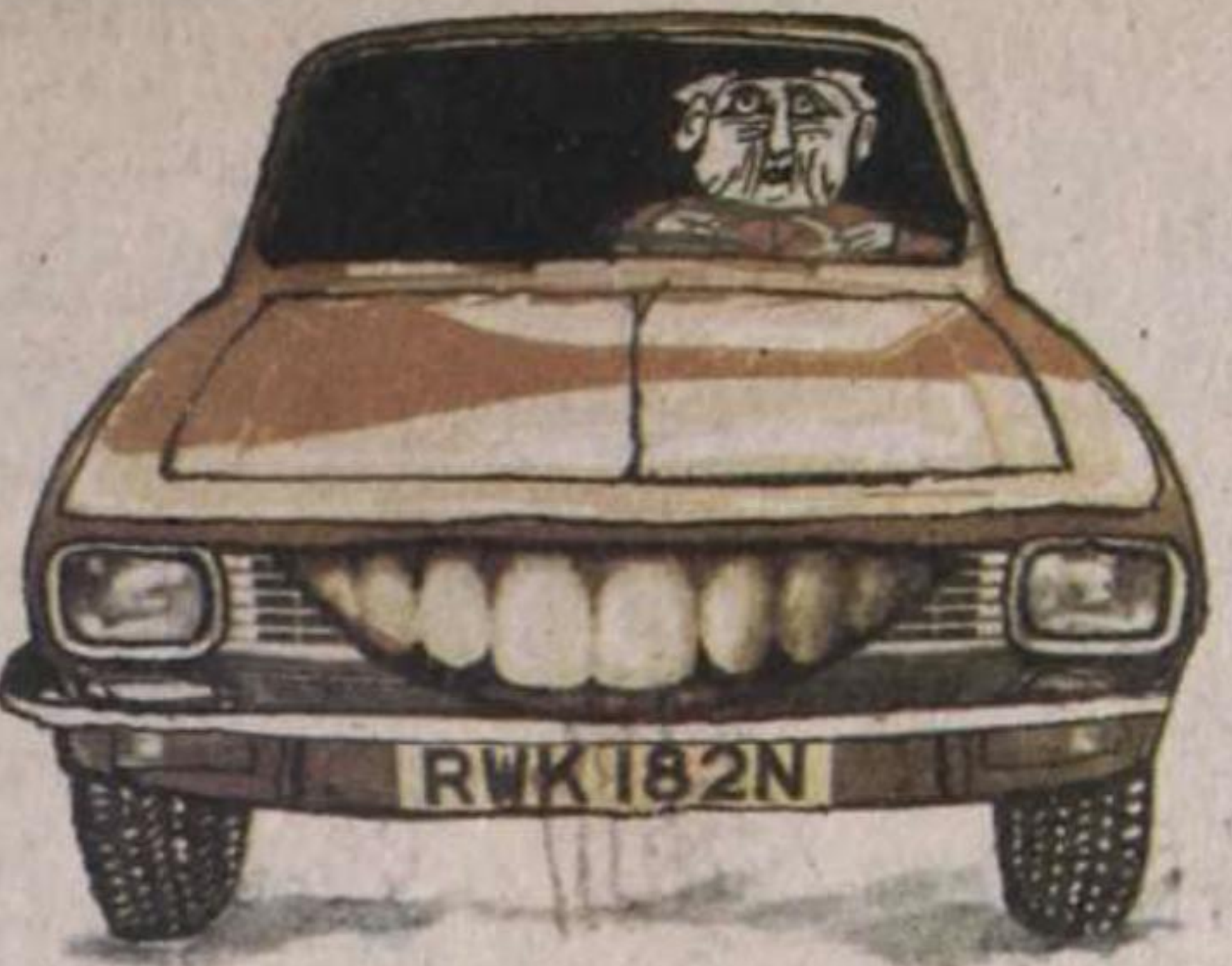

A PINCÉR

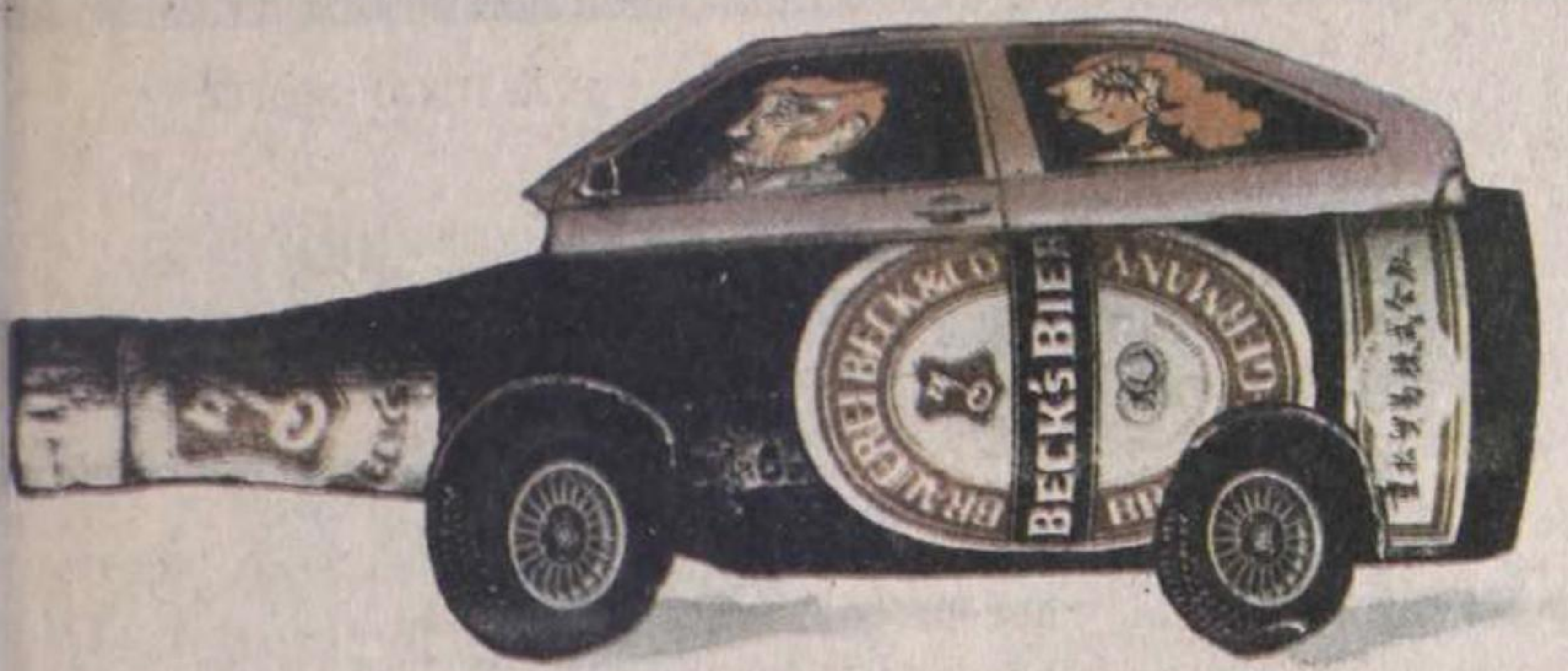

AZ AGRESSZIV

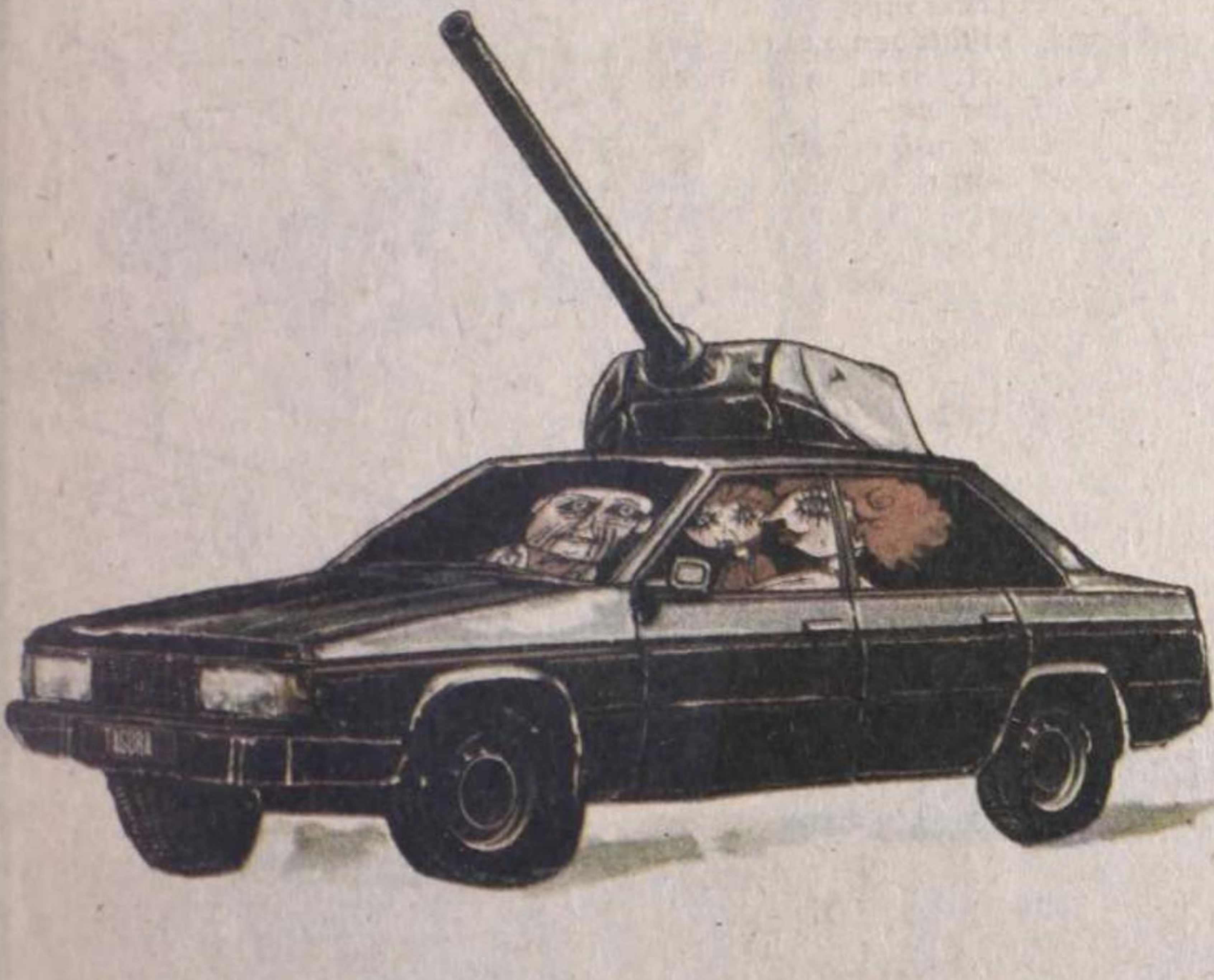

A TELEKTULAJDONOS

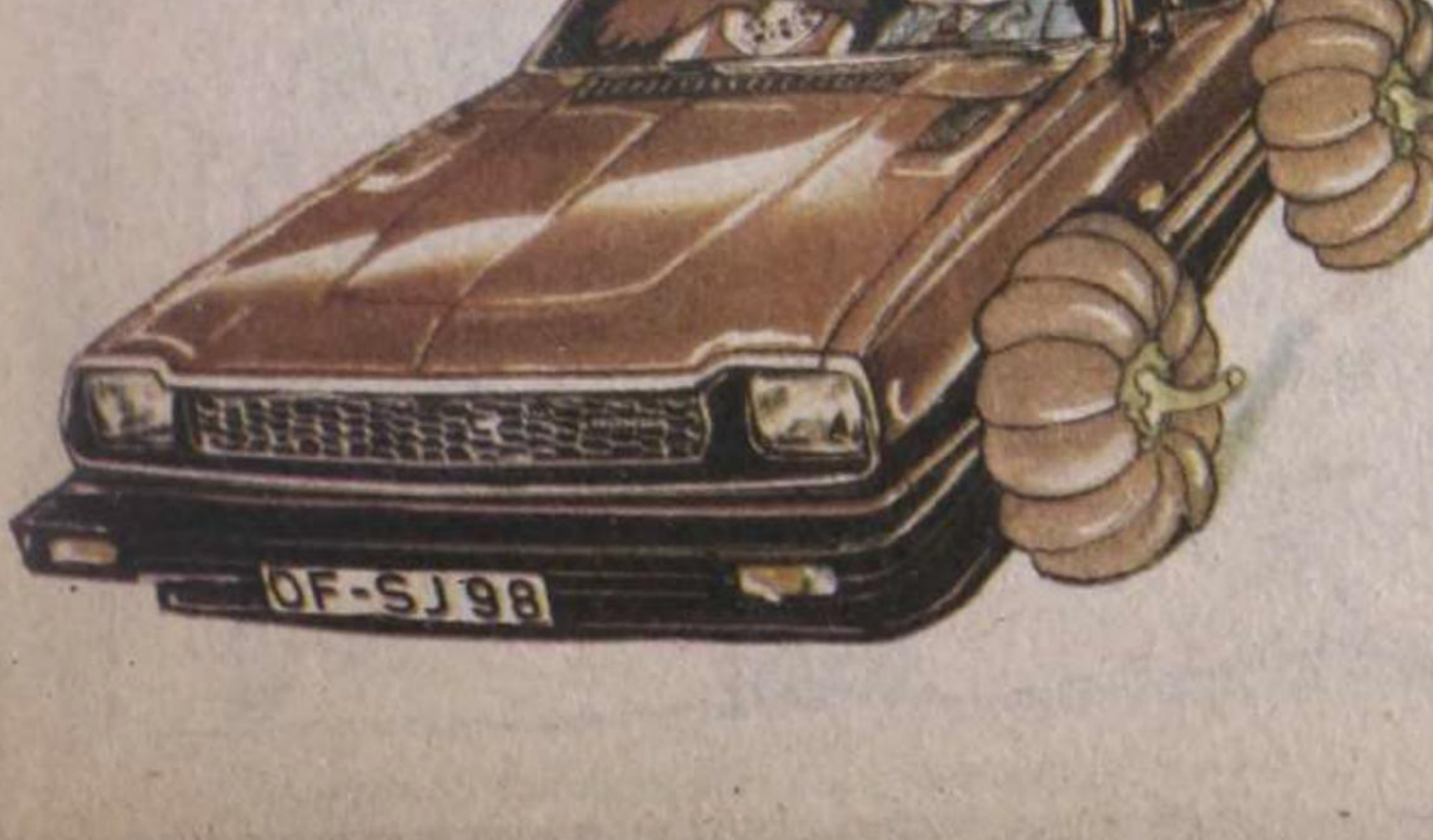

A TURISTA

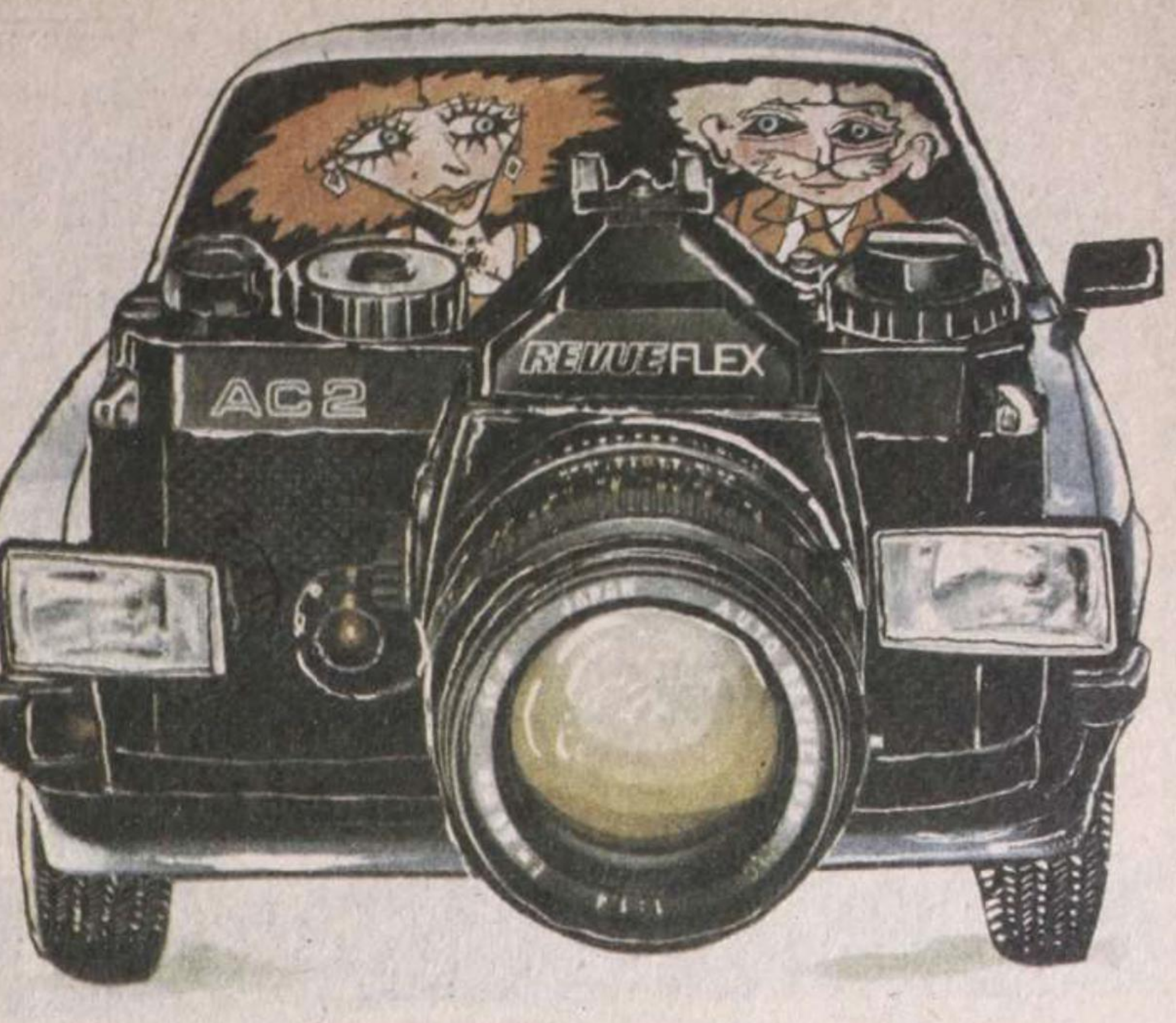
REVUEFLEX
AC2

A VADÁSZ

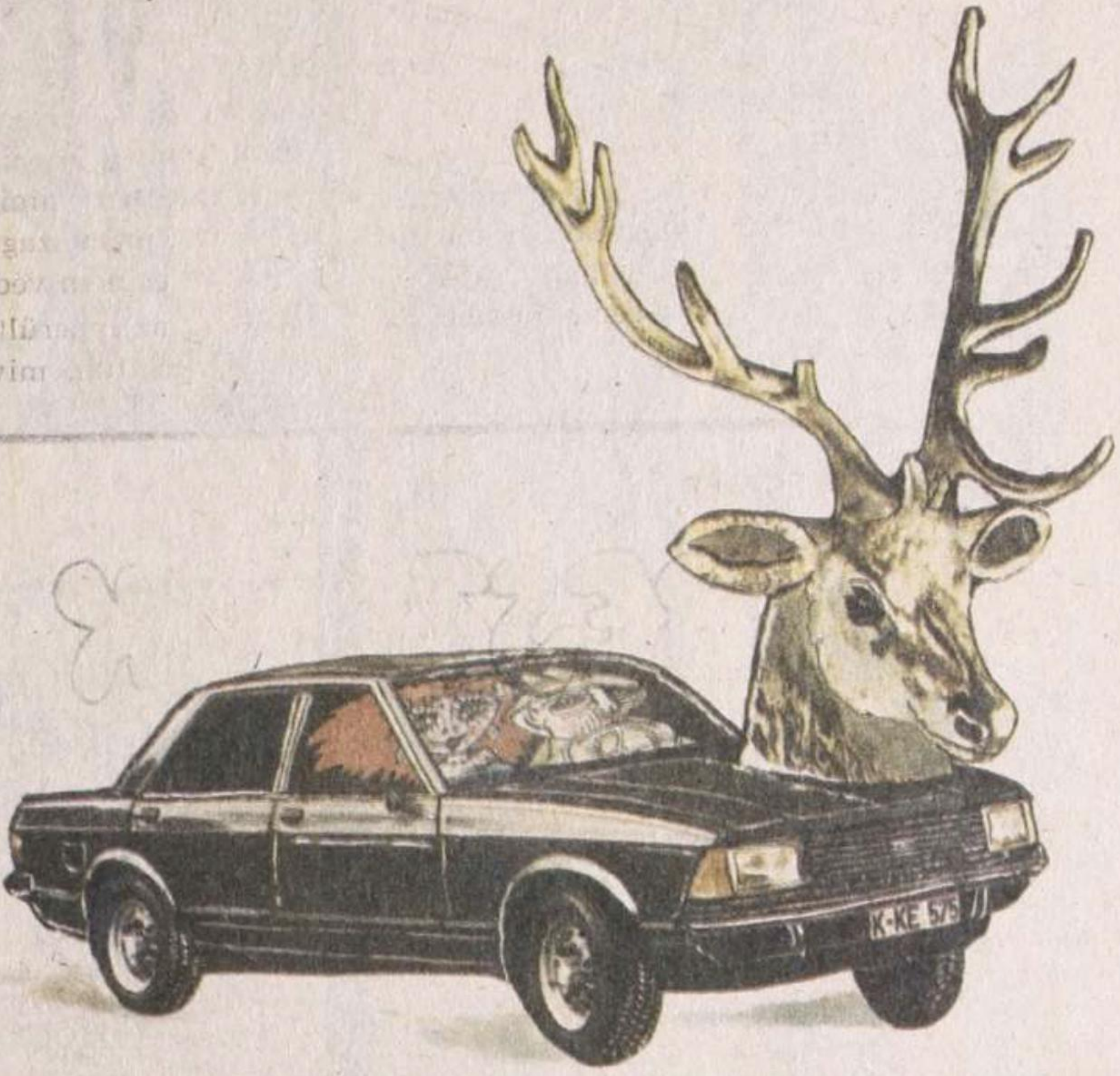

AZ ENEKES

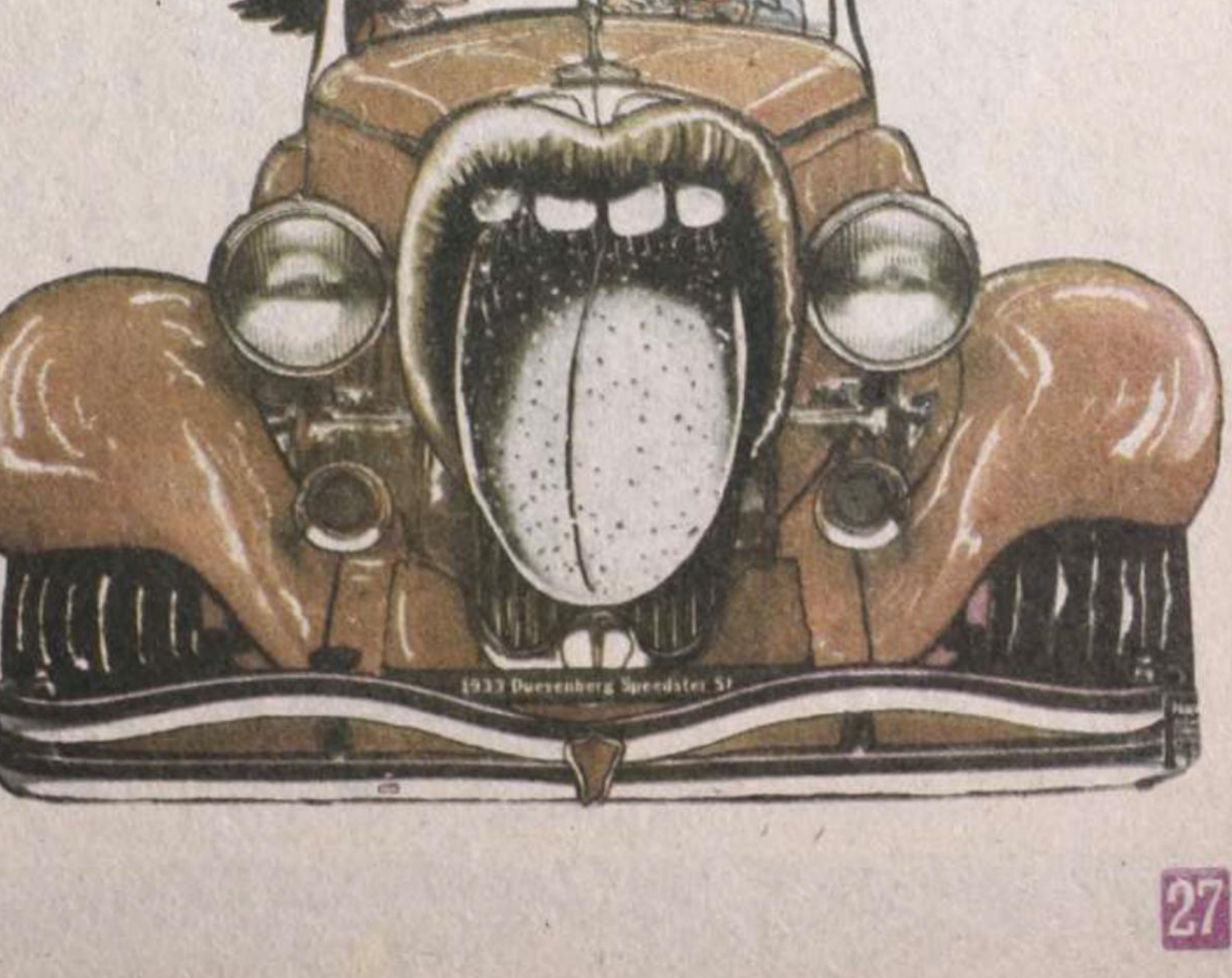
1933 Duesenberg Speedster SJ

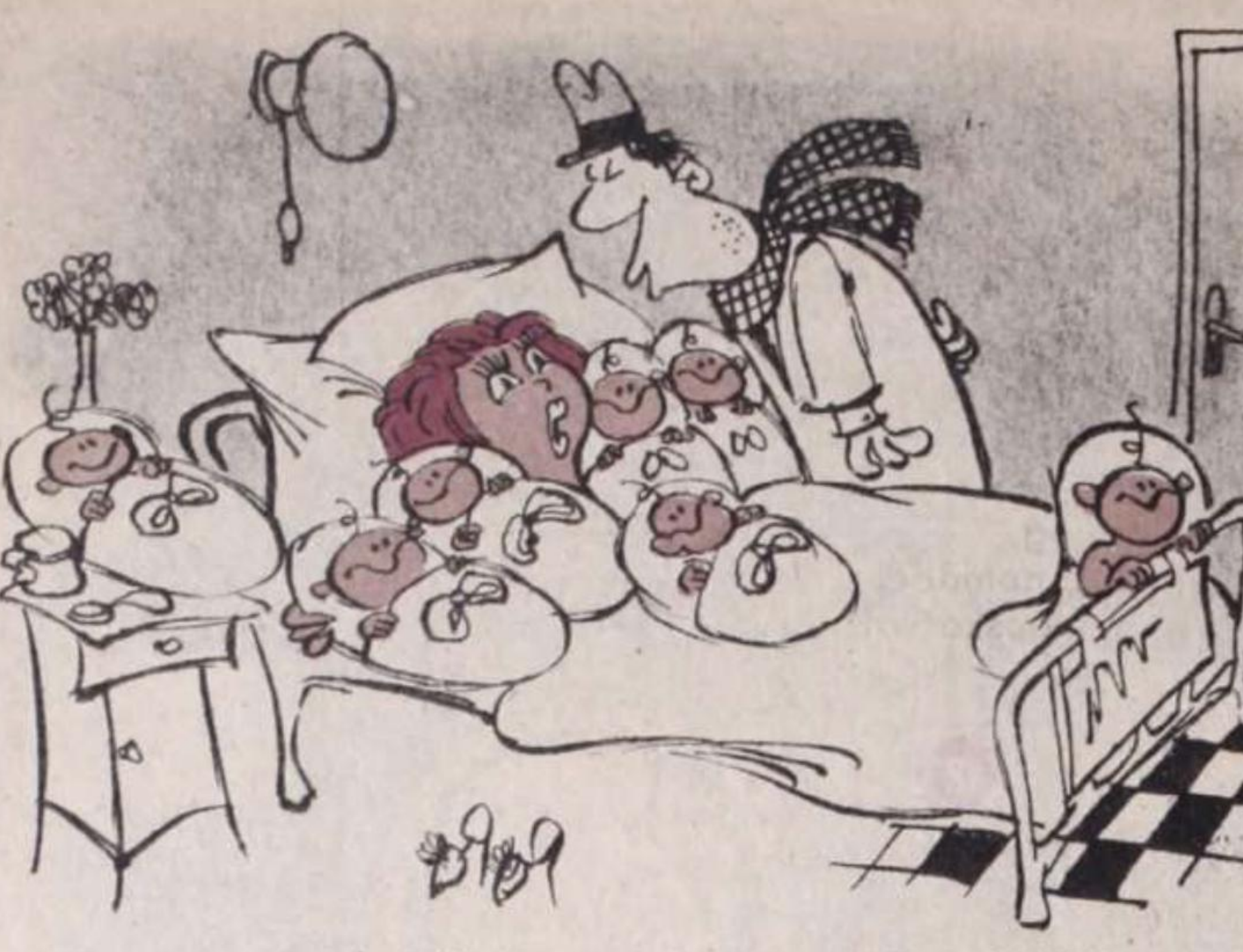

– Csókollak drágám, van valami újság?

ÜNNEPEK

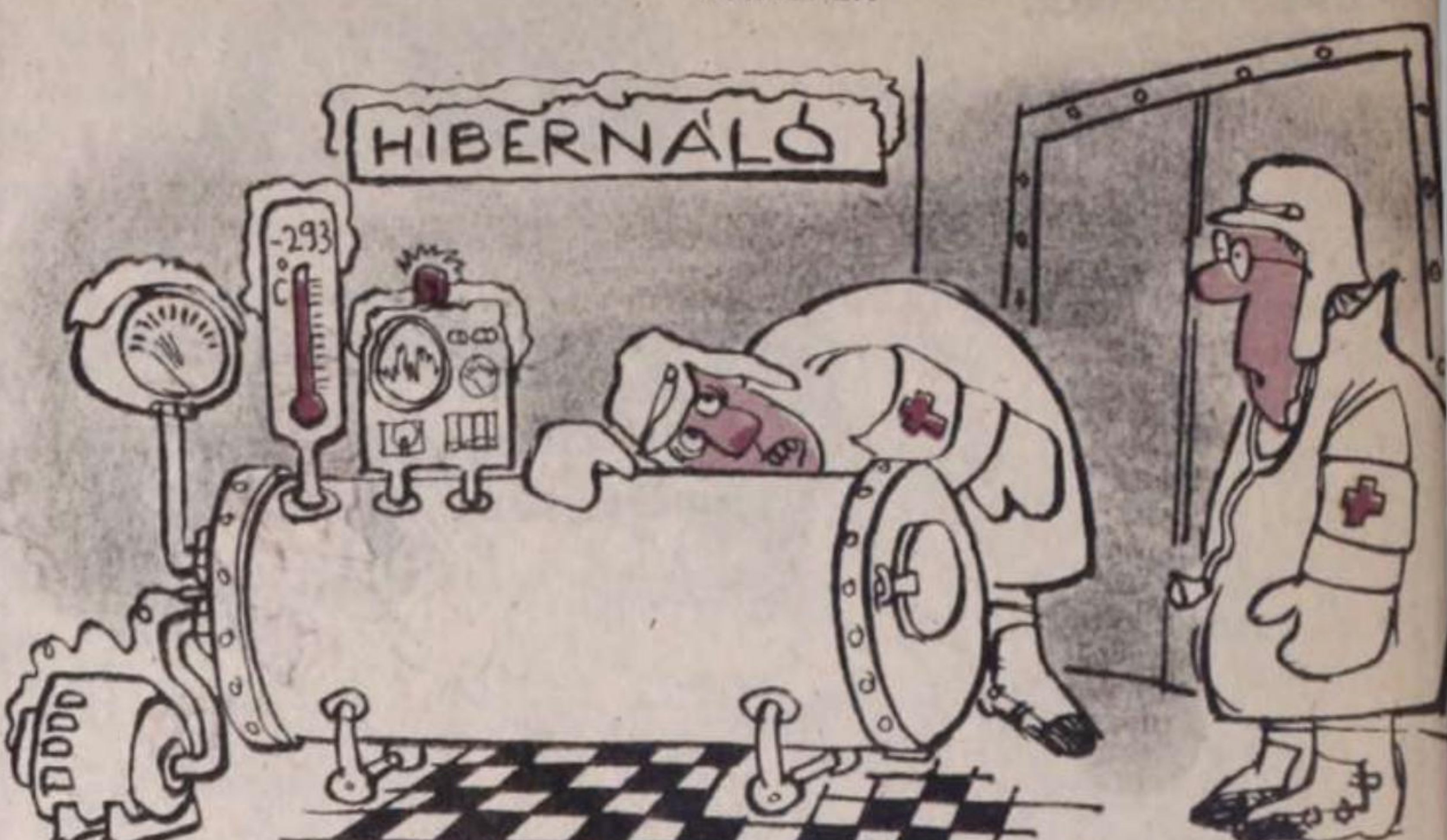
HIBERNÁLÓ
-293
C

– Egy pohár whiskyt kér, sok jéggel.

BARÁT JÓZSEF:

MORBID

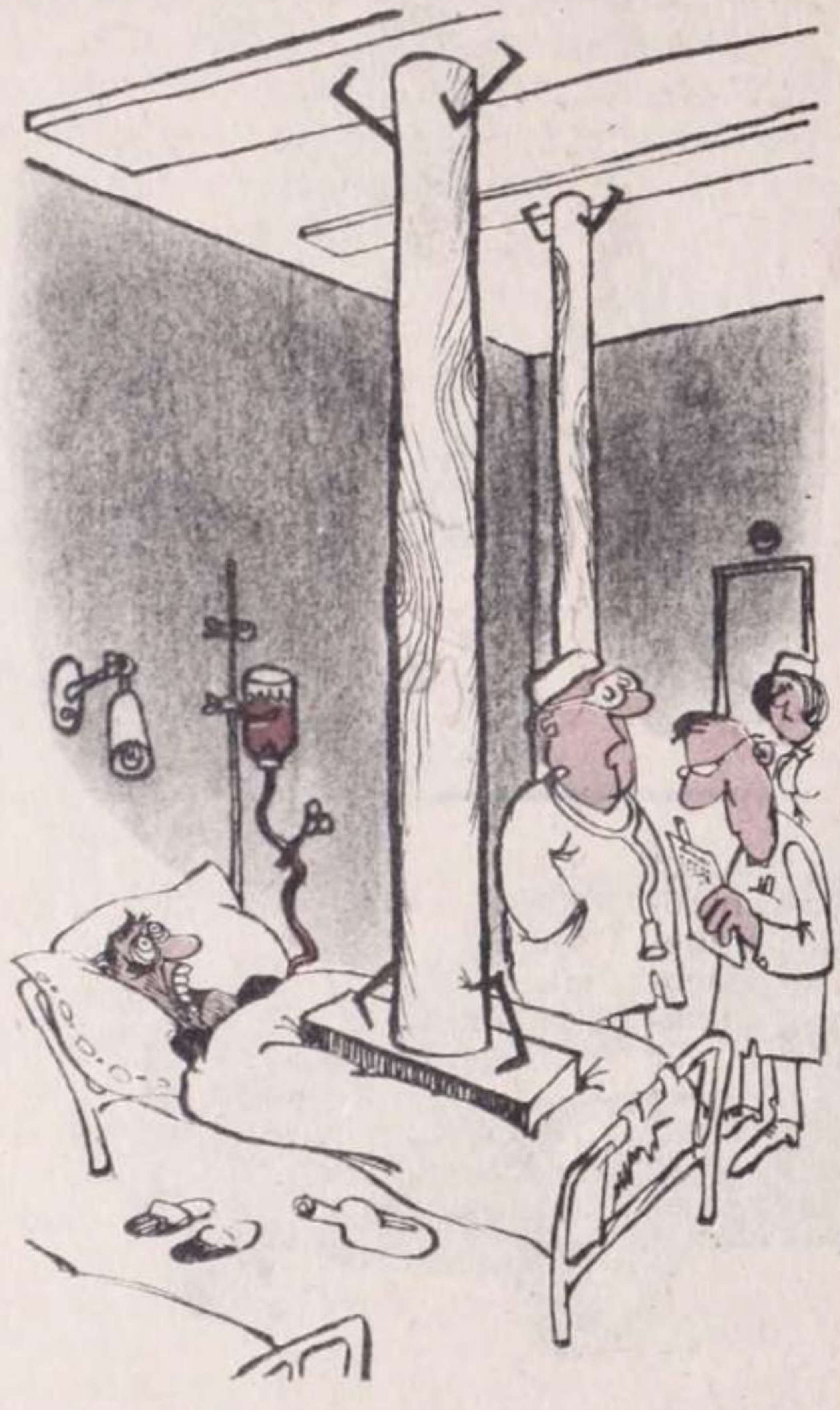

– Azt hiszem a nyomókötés egyelőre fölösleges.

SZADIZMUS

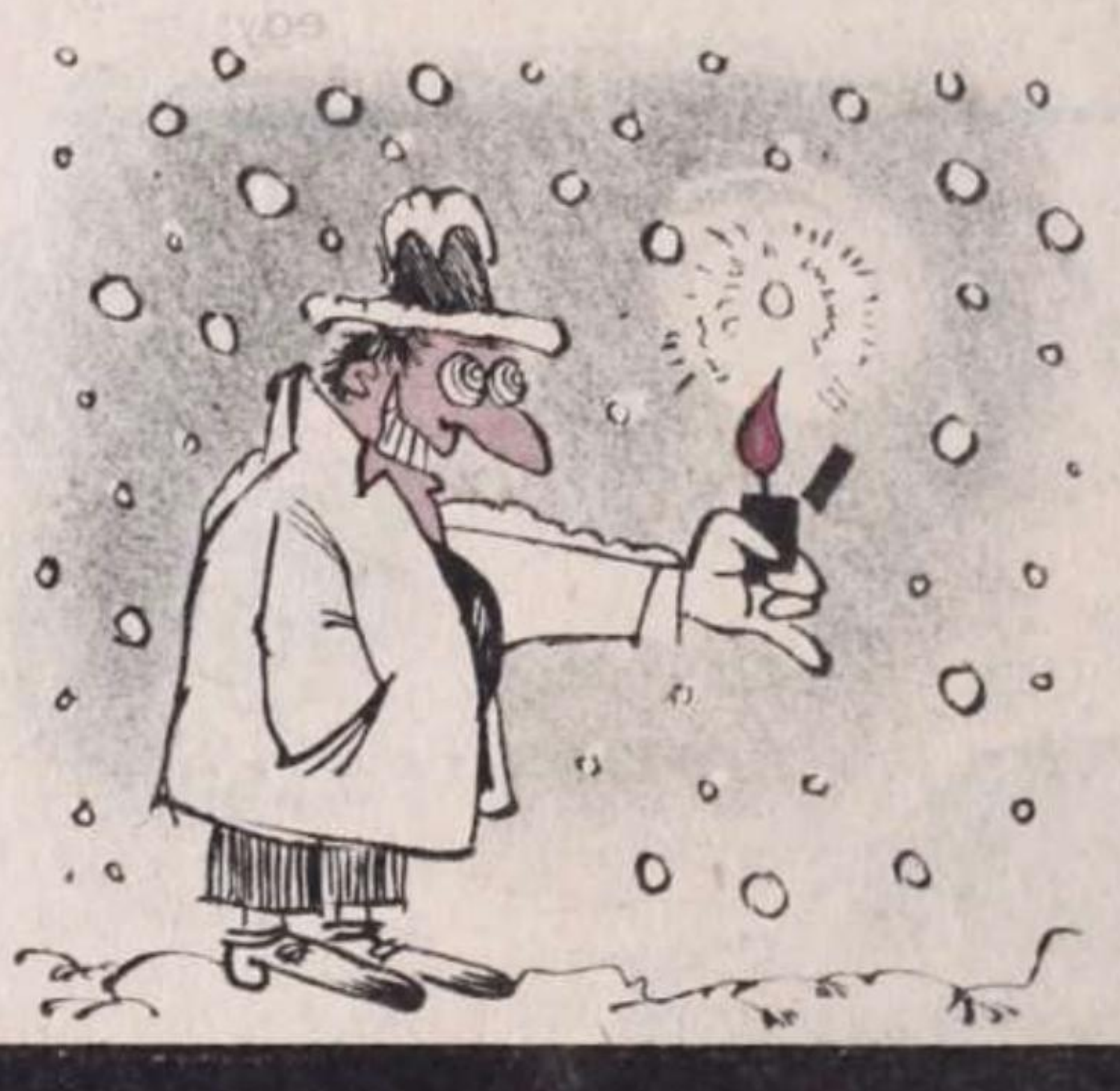

PLASZTIKAI MŰTÉT

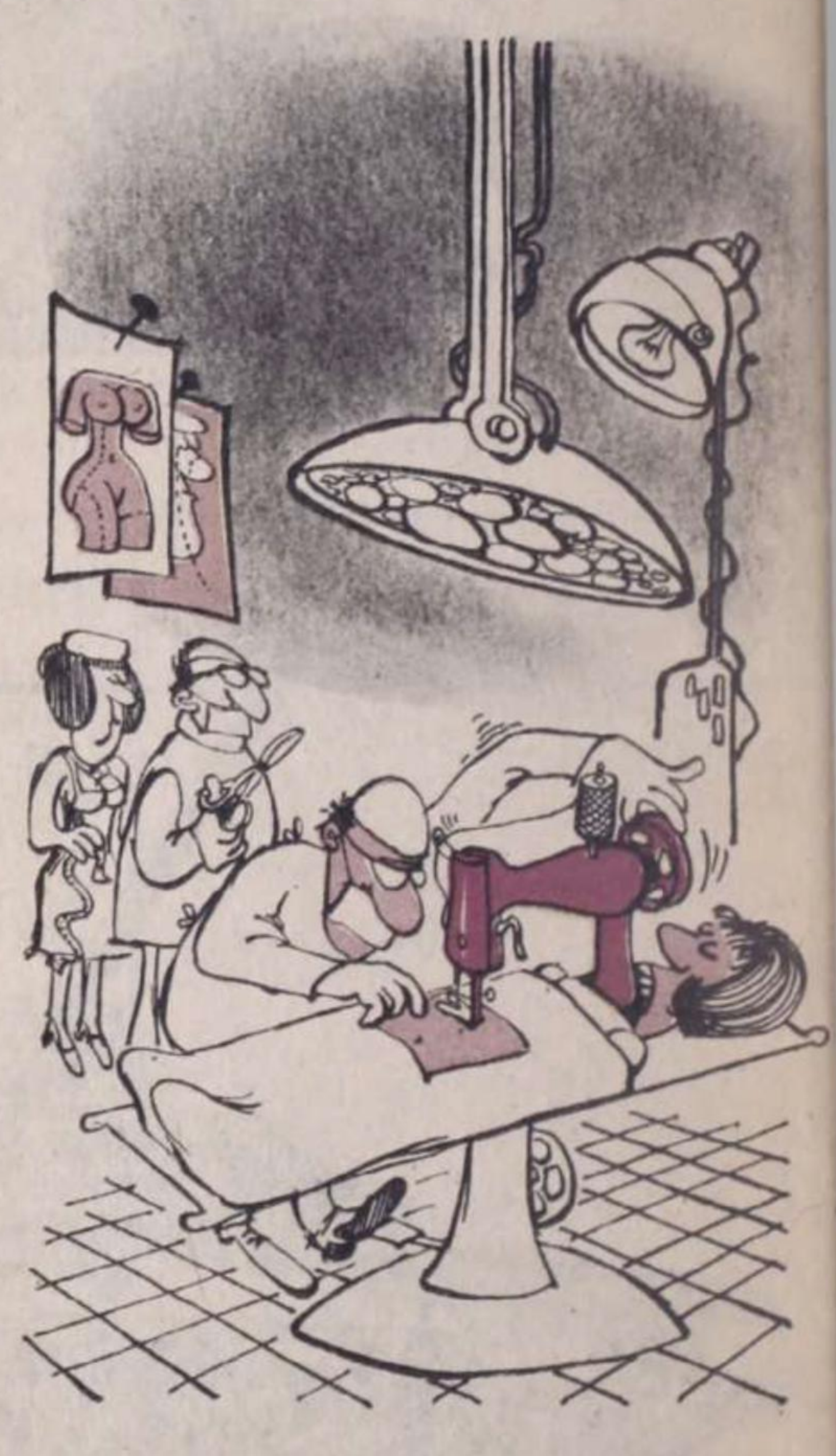

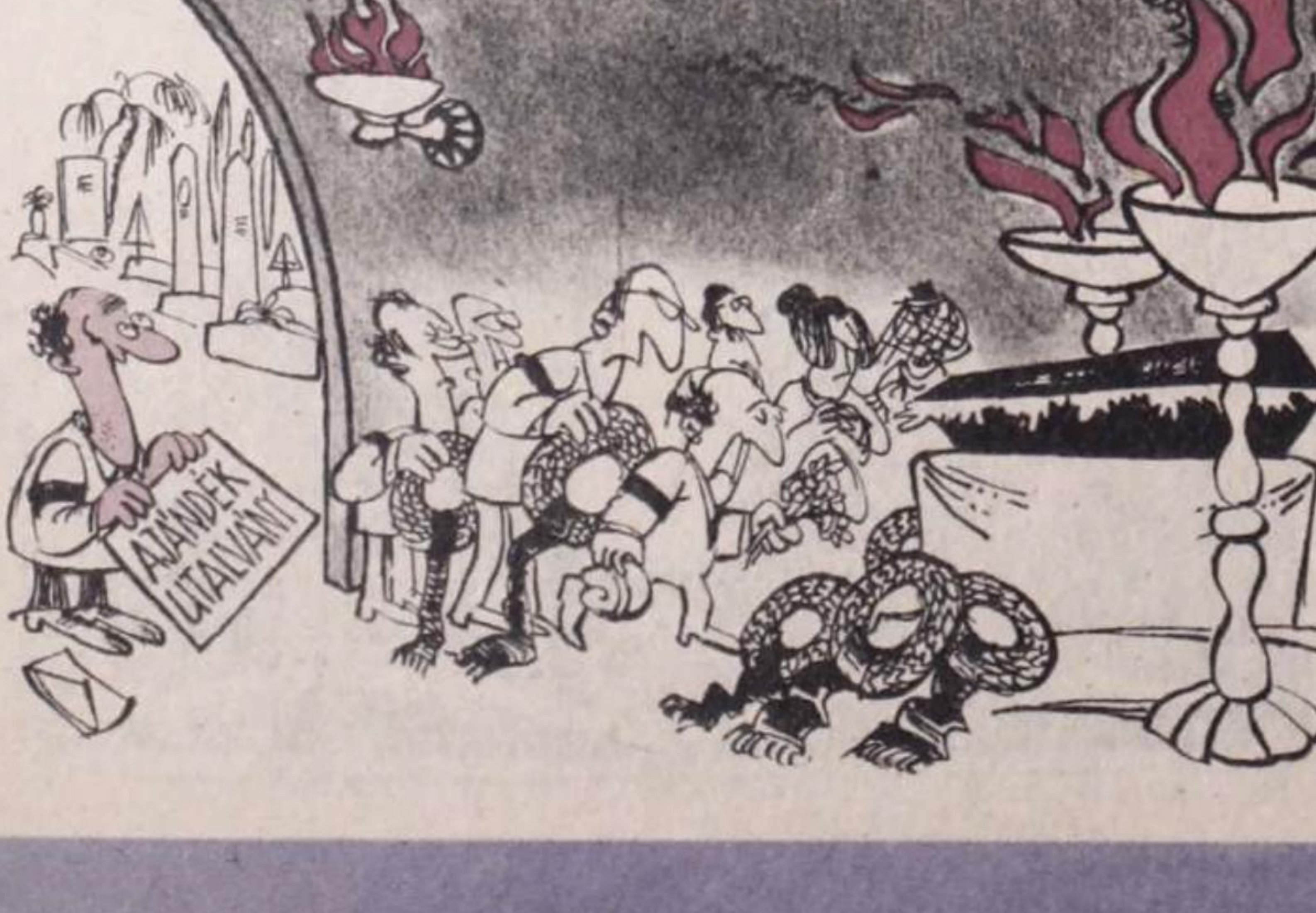
AJÁNDÉK UTALVÁNY

PROTEKCIÓ

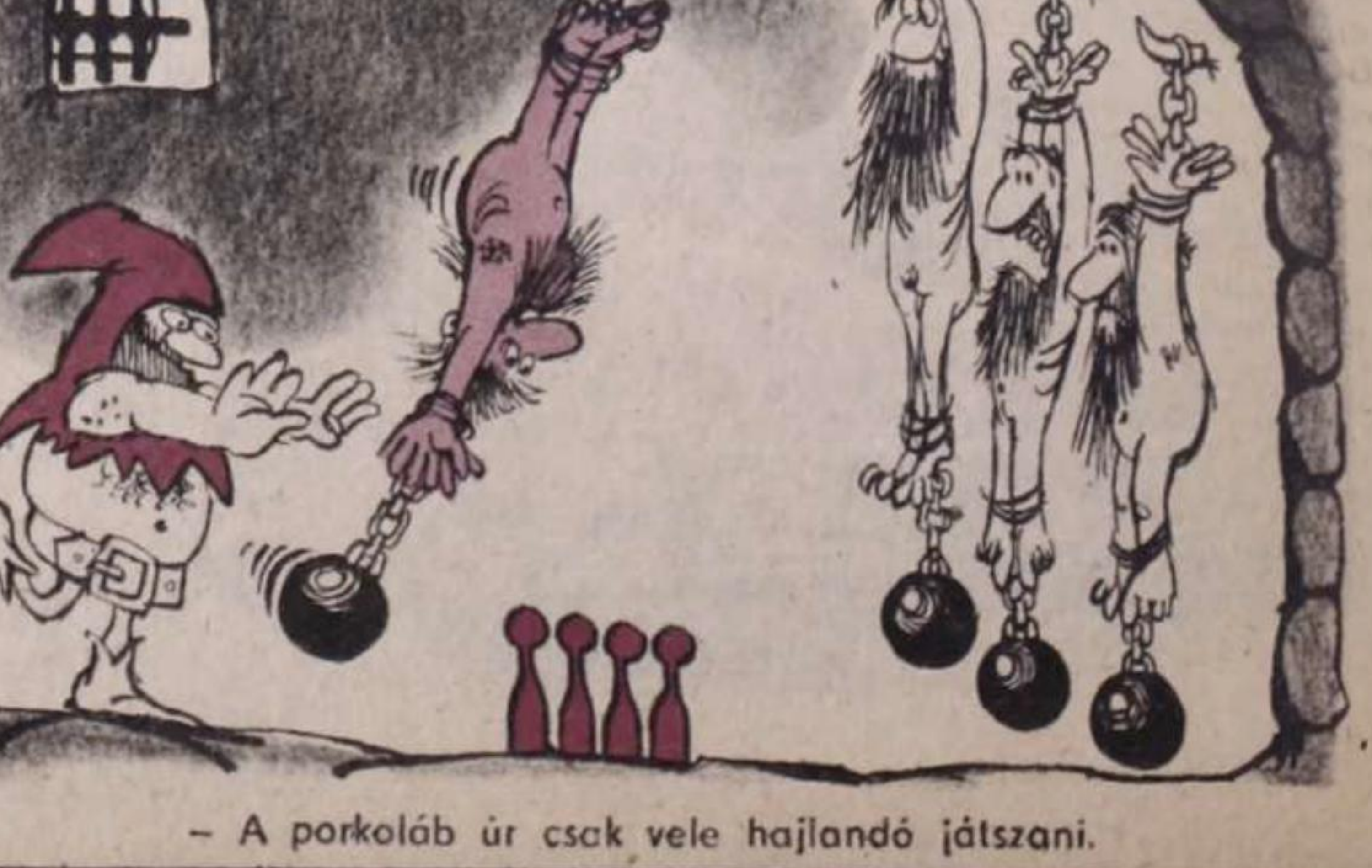

– A porkoláb úr csak vele hajlandó játszani.

GYÖRE IMRE:

PÉNZ-SZAG

A pénznek pénz-szaga van, –
állítják azok,
akik már megszagolták.
A pénznek nincs szaga –
mondogatják azok,
kik még több pénz szagát
szeretnék szimatolni.
A pénztelenség szagáról
viszont csak holnap lesznek
az első,
megbízható értesülések.

HIDEG

Reggel hideg lesz.
Vagy még hidegebb.
Lehet, hogy lefagy a paradicsom,
s megfagy a paprika is.
A tej a zacskóban.

Az úrvezetők
lila füllel
tolják kocsijukat
végig az utcán.

De emiatt
halasszuk el a reggelt?

APRÓSÁGOK

①

A döglött macska ott feküdt
az út szélén két napig.
És nem jött senki,
hogy megénekelje:
mi szép a dög,
a maga dög-nemében.
Igaz, hogy macska volt csak,
s nem kutya.

②

A temetkezési segélyt felemelték,
a szülési maradt.
Anyagi ösztönzés.
Ki tudna ellenállni?

③

Már készülnek
ama nagy méretű
gödörnek tervei,
melybe az összes,
belőle kiásott föld
belefér.

④

Már ötszázféleképpen
készítik el a krumplit.
De megenni még mindig
csak egy módon lehet.

⑤

Az út vége messze.
Nincs mit tenni, kivárjuk:
egyszer tán közelebb jön.

⑥

A vadászok
keveslik a szarvast.
A szarvasok
sokallják a vadászt.
A kullancsok
keveslik mind a kettőt.

RÁTONYI RÓBERT:

Kutyafuttában...

Volt egy kutyám. Nem több és nem kevesebb. Ugyanis Nana nevű törpe uszkár hölgyemet soha nem tettem ki olyasfajta udvarlók tolakodásának, akik nem a plátói szerelem hívei. Mindezek ellenére egy szép tavaszi napon Nana megismerkedett egy fess uszkárfiúval, név szerint Lápligeti Marcival. Nos a franciás nevű Naná (Zola Emil után szabadon) nem tudott ellenállni a magyar nevű Marcinak és hiába mondogattam neki, hogy; „Nana... nana!", nem vette tudomásul, hogy a második „nana" már nem a neve volt, hanem intő figyelmeztetés, arra vonatkozólag, hogy amennyiben nem utasítja vissza Marci hevességét, ennek még következményei lehetnek. A következmények be is következtek és nemsokára alkalmam volt egy izgalmas éjszakát eltölteni az Állatorvosi Főiskola folyosóján, ahol aztán hajnal felé elém tettek egy lavórt és benne hat fekete pamutgombolyagot, úgyis mint családunk legújabb tagjait. Feleségemmel azonnal eldöntöttük, hogy az egyiket megtartjuk, a többit pedig eladjuk. Csak abban nem tudtunk megegyezni, hogy melyik maradjon nálunk a hat kicsi közül? S a kutyák, mintha tudták volna, miről van szó, ki-kipécéztek maguknak családom tagjaiból egy-egy személyt és ahhoz olyan mértékben igyekeztek „bevágódni", hízelgéssel, kedveskedéssel, hogy az illető az „Ő" kutyájától nem akart megválni a világ minden kincséért sem. A kis Snupi el nem mozdult a fiam mellől, Hajnalka lányom gavallérja Pennyke lett, Dani a feleségemet bámulta egész nap rajongó szemmel, Totyika pedig, amikor felébredtem, már ott ült az ágyamnál és este addig le nem feküdt, amíg haza nem jöttem a színházból. A „maradék" két kutyát, a házvezető nénink és a keresztfiam vallotta magáénak.

Már két hónap telt el és még mindig megvolt valamennyi kutya.

A legnagyobb békében éltek egymás mellett. Ugyanezt nem mondhatom el magamról és családtagjaimról. Mindennaposak voltak az összetűzések: melyik kutya maradjon és melyik kutya menjen? Hosszas diplomáciai tárgyalások eredményeként elhatározás született, nem adjuk el egyik kutyát sem, hanem elajándékozzuk őket, de csak olyanoknak, akiket jól ismerünk.

Az ajándékozás hírére megindult lakásunkba a búcsújárás. Ismerősök, kevésbé ismerősök, ismeretlenek és még annál is ismeretlenebbek látogattak el hozzánk „kutyanézőbe". Mikor lakásomban már nagyobb volt a csúcsforgalom, mint délután négy és öt között a Nagykörúton, elkiáltottam magam; „Egyszer volt Budán kutyavásár, annak is egyszer vége volt, ennek pedig most van vége!" A vendégek duzzogva távoztak, a feleségem sírt, a kutyák ugattak. Mindezek után elhatároztam, hogy a kutyákat meghirdetem az újságokban. A hirdetésekre szánt pénzt odaadtam a feleségemnek, aki másnap nagyszerűen bevásárolt belőle és ebédre rántottcsirke volt roseibnivel, valamint rakott palacsinta. Ilyen ebéd után én sem tudok haragudni, és így tehetetlenül bámultam magam elé, miközben a kutyák vidáman lakmározták az én palacsintaadagomat, amit odaadtam nekik, miután nem tudom nézni, ha engem néznek, amikor eszem. Márpedig ezek a kutyák úgy tudtak nézni... hogy azt nem lehetett csak úgy nézni!

Mikor e sorokat írom, mindezek ellenére már négy kutyával kevesebb van. Egy holdvilágos éjszakán sikerült őket kicsempésznem a lakásunkból és elszállítottam négy, közelben lakó megbízható barátomhoz. Nagy szeretettel és örömmel fogadták a kicsiket. Örömükbe mostanában néha kis üröm is vegyül, mert hol a kutyák szöknek vissza hozzánk, hol a gyerekeim lesik meg a kutyákat és cipelik el őket néhány órára, vagy néhány napra vendégségbe... hozzánk! De szerencsére azóta barátaim is már legalább annyira „kutyaőrültek" lettek, mint mi, és így nem nyugszanak bele a kutyák vándoréletébe. Sőt! Megfenyegették a feleségemet, hogy ha még egyszer nálunk találják az ő kutyájukat, akkor ők is elcsennek tőlünk egyet-egyet arra az időre! A fenyegetés hatására a kutyacsempészet ideiglenesen szünetel. Így aztán jelenleg már csak három „stabil" kutyánk van, de azoknak a státusza a nyugdíjig, sőt azon túl is biztosítva van és végleges. S miután én valamivel idősebb vagyok, mint a kutyáim, bizonyos, hogy előbb megyek nyugdíjba, mint ők. Jó érzés, ha arra gondolok, hogy akkor is ott lesznek mellettem, így aztán nem mondhatom majd, hogy a kutya sem törődik velem!

Persze ez az idő egyelőre még messze van, így nem jut a kutyusaimra annyi időm, amennyit szeretnék velük tölteni. Legfeljebb úgy beszélgetek el velük, ahogy ez a kis írás is készült... csak úgy „kutyafuttában"!

VEZDA JÁNOS:

A LEGO-SZTORI

A Teveszőr család általános válsága kétségtelenül akkor kezdődött, amikor az ötéves Teveszőr Bandika agresszív módon, a helsinki záróokmányokat figyelmen kívül hagyva még tavasszal közölte szüleivel, hogy karácsonyra Lego-játékot és Matchbox kisautót kér.

Apja, Teveszőr Bernát először a tárgyalásos megoldást alkalmazta, s heteken keresztül több előnyös ajánlatot is tett Bandikának. Így felkínált a gyermeknek egy aerobicozó és zenélő kutat, egész szabadsága alatt mást se csinált, csak dodzsemozott Bandikával a Vidám Parkban, s az óvódában a gyerek helyett mindannyiszor ő válaszolt az óvónéninek a „liccs-loccs, megjött a kishajó" című fejtörő-játékban feltett kérdéseire.

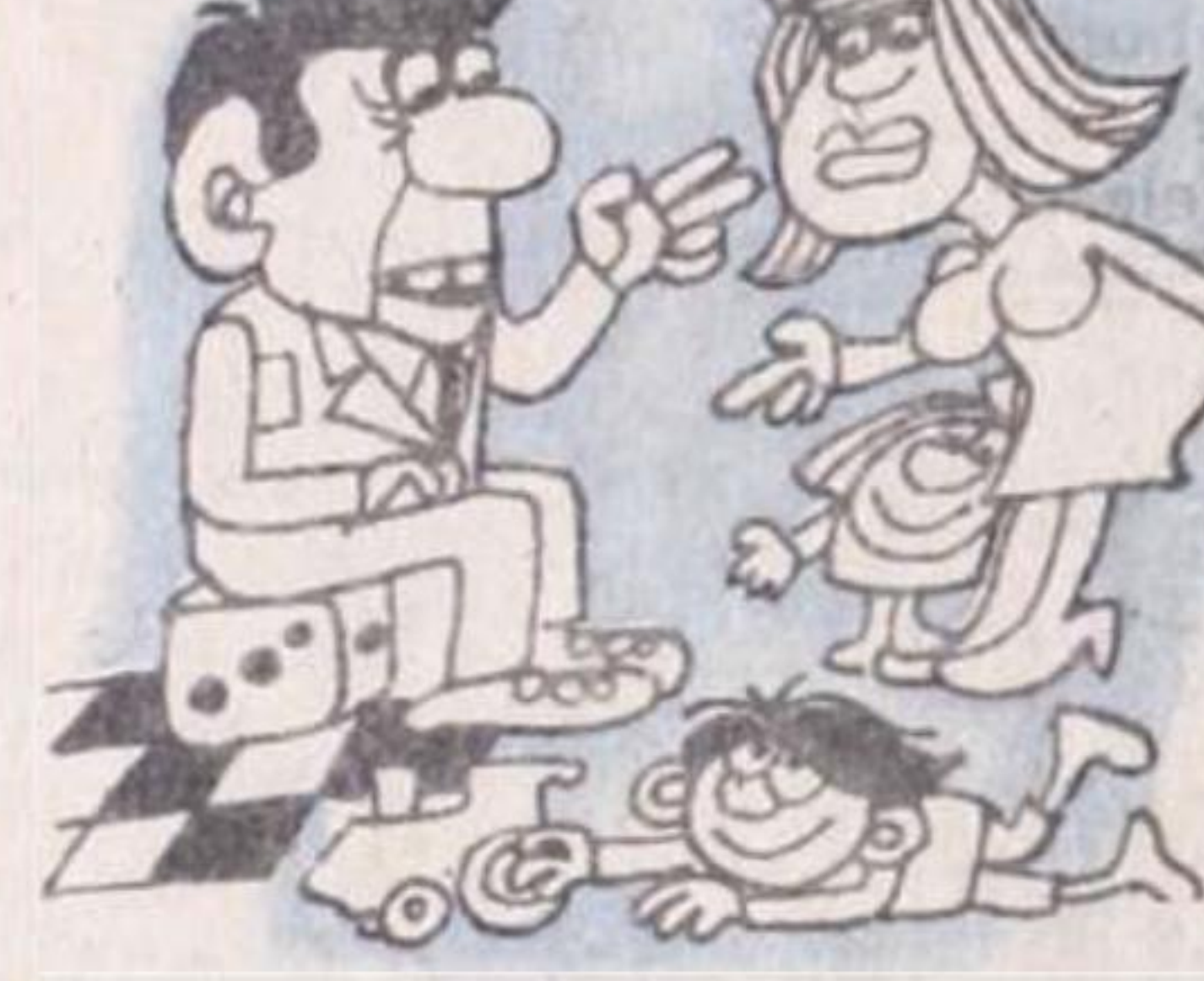

Sajnos, Teveszőr Bandika továbbra is ragaszkodott a lehetetlenhez, vagyis a legohoz és a matchboxhoz, pedig a tárgyalások második szakaszába az apa már bevonta özv. Teveszőr Bovdenné rendkívüli és meghatalmazott nagymamát, nemzetközi unokaszakértőt.

Bandika anyja, a reprezentatív megjelenésű Teveszőr Bernátné közben feladta tudományos kutatói állását, s egy játékboltban helyezkedett el takarítónőként. Mindenki azt hitte, hogy a jóval nagyobb jövedelem miatt szánta rá magát az asszony erre a lépésre, ám az anyát nem az anyagiak izgatták, hanem az, hogy így már az átlagmagyarnál jóval több esélye lesz a gyermek által kívánt játékok megszerzésére.

Már-már felcsillant a megoldás lehetősége, mert Teveszőr Bernát egy trafikosnál megpillantott egy Lego-űrállomást, ám amikor meghallotta annak magánkereskedelmi árát, úgy döntött, hogy abból a pénzből inkább mégiscsak a színes televíziót veszi meg.

Közben, ahogy teltek-múltak a napok, a hetek, mind több gyerek követelt szüleitől Lego-játékokat és matchbox autókat. A legelkeseredettebb szülők búcsúlevelet hátrahagyva eltűntek családi környezetükből távoli tájakra, s cselekedetüket azzal indokolták, hogy ők nem alkalmasak nagy tettek végrehajtására, s ezért nem bírnak utódaik szemébe nézni.

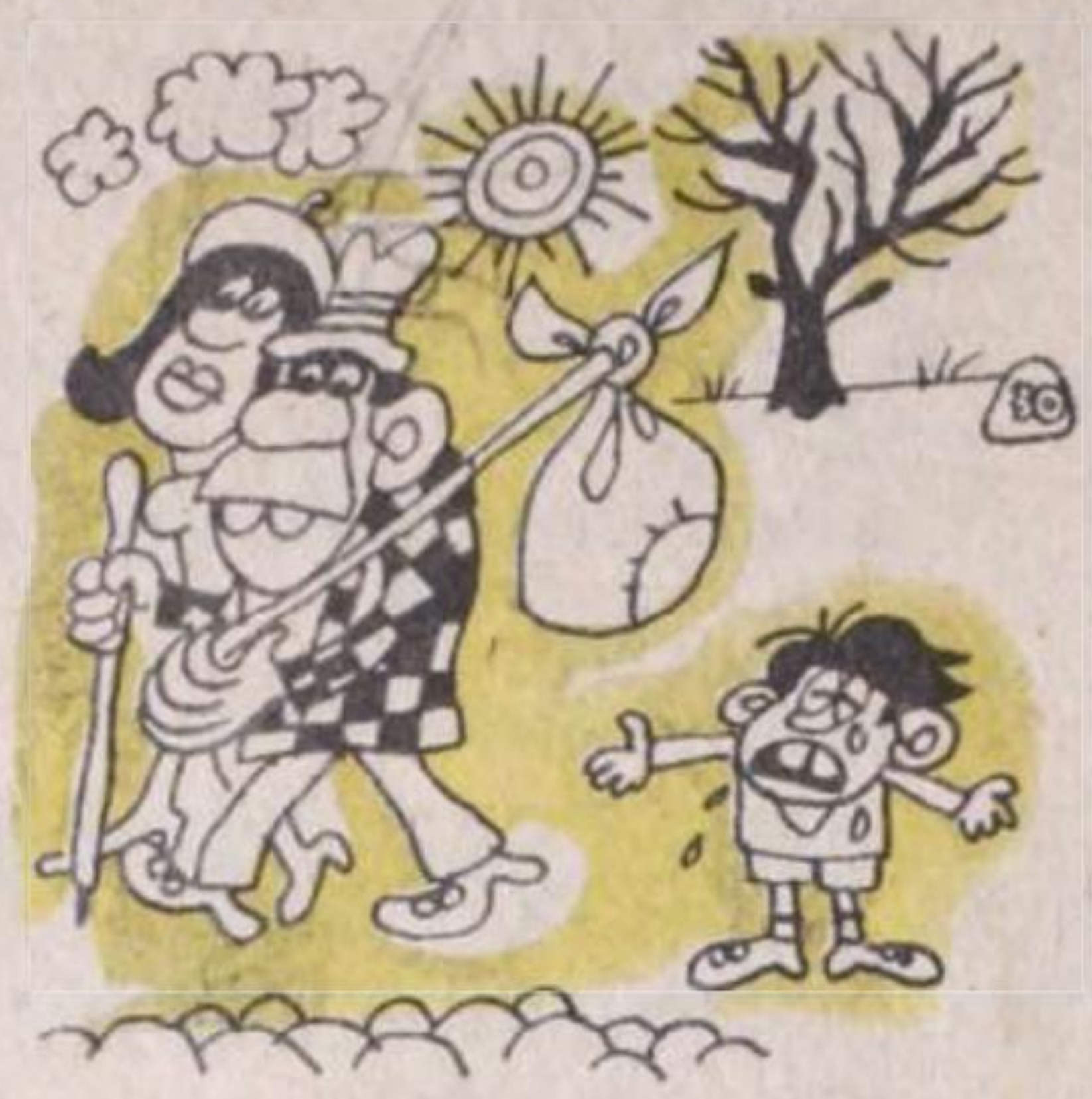

A Lego-válság a belpolitikában is éreztette hatását. Érdekes módon az időszaki tanácstagválasztások mindegyikén az állampolgárok játékbolti eladókba helyezték bizalmukat, mi több, egyik napilapunk jeles cikkírója — egy hatéves fiúgyermek atyja — szóvá tette, hogy miért nem találni az országgyűlési képviselők között egyetlen játékbolti eladót sem? Egy bűnügyi tudósításból pedig azt tudhattuk meg, hogy egy 70—90 éves nagy- és dédapákból álló galeri fényes nappal kirabolt egy matchbox-gyűjtőt. Egy másik esetben egy szatír „Legót fogott!" felszólítással molesztálta a magányos nőket, de játék helyett csak házassági ajánlatokat kapott.

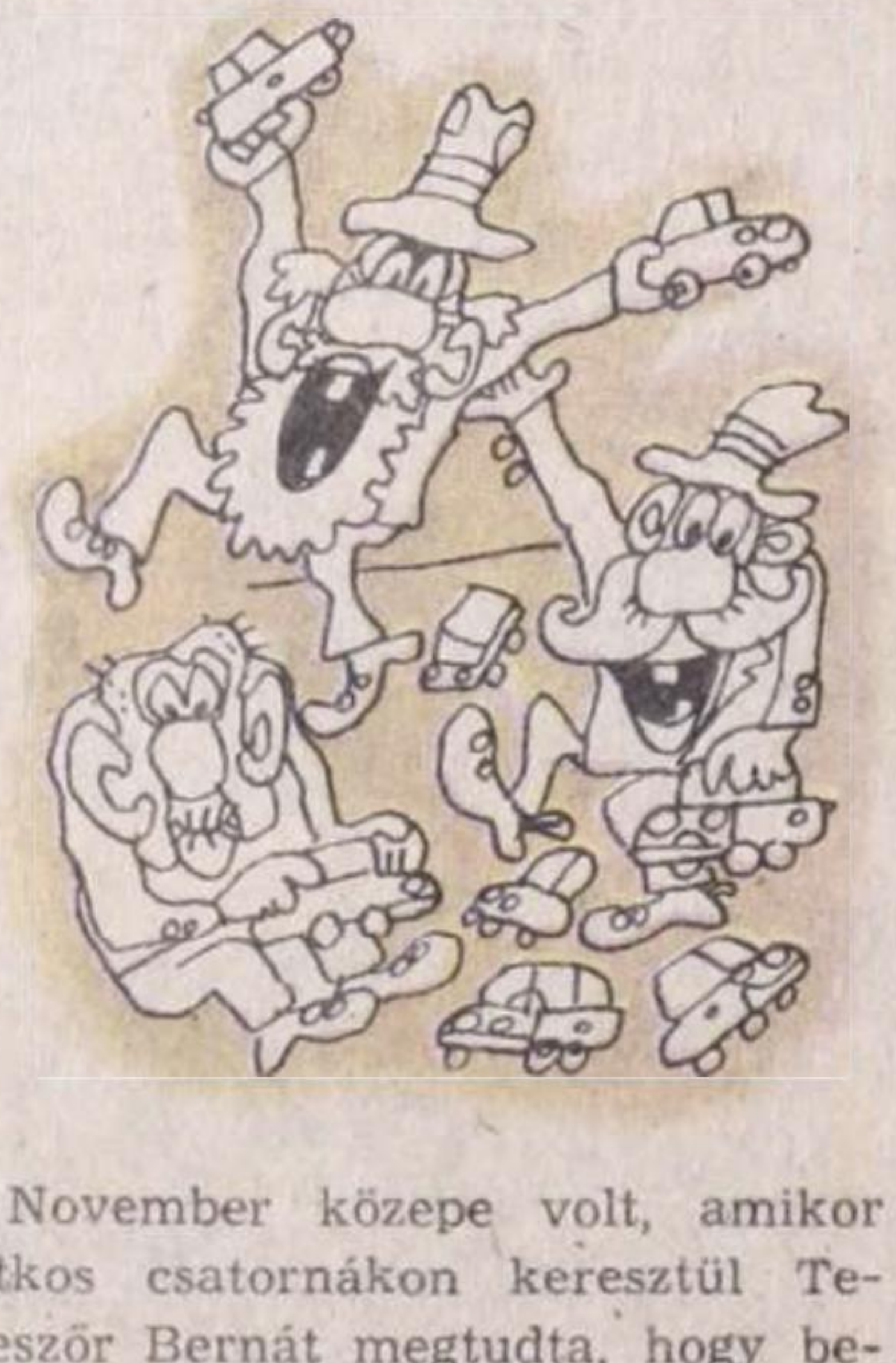

November közepe volt, amikor titkos csatornákon keresztül Teveszőr Bernát megtudta, hogy beérkezett hazánkba az első idei Lego-szállítmány. A derék atya ezt követően betört valamennyi jelentősebb játékraktárba, ám mindannyiszor csalódottan távozott: sem legot, sem matchboxot nem talált sehol. Teveszőr Bernát tulajdonképpen saját naivitásának lett az áldozata: nem tudta, hogy az ilyen jelentős értékeket a Magyar Nemzeti Bank különleges biztonsági berendezésekkel ellátott páncéltermében őrzik!

GEDEON PÁL:

Melyiket szeressem?

(A női lélek rejtelmeiből)

Azt mondja a barátom, Jenő:

— Erről kéne már írni egyszer. A női lélek rejtelmeiről.

— Hm — válaszoltam megfontoltan. — Ha jól tudom, a világirodalom jelentős része egyébbel sem foglalkozik. Egy bizonyos Shakespeare például...

— Mit Shakespeare — szakított félbe türelmetlenül. — Jellemző rátok egyébként, hogy mindig a múltnál időztök. De a jelen, öregem! Az élet, a maga bonyolultságában. Arról írjatok! Amikor, teszem azt, a feleségem elmegy pulóvert vásárolni. Először napokig csak a különböző kirakatokat nézi. Gusztál, szemrevételez, összehasonlít, kalkulál, töpreng, nézelődik... Egy pulóver-vételt Icuka úgy készít elő, olyan módszeresen, körültekintően és féltő gonddal, mint egy vezénylő tábornok a hadműveleteit.

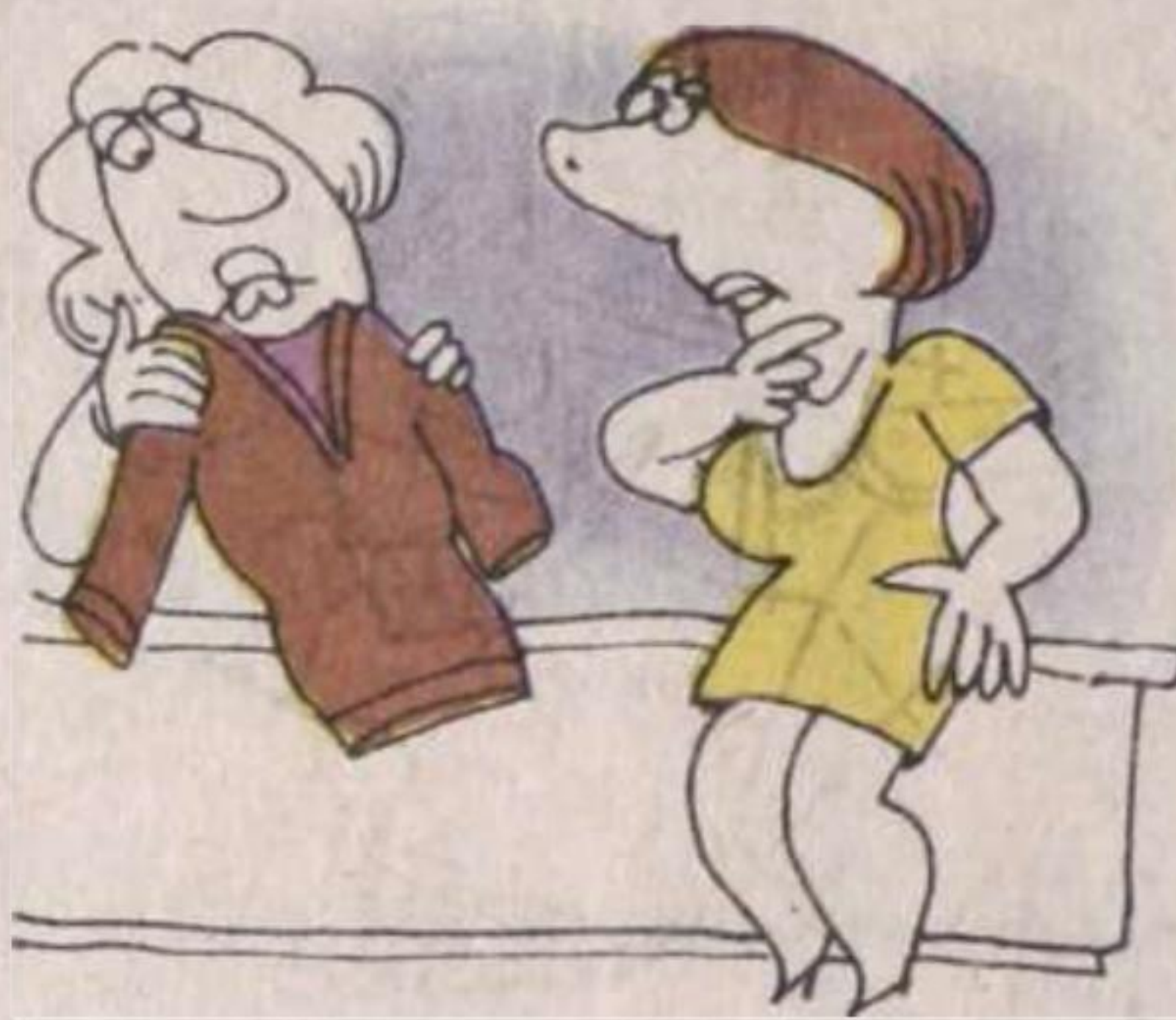

— És ekkor — folytatta Jenő lázban égve —, következik a csata. Illetve a bevásárlás. A kiszemelt üzlet ajtaját átlépve megkezdődik a válogatás. Ott halmozódnak előtte csábosan, magukkellető en a legészvesztőbb színű pulcsikölteményék. Icuka pedig elkezd tépelődni. Mit tépelődni? Töpreng, gyötrődik, ingadozik, habozik, kétségek feneketlen örvényei között hányódik, mint egy női Hamlet... Ezt látta volna az a Shakespeare...

— Talán eltúlzod kissé a dolgot — vágtam közbe bizonytalanul.

— Eltúlzom, azt mondtad, eltúlzom? — kérdezte metsző hangon, vérben forgó szemekkel. — Hiszen ez még mind semmi! De amikor már végre döntött őnagysága, akkor kezdődik csak a kálvária. Mert alighogy kilépünk a boltajtón, Icuka szívét máris a kétség kígyói kezdik mardosni: „Mégis azt a halványlilát kellett volna választani. Az olyan apart. Ez a zöld, ez túl rikító. Meg aztán, most jut eszembe, a Gittának is pont ilyen van. Elvégre nem járhatunk egyenruhában." És zsupsz, vissza az üzletbe. Kérés, könyörgés, egy kis lelki masszázs az elárusítónőnek — és a zöld helyét elfoglalja a halványlila. Kivonulás az üzletből, de már a küszöbön megtorpan az asszony. „Csak most látom, a napfényben, hogy ez a lila túl halvány. Olyan sápadt leszek benne, mint egy hulla. A zöld jobban kiemeli az arcszinemet... Vagy talán az a kanárisárga, amit először néztünk, az még jobb lenne, nem gondolod, mókus?"

— És akkor vissza a pulthoz. Újabb könyörgés, újabb rábeszélés, egy kis lelki klinika az elárusítónőnek, diszkrét kacsintásokkal fűszerezve. („nem fogja megbánni, kedves kartársnő", meg: „maga megért engem, kedves, hiszen maga is nő, tudja milyen nehéz az ilyen döntés...") — és folytatódik a vívódás, a gyötrelem, a kínpad, a kétely, a hányódás, vagy ahogyan a költő mondta: „Melyiket szeressem?"

— Azt hiszem, azért kicsit elfogult vagy — próbáltam megnyugtatni.

— Én elfogult? — tombolt Jenő. — Hát tudod mit? Gyere velünk holnap délután. Icuka, meg a barátnője, Gitta, megbeszélték, hogy együtt mennek pulóvert venni. Már régebben kinézték, hol és mit.

A férfi-szolidaritás nem ismer akadályt. Elmentem. És nyers őszinteséggel be kell vallanom, hogy Jenő nem túlzott. Sőt, mintha kissé még szépítette volna is a vásárlási kálváriát.

Amikor végül, hosszas cserebere után mégis megszületett a végérvényes és visszavonhatatlan döntés, Icuka rózsaszín, Gitta pedig halványkék pulóvernél kötött ki. Mindkettőjüknek gratuláltam, Jenőnek pedig titkon, hosszas együttérzéssel szorongattam a kezét.

Másnap a körúton belebotlottam a két elválhatatlan barátnőbe. De mi ez? Ördögök incselkednek velem? Hiszen Icukán a halványkék pulcsi feszül, Gitta pedig a rózsaszínben pompázik.

— Csak nem? — szakadt ki belőlem a szörnyű gyanú.

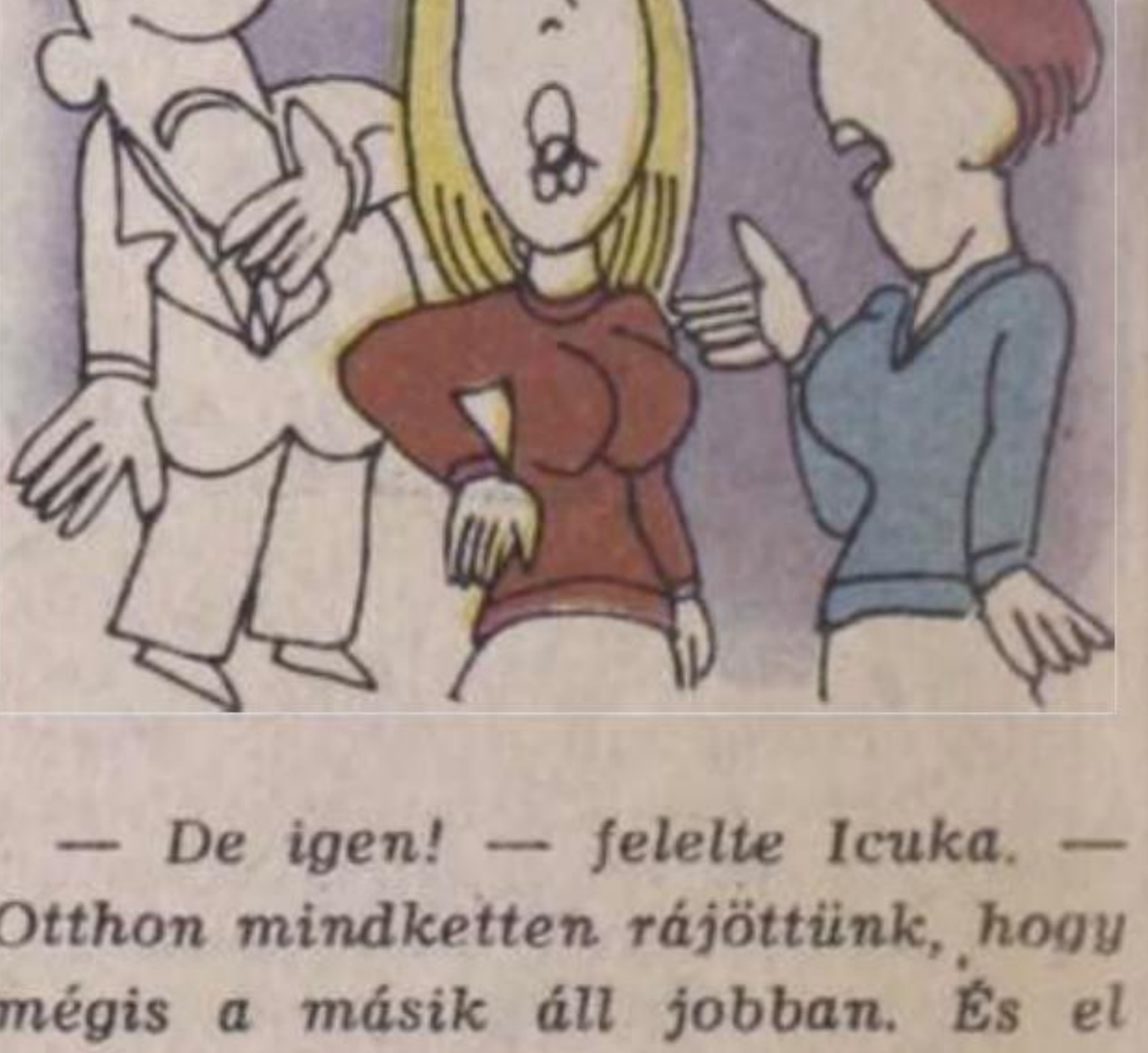

— De igen! — felelte Icuka. — Otthon mindketten rájöttünk, hogy mégis a másik áll jobban. És el is cseréltük. De maguk, férfiak, ezt persze nem értik, — szólt elnéző mosollyal, majd tovalejtett.

Még hallottam, amint Gittának magyarázta: „Tudod drágám, rémes, hogy a férfiak milyen ütődöttek a női dolgokban..."

LEHOCZKI ISTVÁN:

VALAMIBŐL ÉLNI KELL

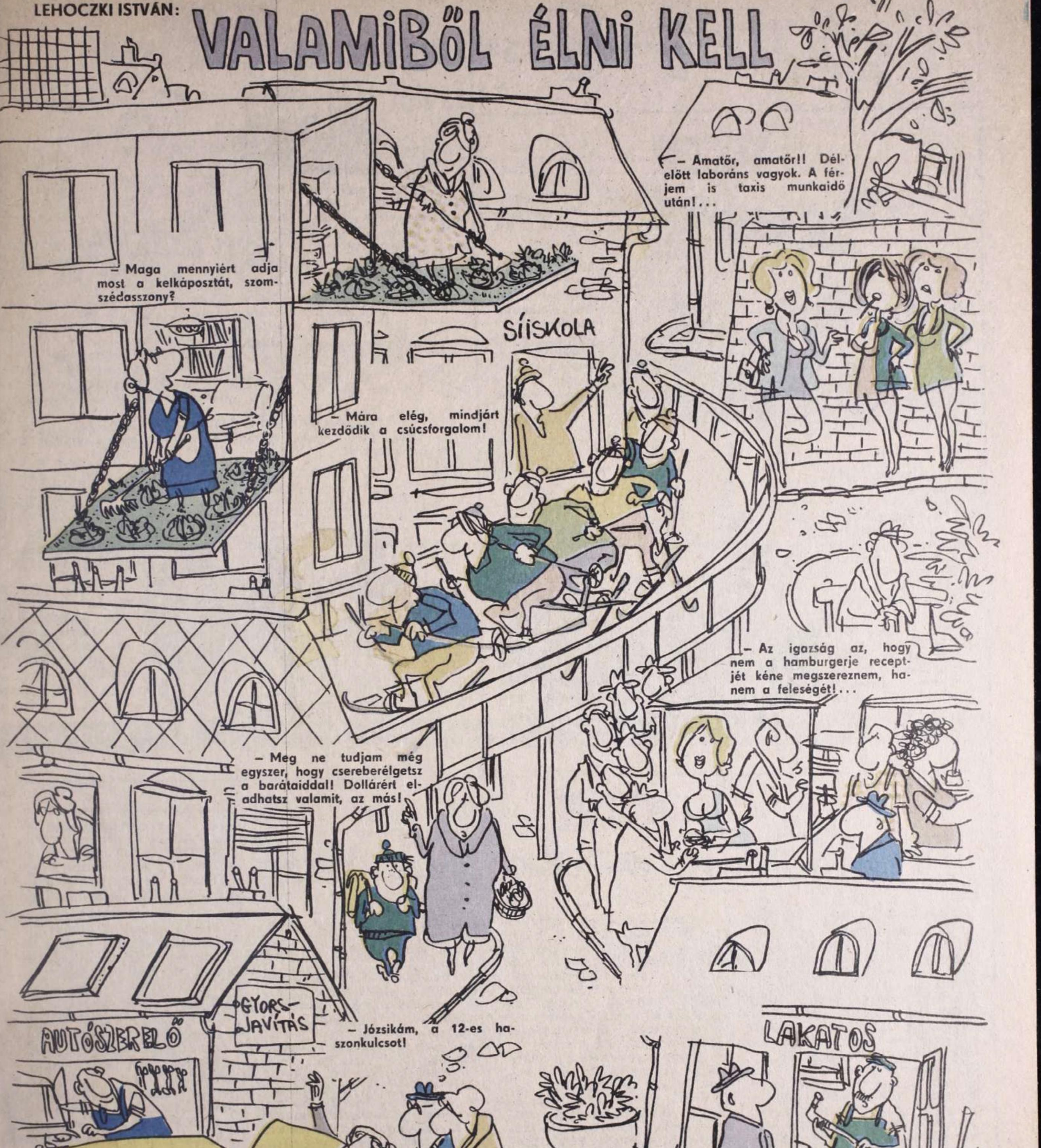

– Maga mennyiért adja most a kelkáposztát, szomszédasszony?

– Amatőr, amatőr!! Délelőtt laboráns vagyok. A férjem is taxis munkaidő után!...

– Mára elég, mindjárt kezdődik a csúcsforgalom!

– Az igazság az, hogy nem a hamburgerje receptjét kéne megszereznem, hanem a feleségét!...

– Meg ne tudjam még egyszer, hogy csereberélgetsz a barátaiddal! Dollárért eladhatsz valamit, az más!

– Józsikám, a 12-es haszonkulcsot!

– Ilyen csip-csup üggyel tessék egy mérnökhöz fordulni!

3x48

1848

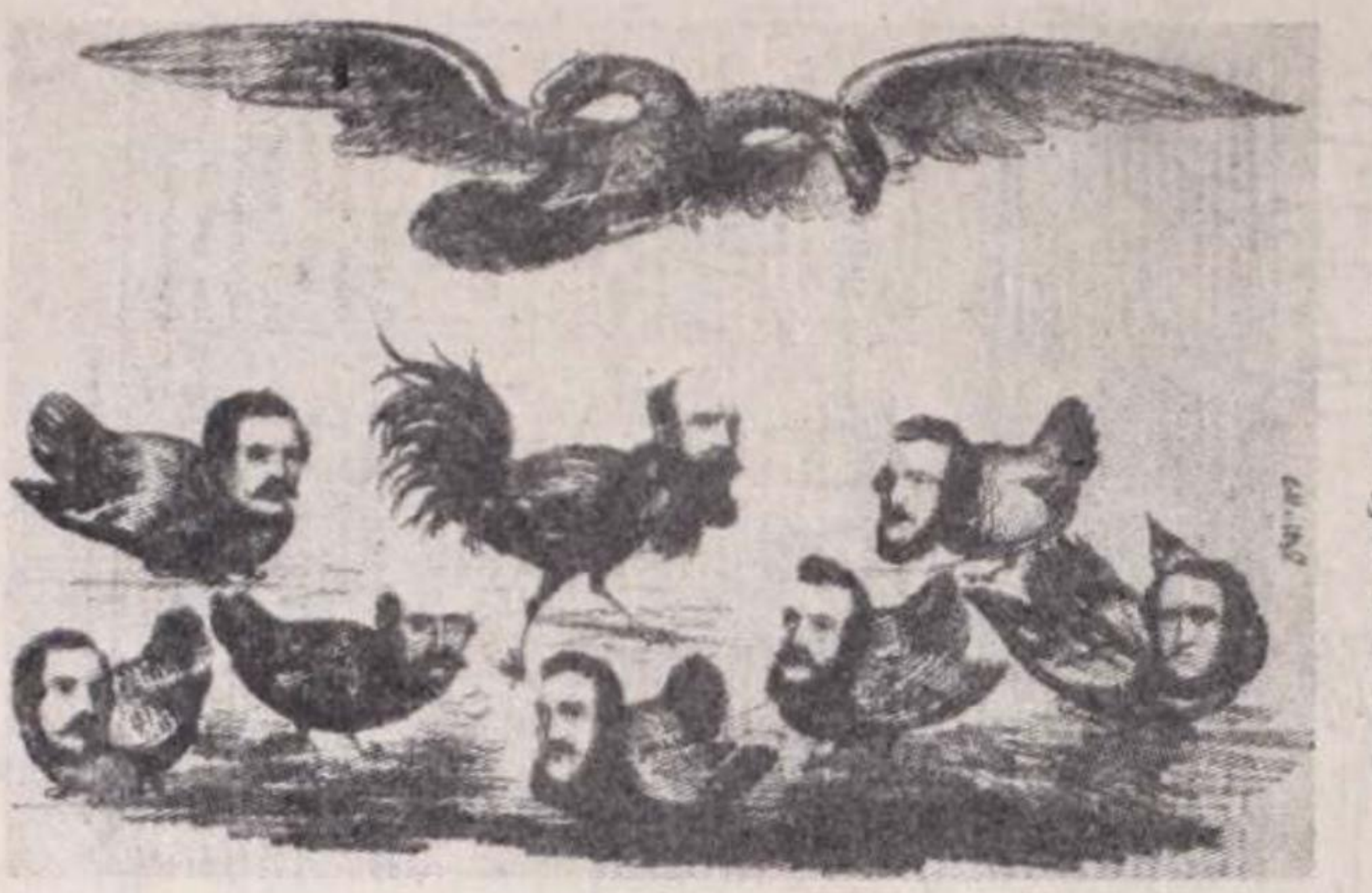

A Charivari 1848. szeptember 2-i számából:

A forradalom miniszterei, akik nem látják a Habsburg ellenforradalom fejük feletti lebegő veszélyét. Középen Batthyány Lajos miniszterelnök.

A Charivari 1848. augusztus 10-i számából:

A jobbágy szolgáltatások elvesztését Magyarország elveszítésével azonosító nemesurak.

A rajz aláírása: *„Bizony édes Mihály gazda! e helyen volt egykoron az a híres Magyarország!"*

„Én istenem be kár érte! mutatja a fennmaradt sarkantyú, kalpagtoll, és kő darabok, milyen nagyszerű volt!"

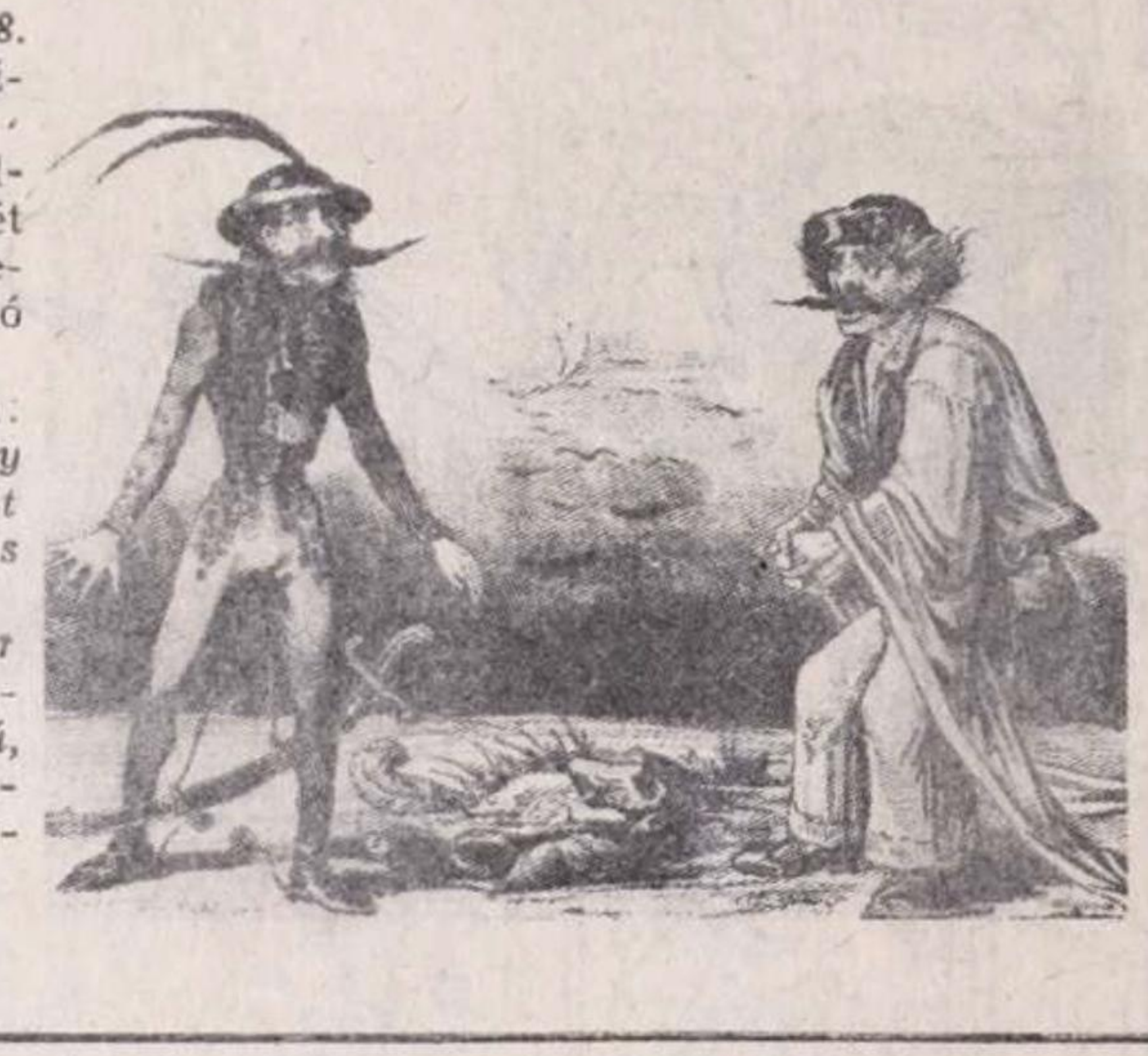

1948

A Ludas Matyi 1948. január 7-i számából:

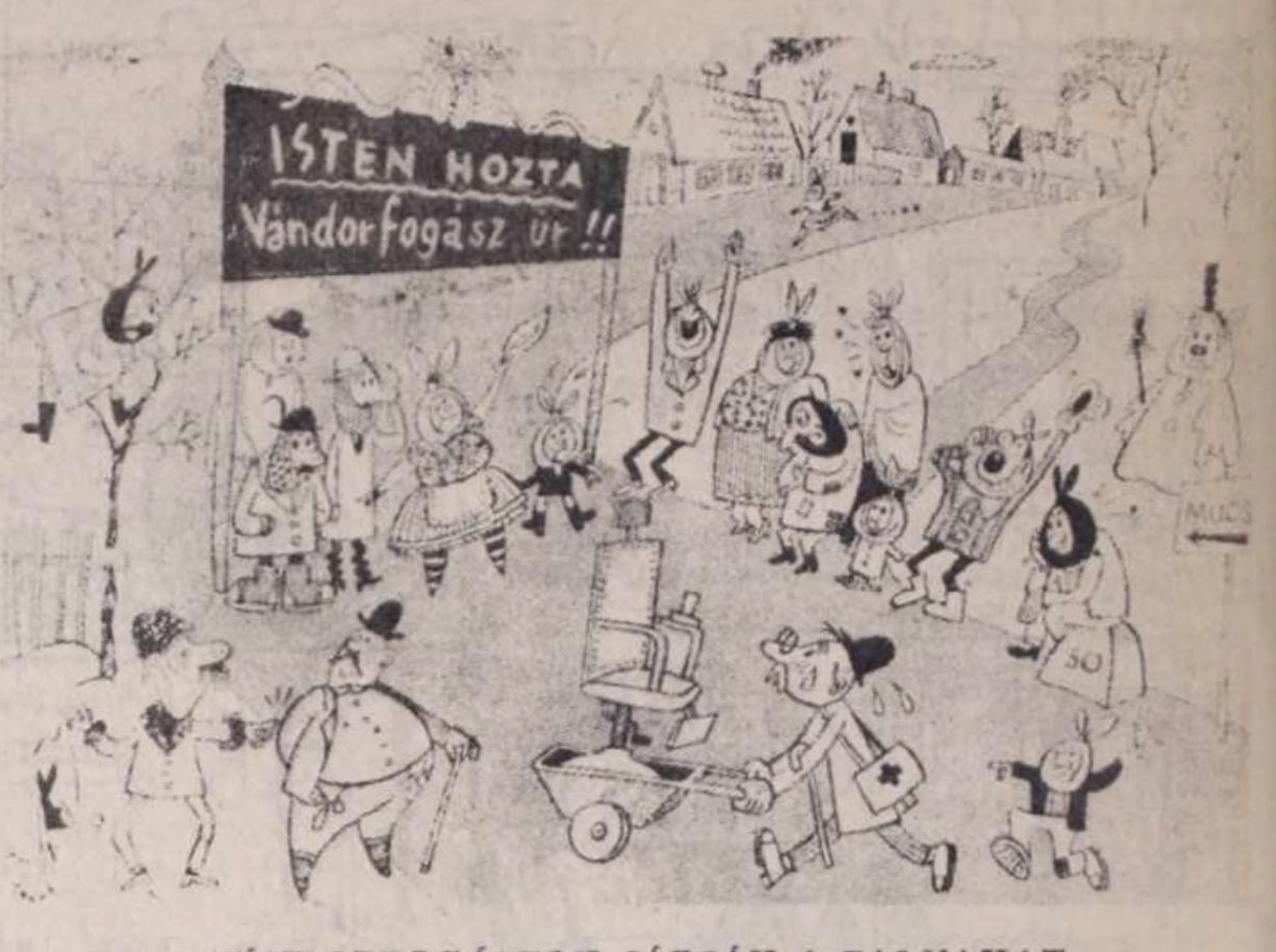

VÁNDORFOGÁSZOK JÁRJÁK A FALVAKAT

— *Maga piszok reakciós! Magának nem fáj a foga, amikor jön a vándorfogász?*

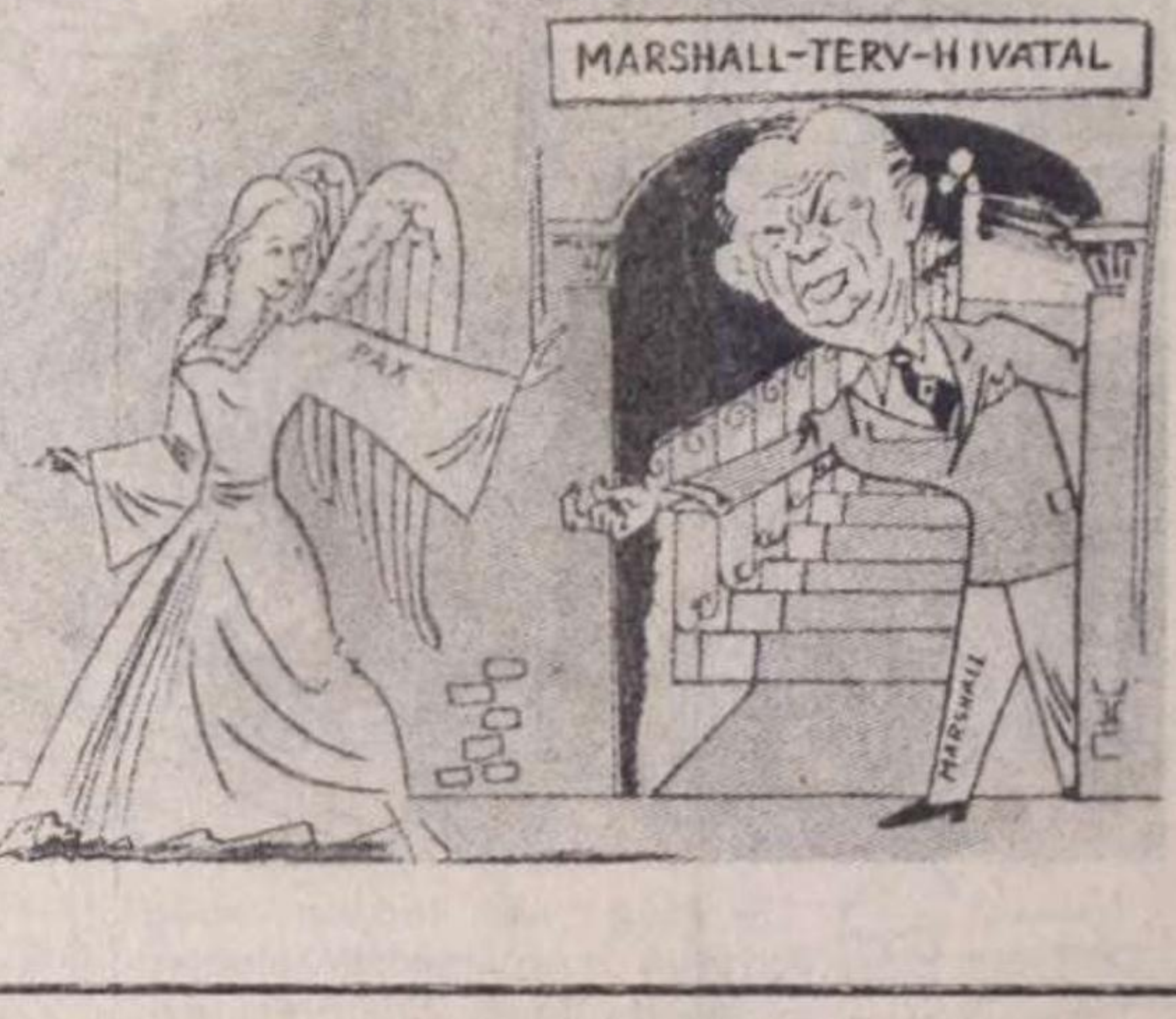

A Ludas Matyi 1948. január 21-i számából:

— *Gyere be kislányom, cukrot kapsz tőlem.*

— *Magához nem megyek, magának csúnya tervei vannak.*

2048

FÖLD S. PÉTER:

97 éve született Föld S. Péter

Ezekben a napokban, amikor olvasók egész hada készül egy valóban nem szokványos jubileum, Föld S. Péter születésének 97. évfordulója méltó megünneplésére, lapunk a 104. évfolyamába lépő Ludas Matyi munkatársaiból alakult Péter Bácsi Emlékbizottság (PBE) kötelességének érzi, hogy ismertesse a nagy esemény előkészületeinek állását.

Az éppen 97 éve született Föld S. Péter már kora gyermekkorában kora gyermekének vallotta magát, s így nem véletlen, hogy a PBE MIMÁATU — Mi Már Akkor is Tudtuk — albizottságának már mintegy 14 000 tagja van. Csupa olyan férfiú és nő, akik *ma* büszkén vallják magukról, hogy *ők már akkor is tudták,* sőt, fel is ismerték a majdan 97 éves ünnepelt tehetségét. Igaz, vannak olyanok is, akik kételyeiknek adnak hangot, s megyjegyzik: ha a MIMÁATU-nak *már akkor is* sok olyan tagja lett volna, *akik már akkor is tudták,* mint amennyien ma, arról előbb vagy utóbb bizonyára maga Péter bácsi is tudomást szerzett volna.

Ugyancsak rengeteg tagja van egy másik albizottságnak, melynek neve: Én Voltam a Legjobb Barátja. Jelen pillanatban körülbelül 17 ezren hordják kabátjuk hajtókáján a Péter Bácsi Legjobb Barátja feliratú jelvényt, de, amint azt az ipari és kereskedelmi miniszterek mai sajtótájékoztatójukon elmondták, mind az ipar, mind a kereskedelem felkészült a rohamosan növekvő jelvény-igények kielégítésére.

S ha már az egykori barátok és harcostársak kerültek szóba, szinte lehetetlen szó nélkül elmenni az Első Jó Szó Baráti Kör tagsága mellett, akik — saját bevallásuk szerint — egytől egyig és vállvetve kedvelték Péter bácsit, többen pedig síkra is szálltak érte. Az Első Jó Szó Baráti Kör hozzávetőlegesen 37 859 tagja közül mintegy 24 563-an hiteles magnetofon felvételekkel is bizonyítani tudják, hogy ők szólták Péter bácsihoz az első jó szót. Hogy e dokumentumok hiteléhez nem fér semmi kétség, azt szakemberekből álló bizottság állapította meg, s jelentésükben külön kiemelték, hogy aligha van még ember ebben az országban, akihez annyi első jó szót szóltak volna, mint Péter bácsihoz.

Az ünnepség tiszteletére egyébként több új létesítményt is avatnak, így például a Nagypofon utcai általános iskolát — itt tanult Péter bácsi írni és olvasni, s miután szorgos kutatómunka eredményeként bebizonyosodott, hogy az ünnepelt érettségizett, több fővárosi és nagyközségi gimnáziumot újrafestenek — természetesen csupán vízfestékkel és kívülről. Arról, hogy netán egyetemek is felvennék a nevét, még nem született határozat, de az már most is biztosnak látszik, hogy a 97. születésnap alkalmából többen részesülnek majd magas állami és társadalmi kitüntetésben, így például Csámcsogi Abaújné született Spacc Krisztihand Delikátesz, Országos Győzőné, Erdei Tisztásné és Vas Trezor, hogy csak azokat említsük, akiknek a nevére még emlékszünk.

Őszintén meg kell vallanunk — ha akarnánk is, csak nehezen titkolhatnánk el —, hogy az emelkedett hangulatba kesernyés felhangok is keverednek. Bár az előkészületek jó, majdhogynem megfelelő ütemben folynak, Péter bácsi néhány távoli ismerőse felveti a kérdést: nem kellene-e magát az ünnepeltet is meghívni a minden bizonnyal nagyszabású rendezvénysorozatra? E néhány távoli ismerős ugyanis — annak ellenére, hogy Péter bácsit már évtizedek óta nem látta senki — azt állítja róla, hogy még él, sőt, azt is tudni vélik, hogy magas korához képest meglehetősen jó egészségnek örvend, bár újabban a harmadik emeletre már kissé nehézkesen cipeli fel a pincéből a fűteni való fát.

Szóval, vannak ilyen felhangok is, ám a Péter Bácsi Emlékbizottság gondos mérlegelés után úgy döntött, hogy csak nyugtalanságot és nem kívánt feszültséget okozna, ha minden előzetes egyeztetés nélkül változtatnának az előkészületek olajozottan csikorgó menetén. Akár él Péter bácsi, akár nem, az ünnepség szempontjából mindenképpen hasznosabb, ha nem vesz részt a rendezvényeken — a még mindig érvényben levő takarékossági rendeletek amúgy is szigorúan behatárolják az ünnepségre meghívhatók létszámát.

RUNKÓ BARNABÁS:

Hányszor mondjam még, hogy szója! Szó(já)t kérek!

Szója ügyben a feleségemmel két pártra szakadtunk, ami egy mai modern házasságban — úgy gondolom — nem szokatlan. Nejem az Állami-díjas élelmiszervegyészek hivatalos álláspontját képviseli, én viszont Mezei András-párti vagyok. Az ÉS már lezárta a vitát, de nálunk nincs béke a Gorkij-fasori tölgyfák alatt meghúzódó szerény lakunkban. Én azért lettem Mezei-párti, mert sok rokon vonást vélek felfedezni köztem és a neves közéleti gasztronómiai harcos között. No, nem azért, mintha én is olyan lírai vénájú tollforgató lennék, mint M. A., hanem azért, mert még én sem láttam soha életemben szóját.

No, persze a nejem sem, de ennek ellenére kitűnően tudunk vitatkozni egy olyan dologról (szója), amiről fogalmunk sincs, hogy micsoda. Ez bennünket — mint a tudományos szocializmus emlőin felnövekedett nemzedéket — egy csöppet sem zavar. De az már igaz, hogy nem tudunk hozzájutni egy darab (liter? kiló? megaherz?) szójához sem! A feleségem esküszik rá, hogy a szója csinos kis bokrokban terem, ősszel le kell rázni, és a bokor alatt összegyűjtött szójacefréből kitűnő olajat lehet főzni, s ez a rinocéroszok kedvenc eledele. Szomszédom, aki külkereskedő, és már több tonna szóját vásárolt népgazdaságunknak a külpiacokon, szintén nem autentikus forrás, a szójáról csak annyit tud, hogy ugyanolyan fuvarlevelekkel érkezik a csepeli szabadkikötőbe, mint annak idején a kesudió.

A szójavita csúcspontján feleségemet leküldtem a közértbe szójalesre. Hozott is mindent: mákos parizert, zöldalma illatú lókolbászt, ecetes pralinét — de szóját nem kapott.

Vajon milyen ízű lehet az az átkozott szója? Nagy örömünnep volt, amikor az egyik idegenbe szakadt szeminárium-társam megajándékozott egy kis üvegcse szója-szósszal. Nejemmel ideiglenes fegyverszünetet kötöttünk, és ünnepi asztalhoz ültünk szója-kóstolóra. Először mindegyikünk csak egy mokkáskanállal vett az ízlésesen feltálalt szója-szószból. Feleségem szerint az íze kísértetiesen emlékeztet a Vegetával ízesített Fidji-kölnire. Bence fiam (8) szerint a Coca-Colával kevert haleledel zamatait idézi, Barnabás (4) szerint az íze azonos a frissen műtrágyázott virágfölddel. Legkisebb fiam, Bálint (2) nem szóját kapott, hanem két nagy pofont, miután lepiszkáltuk a karnisról, ugyanis nem volt hajlandó magához venni az újságcikkek szerint pedig humán fogyasztásra is kitűnően alkalmas keveréket. Engem az íze egyébként a fáradtolajjal kevert akkumulátorsavra emlékeztetett, de az üvegcsén lévő címkét elolvasva rájöttem, hogy ez a kotyvalék nem alkalmas a szójavita eldöntésére, ugyanis kiderült, hogy a szóján kívül még 24 féle adalékanyagot tartalmaz, amelyek közül 19-et még a Pallas-lexikon segítségével sem sikerült azonosítani.

Vajon milyen egy jó szója?

A sarki újságos bácsi szerint a jó szója olyan ízű, mint a pacalpörkölt. A gázóra-leolvasónk állítólag egyszer már evett szóját, szerinte olyan, mint a töltött káposzta sok dagadóval. Nagyapám viszont nem rajong a szójáért, pedig ő szakértő, mert ő is spanyolos volt, mint a mi szója-prófétánk Tóth Juan János. Igaz, ő még a barrikádon védte az igazát, nem a klórszagú élelmiszerlaboratóriumokban. De az a véleménye, hogy ami Spanyolországból jön, az ma már szerencsére nem mind frankó.

Vajon milyen lehet az az átkozott szója?

Könnyű a szójavitában részt vevő jónevű élelmiszervegyészeknek. Ők már nyilván dugig tömték a hasukat a kitűnőbbnél kitűnőbb reprezentációs szójákkal, és persze szegény M. A.-nak egy morzsa se jutott. Ezért kénytelen volt szakvéleményekkel és kémiai képletekkel teletömni magát és olvasóit.

A vitában tehát én is szót kérek! Ha már szóját nem kaphattam. Szerintem a szója a legjobb próbája a szója megkóstolása. Tehát legyünk demokratikusak, bocsássuk a kérdést össznépi vitára. Ez már jóval jelentősebb kérdésekben is bevált, elég ha csak a választójogi törvény, vagy a KRESZ-módosítás vitájára utalok. Vegyük úgy, hogy a tudományos érvekkel már dugig vagyunk, tehát lássuk a szóját!

És ha szójaügyben is meglesz a nemzeti közmegegyezés, elmondhatjuk, hogy még egyetlen problémánk volt (a szója), de ezt is megoldottuk.

HIRDETÉS • HIRDETÉS • HIRDETÉS • HIRDETÉS • HIRDETÉS • HIRDETÉS

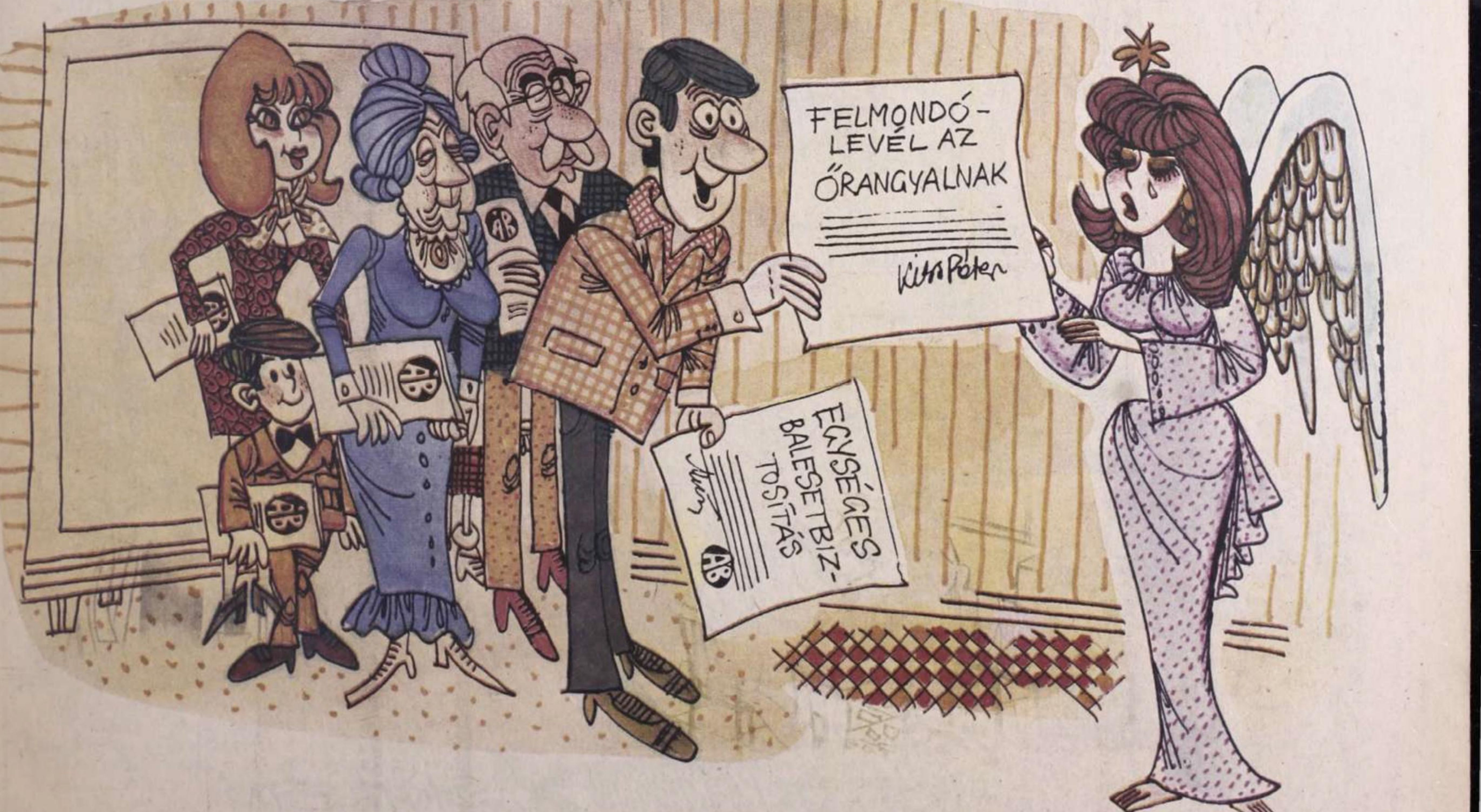

EGYÜTT
HÓDÍTUNK

DIVATCSARNOK

Centrum Áruház

. . . AMIT ITT VÁSÁROLOK, ABBAN MINDIG SIKEREM VAN!

TISZTESSÉGES
AJÁNLAT
MÉH-PEMPŐ

FOGYASSZON MÉHPEMPŐT:
szépít, fiatalos lendületet ad,
energikussá, kiegyensúlyozottá tesz.

hermes
BUDAPEST

MÉHÉSZETI SZAKÜZLET:
BUDAPEST IX., FERENC KRT. 37.

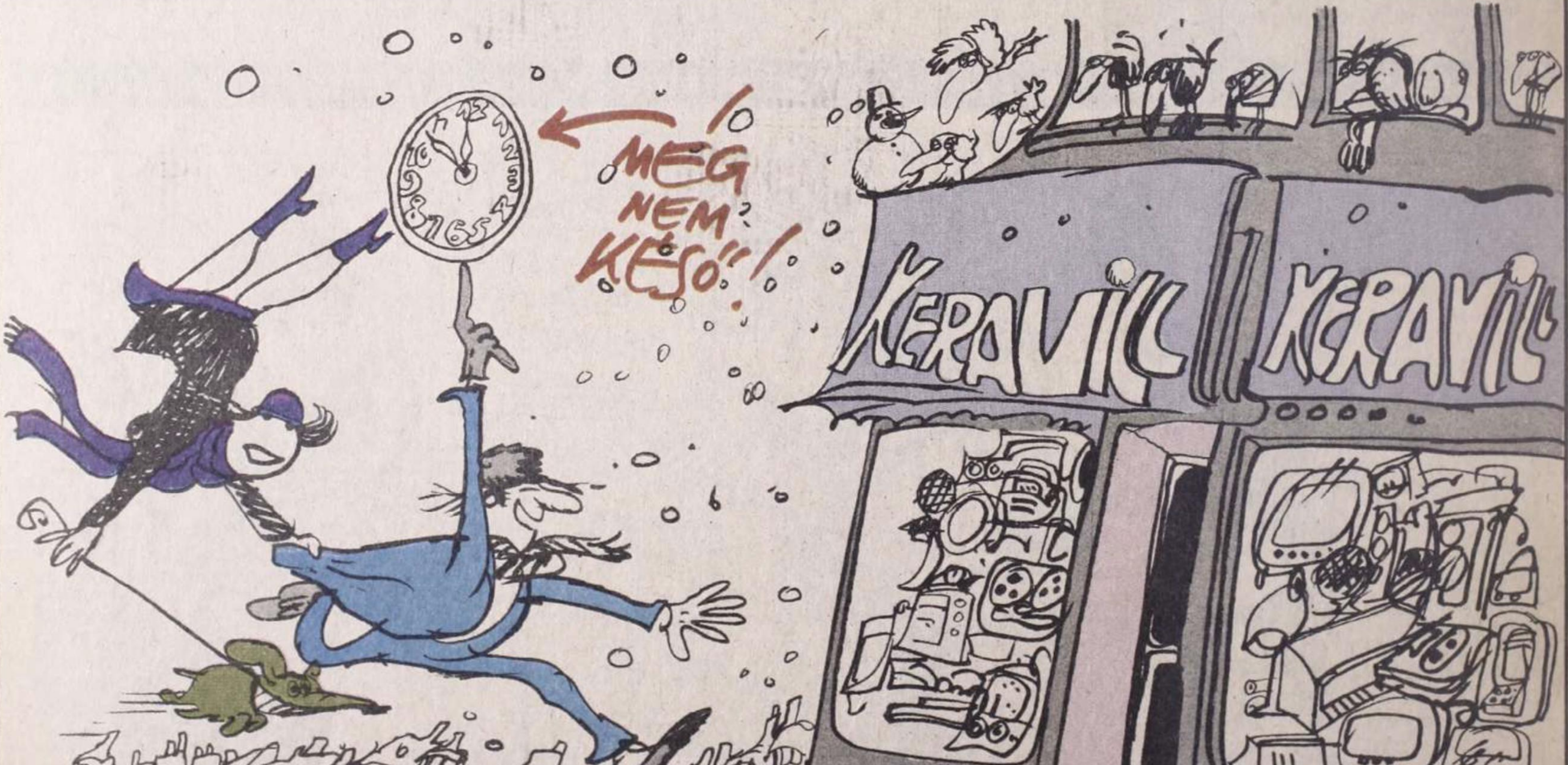
MÉG NEM KÉSŐ!
KERAVILL
KERAVILL
SOKFÉLE ÁRUCIKKEL
ÉS AJÁNDÉKOZÁSI ÖTLETEKKEL
VÁRJÁK A KERAVILL SZAKÜZLETEI

VASVÁRI ANNA:

ÉLET ÉS IRODALOM

MASODIK MŰSZAK

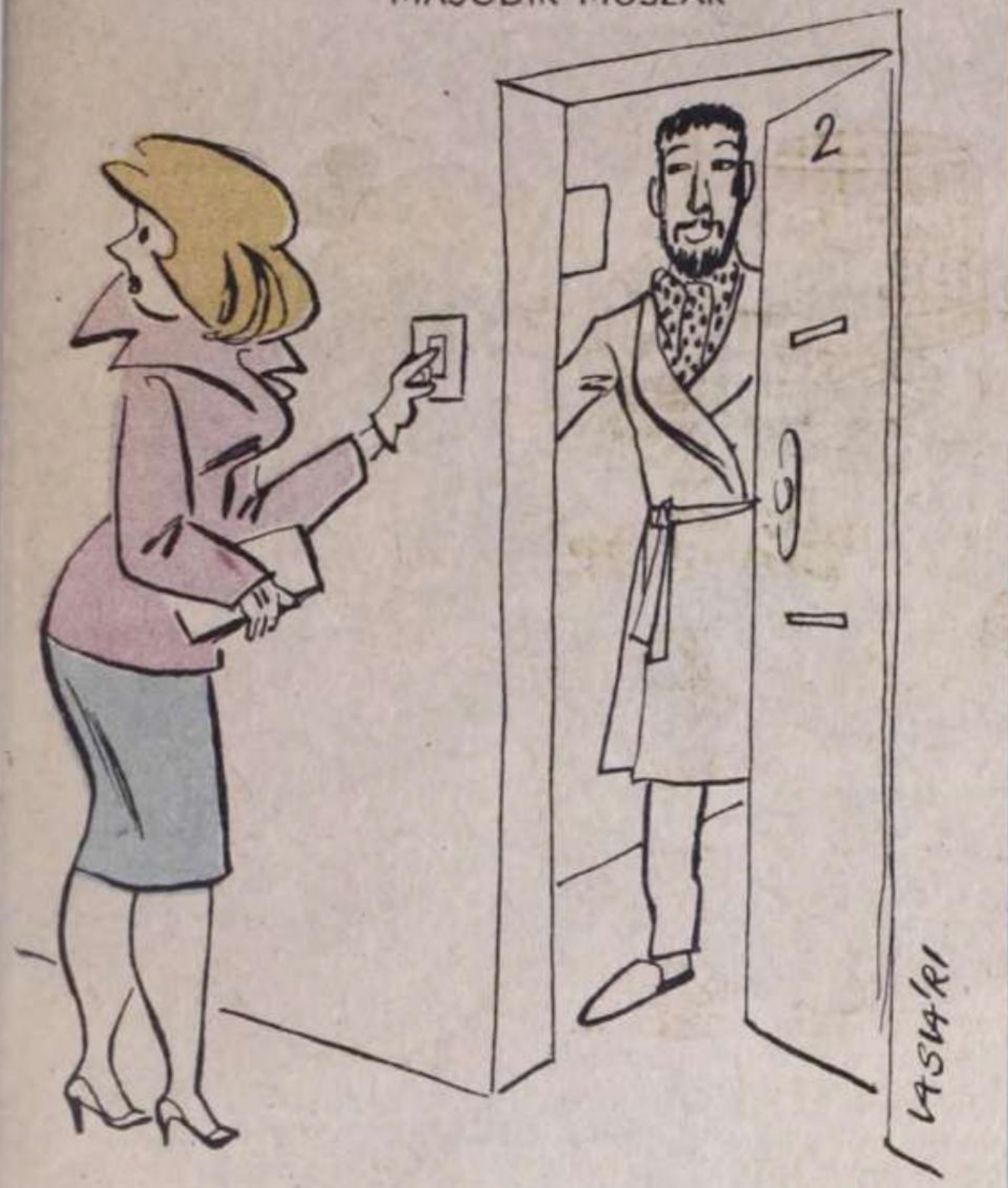

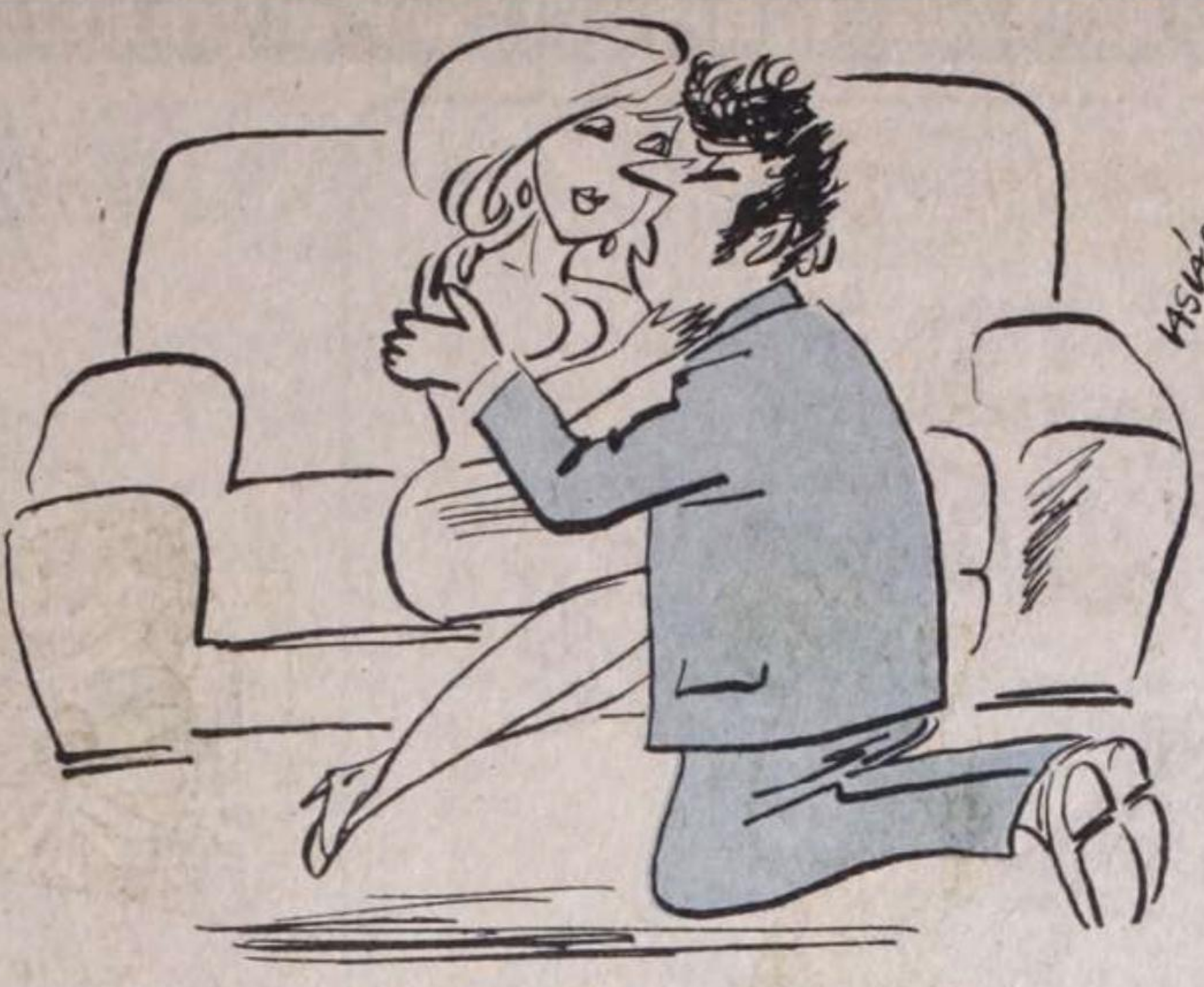

– Ásó, kapa, vagy a feleségem választhat el egymástól...

– Engedd meg, hogy bemutassam a mi volt feleségünk mostani férjét...

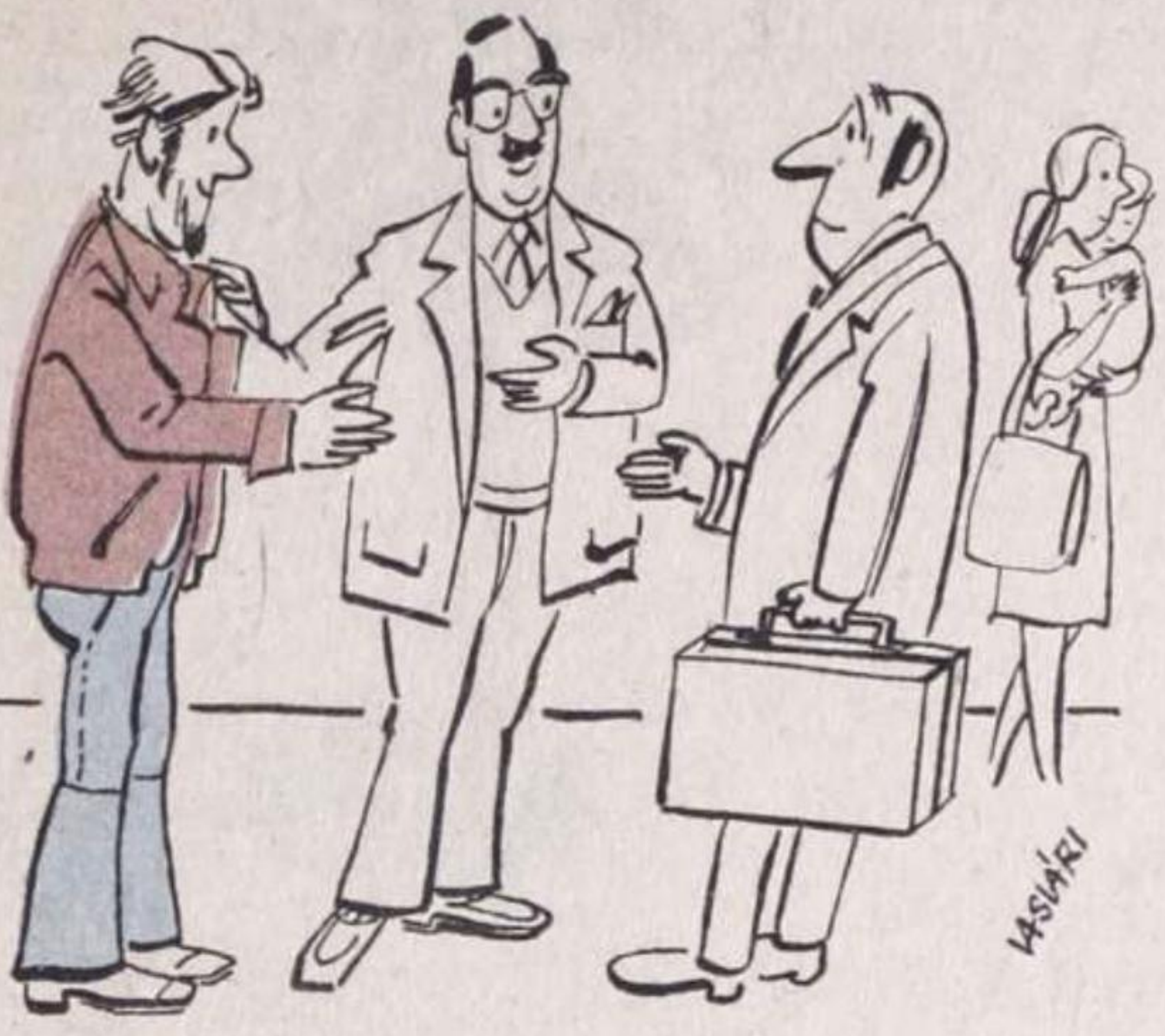

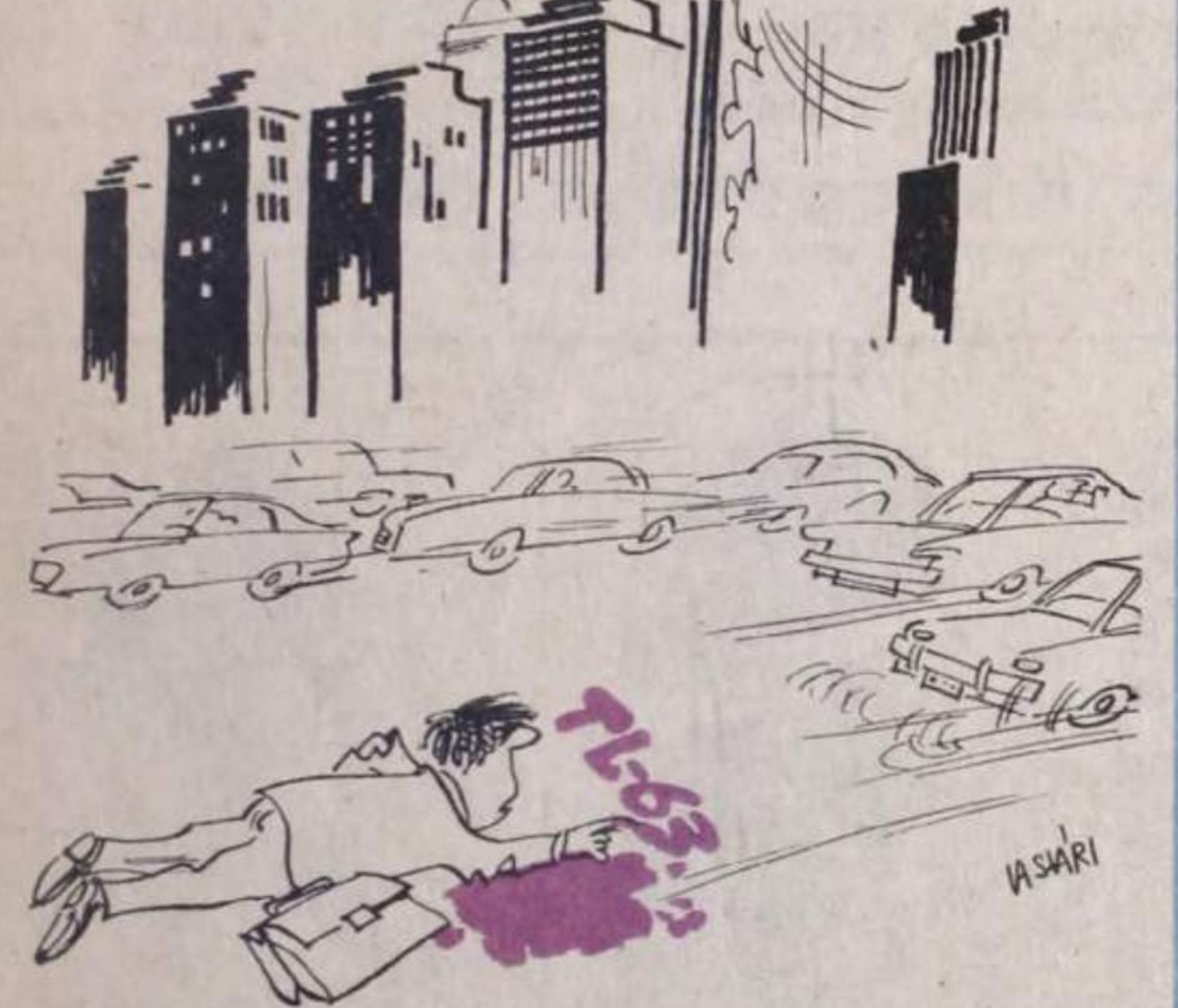
TL-63
VASVÁRI

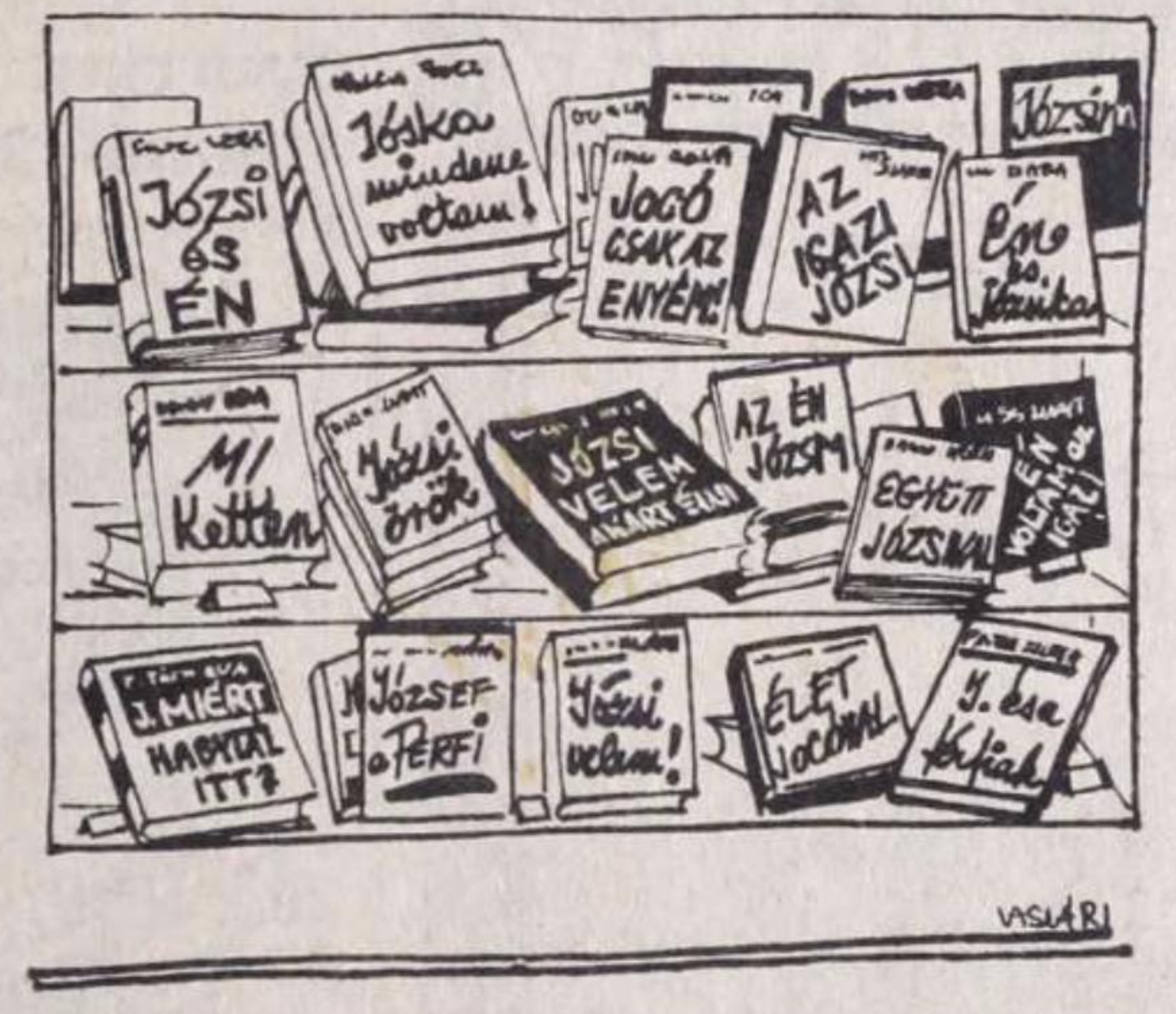
Józsi és ÉN
Jóska mindene voltam!
Jocó csak az enyém!
AZ IGAZI JÓZSI
Józsim
Én és Jóska
MI Ketten
Józsi örök
JÓZSI VELEM AKART ÉLNI
AZ ÉN JÓZSIM
EGYÜTT JÓZSIVAL
ÉN VOLTAM AZ IGAZI
J. MIÉRT HAGYTÁL ITT?
JÓZSEF a FÉRFI
Józsi velem!
ÉLET JOCÓVAL
J. és a férfiak
VASVÁRI

MEMOÁR-IRODALOM

NAGY ZSUZSA:

KARÁCSONYI PÉNZZAVAROM

Mennyi pénze van egy szerencsétlen tizenévesnek, akinek muszáj folyton szemfestékeket, harisnyákat és mindenféle divatos cuccot vennie? Kevés. Nekem családtagonként ötven forint. Ennyi is csak akkor, ha magamnak semmit sem veszek, márpedig ez kizárt dolog... Az apura mondjuk csak harmincat szánok, de kárpótlásul megstoppolom a zokniait... Sőt, ha az anyura csak húsz forintom van, akkor tudok venni neki öt csomag gyufát. Ilyen praktikus ajándék egy húszasnál többért eszembe sem jutna. Máris felszabadult ötven forintom. De mit tudok ebből venni *magamnak?* Még semmit, úgyhogy gyűjtök tovább. Az öcskösnek nem veszem meg azt a méregdrága, negyvenforintos épitőkockát, viszont elviszem moziba, ez tíz ruppó. A kockákkal úgyis csak célbadobósdit játszana az ablakból, a járókelők fejére. Még mindig csak nyolcvan forintom van. Nehéz az élet. Nem számít, mert a nagymamától az egész adagot levonhatom, majd kötök neki egy sálat... Most jut eszembe, hogy nem tudok kötni. Sebaj, egy ilyen apróság nem boríthatja fel a terveimet. Majd szólok a másik nagymamámnak, ő megsajnál, és megköti helyettem a sálat. Neki egyébként majd veszek egy Fa... vagy egy Rexona... sőt leginkább egy babaszappant. Ja, hogy már tavaly is azt kapott? Azért remélhetőleg nem fogja célzásnak venni... Na, már minimum százhatvanam van. Smonca. Még mindig nem elég semmire. A nagybátyámnak a sárkányrepülős asztali naptár helyett veszek egy sárkányrepülős kártyanaptárt. Az még jobb is: hordozható.

Kész. Sajnos csak kétszáz forintot sikerült összespórolnom magamnak. Két hazai nagylemezre elég, de hát ezzel szúrjam ki a saját szememet?! Még egyszer át fogom dolgozni a tervet, akadnak még hibák... Például minek az anyunak öt csomag gyufa? Szerintem egynek is nagyon fog örülni.

ELŐKÉSZÜLET

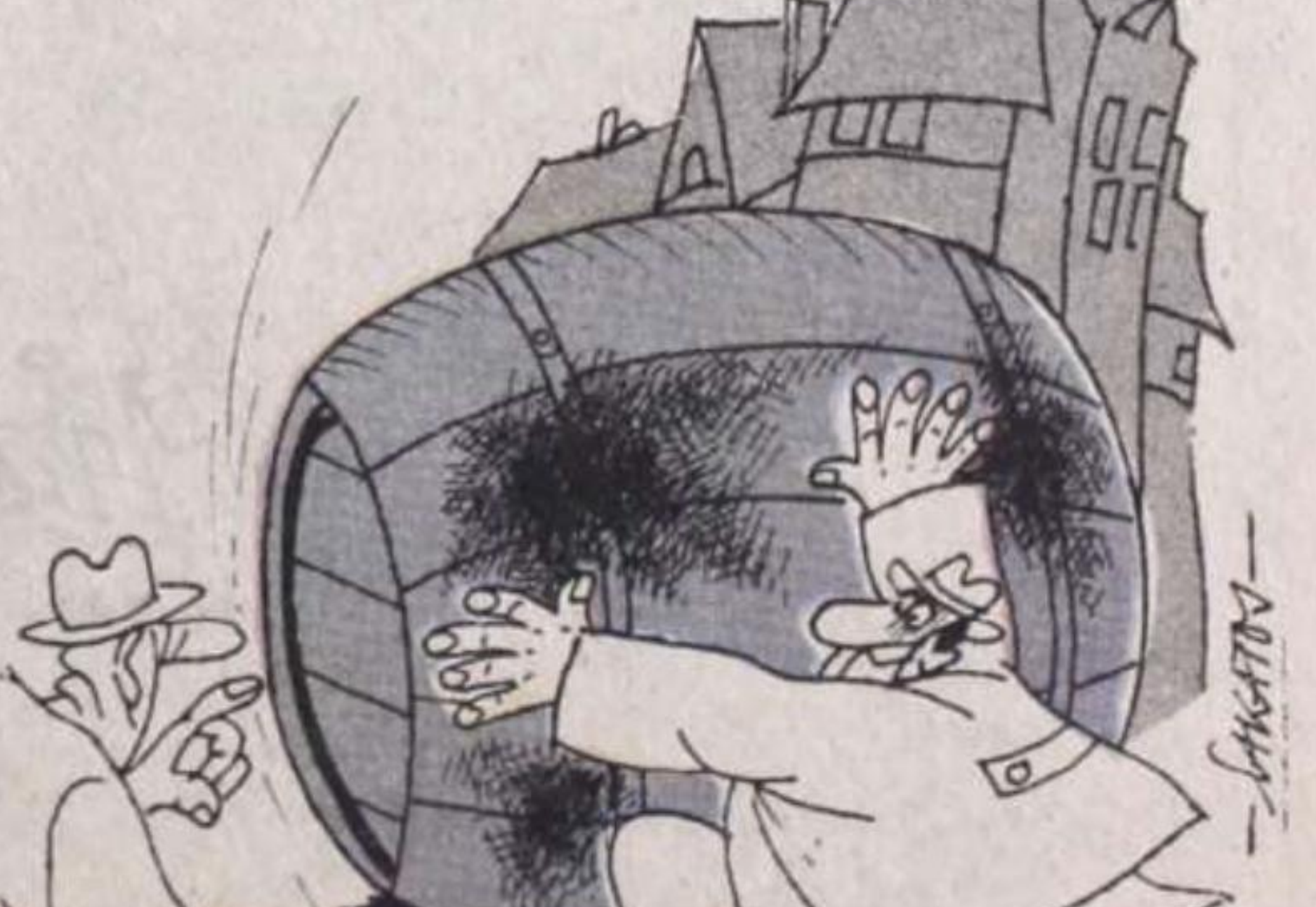

– Idén otthon szilveszterezünk!

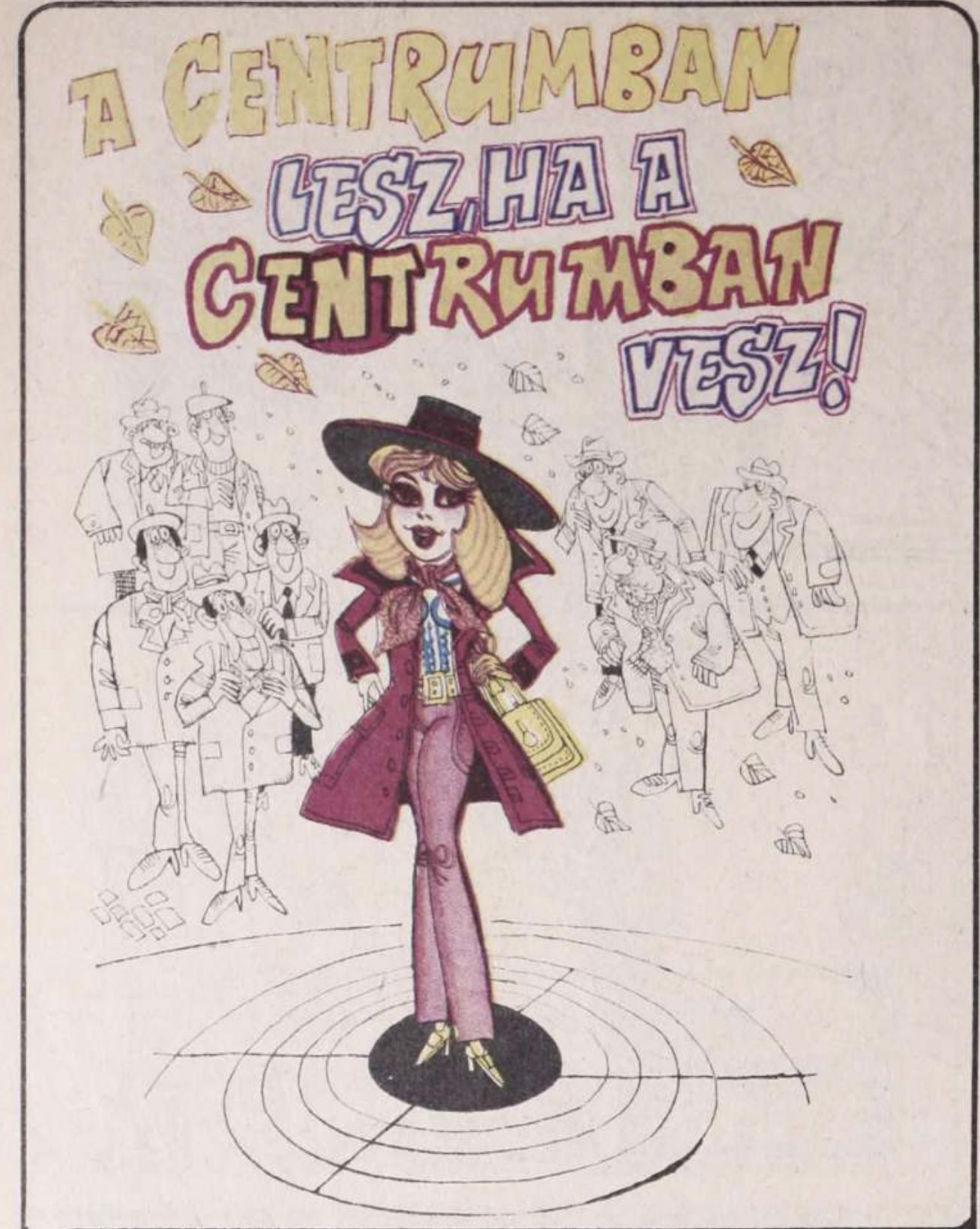
A CENTRUMBAN
LESZ, HA A
CENTRUMBAN
VESZ!

Centrum Áruházak

MINDEN CSÓKÉRT
KÁRPÓTOL A
NÉGERCSÓK
ABONYI
ÚJ VILÁG
MGTSZ

**Karácsonykor, szilveszterkor is
kitűnő desszert a vanília,
a málna, az eper, a kókusz
és a citrom ízű négercsók.**

Gyártja: **az Új Világ Mgtsz, Abony**
Telefon: 54

NEM KELL GUMIBUGYI,
HA VAN
ZENÉLŐ ÉJJELI

Szülőknek, bölcsődéknek ajánljuk a zenélő bilit,
amely elősegíti, hogy a kisgyermek
két hónap alatt szobatiszta legyen.

Gyártja: az **Enyingi Vegyesipari Szövetkezet**

Utánvétellel szállítunk, ára: 225 Ft.

Címünk: **Enyingi Vegyesipari Szövetkezet**
Enying, Bocskai út 4. 8130

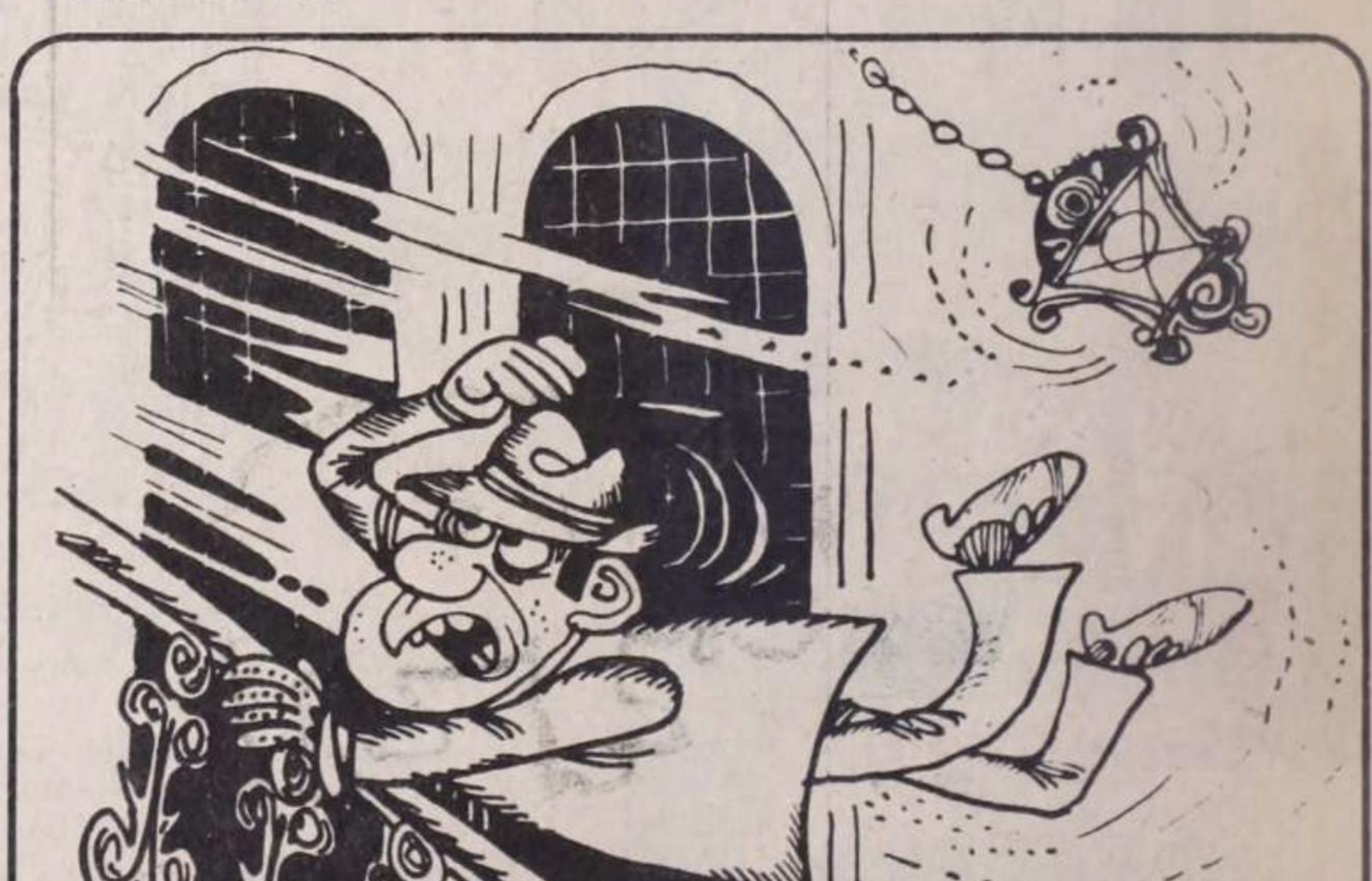

MI FŰTÜNK, DE ÖNTŐL IS FÜGG: MILYEN EREDMÉNNYEL?

MERT PÉLDÁUL HA A LÉPCSŐHÁZ HUZATOS, MIVEL AZ AJTÓ
ÉS A LÉPCSŐHÁZI ABLAKOK TÁRVA-NYITVA,
AKKOR BIZONY A LAKÁSOK IS KIHŰLNEK.

SAS GYÖRGY:

Levél egy színésznőhöz

Ifjú barátom, Venyigei Tamás fél éjszakán át rágta rojtosra a tollát, mielőtt az alábbi levél írásába belefogott:

Aranyos Pintyőkém!

Magának irok, holott a lapomnak kéne, mivel reggel kilencre várják a kritikámat a Hegyvidéki Kóbor Szinpad tegnapi bemutatójáról. Tudom, hogy Magának is premierje volt az este a Duna-Tiszaközi Tájjellegű Szinházban, s emiatt kíméletre szorul, de nem halogathatom tovább a kegyetlen vallomást: a Magácskának tett többszöri házassági igéretemet nem válthatom valóra. Itt ülök meghasonlottan az éjszakában, én, a fiatal szinikritikusi gárda egyik legelismertebben reményteljes tagja, amiért oly rútul hitegettem az én Pintyőkémet, a fiatal szinésznői nemzedék egyik legrobusztusabb bájú képviselőjét, akit halálosan szeretek.

Dehát Maga már játszta Ráckevén Júliát, megtanulta a saját bőrén, mekkora az a szakadék, amely elválasztja őt Rómeójától. Nos, akkor hát tekintse magát a Capulet-ház leányának, engem pedig a Montague-ház fiúsarjának, akiknek a vércsoportja is összeegyeztethetetlen, ráadásul az is kiderült róluk, hogy szegről-végről egypetéjű ikertestvérek.

Azt hiszem, még kevés is, amit mondtam.

Nem tudom, olvasta-e úgy két hónappal ezelőtt az egyik országos napilapban azt a teljes oldalas vitainterjút, amelyet kiváló kritikus kollégám készitett a szinházi élet gondjairól a nagyszerű rendezővel, a tekintélyes szakmai szövetség főtitkárával. Olvashatott róla másutt is, mert élénk visszhangot keltett más nagypéldányszámú sajtóorgánumban, úgyszintén a közvéleményben.

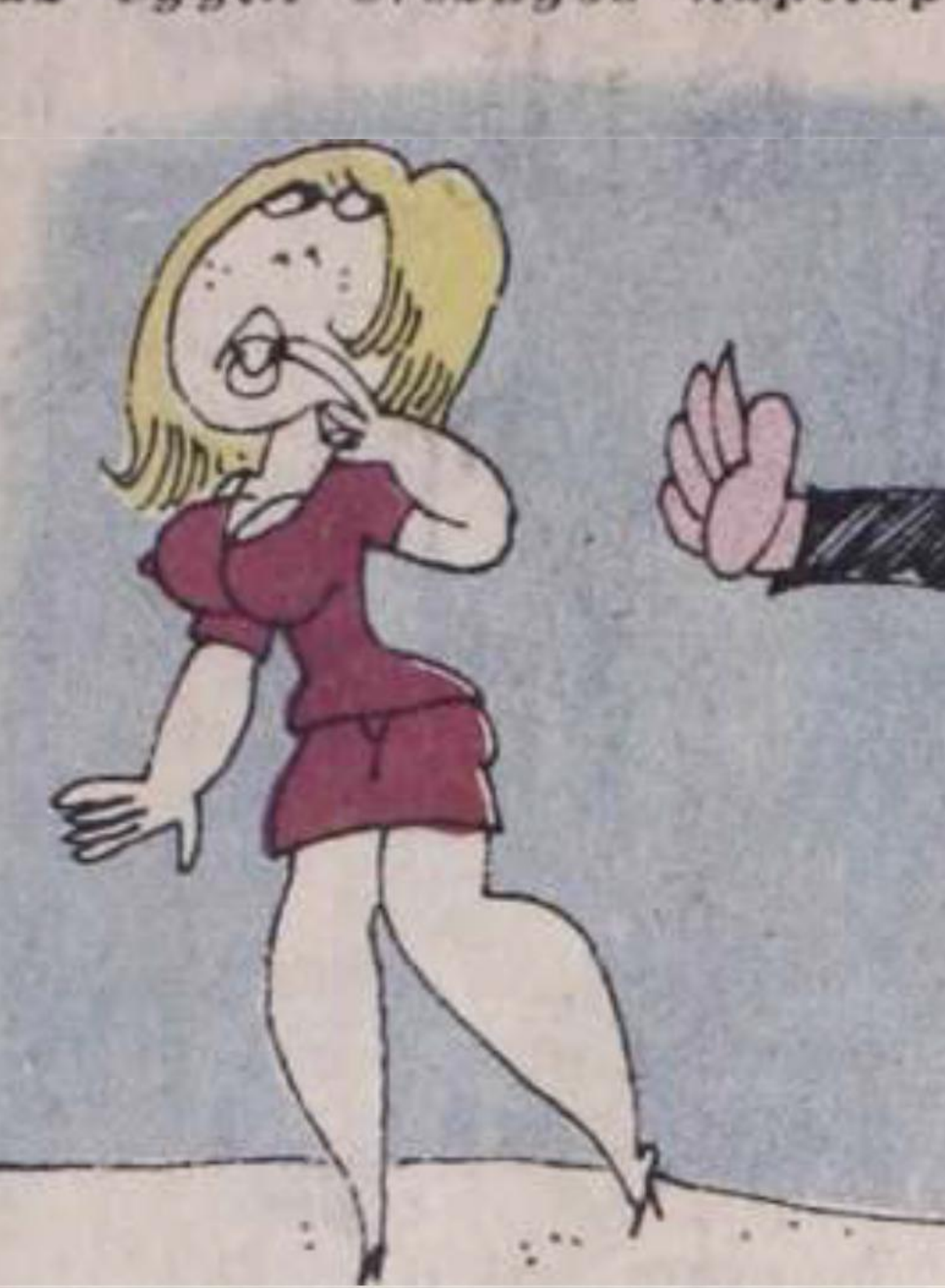

En most csak egy piciny részletet ragadnék ki a cikkből. Azt kifogásolja a megszólaltatott rendező: „... gyakorta érezni-tudni, hogy a kritikusnak előadatlan drámája maradt a megbirált szinháznál, hogy szinésznő a felesége, hogy nem az ő forditásában játszottak el egy darabot, hogy egy asztaltársaságba jár azokkal, akiket feldicsér”.

Rendben van, ha egyszer érezni-tudni, akkor ne maradjon a megbirált szinháznál a kritikusnak drámája előadatlan. Adják elő. Vagy a szinpadon, vagy a dramaturgia fiókjából a kezébe, hogy vigye haza. Es maradjon is otthon. Ahelyett, hogy a szinházat birálgatja.

Nem az ő forditásában játszottak el egy darabot? Nem mondom, csúnya dolog. De azért csak forditson! Hátat az ilyen szinháznak.

Egy asztaltársaságba jár azokkal, akiket feldicsér? Ejnye. Járjon olyanokkal, akiket széltében-hosszában szapul. Úgy jobb? Vagy keressen magának olyan asztaltársaságot, ahová kizárólag egyedül jár.

„Mit csináljon azonban szegény kritikus, ha a felesége szinésznő?” — mormolgatom magam elé az éji magányban. A nyilatkozó rendező erre nézve nem ad semmiféle útmutatást, holott tulajdonképpen adhatna, lévén, hogy — kapaszkodjon meg Pintyőke — az ő felesége is szinésznő, sőt az előző felesége is szinésznő volt.

Így hát a magam eszére és erkölcseire hagyatkozva vetek számot a sorsommal. Ha elveszem Magát feleségül, Pintyőke, minden alkalommal, mielőtt beülnék műitészi minőségben a Leányvásárhoz, vagy a Hamlethez, kénytelen lennék beadni a válókeresetet, hogy ne lehessen érezni-tudni rajtam, milyen etikai vétség terhel: egy szinésznő feleség. Persze a békéltető tárgyaláson ismét helyreállithatnánk a házastársi köteléket, dehát meddig lehet ezt csinálni?

Dönthetnénk esetleg úgy is, hogy nem magát veszem el, hanem egy génsebészt, s őt aztán megcsalom Magával, ezt talán nem lehet annyira tudni-érezni, csak hát, az istén tudja, nem szeretek a tilosban járni.

Akkora áldozatot persze nem kivánhatok Magától, hogy miattam mondjon le a szinészi pályáról.

Hol itt a kiút?

Utánanéztem a kritikatörténetben, található-e ott jelentékenyebb szinikritikus, akinek szinésznő volt a felesége. Tettenértem például Kosztolányi Dezsőt. Őt nem zavarta. Másokat sem.

Tudom mégis a kötelességemet. Szakitanunk kell, hogy ne kelljen örök szégyenben leélnem az életem, s ehhez még Magát is odaláncolnom.

Lehet, hogy holnaptól szinházba sem járok, mivel ott is szinésznők vannak a szinpadon. Még megérzik-megtudják, ha netán valamelyikre szemet vetek.

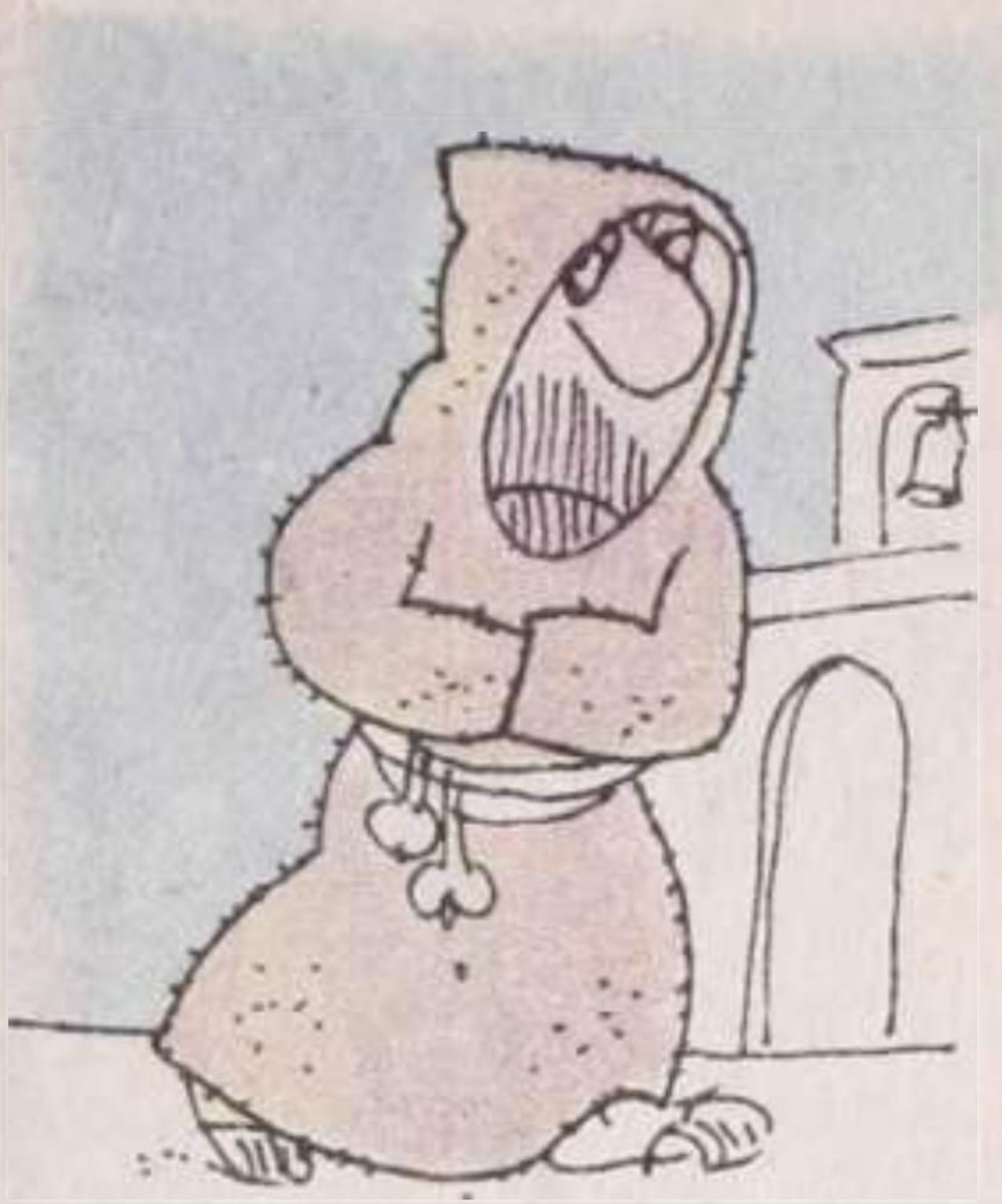

Az sem lehetetlen, hogy holnapután nőtlenségi fogadalmat teszek és kolostorba vonulok. De előbb belépek a flagellánsok vallási szektájába, mert azok önmagukat ostorozzák. És ezzel megteremtem a mi kedves rendezőbarátunk szerint legideálisabb szinikritikus mintapéldányát. Addig is sokszor csókolom: Tamás.

KARÁCSONYI AJÁNDÉK

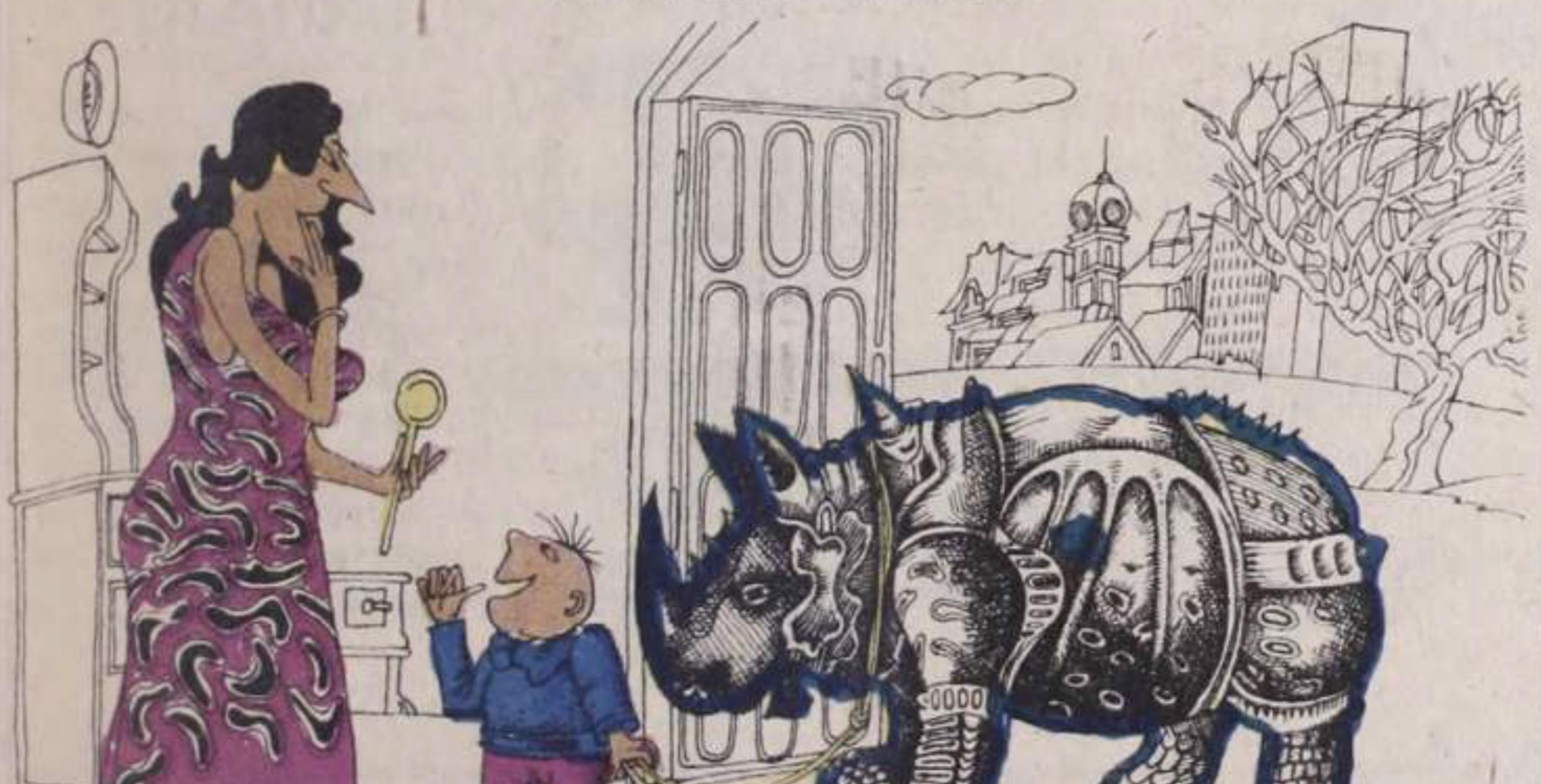

Dunai

– Anyu! Ezt a nagyitól kaptam!

DICSEKVO GYEREK

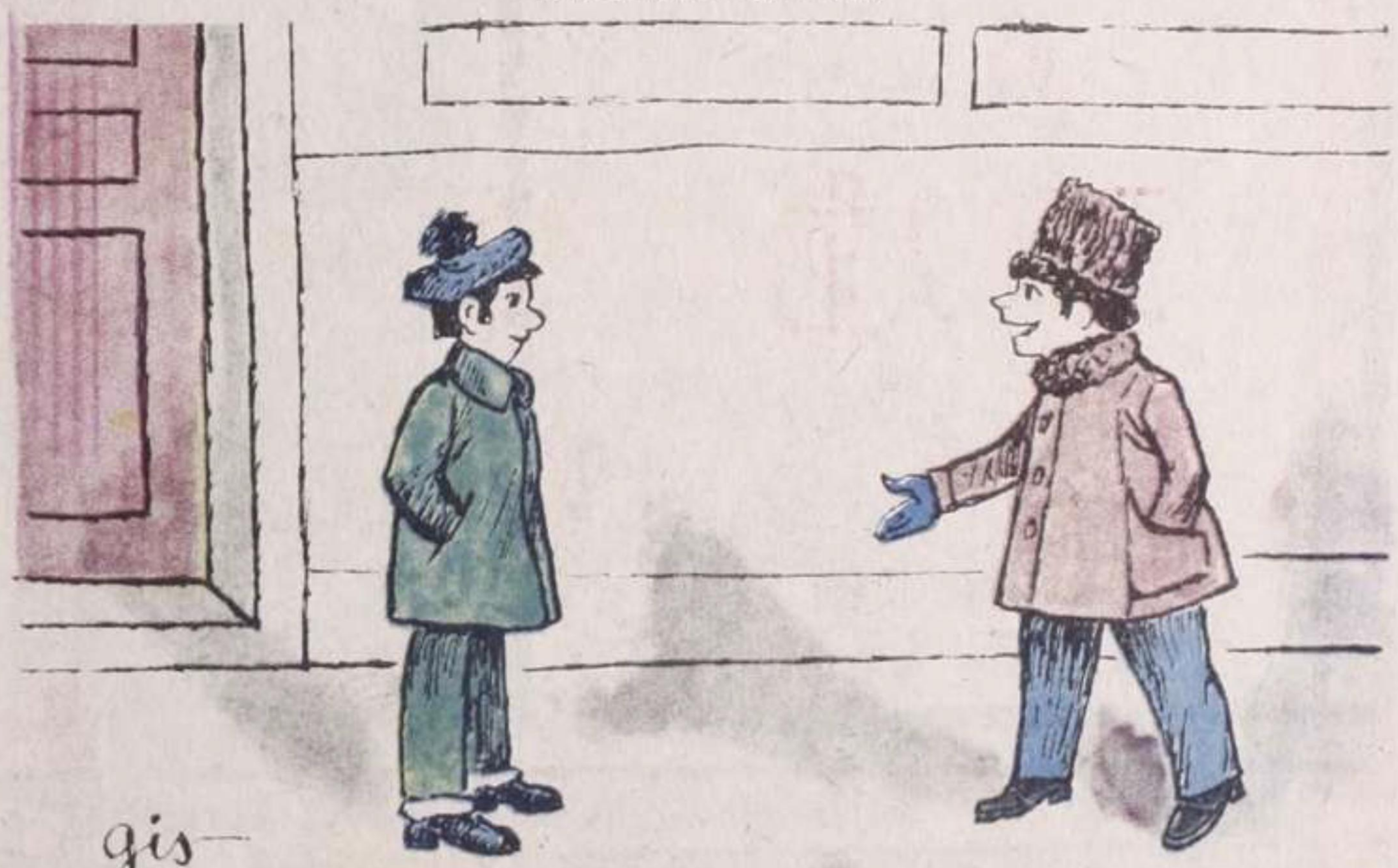

gis

– Tudd meg, én mind a három apukámtól ugyanazt kaptam ajándékba ...

FELNÖTTEK JÁTÉKA

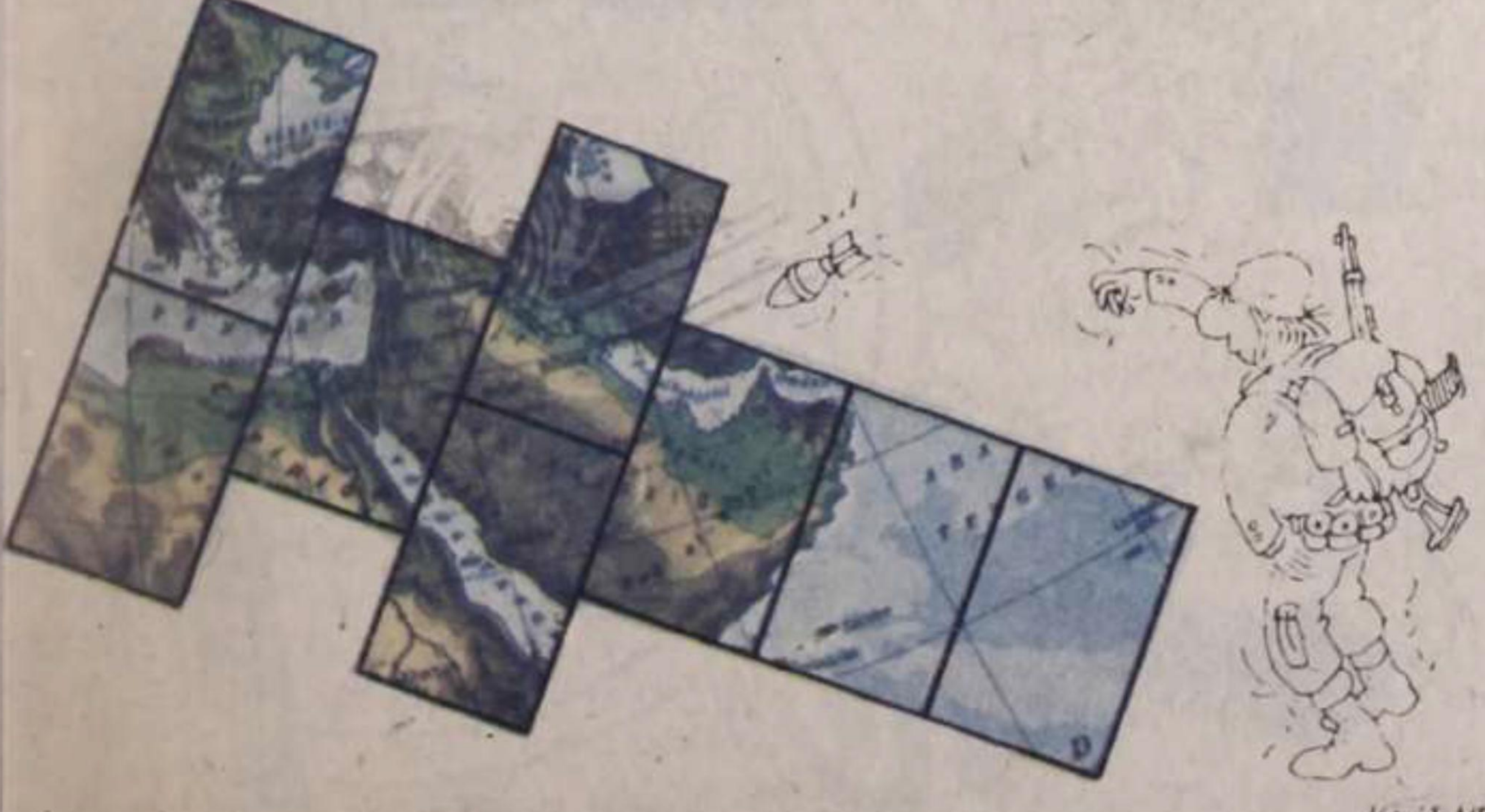

KELEMEN

EGYENSÚLYOZÓ MÜVÉSZ

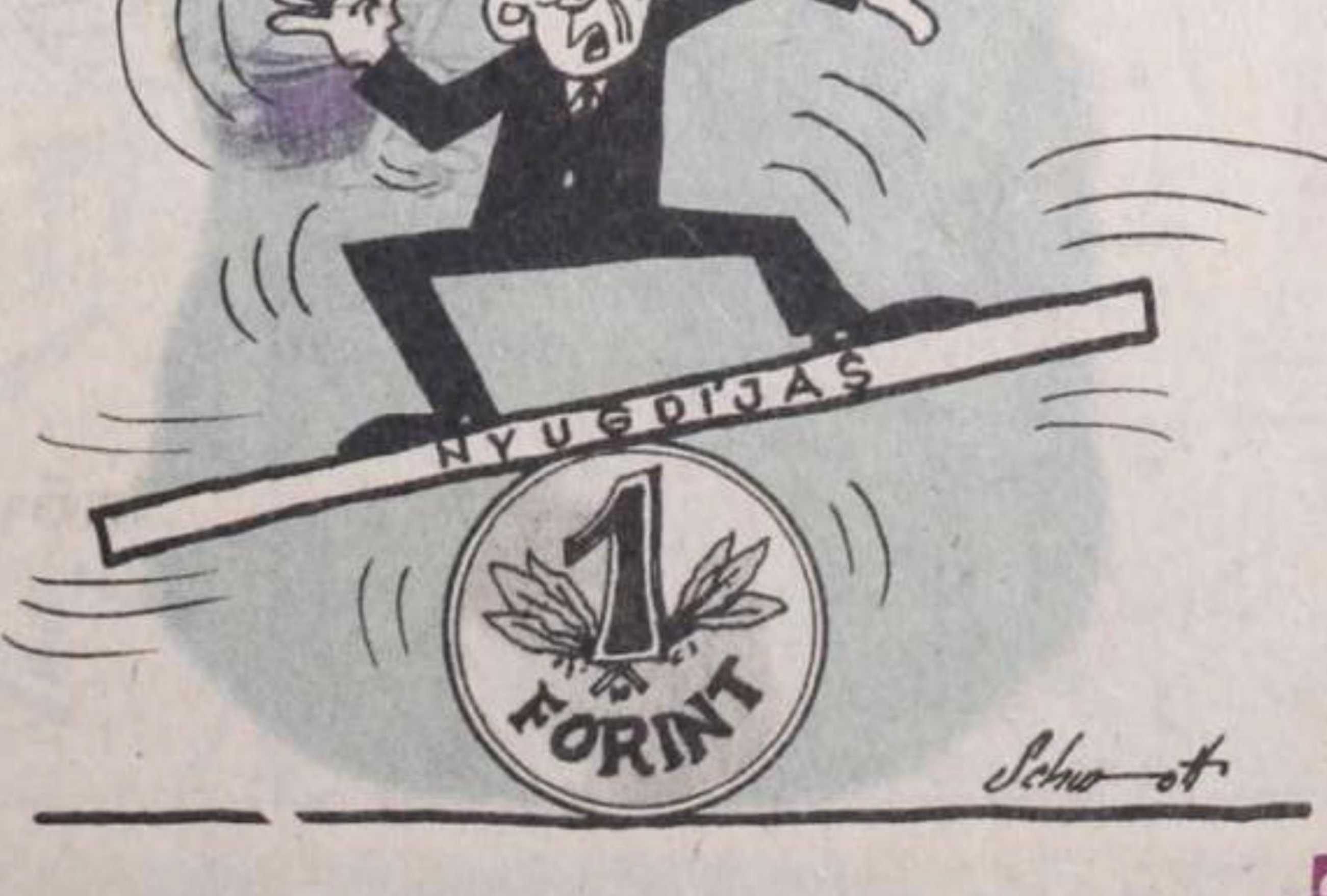

Schwott

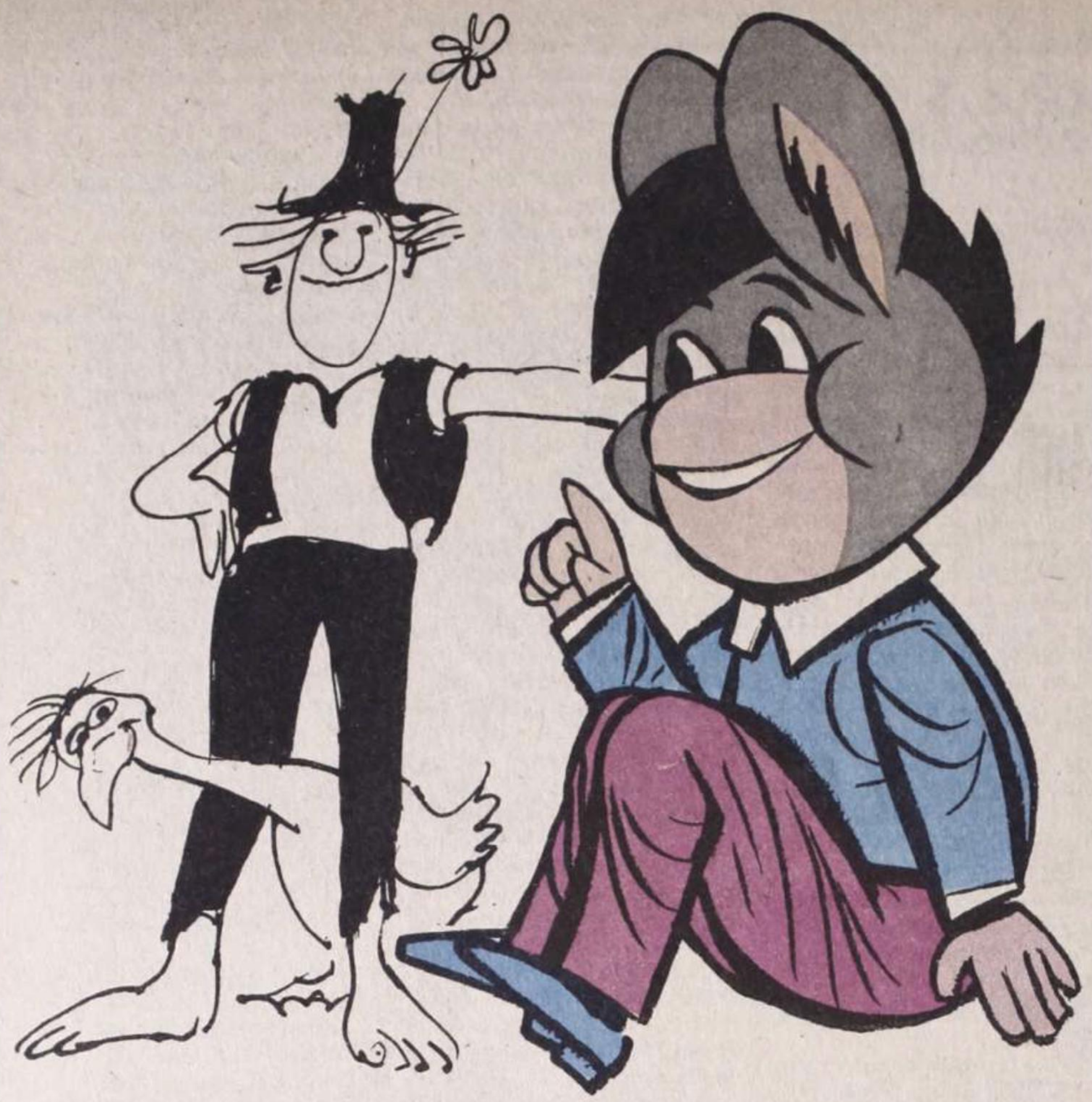

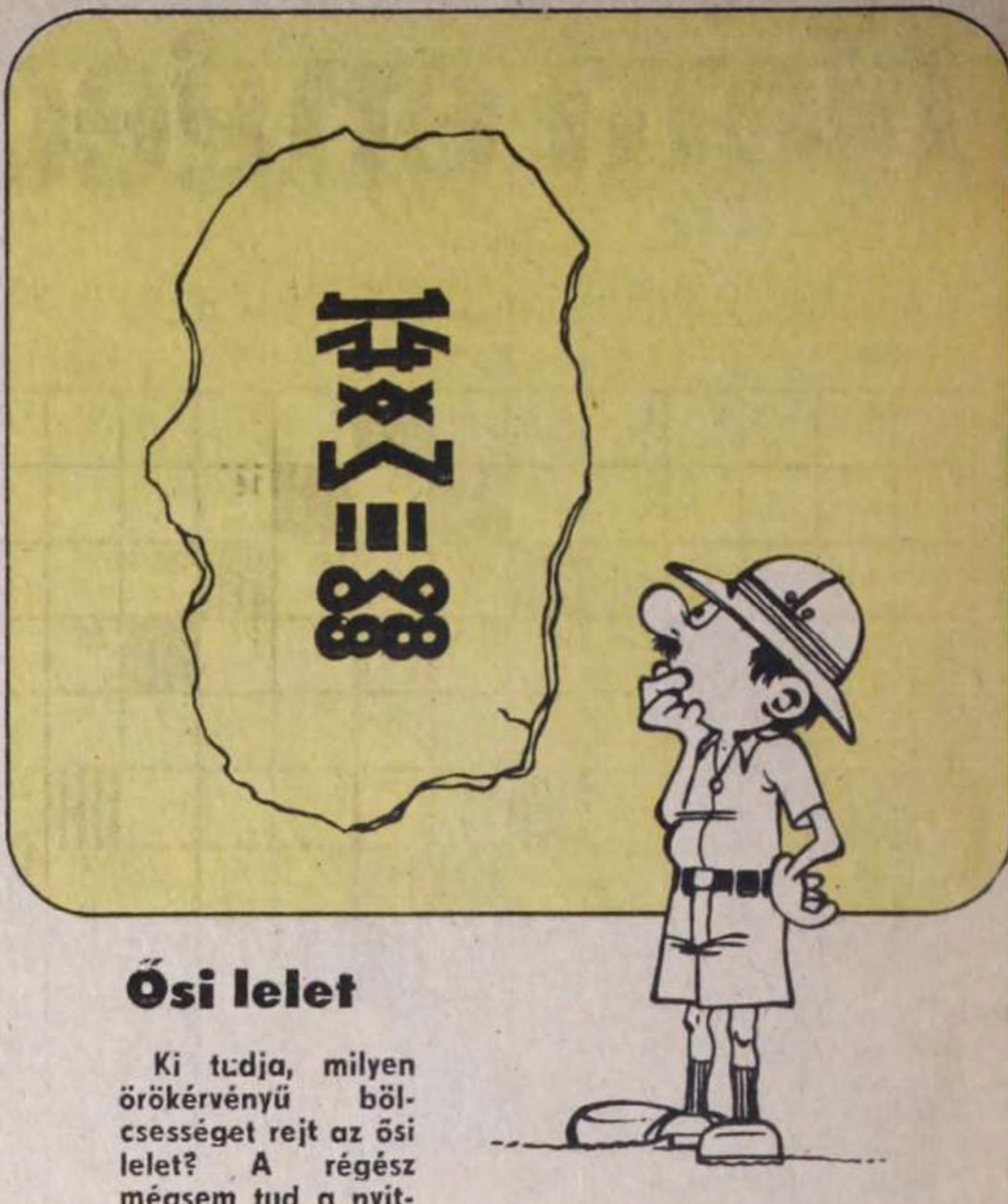

Ősi lelet

Ki tudja, milyen örökérvényű bölcsességet rejt az ősi lelet? A régész mégsem tud a nyitjára jutni. Tényleg! Ön rájön, mi olvasható a táblán, és milyen kulcs segítségével olvasható el?

FÜLES A LUDASBAN
LUDAS A FÜLESBEN

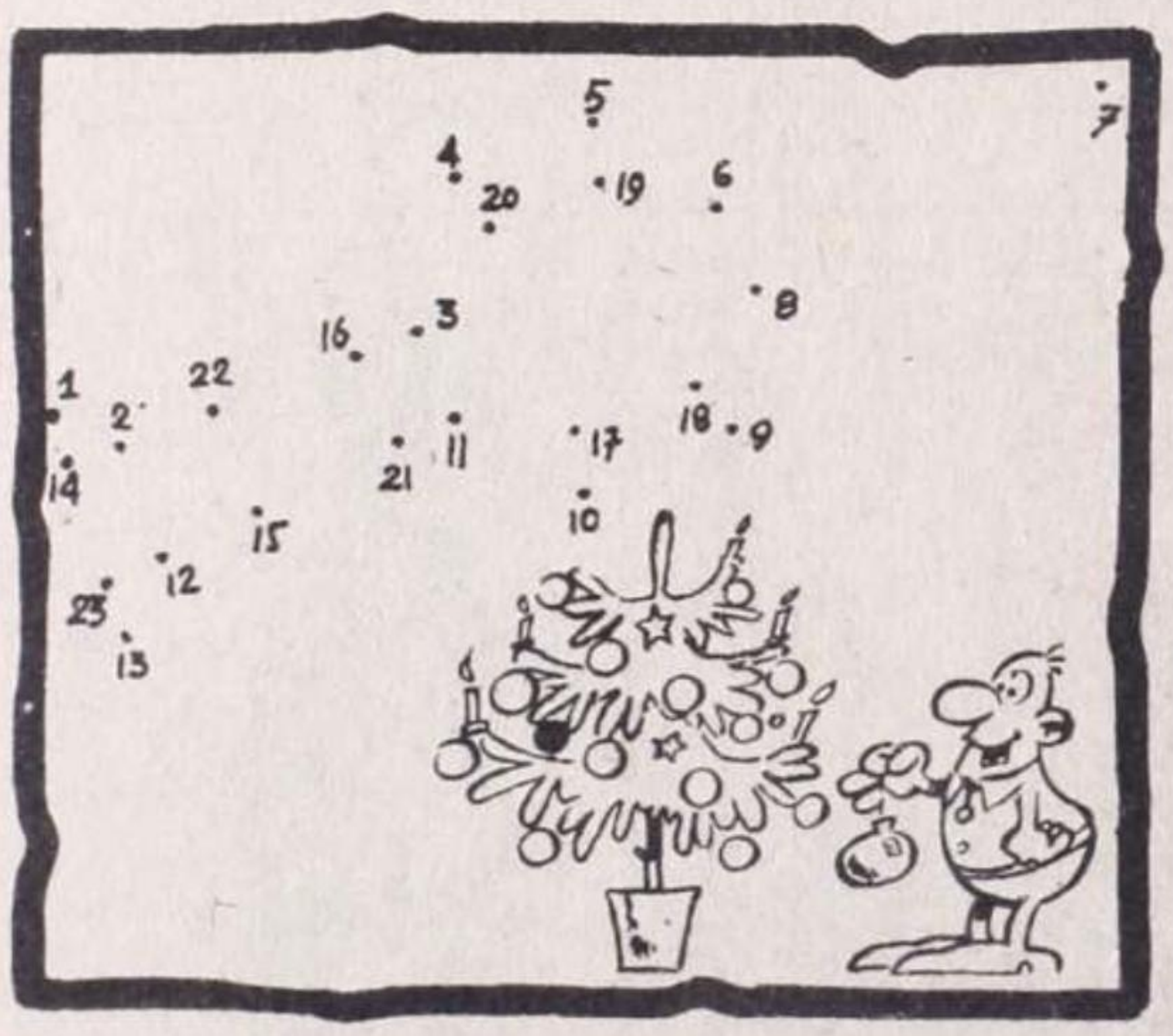

KARÁCSONYI KÉRDÉS

Minek a rajza alakul ki az ábrában, ha a számokat 1-től indulva sorban összeköti?

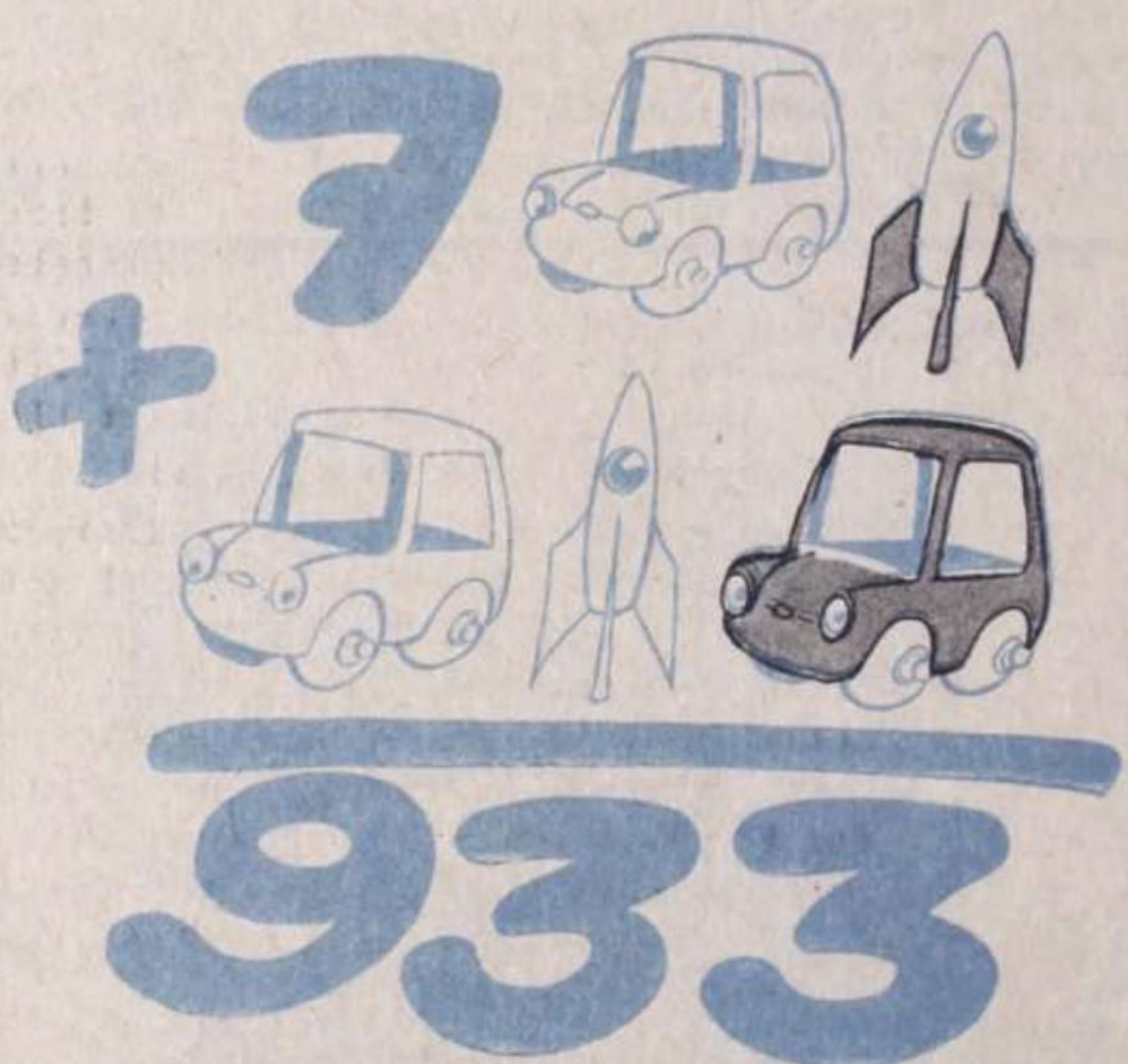

MENNYI EGY ŰRHAJÓ?

Nem az árára vagyunk kiváncsiak, azt ugyanis igencsak nehéz lenne kiszámitani, csak arra, hogy vajon hányas számjegyet kell az űrhajók és hányast az autók helyére írni, hogy a művelet helyes legyen?

MINI KRIMI

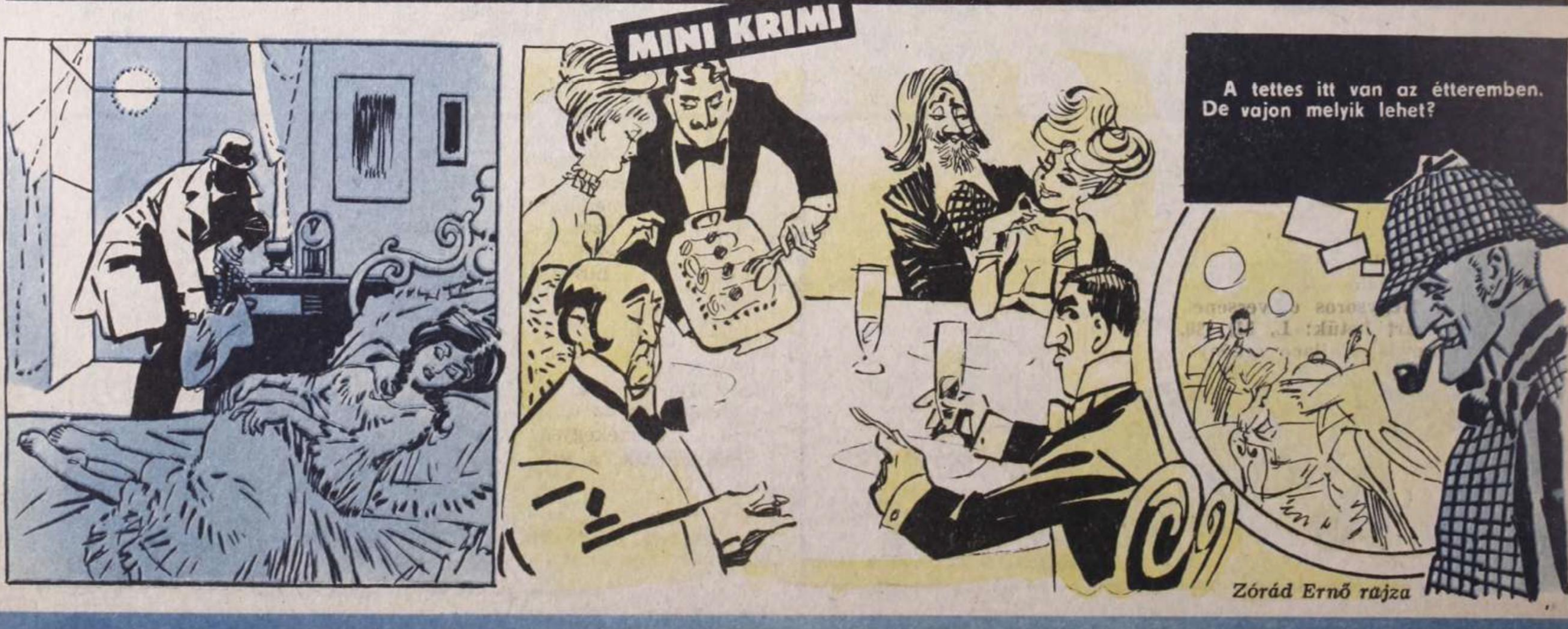

A tettes itt van az étteremben. De vajon melyik lehet?

Zórád Ernő rajza

Nem engedünk a 48-ból!

A Ludas Matyi és a Füles 48 000 forintos pályázata

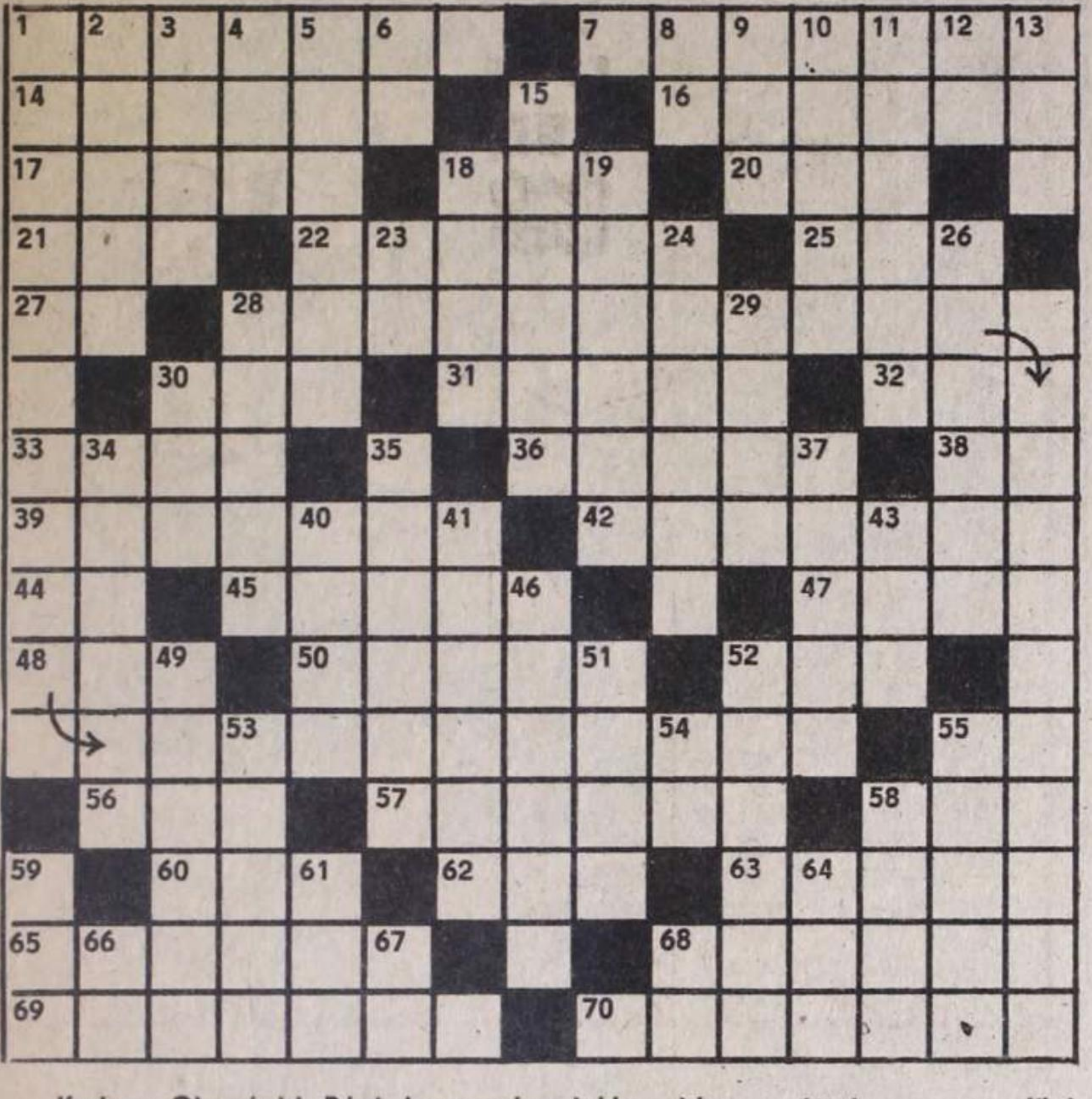

Kedves Olvasónk! Régi hagyományainkhoz híven ezúttal sem engedünk a 48-ból, s hogy ezt rögvest be is bizonyitsuk, közöljük: sajnálatos szándékosság következtében az itt látható keresztrejtvényből Gábor Andor egy vidám négysorosának csak az első fele fejthető meg. A második fele a Füles december 23-i számában oldható meg. Mindez ne szegje kedvét, múló kellemetlenségről van csupán szó, ráadásul mindezért a két szerkesztőség bőségesen kárpótolja azokat, akik 1984. január 6-ig a két keresztrejtvény megfejtését KÖZÖS levelezőlapon beküldik a Füles szerkesztősége postai címére (Budapest 1872).

A levelezőlapra, kérjük, írja rá a jeligét: Nem engedünk a 48-ból!

Mind ez idáig bölcsen hallgattunk a bőségesnek ígért kárpótlásról, ám most már elárulhatjuk: a helyes megfejtést beküldők között 48 darab ezerforintos vásárlási utalványt sorsolunk ki, s a nyertesek ily módon kétszeresen is szerencsések. Bárhogy alakuljon a forint vásárlóértéke, ezerforintos vásárlási utalványért mindig ezer forint értékű árut lehet vásárolni. Ahhoz azonban, hogy a pályázaton részt vehessen, szelvényt is mellékelnie kell a megfejtéshez. Vágja ki a Fülesből a 4-es, a Ludas Matyiból a 8-as – a rejtvényoldalon a sarokban levő – számokat! Illessze azokat össze a cikcakkos vonalak mentén úgy, hogy kialakuljon a 48-as szám! Ezt a szelvényt ragassza a pályázatot tartalmazó levelezőlapra!

Fele itt–fele ott

VÍZSZINTES: 1. Fejlődés, tökéletesedés. **7.** Könyvkötéshez használt szemcsés vászon. **14.** Formálódik. **16.** Olimpiai bajnok tornász (Ferenc). **17.** Csillagászati talppont. **18.** Állva jár! **20.** Képes megtenni. **21.** ...-elemek; Mengyelejev által feltételezetten létező elemek. **22.** Hazai regényújság. **25.** Nem minden versben található. **27.** Szolmizációs hang. **28. Gábor Andor Négysoros c. versének első sora (zárt betűk: L, M).** **30.** ... Hur; Lewis Wallace regénye. **31.** Látványos lovasbemutató. **32.** A panel közepében van! **33.** Női név rövid változata. **36.** Japán szabad harcos a feudalizmusban. **38.** Dísztávirat. **39.** A hulladékban keresgél. **42.** Épületek előugró homlokzatrésze. **44.** Az ittrium és a hidrogén vegyjele. **45.** Több tatár kán neve volt. **47.** A bőgő hazai nagymestere. **48.** ... mail; légipostával. **50.** Neves cseh építész. **52.** Némelyiket olykor megkoronázzák! **55.** A bór és a vanádium vegyjele. **56.** Hordó űrmérték volt. **57.** Elveszi az ellenféltől a labdát. **58.** Idegen szóösszetételekben élet a jelentése. **60.** Szovjet folyó. **62.** Kiborít. **63.** Gyűrű alakú korallzátony. **65.** Ókori jóshely. **68.** Ismeretlen személy. **69.** Fiatal szerelmest játszó férfi színész. **70.** Érzékiség.

FÜGGŐLEGES: 1. A vers második sora (zárt betűk: M, R). **2.** Katonai kiképzés van ilyen. **3.** Gépkocsimárka. **4.** Vonatkozó névmás. **5.** Pukkanásszerű hangot ad. **6.** Talmi. **8.** Amerikai hírügynökség. **9.** Jugoszláv sziget az Adriai-tengerben **10.** Hosszú vasúti alagút Új-Zélandon. **11.** Csőperem. **12.** Sport trófea. **13.** Vasúti csomópont Szerbiában. **15.** Igazságszolgáltatási tisztviselő volt az ókori Rómában. **18.** 476-ban ért véget. **19.** Bölcs ember, névelővel. **23.** Lant belseje! **24.** A legegyszerűbb purinbázis. **26.** Folyton. **28.** Magas hőmérsékletű. **29.** Finom étel jellemzője (két szó). **30.** Sakkfigura. **34.** Kiváló szovjet-orosz szobrásznő volt. **35.** A fény városa! **37.** Hideg ...; Cseres Tibor regénye. **40.** Keleti népek fő tápláléka. **41.** Kapoccsal az alaplaphoz erősítő. **43.** A felsőfok jele. **46.** Hírül ad. **49.** Nehéz fizikai munkát végző személy. **51.** Gyümölcs termőhelye. **52.** Az ő címe is szerepel a borítékon. **53.** Mitrea ... (Sadoveanu hőse). **54.** Személynévmás. **55.** Sakkozónk (István). **58.** Boglárka becézése. **59.** Lírai versforma. **61.** Igen, csehül. **64.** Vietnami holdújév. **66.** Omszk folyója. **67.** Névelő. **68.** Papírra jegyez.

IGEN vagy NEM?

A tíz kérdés mindegyikére határozott igennel vagy nemmel lehet, sőt kell is felelni. Ha tudja a választ, ez bízvást nem okoz nehézséget. Ha nem tudja: tippelni sem tilos. Így szórakoztatóbb a játék. A megfejtésekből előre puskázni viszont nem ajánlatos, mert a kilesett felelet rontja a megfejtés örömét, és semmi sikerélménnyel nem kecsegtet.

1. Hallgathatta-e Gábor Andor, a Ludas Matyi főszerkesztője a Petőfi-adó műsorát?
2. Tudomást szerezhetett-e az ember Holdra lépéséről Pusztai Pál, a Ludas Matyi máig népszerű egykori karikaturistája?
3. Lehetett-e 500 forintos a zsebében a Libegőnek nevezett Jánoshegyi kötélpálya első utasának?
4. Megcsíphet-e egy hímnemű szúnyog egy sztriptíztáncosnőt?
5. Állíthatott-e ki lottószelvényt a Népstadionban játszott első focimeccs szünetében egy balhátvéd?
6. Részt vehetett-e a szegedi múzeum igazgatójaként is dolgozott Móra Ferenc nézőként a Szegedi Szabadtéri Játékok valamelyikén?
7. Közlekedett-e már csuklós villamos a pesti utcán, amikor az első TU—104-es repülőgép Ferihegyre érkezett?
8. Járhatott-e Vörösmarty a Vörösmarty cukrászdában, azaz abban a pesti cukrászdában, amelyet Kugler Henrik alapított, majd Gerbeaud vett át, s ma Vörösmarty néven működik?
9. Székely népi étel-e a székelygulyás?
10. Mehetett volna Parány Benő kispolgár az 1960-as év Mikulásestéjét követő napon taxival a Szépművészeti Múzeumba?

KUN ERZSÉBET

TANÁR ÚR KÉREM

HALÁSZ GYULA ROVATA

1. A magyar újságolvasó közönség mindig kedvelte a humort, így a múlt század hatvanas éveiben három élclap is megjelent. Melyiket szerkesztette Jókai Mór?

2. A liba húsa bizony nem ajánlatos azoknak, akik hízásra hajlamosak. Száz gramm belőle 342 kalóriával egyenlő. Mennyi ez az új, az SI mértékegységrendszerben a kalóriának megfelelő joule-ban?

3. Miben hasonlók Julius Caesar, Greta Garbo, Chaplin és II. Erzsébet angol királynő?

4. A század legtehetségesebb képhamisítója Elmyr de Hory, aki Chagall, Modigliani, Matisse, Gauguin, Picasso és más világnagyságok stílusában megtévesztő hűséggel festett képek ezreit adta el. Milyen származású volt ez a művésznek is nagy szélhámos?

5. Mi a neve Agatha Christie világsikert aratott detektívregénye két nyomozójának?

6. Hol mérték a Földön eddig a legnagyobb hideget?

7. Jó vagy rossz tanuló volt a század egyik lángelméje, Albert Einstein?

8. Hány élő testvére volt Napóleonnak?

9. Ki volt a világhírű író és humorista, aki azt állította, hogy a dohányzásról lemondani a legkönnyebb dolog: ő már százszor megpróbálta és, mindig sikerült?

10. Volt-e már arra eset a történelemben, hogy könnyű lovasság ütközetben győzött egy tengeri hajóhad ellen?

(Megfejtések a 44. oldalon)

8

JÖVŐRE IS VÁRJUK
BOLTJAINKBAN!

MINDEN KEDVES
VÁSÁRLÓNKNAK

*KELLEMES
ÜNNEPEKET ÉS
BOLDOG ÚJ ÉVET
KÍVÁNUNK!*

ÁLLAMI KÖNYVTERJESZTŐ VÁLLALAT

GYÜMÖLCSÖT AZ
ÜNNEPI ASZTALRA
ZÖLDÉRT

AZ ÜNNEPEKRE IS
A ZÖLDÉRTTŐL
VÁSÁROLJON
ZÖLDSÉGET,
GYÜMÖLCSÖT!

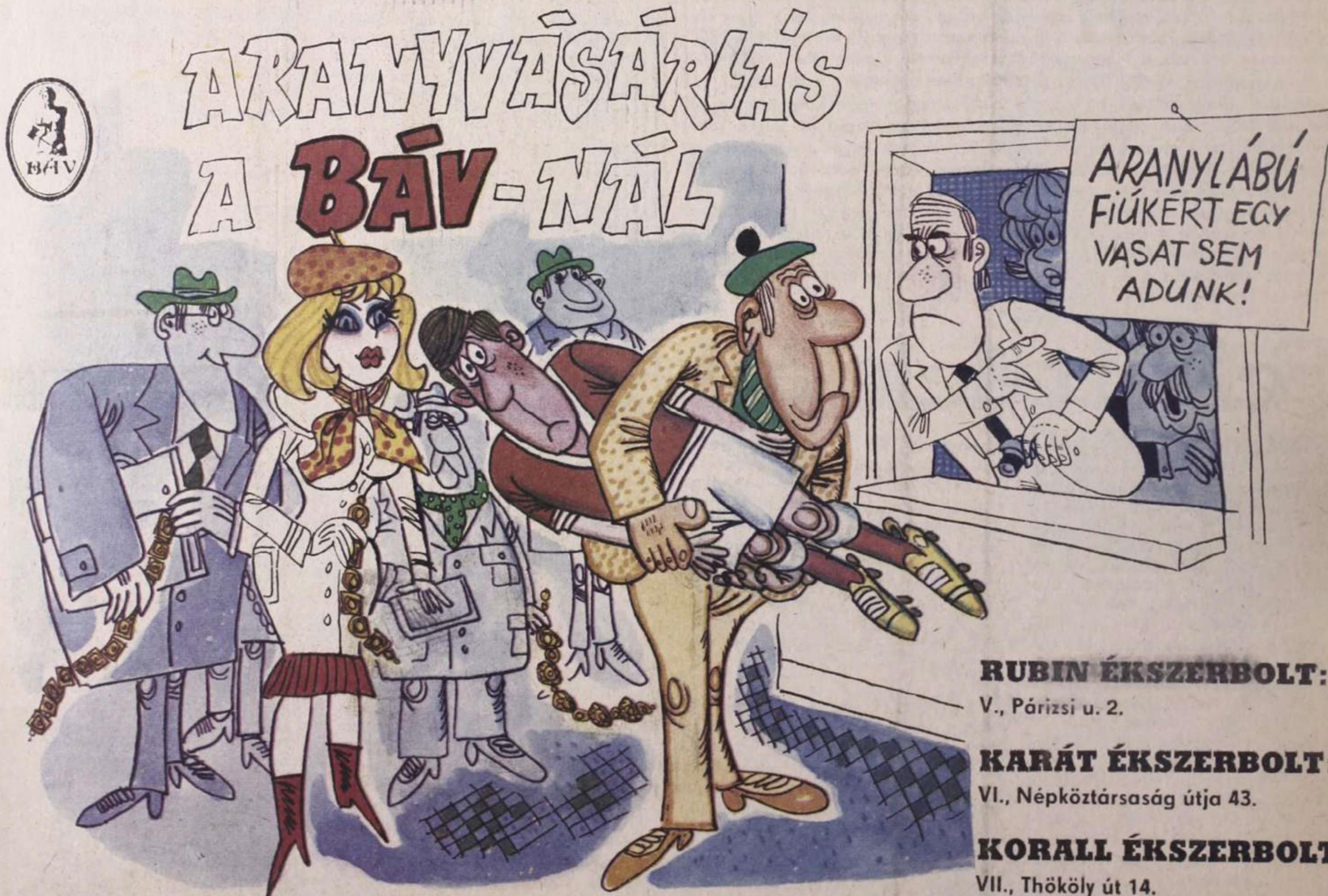
ARANYVÁSÁRLÁS
A BÁV-NÁL
BÁV
ARANYLÁBÚ
FIÚKÉRT EGY
VASAT SEM
ADUNK!

RUBIN ÉKSZERBOLT:
V., Párizsi u. 2.

KARÁT ÉKSZERBOLT:
VI., Népköztársaság útja 43.

KORALL ÉKSZERBOLT:
VII., Thököly út 14.

TÜCSÖK és BOGÁR

Lengyelország után: Románia

Más sem hiányzik!

(A Közgazdász című lapból nyírta Papp Attila)

Pannonia Sz.V.V.
225 KIS NEMZETI
Nyám-nyám
Tárolás +4+8C°-on
ára: 15,90.
Fogyasztható:

Része a Nagy Nemzetközi Nyámnyámnak!

(Beküldte Váradi István)

A sokrétű intézkedés eredménye, hogy a nehezebb körülmények ellenére is a tavalyi 5,1 milliárd forint helyett az idén 6 milliárd forintos bevételt könyvelhet el a 13 dolgozót foglalkoztató tatabányai vállalat. Év közben még azzal

Fejenként csaknem 500 millió ... nem rossz!

(Beküldte Matus János, tatabányai olvasónk)

életre, ha a mai gyerekeknek nem tudnak konkrét és számukra megvalósítható, ugyanakkor reális célt adni, ha a kultúra valamilyen területen nem tudja megtagadni őket, akkor ennek az előre látható következményei gazdasági értelemben is, politikai értelemben is siralmasak, sőt tragikusak lennének.

Hurrá! Kultúrával előre a mai gyerekek megtagadásáért!

(A Magyar Nemzetből nyírta Király János)

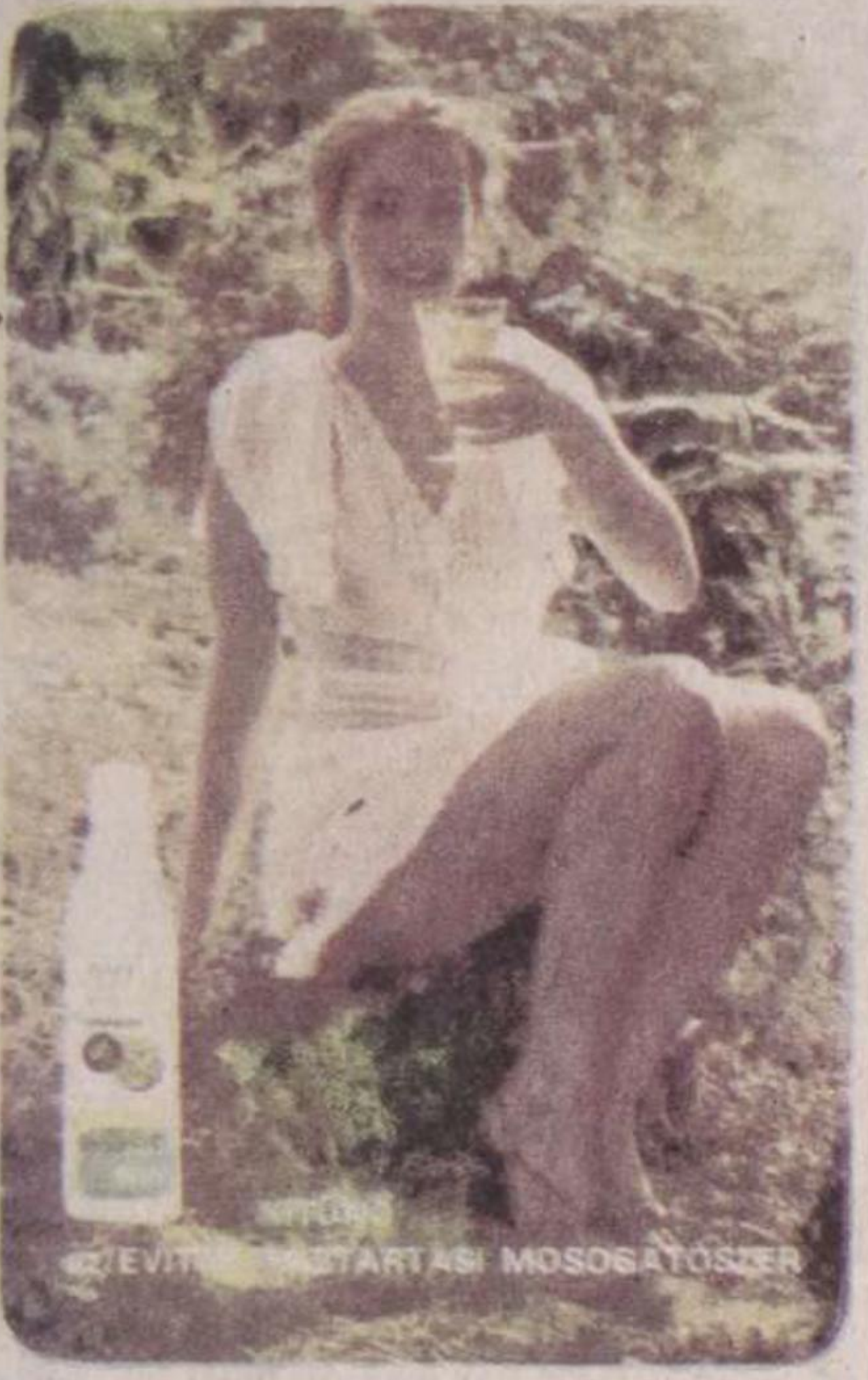

Ez óriási. A kártyanaptár csinos kis reklámhölgye mosószert iszik. Egészségére ... pardon ... tisztaságára!

(Beküldte Pörjés András)

A Sárréti Tej Közös Vállalat, Szeghalom, Lenin u. 49., felvételre keres felsőfokú fejipari szakképzettséggel és legalább 5 éves gyakorlattal rendelkező szakembert, felső szintű vezetői

Az bizony nem árt!

(A Népszabadság apróhirdetései között fedezte fel Tóth Lászlóné, leninvárosi olvasónk)

leélt évek miatt. És hogy amikor meghal, elmondhassa: egész életét es minden erejét annak adta, ami

És a holtak megszólalnak ...

(A Magyar Ifjúságban fedezte fel Hires László, felsőgödi olvasónk)

A rendnek hagyománya van. ERDEI KATALIN FELVÉTELEI

Még a tornacsukák is lábujjhegyre álltak!

(A Népszabadságban találta Bakó Zoltán, kecskeméti olvasónk)

37 éves, 156 cm magas, elvált, egészségügyi dolgozó nő megismerkedne korban hozzá illő, káros szenvedélytől mentes, intelligens férfivel, aki 3 éves kislányomnak szerető anyukája, nekem pedig ~~nő tár~~sam lenne. „Kölcsönös szimpátia

Anya csak kettő van!

(Beküldte Gonda László, tápiószőllősi olvasónk)

Világhíres ötös

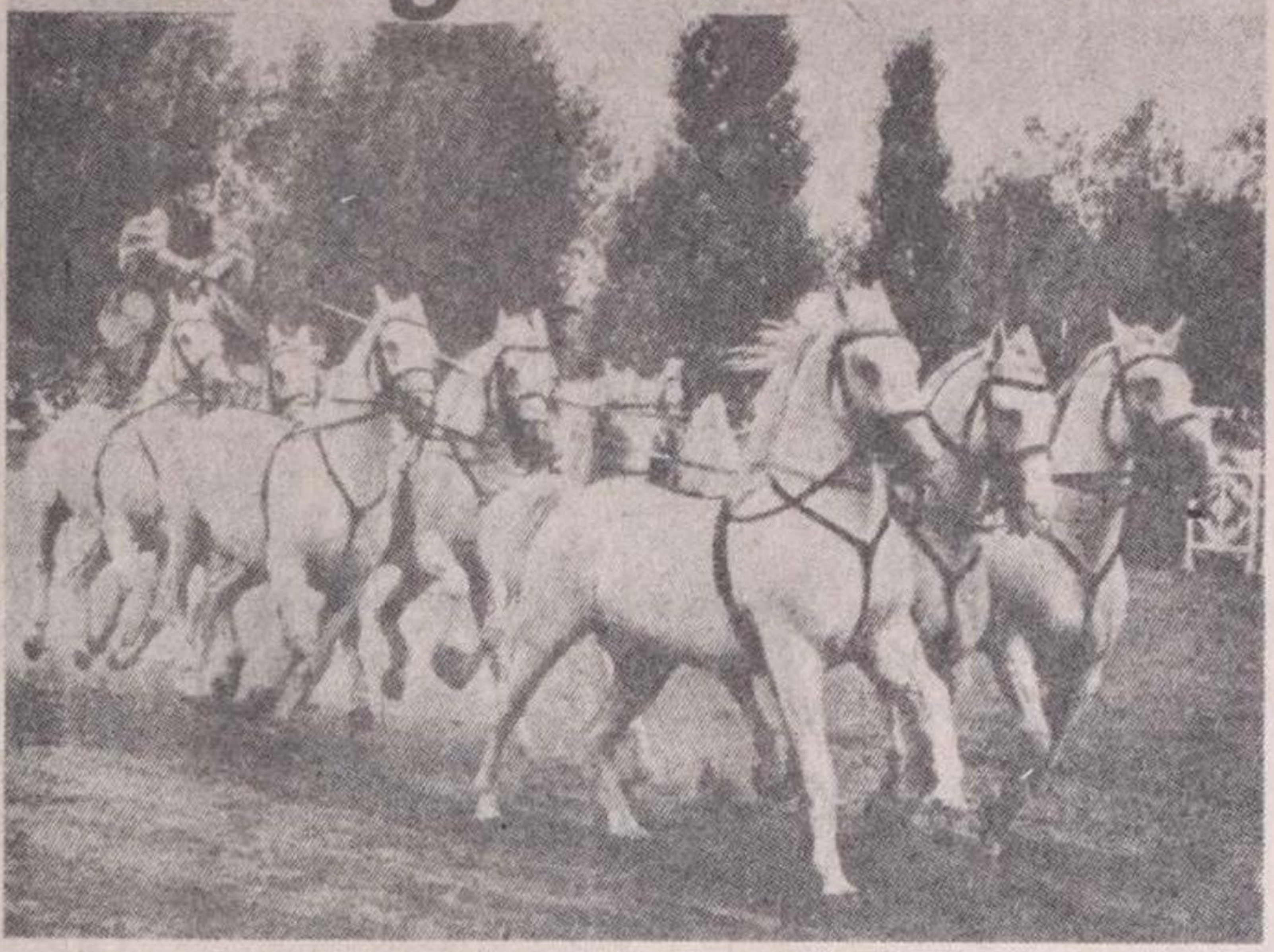

Plusz három fő. Sőt, plusz három lófő!

(A Képes Újságban találta Villányi László, gyömrői olvasónk)

Prémium éves szinten minden munkakörben: két havi alapbér.
Negyedórás munkahét, rugalmas munkarend, nyereségrészesedés.
Jelentkezni lehet: a Villamoserőmű Tervező és Szerelő Vállalat Személyzeti osztályán.

Ott a helyünk!

(A Magyar Hírlap hirdetései közt találta Kováts Gézáné)

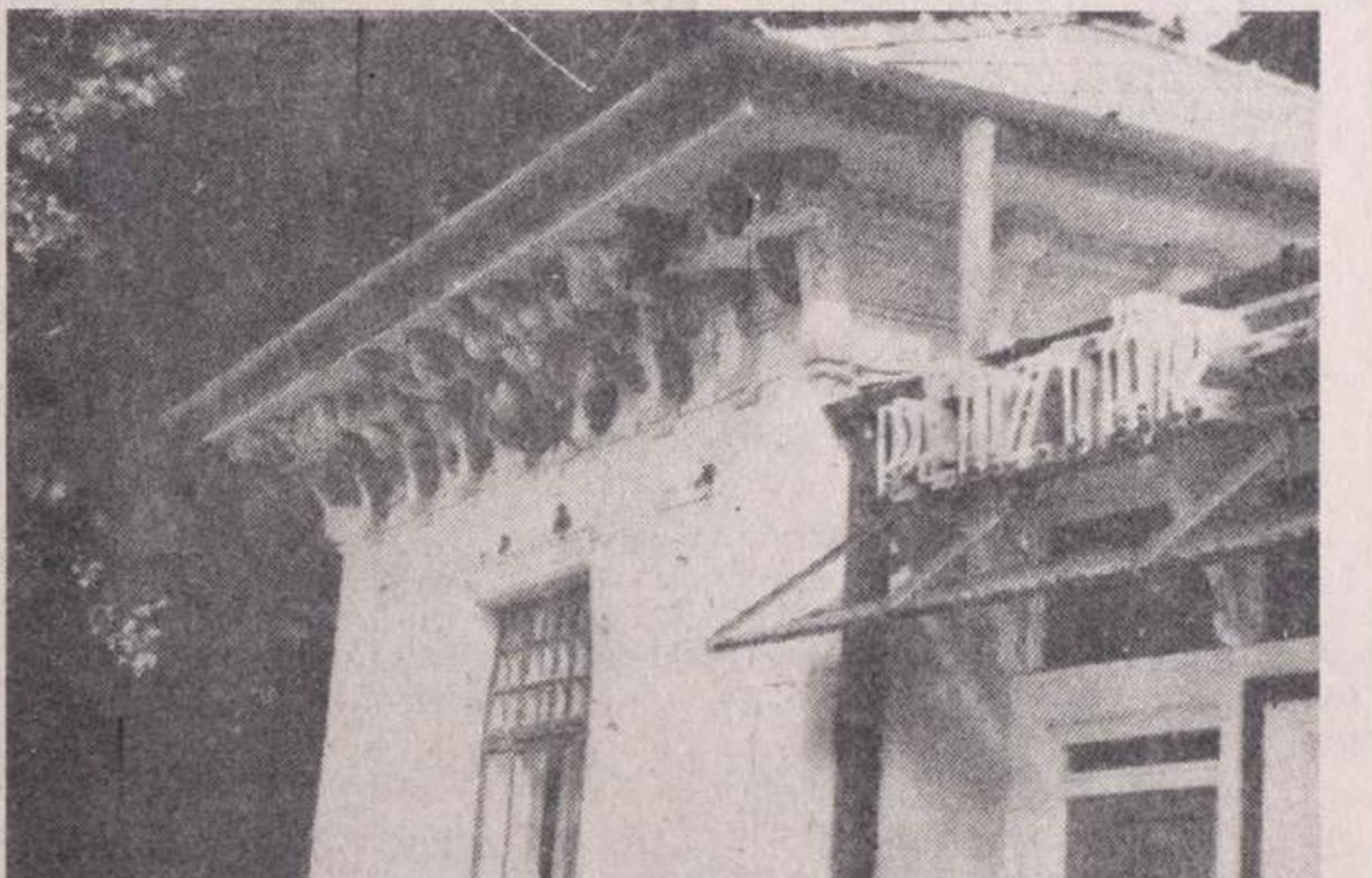

Ez nem tücsök, nem is bogár, a földvári fecskefészek-sor villásfarkú házigazdái úgyis lecsapnának az effajta ízeltlábúakra. Ez — ugyebár — csak kedves. Egyébként a pénztár eresze alatt akár fizetővendég-szolgálatnak is tekinthető.

(Budai János, egyeki olvasónk felvétele)

A Határ út—Fogaras utca közötti autópálya bevezető szakaszának forgalomba helyezése 1983 szeptember végére várható.

Még el sem kezdték és már át is adták? Csúcs!

(Az Autó-Motor 1983 decemberi számából ollózta Győrfi Tibor)

AZ OLVASÓ EGYIK OLDALA

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK
KELLEMES KARÁCSONYT
ÉS BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁN

A LUDAS MATYI

HAJNAL-DOSSZIÉ

KI TUD TÖBBET HAJNAL CSABÁRÓL?

A kedves olvasók már bizonyára sokszor találkoztak Hajnal Csaba nevével, írásaival, de felvetődik a kérdés: kicsoda Hajnal Csaba?

Azt javaslom, csináljunk ebből egy rejtvényt! A címe ez lehetne: Ki Tud Többet Hajnal Csabáról? Mielőtt bármilyen vád illetne, elmondom, hogy nevezettet nem ismerem, rokonságban, haragban, válóperben stb. nem vagyunk, anyagi, erkölcsi elszámolással nem tartozunk egymásnak.

A pályázathoz 13+1 kérdést javaslok, méghozzá az alábbiakat:

1. Hány éves Hajnal Csaba?
2. Mi az iskolai végzettsége?
3. Mivel foglalkozik, amikor nem ír levelet?
4. Munkahelye?
5. Havi jövedelme?
6. Családi állapota?
7. Szeme, haja, bőre színe?
8. Testmagassága és cipőmérete?
9. Kedvenc labdarúgócsapata?
10. Hány foga hiányzik?
11. Tud-e úszni?
12. Tart-e otthon háziállatot?
13. Dohányzik-e?

+1. Elfogadna-e karácsonyi ajándékként pornó-posztert, vagy Nyugatról behozott szex-albumot?

Albert Zoltán
Veszprém, Felszabadulás u. 59. 8200

JÖVENDÖLÉS

Szilvási Csaba (Fehérgyarmat, Kiss E. u. 5. 4900) olvasónkat verselő hangulatban érte utol az év vége. Miután az általa megalkotott népi hős, Etelközi Bora néne jóslatai ezúttal lapunk munkatársaival is behatóan foglalkoztak, nem tehetünk mást, minthogy közöljük e poéma néhány sorát.

Ne legyen a nevem többé
Etelközi Bora néne,
Ha az új év nem lesz nálunk
Humorév: a Ludas éve.
Nem lesz bánat, nem lesz vér, könny,
Tankönyv lesz a Ludas-évkönyv,
Aki tanul, anná' lesz
Egy-egy Ludas annálesz,
S a tankönyveket ki szerzi?
Árkus, Mikes és Peterdi,
s csupa-csupa tudós bácsi,
Radványi és Novobáczky,
Balázs-Piri, Barát, Brenner,
Dallos, Várnai és Krenner
és az érettségi tétel
Majláth lesz és Föld S. Péter
Minden magyar költő-lúd lesz,
hazánk (liba) Fészek klub lesz
Tollunk ihlettetlen reszket
költjük a sok humoreszket
Éltető humorban úszunk,
Liba lesz a Pegazusunk
Egy szárnycsapás és egyszuszra
Felszállunk a Parnasszusra

EGY 48 ÉVVEL EZELŐTTI KOTTA

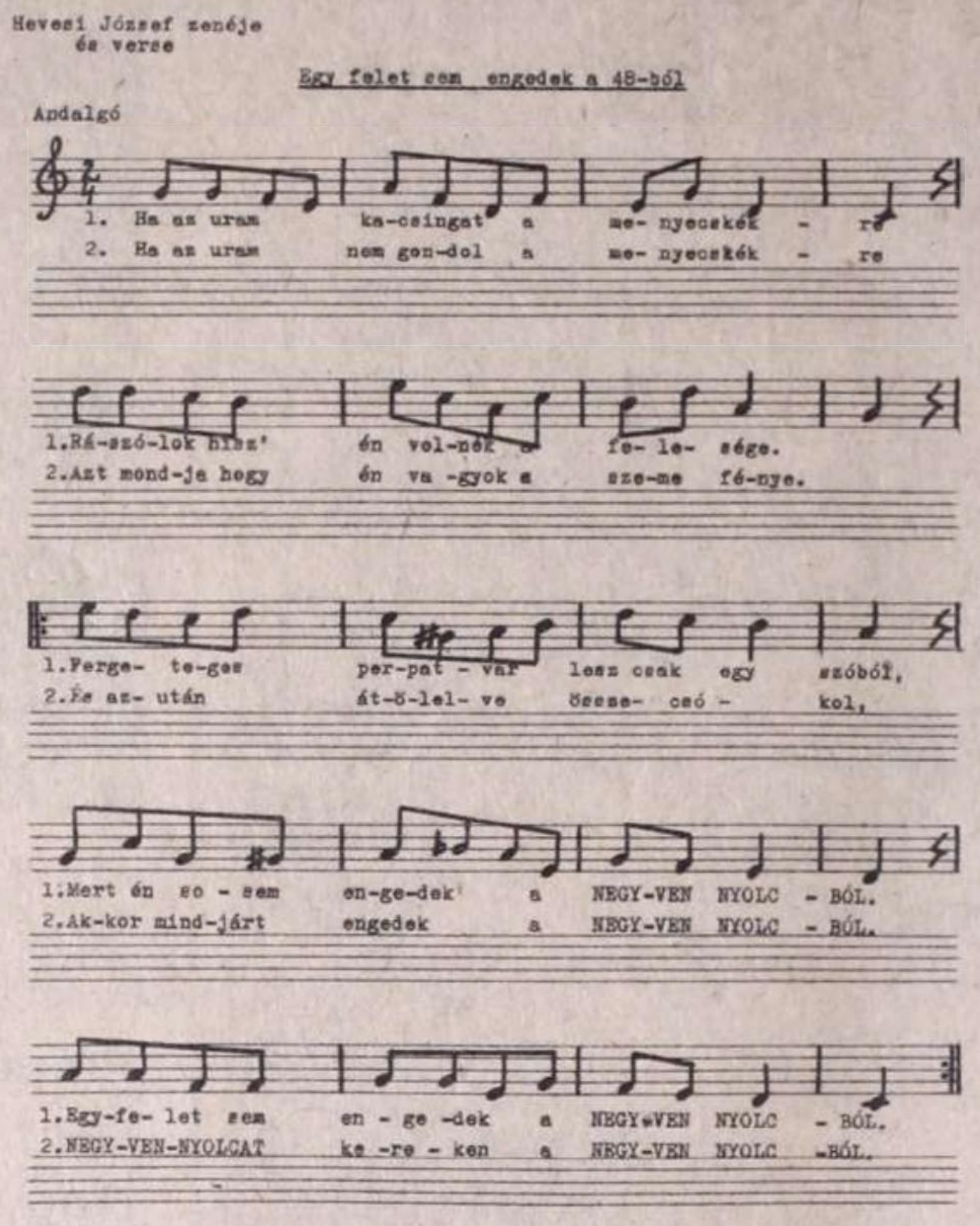
Hevesi József zenéje és verse
Egy felet sem engedek a 48-ból
Andalgó
1. Ha az uram ka-csingat a me- nyecskék - re
2. Ha az uram nem gon-dol a me- nyecskék - re
1.Rá-szó-lok hisz' én vol-nék a fe- le- sége.
2.Azt mond-ja hogy én va -gyok a sze-me fé-nye.
1.Perge- te-ges per-pat - var lesz csak egy szóból,
2.És az- után át-ö-lel- ve össze- csó - kol,
1.Mert én so - sem en-ge-dek a NEGY-VEN NYOLC - BÓL.
2.Ak-kor mind-járt engedek a NEGY-VEN NYOLC - BÓL.
1.Egy-fe- let sem en - ge -dek a NEGY-VEN NYOLC - BÓL.
2.NEGY-VEN-NYOLCAT ke -re - ken a NEGY-VEN NYOLC -BÓL.

Ezt a dalt férjem, Hevesi József írta a harmincas években. Őt nótaszerző társai „csárdáskirálynak" hívták, mert igen sok, ma is népszerű csárdást írt. Például: Zöld a petrezselyem, Paprika só, Tatai csárdás, Mecseki csárdás stb.

Ennek a dalnak — amely a Szól a nóta 11. kötetében található — története van, de története van a Hevesi családnak is, mert több száz évre visszamenőleg kántortanítók voltak Hevesen.

tisztelettel:
özv. Hevesi Józsefné
Heves, Vörös Hadsereg u. 41. 3360

NOVÁK, FTC, 13...

Sem a Ludas Matyinak, sem Novák Dezsőnek nem hozott szerencsét a 13-as szám. Figyelmes olvasóink már bizonyára észrevették, hogy lapunk 13. oldalán Novák még mint az FTC edzője válaszol lapunk körkérdésére. Nem arról van szó, mintha a Ludas munkatársai nem olvasnának újságot, mi is tudjuk, hogy Novák és az FTC házassága december elején felbomlott, ám ezt a búcsút lapunk a nyomdai átfutás miatt nem tudta követni. Igaz, nem minden héten készítünk 48 oldalas jubileumi számot, de talán nem túlzott optimizmus azt remélni, hogy a 3000. Ludas Matyi megjelenésekor vagy a nyomdai átfutás csökken — vagy a labdarúgó edzők „átfutása" növekszik.

Ludas Matyi
Budapest, 1977

MUNKAHELYI „SZESZNEVELÉS"

Rövidesen itt az év vége és így a különböző munkahelyeken, de elsősorban az irodákban és hivatalokban kezdetét veszi a vidám, szeszes évzárók sorozata. Előbb a hivatal, a vállalat, vagy intézmény vezetője hívja be magához a vezető tisztviselőket és repi pezsgővel köszönti őket. Ezt követi a középkáderek — főosztályvezetők és osztályvezetők — által beosztottaik körében közadakozásból beszerzett ital kíséretében történő évbúcsúztatás. Végül, az egyes, kisebb kollektívák, egy-egy csoport vagy népesebb szoba dolgozói köszöntik — persze, ők is saját költségen — az új évet.

Ezzel kapcsolatban Hajnal Csaba ihletésű kérdéseim a következők:

1. Hogyan tudja tiltani a munkahelyen történő szeszfogyasztást az a vezető, aki maga is szesszel köszönti a munkatársait az év végén?

2. Hogyan lehetséges, hogy a bort, pezsgőt vagy egyéb alkoholt vásárló és alkoholmentes italról számlát hozó hivatalsegéd vagy titkárnő kérésének a közértben eleget tesznek?

3. Hogy jön ahhoz a vállalati takarítónő, hogy a különböző névnapi, születésnapi, stb. munkahelyi szeszezések után visszamaradó nyomokat munkaviszonya keretében eltakarítsa?

4. Mit csináljon az ügyfél akkor, amikor a hivatali helyiségbe lépve látja, hogy már ki vannak készítve a poharak, sütemények a készülő névnapi ünnepléshez és érzi, hogy nincs nála fölöslegesebb lény e világon?

Dr. Del Medico Imre
Budapest,
Handzsár u. 6. 1149

LEGYEN AZ ÚTTEST A GYALOGOSOKÉ!

Sajnos az élet egyre gyakrabban igazolja azt a megállapítást, hogy a gyalogosok lassan már nem férnek el a járdán a sok parkoló gépkocsi miatt. Szíveskedjenek megtekinteni a szűk, egyirányúsított VI. kerületi utcákat, például a Zichy Jenő utca és az Ó utca környékét, ahol a mindkét oldalon parkoló autók miatt lehetetlen közlekedni.

Azt javaslom, módosítsák úgy a KRESZ-t, hogy a jövőben a gépkocsik csak a gyalogjárdán közlekedhessenek és az úttest legyen a gyalogosoké. Tudom, hogy az ötletem furcsának tűnik, de mivel a gyalogosok számára létesített járdákon lehetetlen közlekedni, a gyakorlat úgyis a felvetésemet igazolja.

Tuboly Lajos
Budapest, Kassák L. u. 38. 1134

AZ OLVASÓ MÁSIK OLDALA

BÉLYEG-BOSSZÚSÁG

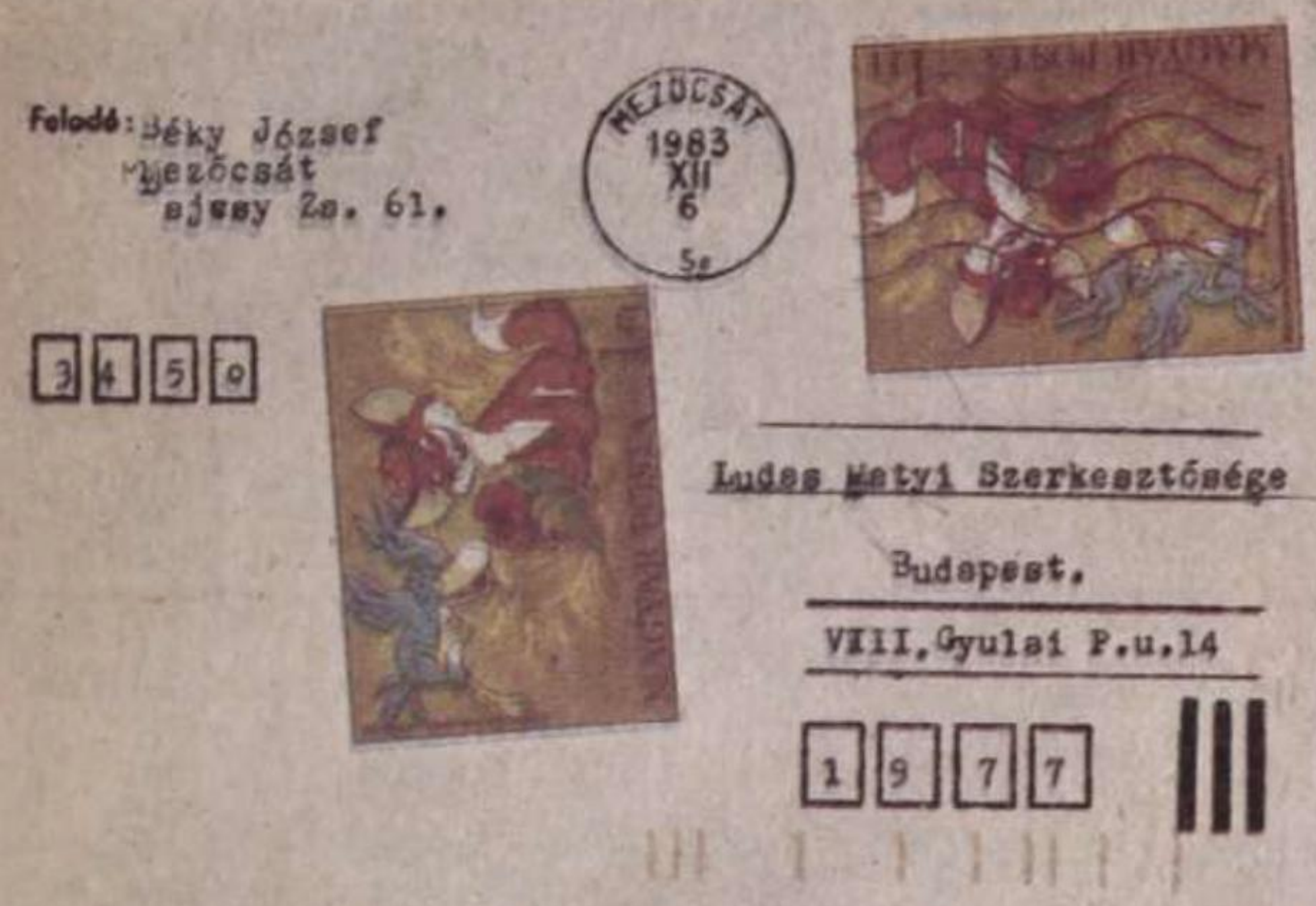

Feladó: Béky József
Mezőcsát
Bajcsy Zs. 61.

MEZŐCSÁT
1983
XII
6

3450

Ludas Matyi Szerkesztősége
Budapest.
VIII, Gyulai P.u.14

1977

A napokban karácsonyi üdvözlőlapokat kívántam feladni, vásároltam 1 forintos bélyegeket, de a legnagyobb bosszúságomra azokat felhasználni nem tudom, mivel olyan nagy terjedelműek, hogy a már megcímzett lapoknak majdnem a felét beborítják. Ezt bizonyítja az itt mellékelt boríték, ahol alig marad hely a címzésre. Ebből a bélyegfajtából — ugyanennyi anyagból — 4 darabot is lehetett volna készíteni!

MIBŐL VAN…?

Azt hiszem, nem vagyok egyedül, akinek feltűnt, hogy az utóbbi években mennyire megszaporodott a személyi tulajdonban levő luxusautók száma. Kezdve a régebbi és legújabb Mercedesekkel egészen a küönféle márkájú sportkocsikig, igen sok szaladgál már belőlük az országban. Ez vajon az általános jólét ele volna? Nem hiszem. Amíg egyes emberek még gyermekeiknek is luxus autót, öröklakást, Hi-Fi tornyot vesznek, addig hazánk állampolgárainak másik része szükséglakásokban él, s nemcsak autóra nincs pénze, de még a csaád havi ellátása is gondot okoz. Persze, legtöbben azok közé tartoznak, akik a „középosztályhoz" tartoznak és nem szenvednek szükséget semmiben; ha nem is villájuk és Mercedesük, de legalább tanácsi lakásuk és Zsigulijuk van. A tízmillióhoz képest tehát elenyésző azoknak a száma, akik újgazdag körülmények között élnek és — megkockáztatom a kijelentést — nem dolgoznak. Nem vagyok Hajnal Csaba, de javaslom, nézzünk utána, hogy honnan vannak ezek a nagy vagyonok? Mert azoktól senki sem sajnálja, akik keményen megdolgoztak érte és becsületes munkával szerezték, de minden jobb érzésű embert bánt, hogy tudja, nem minden érték mögött áll munka.

Jurás Ferenc
Budapest

A MADÁCH UTCA „TRAGÉDIÁJA"

Kedves, szép kis utca volt Nyíregyházán a Madách utca. Betonjárdája mindig tiszta, az úttest nyáron gyepes, sohasem poros.

Novemberben ismeretlen zellemek munkagépeket üldtek az utcába. A gépek kimélyítették az útteset, a földet nagy halomban a járdára szórták, s az tca hamarosan mind a gyalogosok, mind az autóok számára járhatatlan ett. Újabb munkagépek öveket és sziklákat szórak a kimélyített úttestre, a öld egy részét visszaszórák a kövekre, a többit tthagyták nekünk: takaítsuk el társadalmi munában. Az utat helyenként nnyira megemelték, hogy víz a házak tövére foyik. Gépkocsival közlekedi lehetetlen — nyáron poros, ilyenkor pedig gödrös kátyús, az autók kerékagyig merülnek a latyakba.

Most az utca lakói — haragosok és barátok — nagy egyetértésben húzigálják, tologatják egymás kocsiját, a járókelők pedig hangos hórukk kiáltásokkal biztatják a lapátokkal, emelőkkel dolgozó embereket. Az ablakokban fogadásokat kötnek, a gyerekek meg azt számolgatják, naponta hány kocsi merül el.

Ezeréves történelmünk során még senkinek sem sikerült ilyen egységesen összefogni a nemzetet, mint most, az útépítésnek ez a nyíregyházi módja. Ha ezt Széchenyi tudta volna…

Antalóczy Tiborné
tanár
Nyíregyháza,
Madách u. 17.
4400

BALZSAM, TÁRULJ!

Miután már egy ideje hasogatott a vállam, több ismerősöm tanácsára elballagtam a patikába, hogy egy doboz vietnami balzsamot vásároljak. Hazatérve, kínjaimat csillapítandó, azonnal nekiláttam, hogy a dobozka tartalmát felkenjem fájó testrészemre. Először jobb és bal kezem két-két ujja közé fogtam a dobozkát, úgy próbáltam kinyitni, de ez nem sikerült. Ugrani viszont egész derekasat ugrott, a földet érést halk koppanás jelezte, s rövid keresés után meg is találtam a szekrény alatt.

Ami eddig történt, az még egyéni balszerencsének is felfogható, s éppen ezt felismerve, kést ragadtam, mire a doboz ismét nagyot szökkent — ezúttal a szobanövények felé vette az útirányt. További nyitási segédeszközök — manikűrolló, reszelő, konzervnyitó — sikertelen használata után úgy döntöttem, hogy férfierőt is segítségül hívok, s rövidesen ketten kezdtük elölről — ujjak, kés stb. A makacs jószág keményen ellenállt, csupán a bőrünk nem bírta a megpróbáltatásokat, mert kisebb-nagyobb sérüléseket szenvedtünk.

Ekkor zseniálisnak tűnő ötletünk támadt. Laposfogóval megragadtuk a balzsamos doboz alját, s rövid küzdelem után végre megnyílt a balzsamot tartalmazó dobozka — ám nem teljesen úgy, ahogyan azt elképzeltük. A fogó szorításától ugyanis a doboz alja pillanatok alatt egy kb. 3 mm átmérőjű hengerré csavarodva, két végén ontotta magából értékes tartalmát, amiből ha a rendeltetési helyre nem is, szőnyegre, fotelra és egyéb helyekre jutott bőven.

Másnap a patikában, arra a kérdésemre, hogy miképp lehet a balzsamos dobozt felnyitni, azt válaszolták: sehogy!

Mórotz Márta
Budapest,
Orló u. 18. 1026

Cikkünk nyomán

ITT A PIROS, HOL A PIROS?

A Ludas ez évi 44. számában adtuk közre a Tomori utca és környékén lakók panaszos levelét, melyben a 4-es gyors autóbusz megállójával kapcsolatos gondjukat írták meg. A panasz orvoslásra talált, mint az illetékes levélből kitűnik, 1983. december 5-től a Tomori utcánál is megállnak a piros négyesek.

A gyorsjárat további megállóhelyei nem változnak.

HÍR A HÍRADÓRÓL

A Ludas Matyi november 17-i számában (f. i.) aláírással megjelent glosszára válaszolva szeretnénk tájékoztatni az olvasókat arról, hogy nem a mozik mulasztása miatt nem vetítettek híradót október 24-én és 25-én a Puskin, Csokonai és Vörös Csillag mozikban, hanem azért, mert október 13-tól kezdődően a FÖMO csak 6 kópiát kap a korábbi 17 helyett a Magyar Híradóból. A kópiaszám csökkentésének oka: a 35 mm-es fekete-fehér nyersanyag hiánya. Amíg nem sikerül a nyersanyaghiányt leküzdeni, Budapesten csak az alábbi filmszínházakban láthat híradót a közönség: Alfa, Alkotmány, Corvin, Kőbánya, Olimpia, Tátra, Fórum, Táncsics, Madách, Óbuda, Pest-Buda, Sport, Balaton, Éva, Haladás, Ipoly, Nap, Tinódi.

A rendelkezésre álló 6 darab kópiával nem áll módunkban a teljes — közel 80 moziból álló — fővárosi moziparkot ellátni.

Derzsi Ottóné
filmforgalmazási o. v.
FÖMO

Mátyás Jánosné
filmforgalm. ig. h.
FÖMO

CSAK NÁLUNK — CSAK ÖNNEK!
TELEVÍZIÓ 144 FORINTÉRT!
JUNOSZTY TÍPUSÚ TELEVÍZIÓT SORSOLUNK KI AZOK KÖZÖTT, AKIK EZEN A SZELVÉNYEN FIZETNEK ELŐ 1 ÉVRE A LUDAS MATYIRA

MEGRENDELŐLAP

Előfizetésben megrendelem 1984. évi .... hónap .... napjától a LUDAS MATYI című hetilapot, 1 évre, 144 forintért
Az előfizetési díjat a posta megbízottjának fizetem.

Név: ....

Város (község): ....

Utca, házszám, irányítószám: ....

Kelt, 19.................................... hó .... nap.

....
a megrendelő aláírása

Kérjük olvasóinkat, hogy a megrendelőlapot az új postai levélkezelés miatt borítékban szíveskedjenek feladni az alábbi címre: Hírlapkiadó Vállalat, Budapest 70. Postafiók 1. 1959

A 38-39. OLDALON KÖZÖLT REJTVÉNYEK MEGFEJTÉSE

ŐSI LELET: Egy számtani művelet — kétszer. 14×7 = 98. A művelet a talpukon tükröztetett számokból áll.

KARÁCSONYI KÉRDÉS: Egy karácsonyfadíszé.

MENNYI EGY ŰRHAJÓ?: Az űrhajó 1-es, az autó 2-es számnak felel meg.

MINI-KRIMI: Az első képen jól megfigyelhető, hogy a tettes balkezes, az étteremben pedig az egyetlen balkezes a pincér.

IGEN VAGY NEM?: **1.** Igen. A Petőfi-adó e néven 1949. február 1-én kezdett műsort sugározni, és Gábor Andor 1953-ban hunyt el. **2.** Igen. 1969-ben lépett ember először a Holdra, és Pusztai Pál 1970-ig élt. **3.** Nem, mert a Libegő 1970. augusztus 20-án nyílt meg, az ötszáz forintosokat pedig egy nappal később, 21-én bocsátották ki. **4.** Nem, mert csak a nőstény szúnyog csíp. **5.** Nem. A Stadiont 1953-ban nyitották meg, az első e századi lottószelvényeket pedig 1957-ben hozták forgalomba. **6.** Igen. 1934-ig élt, és e Játékok 1931-ben kezdődtek. **7.** Nem. TU—104-es 1956-ban szállt le először Ferihegyen, csuklós villamosok viszont csak 1960 óta közlekednek Pesten. **8.** Nem, mert Kugler Henrik csupán a költő halála után két évvel, 1857-ben nyitotta meg cukrászdáját a ma Vörösmartyról elnevezett téren. **9.** Nem. Petőfi egy Székely nevű levéltáros barátjáról nevezték el, aki az első ilyen gulyást savanyúkáposzta főzelék és sertéspörkölt maradékokból összekombinálta. **10.** Nem, mert a múzeumot ugyan 1906. december 6-án megnyitották, de taxik csak 1907 óta járnak Pesten.

TANÁR ÚR KÉREM: **1.** Az Üstökös címűt. **2.** Ezernégyszázharminchat joule. (ejtsd: dzsul). **3.** Mind a négyen balkezesek **4.** Magyarországon született, eredeti neve Hoffman József. A spanyol Ibiza szigeten élt, és 1976-ban attól tartva, hogy kiszolgáltatják a francia hatóságoknak, öngyilkos lett. **5.** Miss Marple és Hercule Poirot. **6.** A Déli-sarkvidék Vosztok nevű megfigyelőállomásán, 1960 augusztusában mínusz 88,3 °C hideget mértek. **7.** Rossz tanuló volt. **8.** Hét. **9.** Mark Twain. **10.** Volt, a francia Pichegru tábornok farkasordító hidegben Amszterdamba vezette lovasezredét, megrohanta a csonttá fagyott tenger jegén a Texel-szigetnél befagyott holland flottát és legyőzte az ellenálló tengerészeket.

NEM ENGEDÜNK A 48-BÓL! című Füles—Ludas közös keresztrejtvény megfejtői között a 48 darab ezerforintos nyereményt 1984 január 19-én 17 órakor sorsoljuk ki az Almássy téri Szabadidő Központban. A sorsolás nyilvános, minden érdeklődőt szívesen látunk.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— A házasélet — szónokol Kovács — engem leginkább két olyan autóra emlékeztet, amelyek az országúton egymás mellett száguldanak. Megesik, hogy sérülést okoznak egymásnak, benyomják, összekarcolják egymás oldalát...

— Nagyon jó hasonlat — hagyja helyben a barátja. — Ez esetben viszont azt is lehet mondani, hogy mellettem egy páncélautó száguld.

*

Megy a gőzhajó Angliába, tarka nemzetközi társasággal. Egy német a fedélzeten beleül valami szögbe, s elszakítja a nadrágját. Erre fölkel, és hangosan káromkodni kezd... A francia szintén beleül a szögbe. Idegesen hadonász, fut a kapitányhoz, panaszkönyvet kér, követeli a jogorvoslatot...

A legközelebbi áldozat egy angol. Az is beleül a szögbe, az is elszakítja a nadrágját, de nem szól egy szót sem: kalapácsot kér, és egyszerűen beveri a szöget.

*

A főnök szidja az alkalmazottját:

— Maga szörnyen borostás!

Alkalmazott:

— Hiszen szakállt növesztek, főnök úr.

— Ez a maga dolga, — így a zord főnök —, de legyen szíves, a hivatali idő alatt hagyja abba!

Az özvegy sírkövet rendel a férjének.

— Milyen feliratot kell rávésni, asszonyom? — kérdezi a mester.

— Nem tudom csak az a fontos, hogy nagy betűkkel legyen írva. Tudja, szegény megboldogult rövidlátó volt.

*

Az esküvői ebéden feltűnik a nyolcéves Pistinek, hogy valamennyi vendég jóétvággyal eszik és iszik és senki sem fizet.

— Ki fizeti ki mindezt? — kérdezi az apjától.

— A menyasszony édesanyja. Az a néni ott a másik oldalon.

— Ahá, ezért sírt annyira a templomban!

*

Egy hotel bejáratánál két seriff egy veszélyes gengszter elfogására készül. Az egyik azt mondja:

— Menj te előre! Ne félj, megbosszullak!

KI A PESSZIMISTA

című rejtvényünk megfejtése:

Az a férfi, aki egyszerre hord nadrágtartót és nadrágszíjat.

200—200 forintot nyert:

Simon Zsolt, Zalaegerszeg, Hegyalja u. 21. 8900.
Holinger István, Bp., Vörös Hadsereg u. 124. 1184, Toldi Jánosné, Gyöngyös, Deák F. u. 24. 3200.

A nyereményeket postán küldjük el.

HIRDETÉSEK ● HIRDETÉSEK ● HIRDETÉSEK ● HIRDETÉSEK ● HIRDETÉSEK ● HIRDETÉSEK

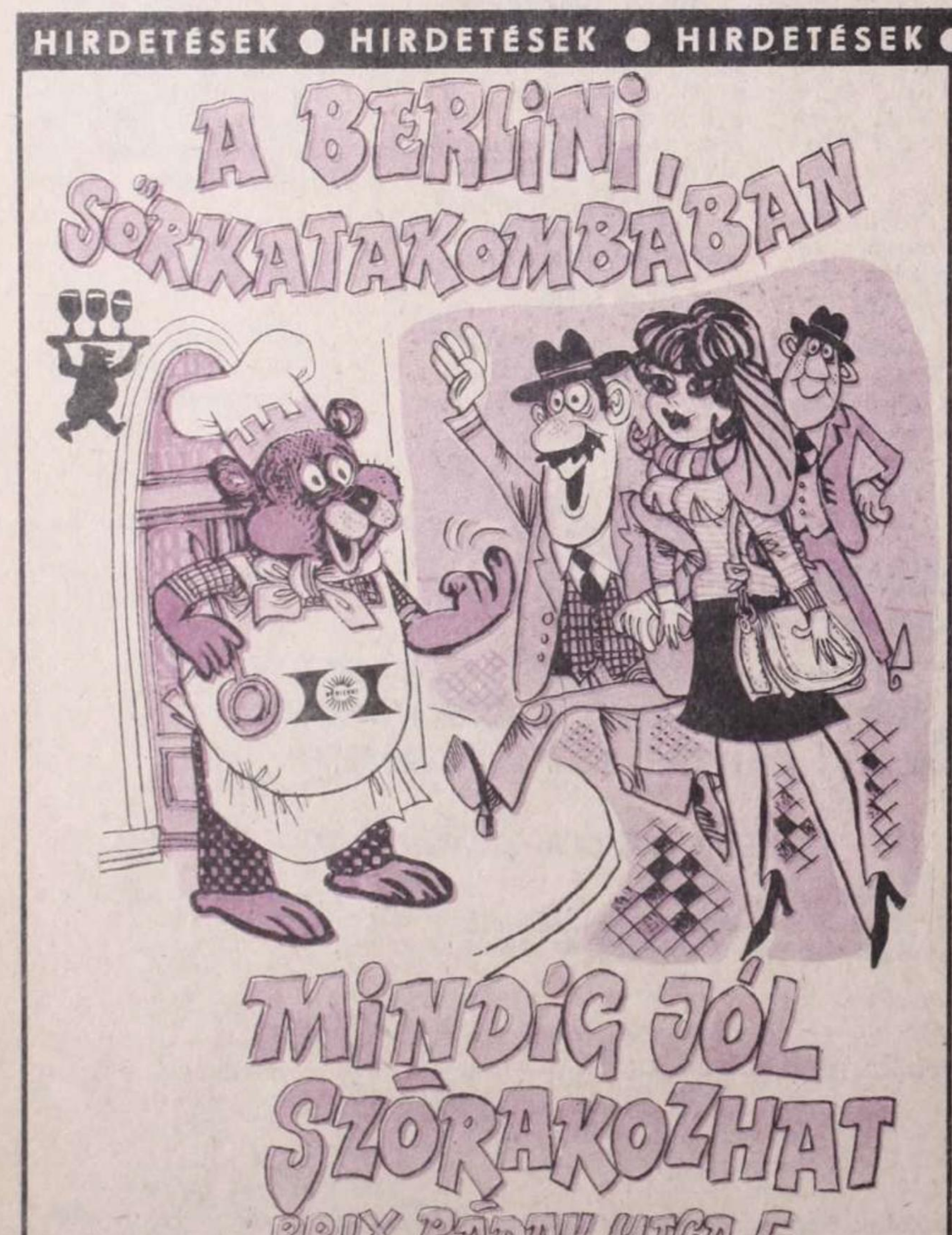

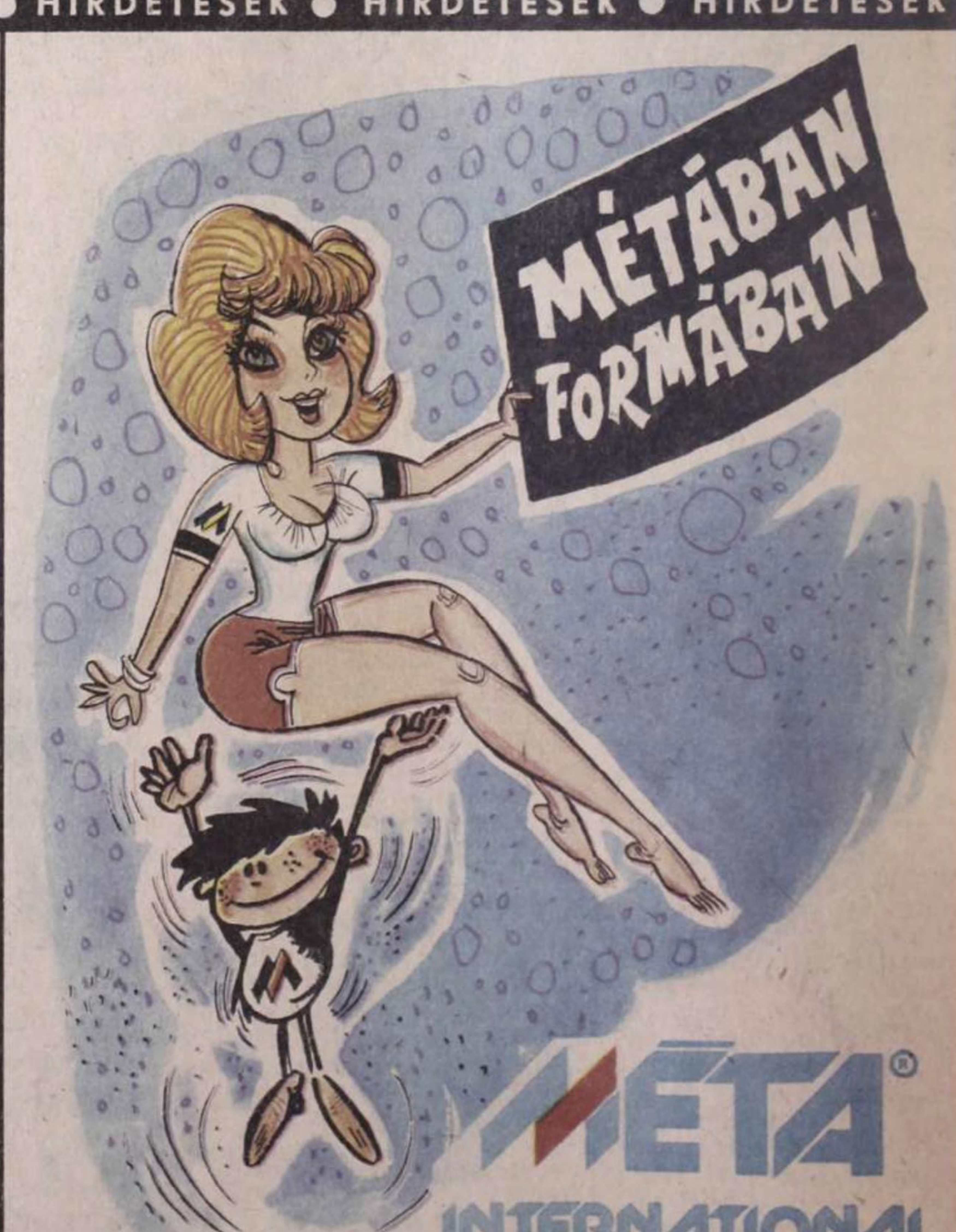

MEGLEPŐ TÁBLA

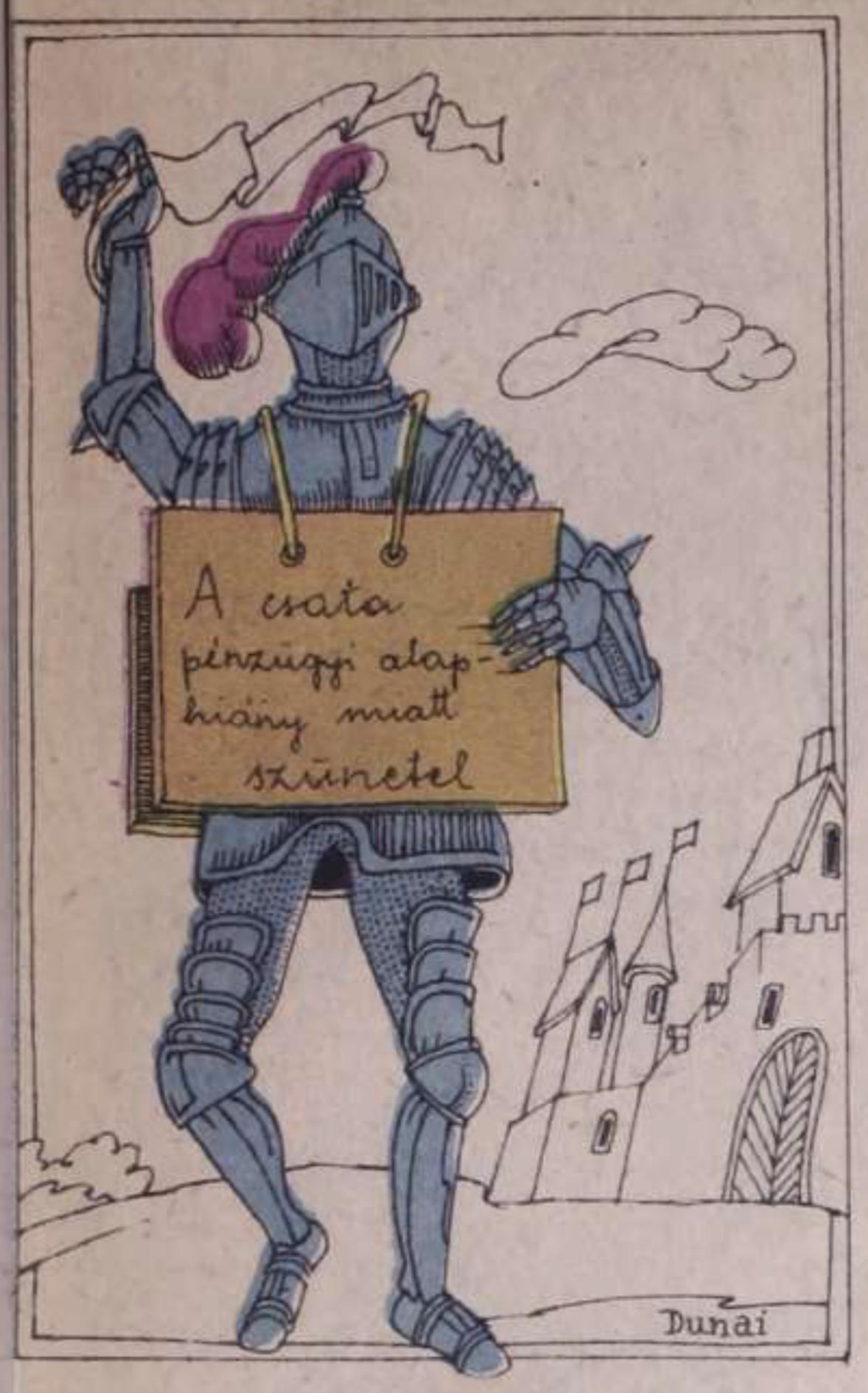
A csata pénzügyi alaphiány miatt szünetel
Dunai

FŐNÖK, ITT AZ ÚJ EXPORT ÜGYINTÉZŐ!

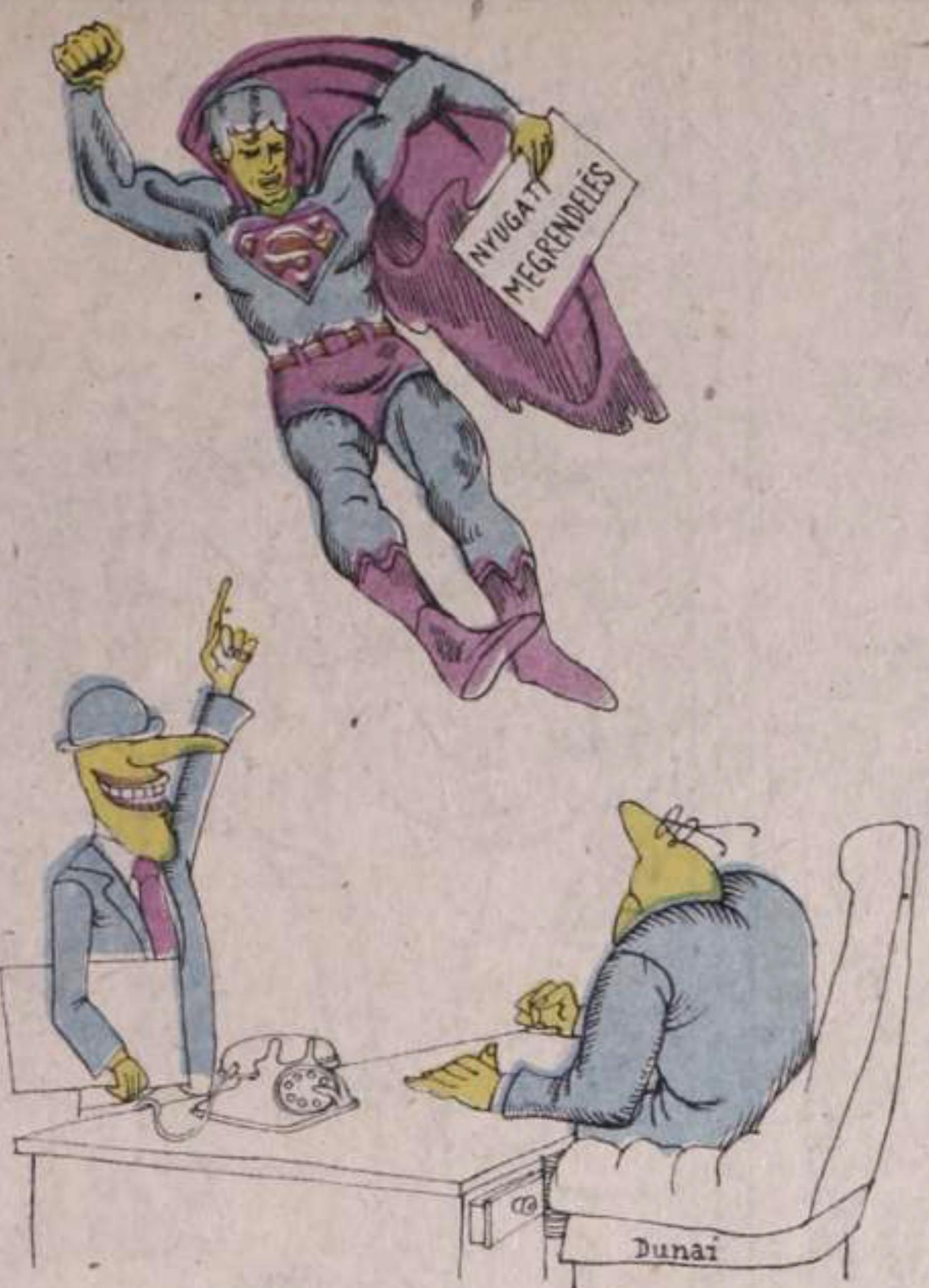

VÍZIÓ

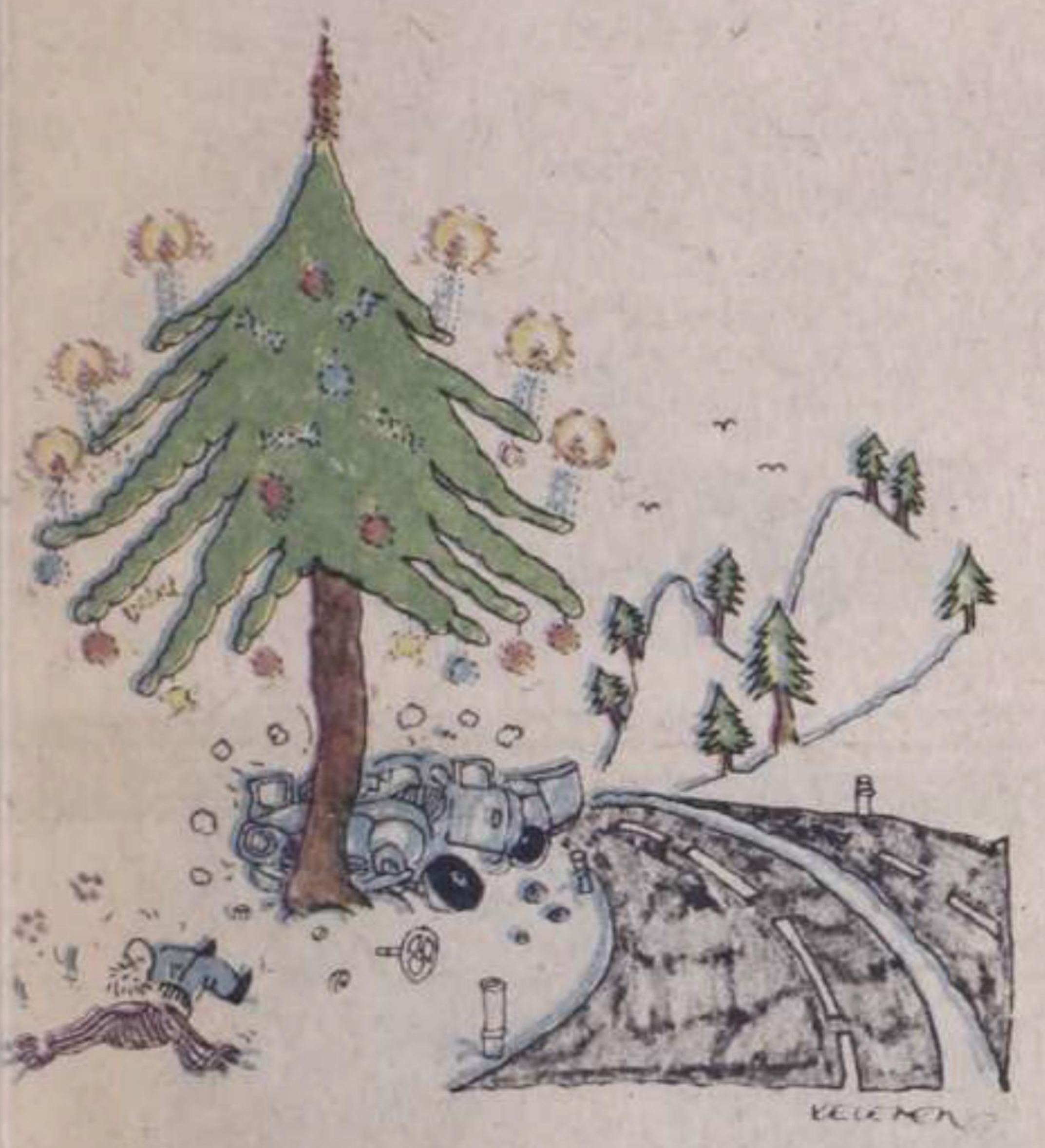

VILÁGÓRA

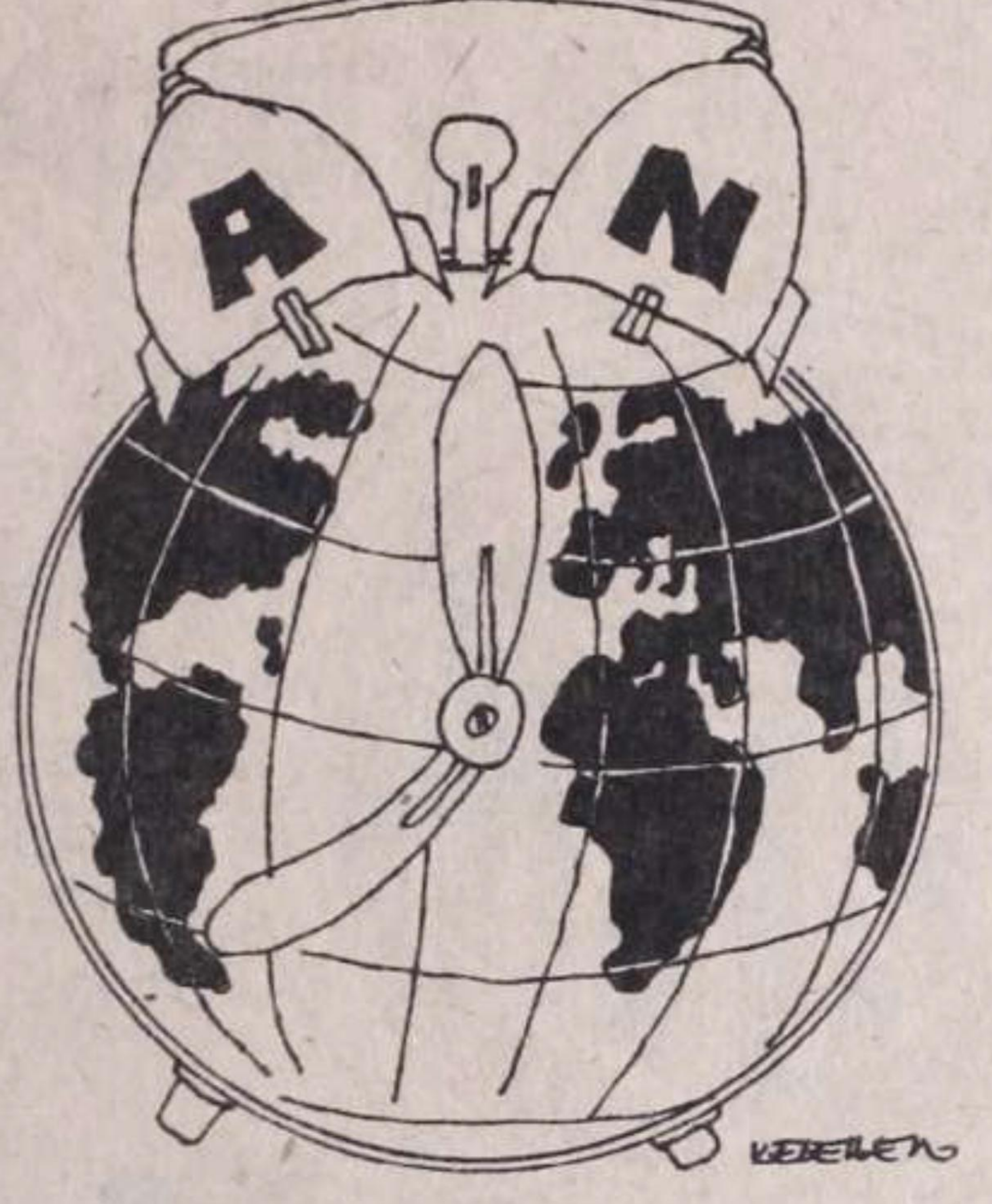

EDZÉS AZ ÜNNEPEKRE

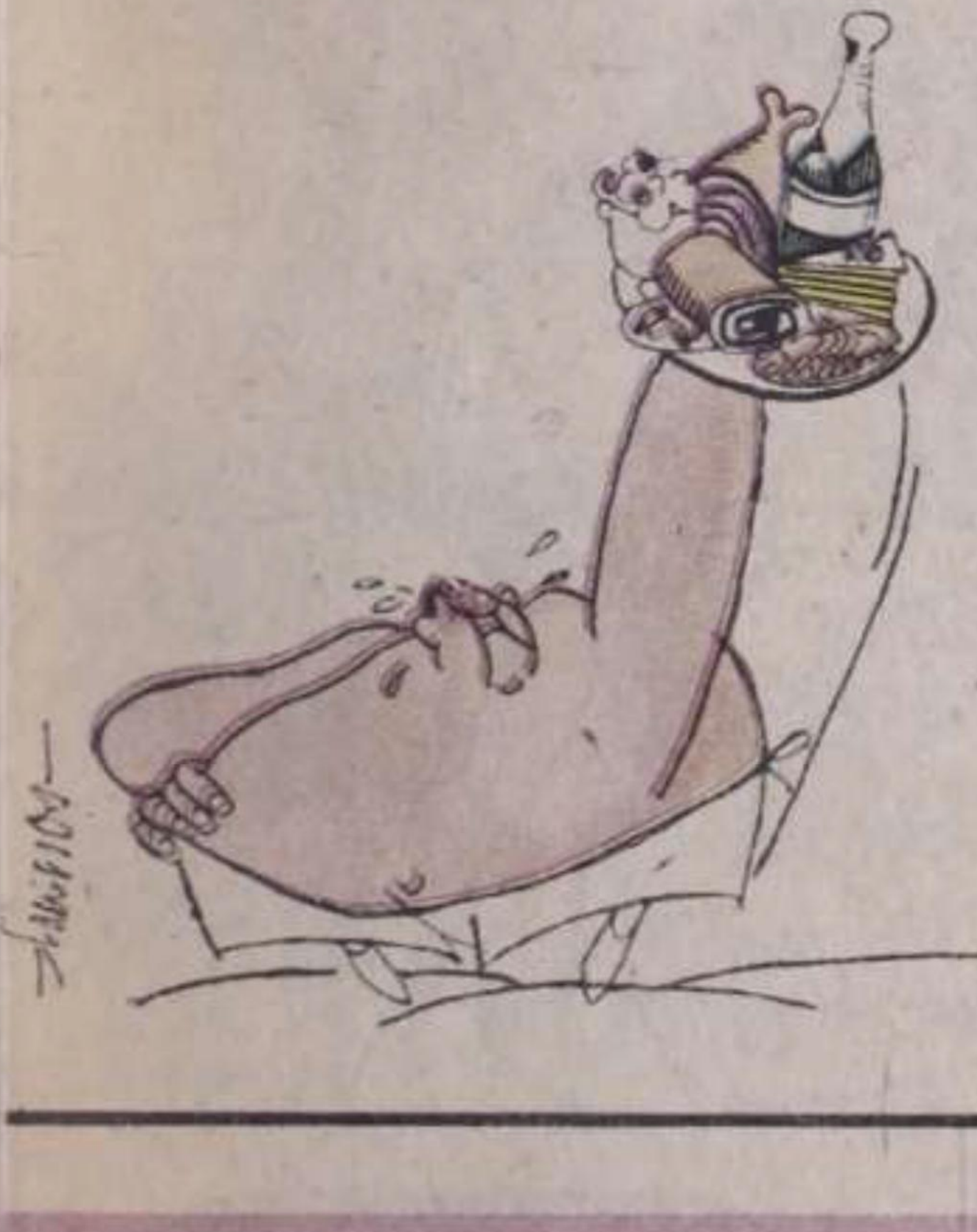

ÚJÉVI SZERENCSEMALAC

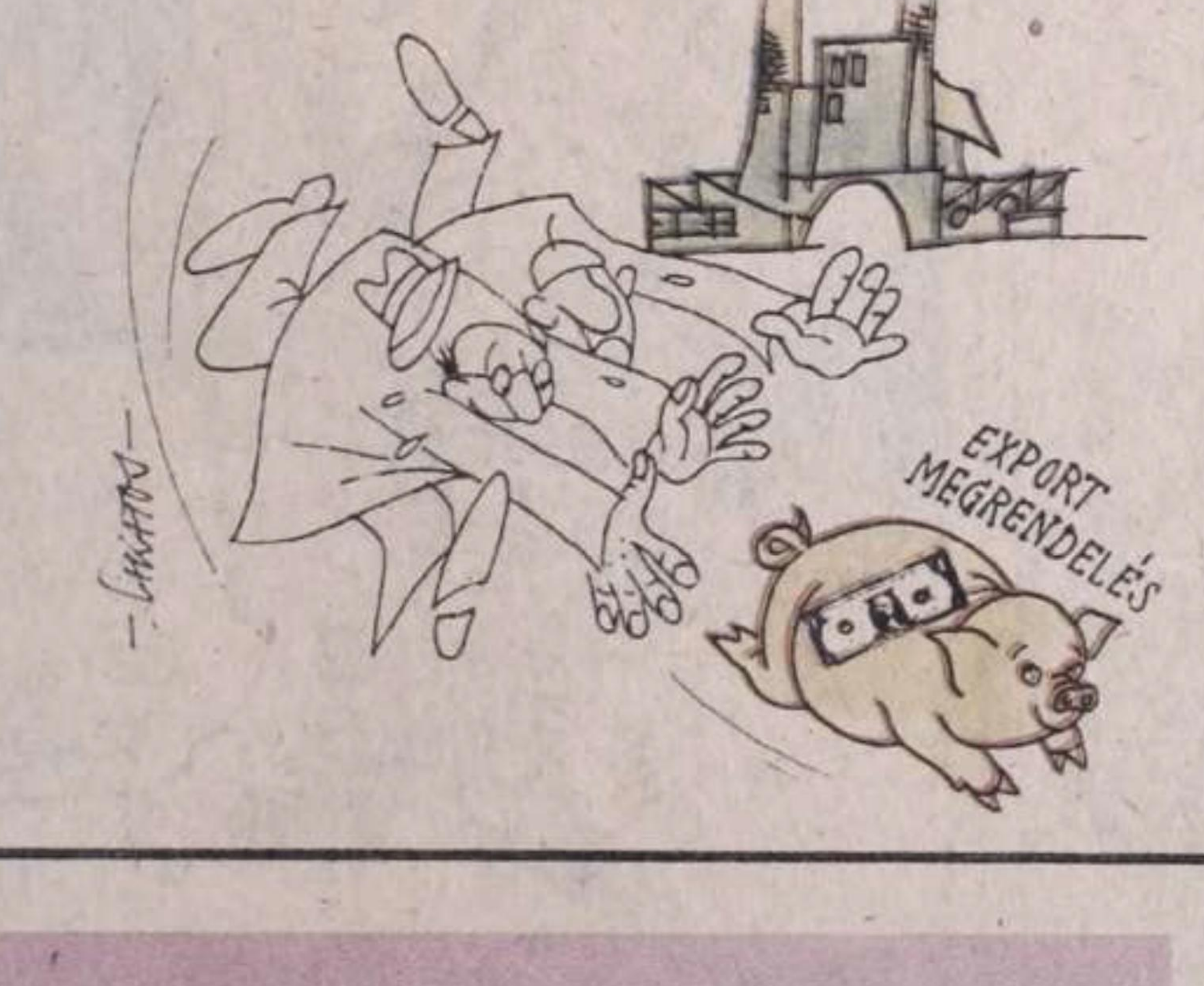

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Kovács elmondja a hivatalban, hogy tegnap kétórás előadást tartott a feleségének arról, milyen fontos dolog a takarékosság.

— Na, és lett valami eredménye? — kérdi egy kolléga.

— Hogyne! Nem szabad többé dohányoznom...

•

— Mondd, apa, miért lebeg az a sas olyan sokáig egyhelyben?

— Nem tudom kisfiam, biztosan elfogyott a benzinje!

— Háziorvos: Ezzel az idegbajjal a felesége elélhet akár negyven évig is.

A férj: De én, doktor úr... De én!?

SOÓS ANDRÁS:

A BETEG

RÉSZLET A MEGÍRANDÓ ÁLLATTANI ENCIKLOPÉDIÁBÓL

Földünk faunájának egyik legérdekesebb állata a beteg. Mindenütt előfordul, alakját, színét, nagyságát leírni szinte lehetetlen. Kipusztulása, sajnos, nem fenyeget, mert hallatlanul szapora és évezredek óta védett állata Földünknek. Alapvetően gyenge, szinte védtelen, és bár védettsége ellenére támad a legmeglepőbb helyzetekben.

A tudomány évezredek óta eredménytelenül vizsgálja a beteg viszonyát védőállatához, az úgynevezett orvoshoz. Adatok tömege bizonyítja, hogy az orvos szinte megszállott lelkesedéssel védi betegét és számos beteg az orvosnak köszönheti életét, ezzel szemben az is bizonyítottnak tekinthető, hogy a betegek jelentős részét orvosok írtották ki, érdekes módon akaratuk ellenére. Ide kívánkozik Moliére megjegyzése az ügyről, aki a következőket mondotta: „Az orvosok a földkerekség legszerencsésebb emberei, mert eredményeiket napfény világítja meg, de tévedéseiket a föld borítja."

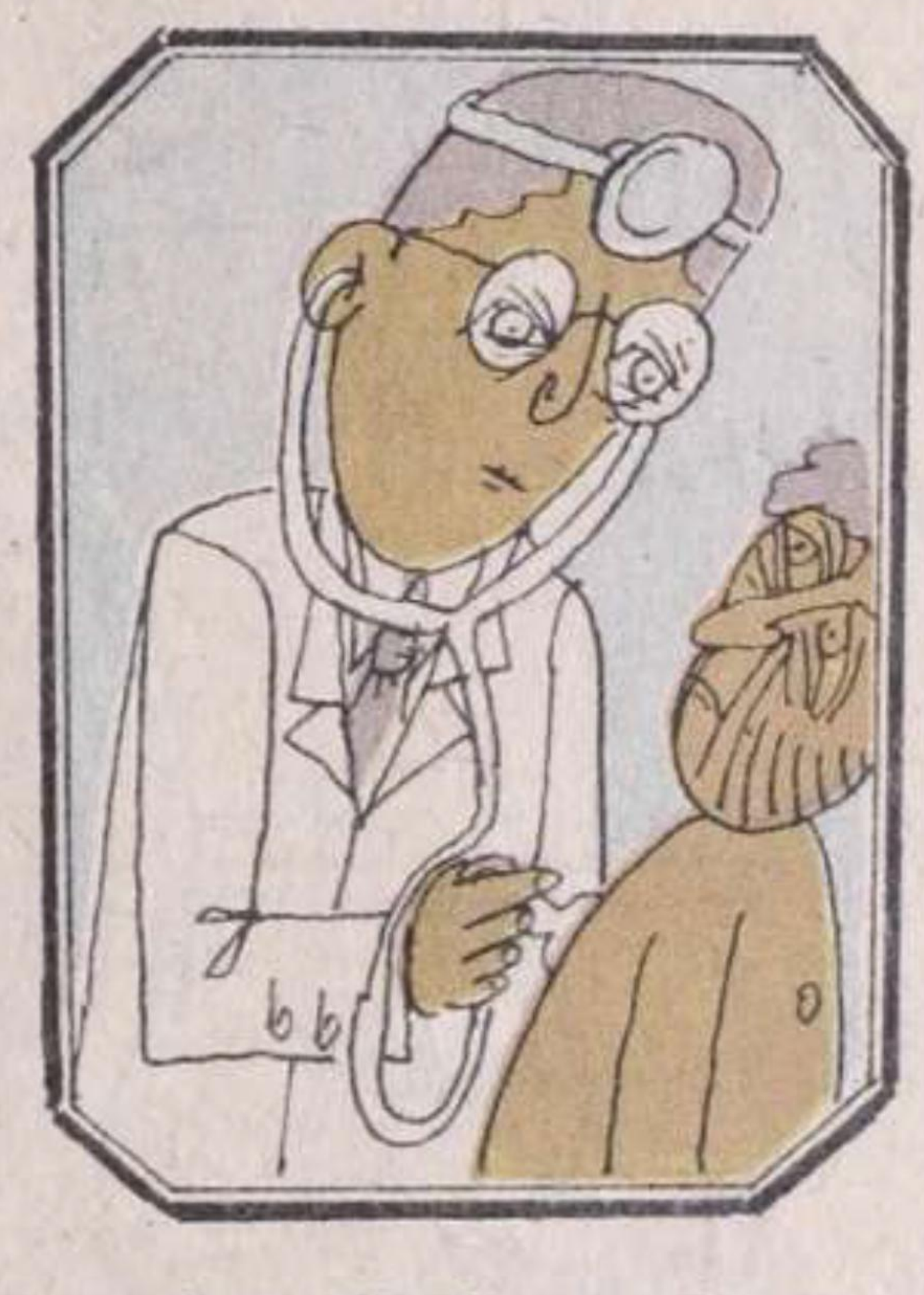

Az orvos egy fajtája, az úgynevezett sebészdoktor, amint meglátja a beteget, kést ragad és nekimegy. Ugyanez fordítva a legritkább eset. Az eddigi kutatások szerint a beteg csak politikai (pl. háború) és társadalmi (pl. féltékenység) ügyben ránt kést, ha orvost lát. E tekintetben egyik legérdekesebb feljegyzett eset az volt, amikor 1904-ben Ó-Moravicán egy tüdővészes rablógyilkos öt késszúrással megölte dr. Rapsic Waldemár sebésztanárt.

A beteg érdekes jellemvonása, hogy védőállatán kívül sok esetben saját családtagjait is megtámadja és helyzetüket szándéka ellenére, de igen gyakran szándékosan is nehezíti egy fajta nehezen magyarázható bosszúérzettől vezetve.

Úgyszintén érdekes, hogy bár a beteg átlagéletkora megegyezik az emberével, a legtöbb beteg veszélyes körülményei ellenére túléli az átlagembert.

Az orvosok évezredek óta kórháznak nevezett épületekben tartják bezárva a foglyul ejtett betegeket. A kórházak rosszabbak, mint a katonaság. Gyengébb a koszt, keményebb a bánásmód, és míg a katonaságnál van esély a sérülés elkerülésére, a kórházban nincs. Foglyaikat azonban az orvosok abban a pillanatban, amint bizonyíthatóvá válik, hogy nem betegek, a hágai nemzetközi egyezmény értelmében a legnagyobb becsületességgel szabadon engedik. Érdekes módon a betegeknek eddig nem jutott eszükbe az orvosok foglyul ejtése, pedig talán célravezető lenne. Ez azt is bizonyítja, hogy a beteg szellemi színvonala — általában — elmarad az orvosokétól, sok esetben az orvos ezt nem is mulasztja el éreztetni.

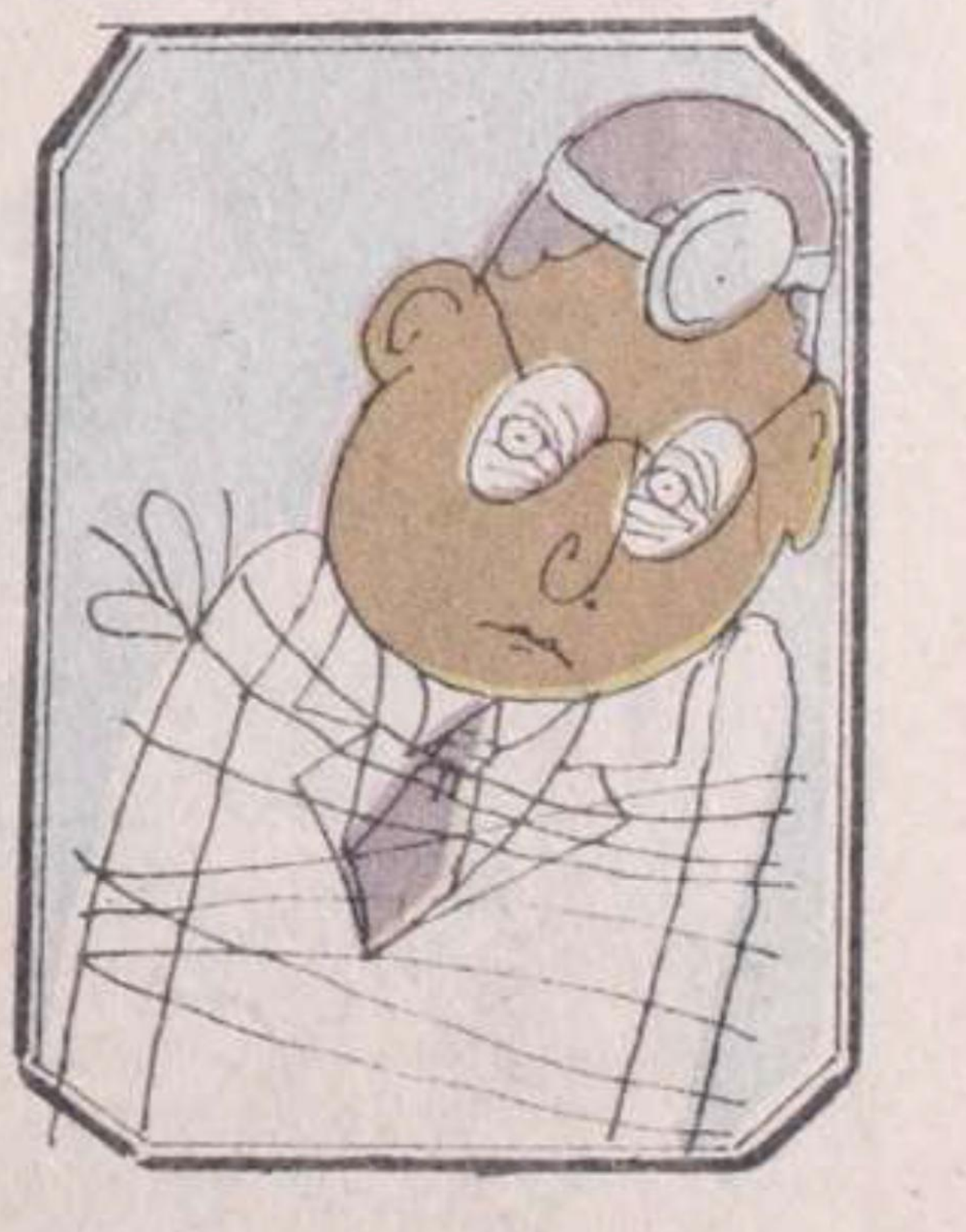

Az orvos és a beteg egymás között akadálytalanul szaporodik. Ennek ellenére célszerűnek látszik az orvost és a beteget létmentesen elzárni egymástól, de ez lehetetlen és sok szempontból ostobaság is lenne, miután ilymódon az orvosokat fenyegetné a kihalás veszélye. A beteg ugyanis így vagy úgy élhet orvos nélkül, az orvos beteg nélkül azonban nem.

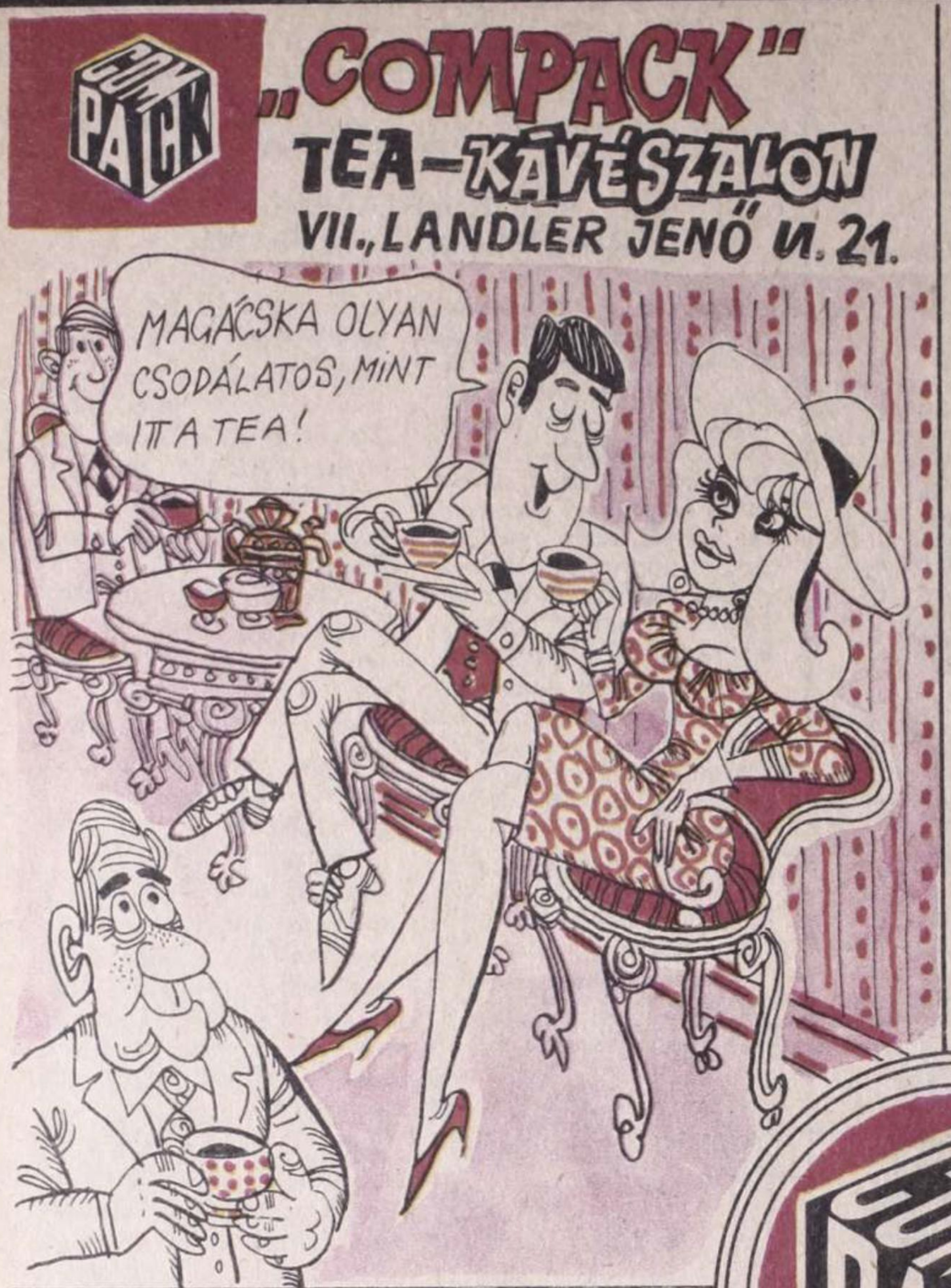
„COMPACK"
TEA-KÁVÉSZALON
VII., LANDLER JENŐ U. 21.
MAGÁCSKA OLYAN CSODÁLATOS, MINT ITT A TEA!

A FÉMDOBOZOS TEA
SZÉP ÜNNEPI
AJÁNDÉK!

CSÚSZIK AZ ÚT,
HASZNÁLJON ÚTSÓT!
VIGYÁZOK, NEHOGY A NEJEM EGY BUKOTT NŐ LEGYEN!
ÚTSÓ

C+C
EGY HASZNOS TANÁCS: VÁSÁROLJON MINDENT A CÉ PLUSZ CÉ RAKTÁRÁRUHÁZBAN!
COMPACK + CENTRUM C+C
RAKTÁRÁRUHÁZ
XIV., NAGY LAJOS KIRÁLY ÚTJA 110-112.

IMPORT HUMOR

GABROVO '83

(„HUMOR ÉS SZATÍRA A MŰVÉSZETBEN" –
VI. NEMZETKÖZI BIENNÁLÉ.)

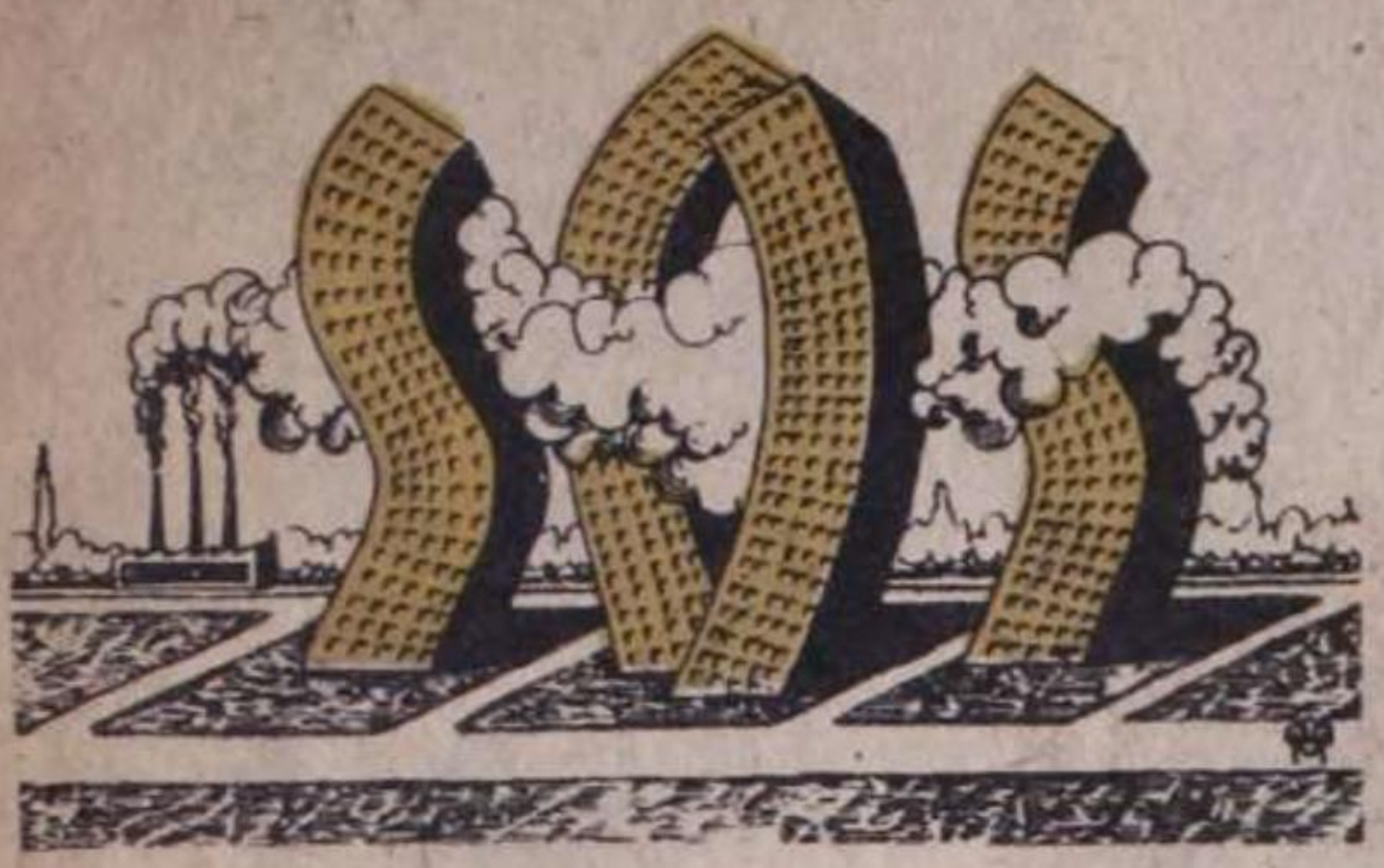

Alekszandr Panaszenko (*Szovjetunió*)

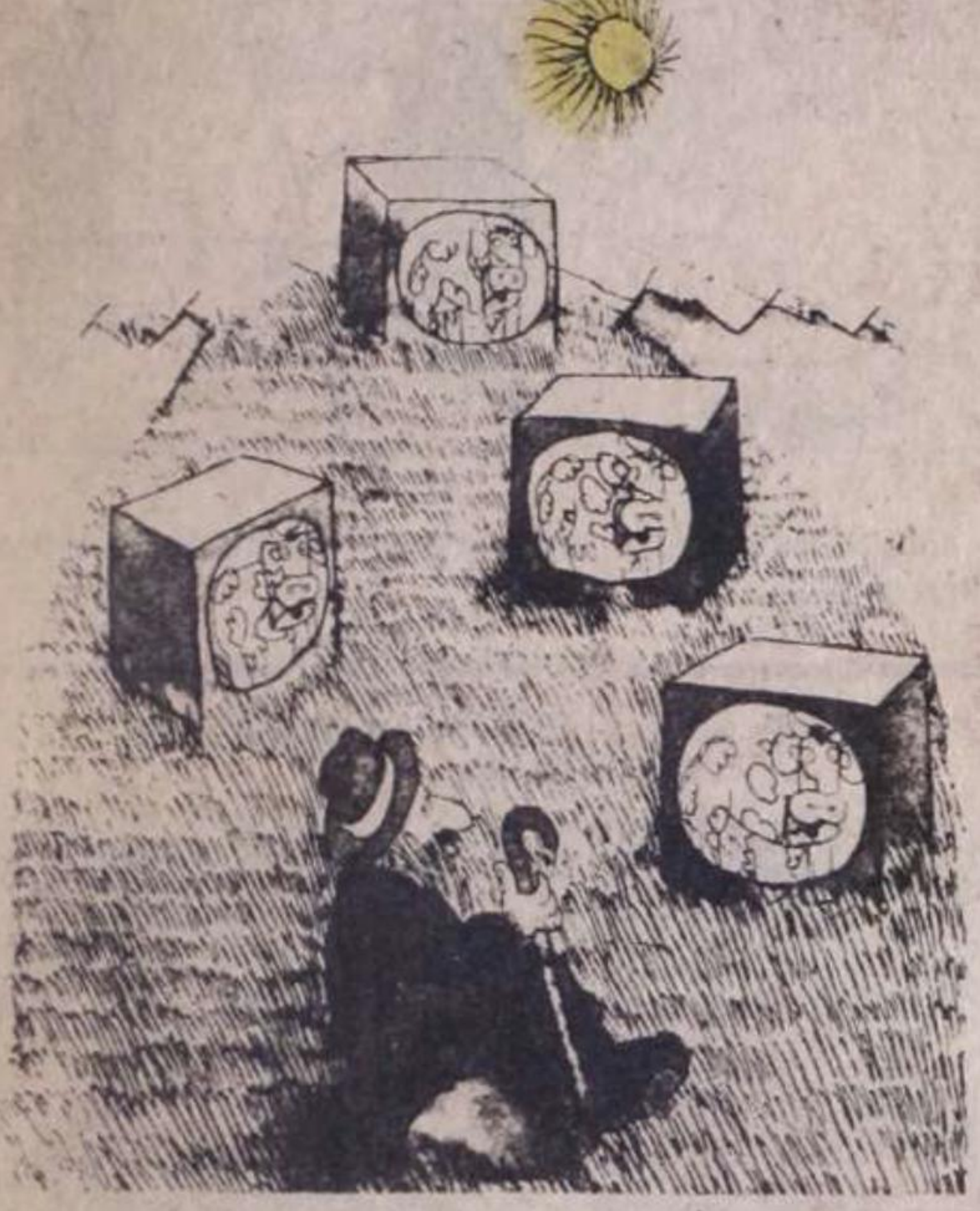

Adriano Crivelli (*Svájc*)

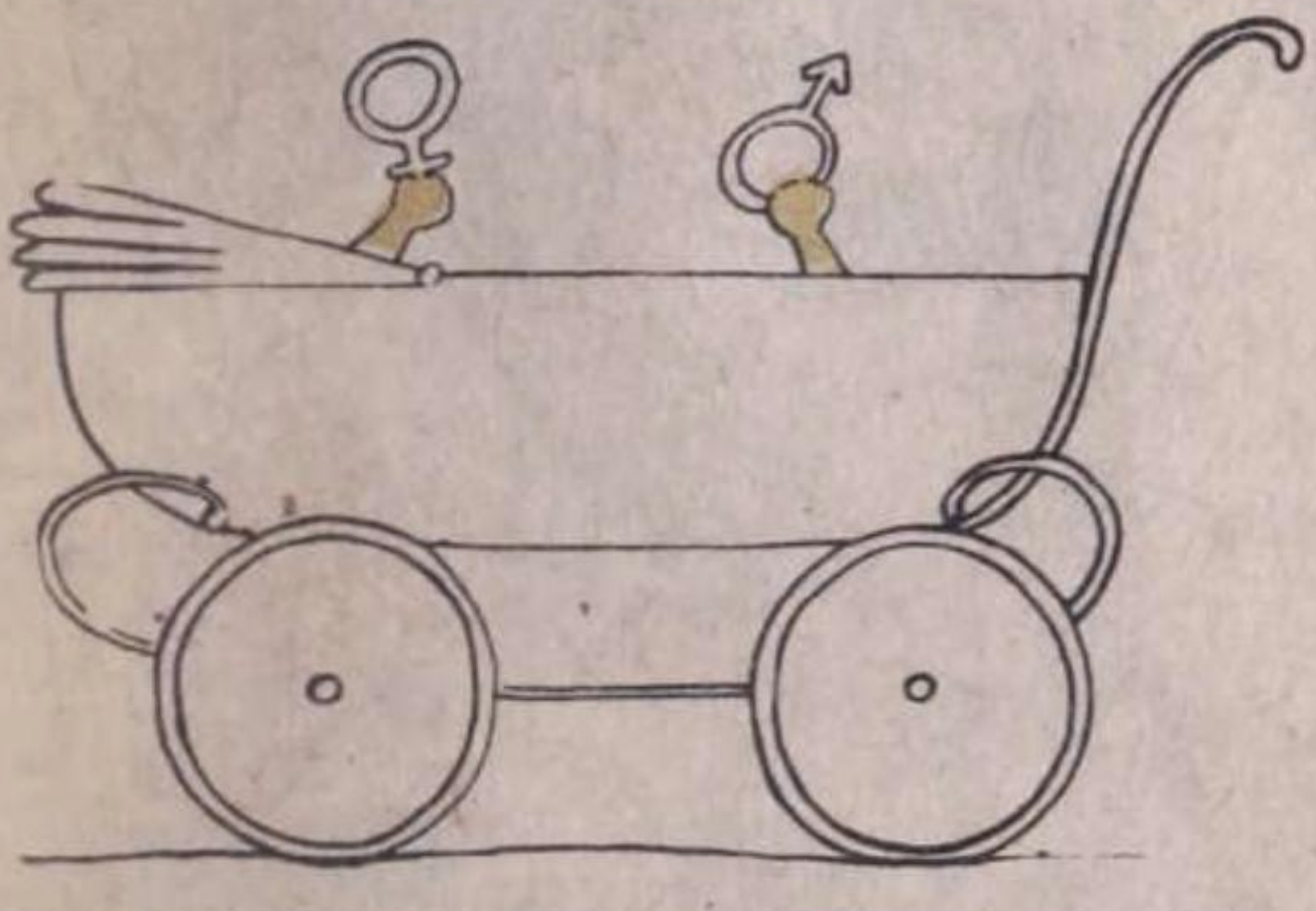

Jack Garrs (*Zimbabwe*)

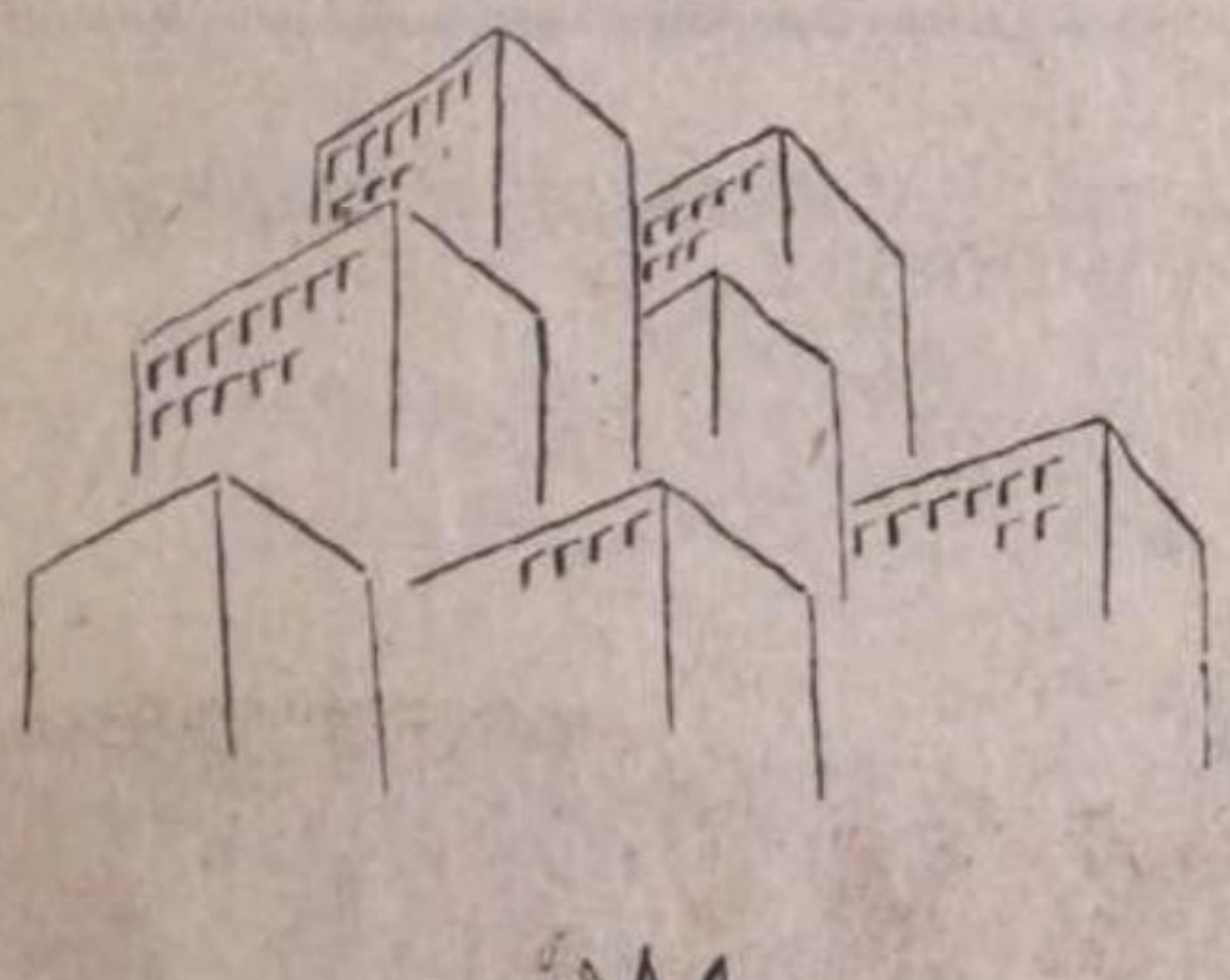

Szenaid Szerdarevics (*Jugoszlávia*)

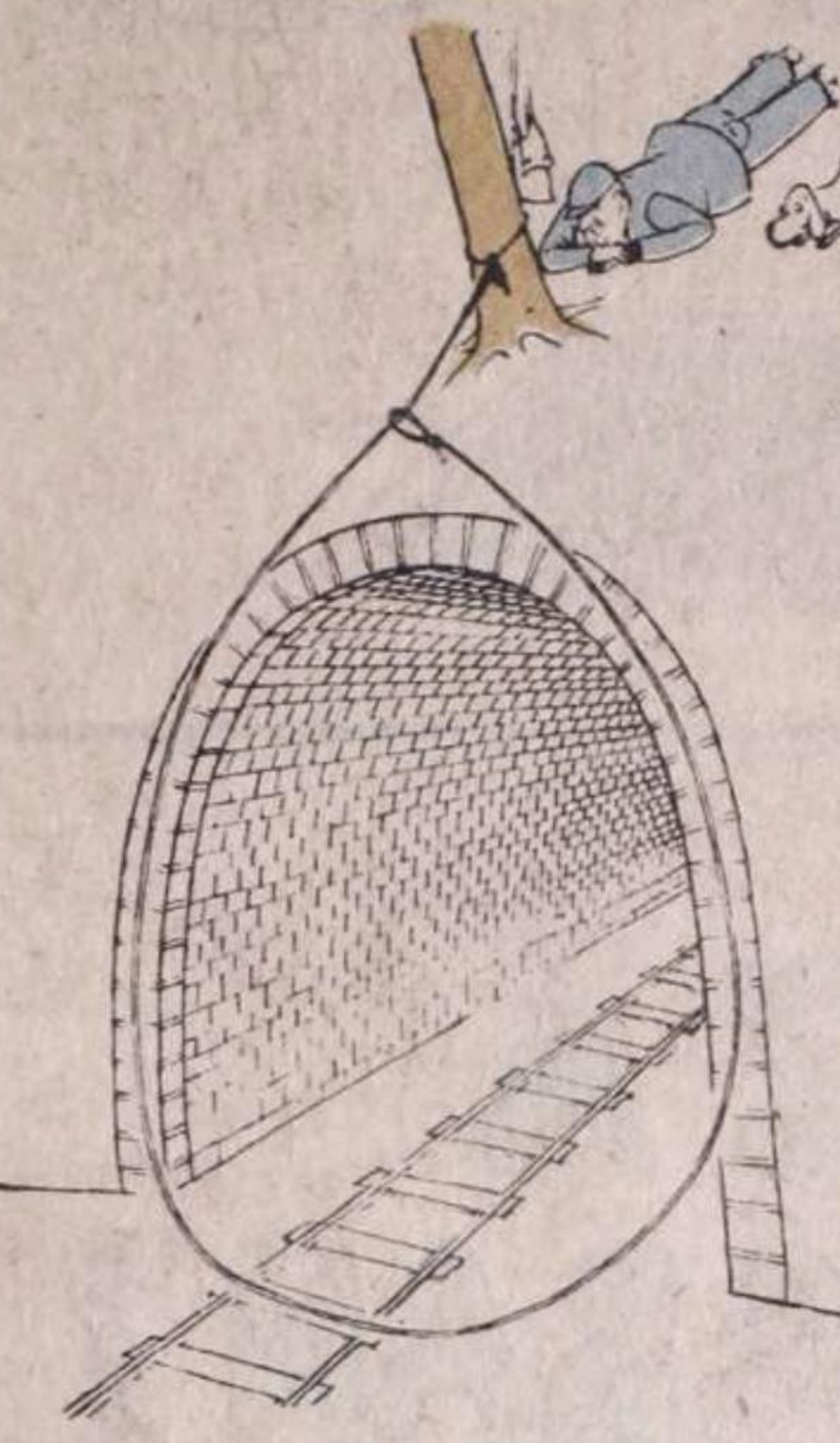

Gabriel Edme (*Franciaország*)

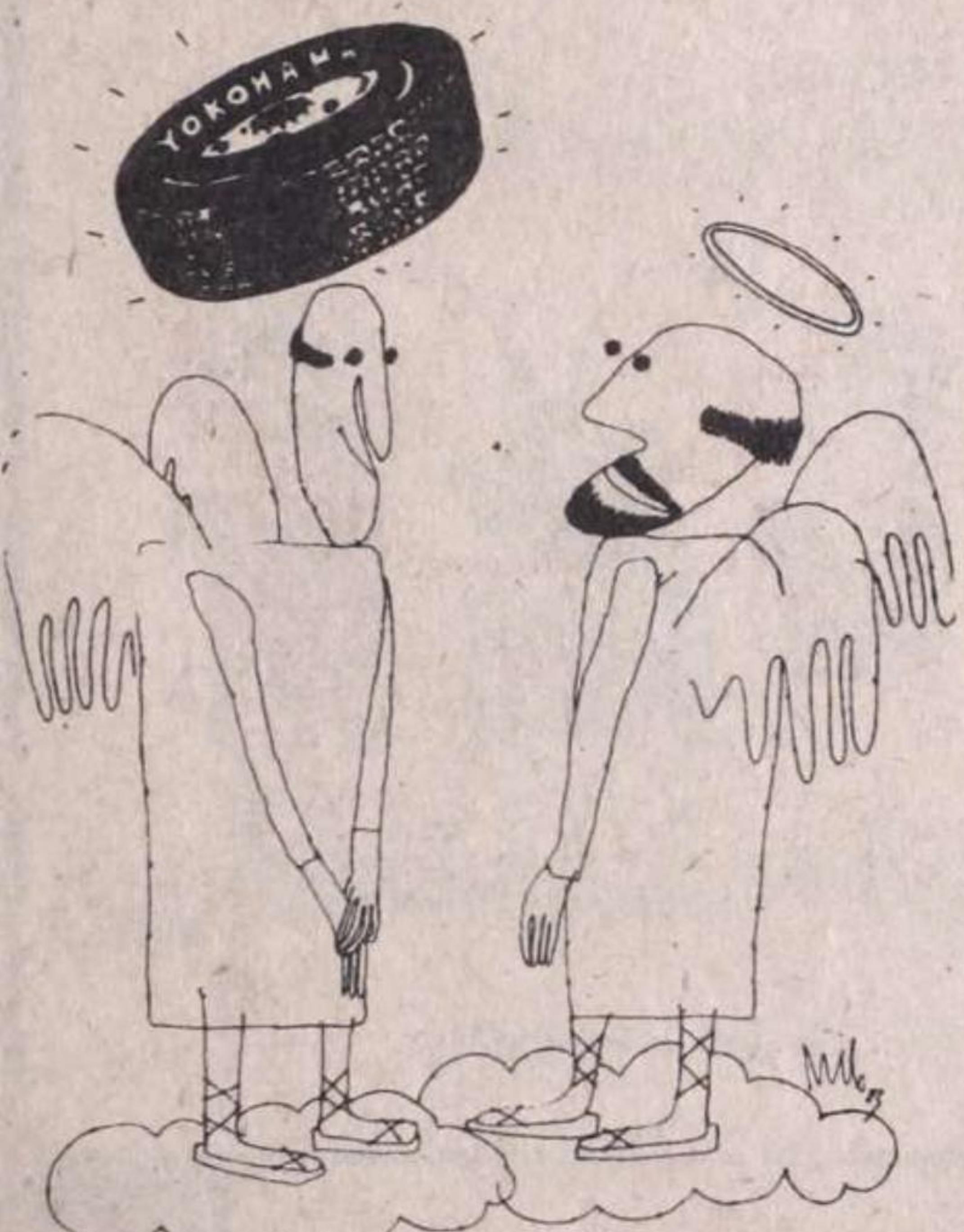

Do Duyminh (*Kanada*)

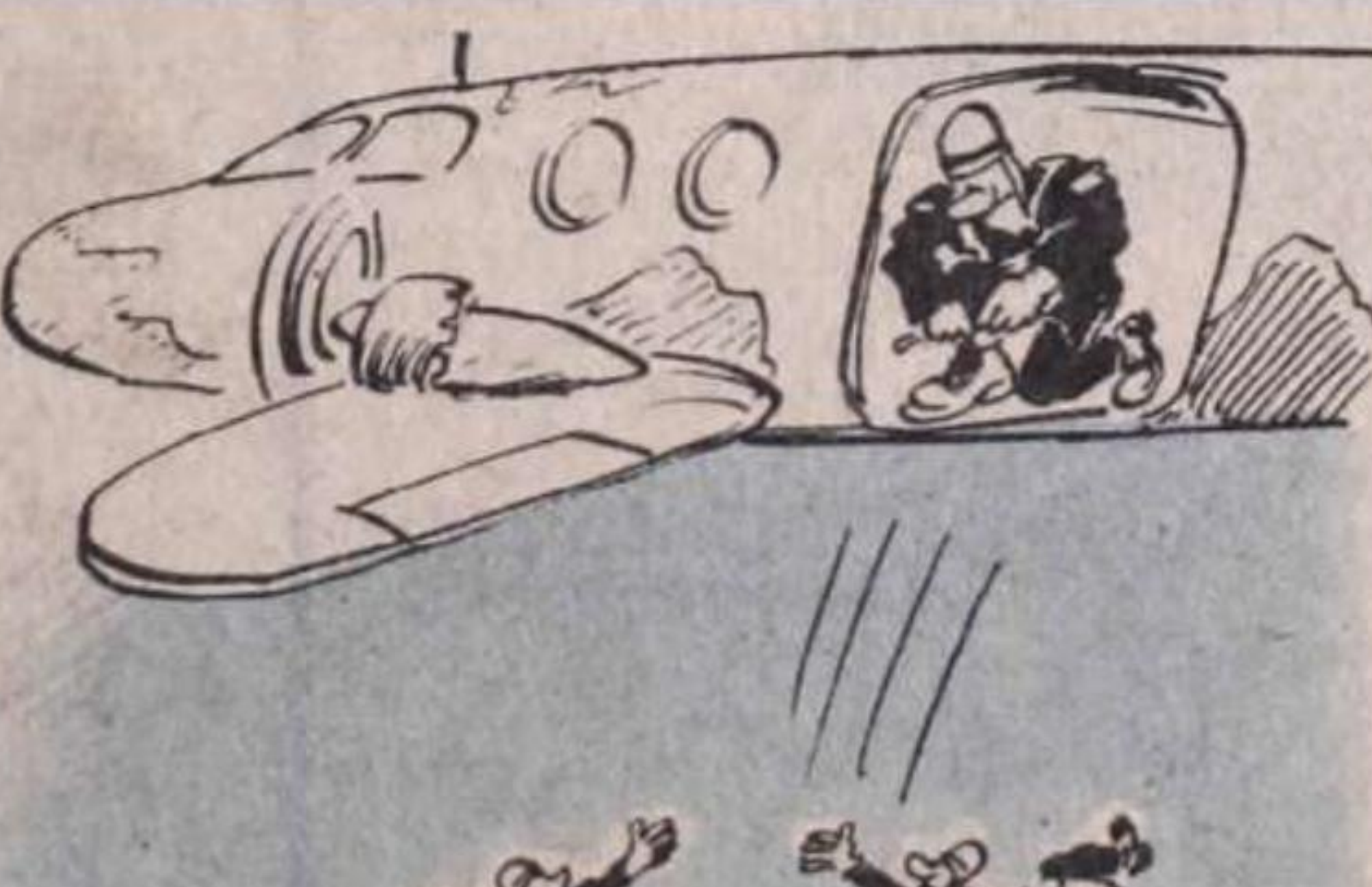

Terence Parkes (*Anglia*)

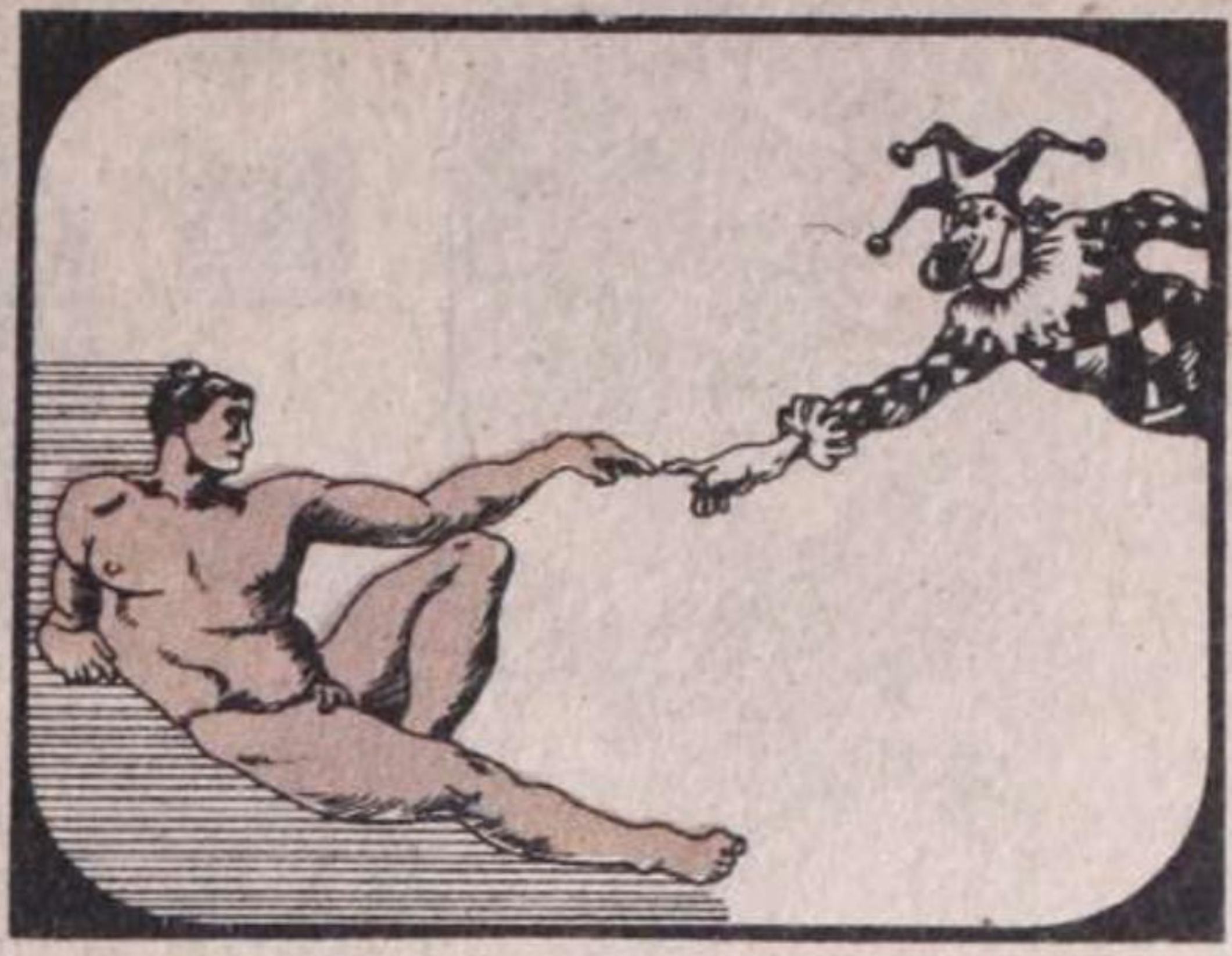

E. N. Carikov (*Szovjetunió*)

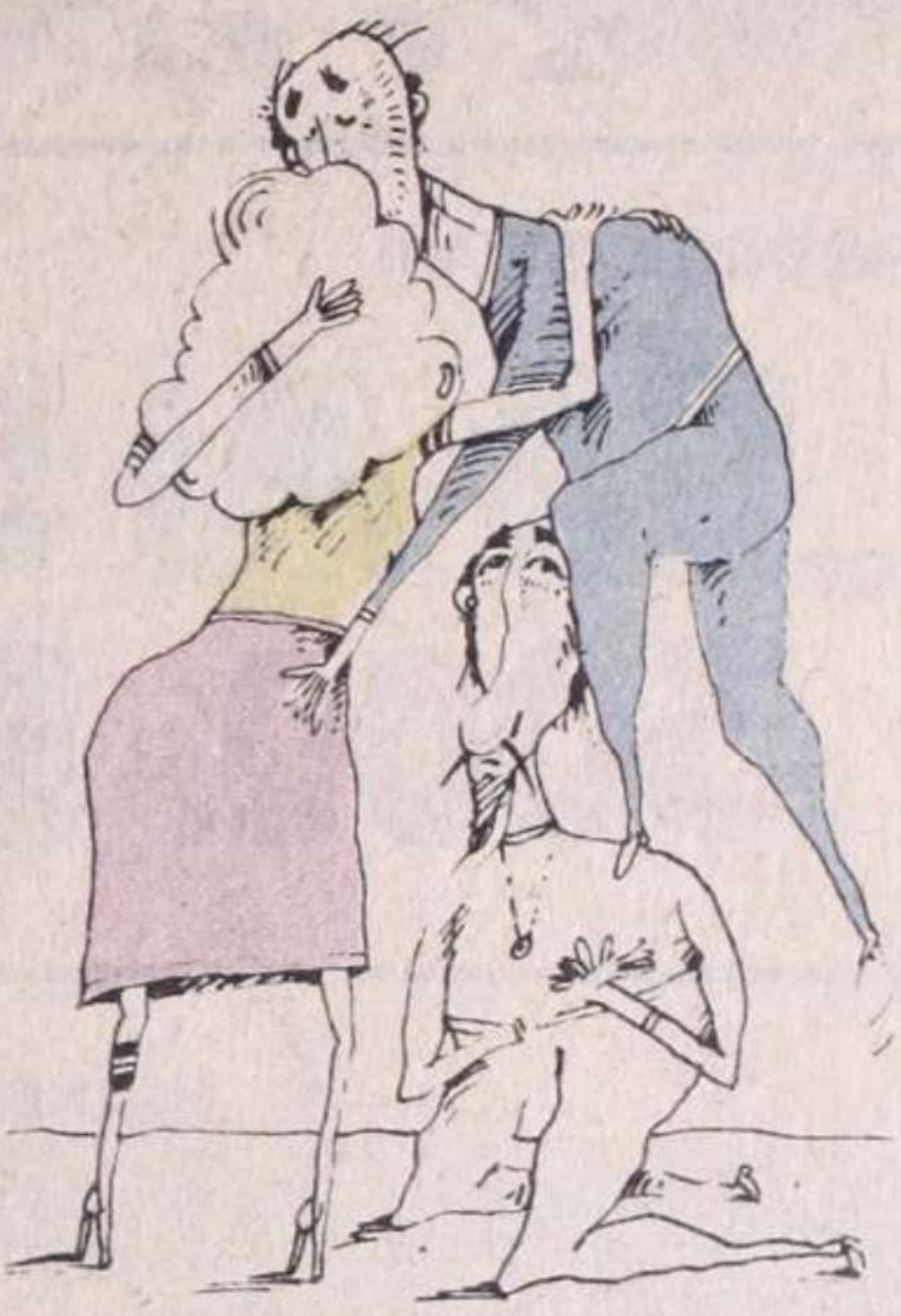

Ivajlo Ninov (*Bulgária*)

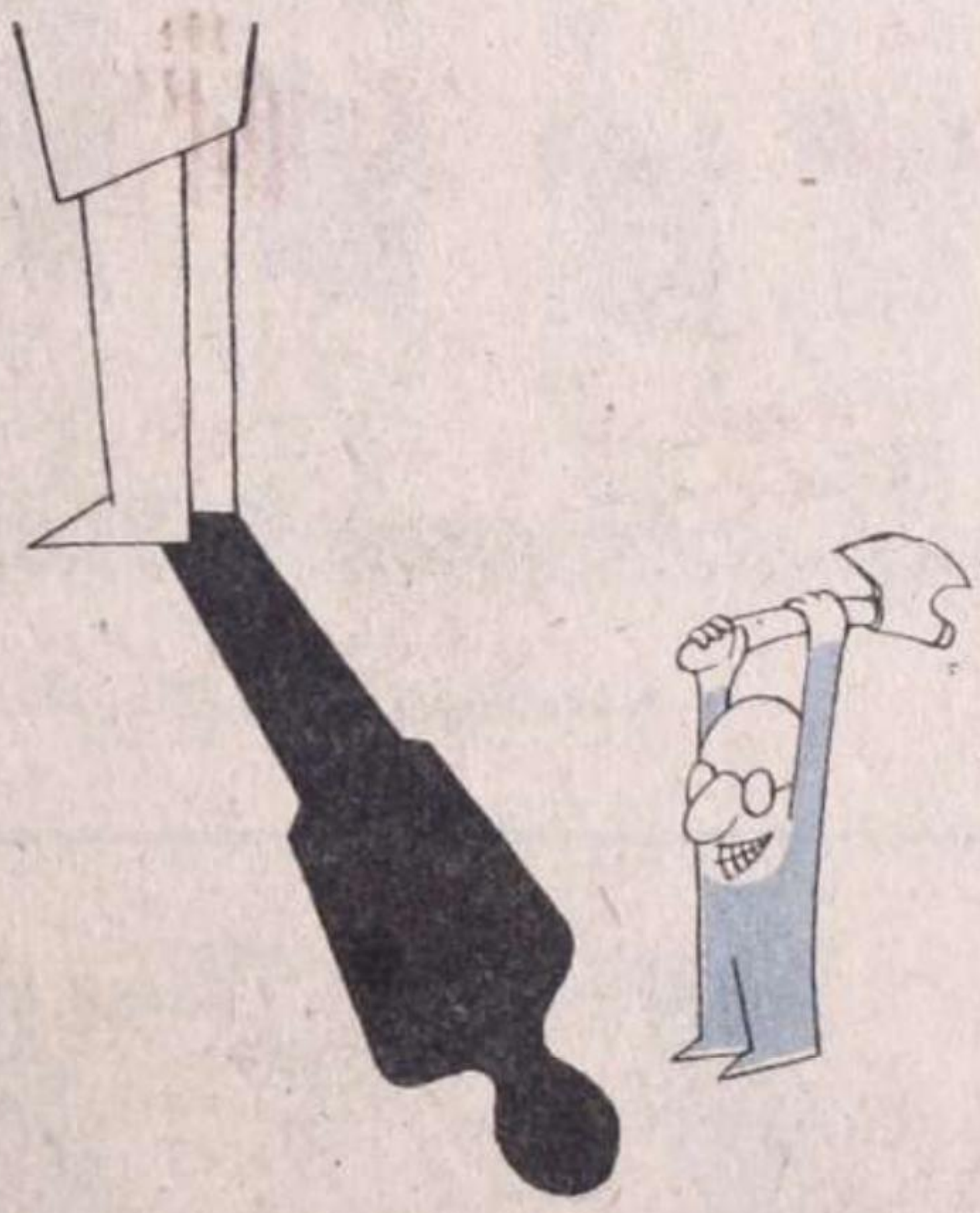

Julian Radu (*Románia*)

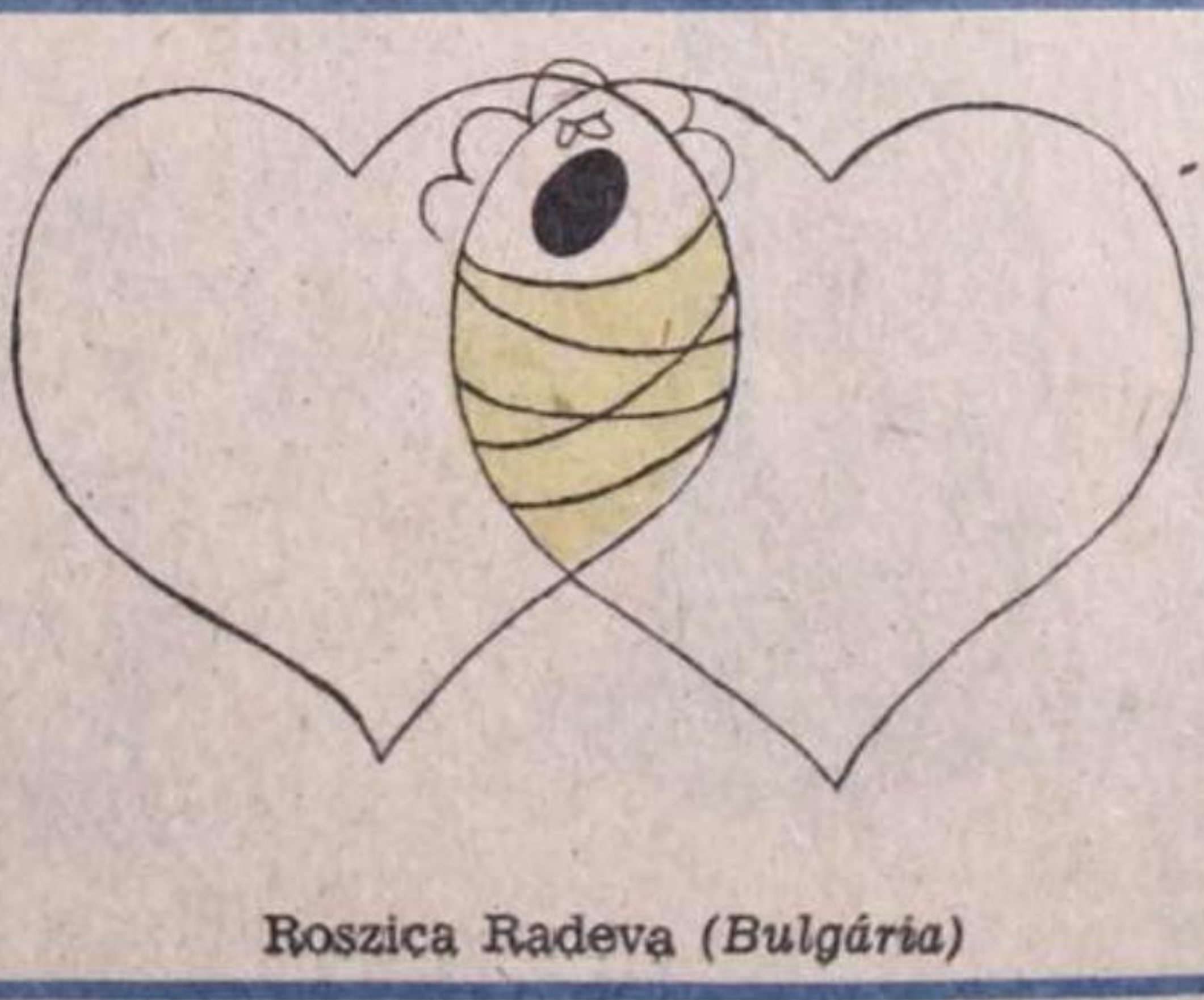

Roszica Radeva (*Bulgária*)

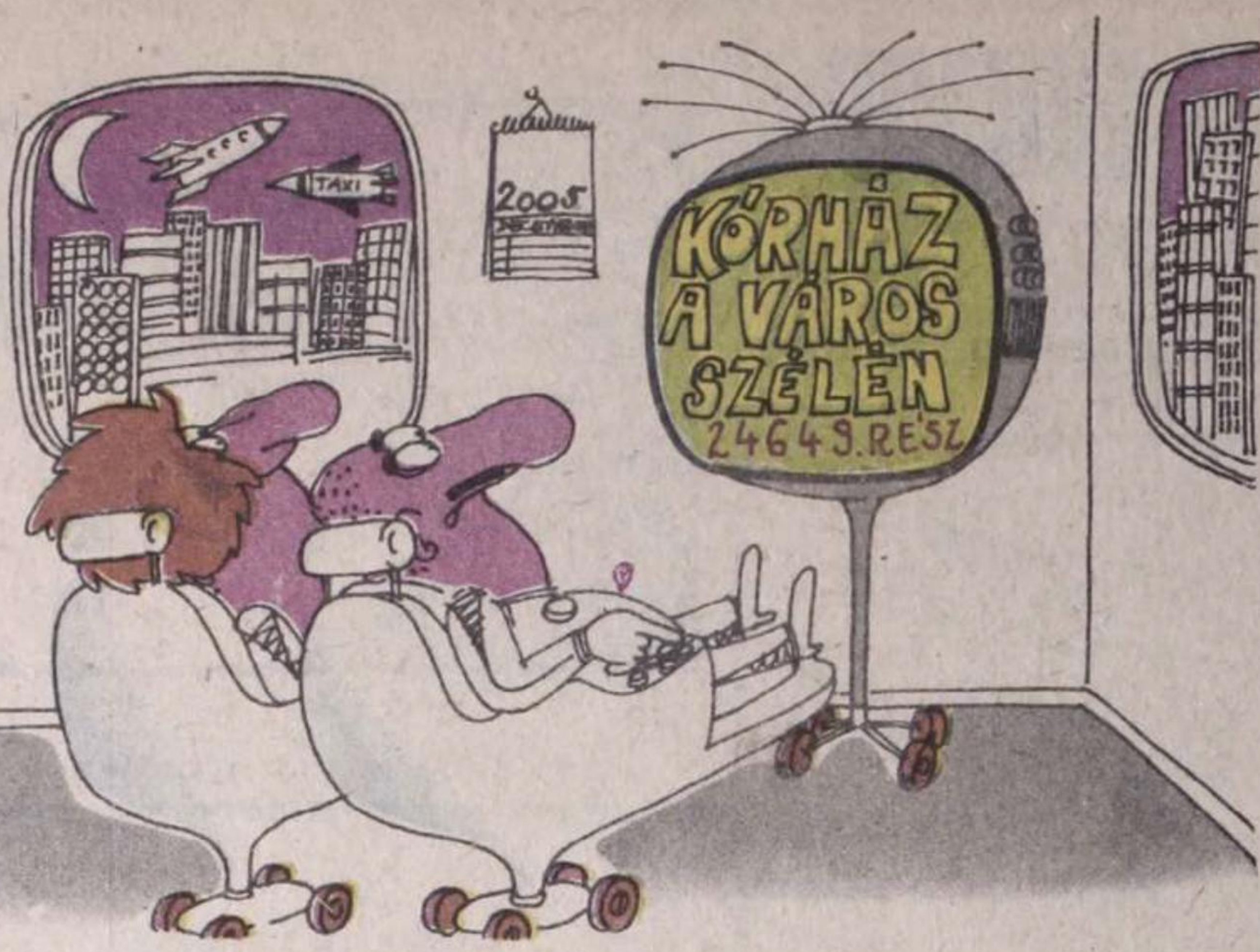
TAXI
2005
KÓRHÁZ A VÁROS SZÉLÉN
24649. RÉSZ

A TÉVÉ MÉG MINDIG JÓ TÉMA LESZ...

MERKUR SORSZÁMOK

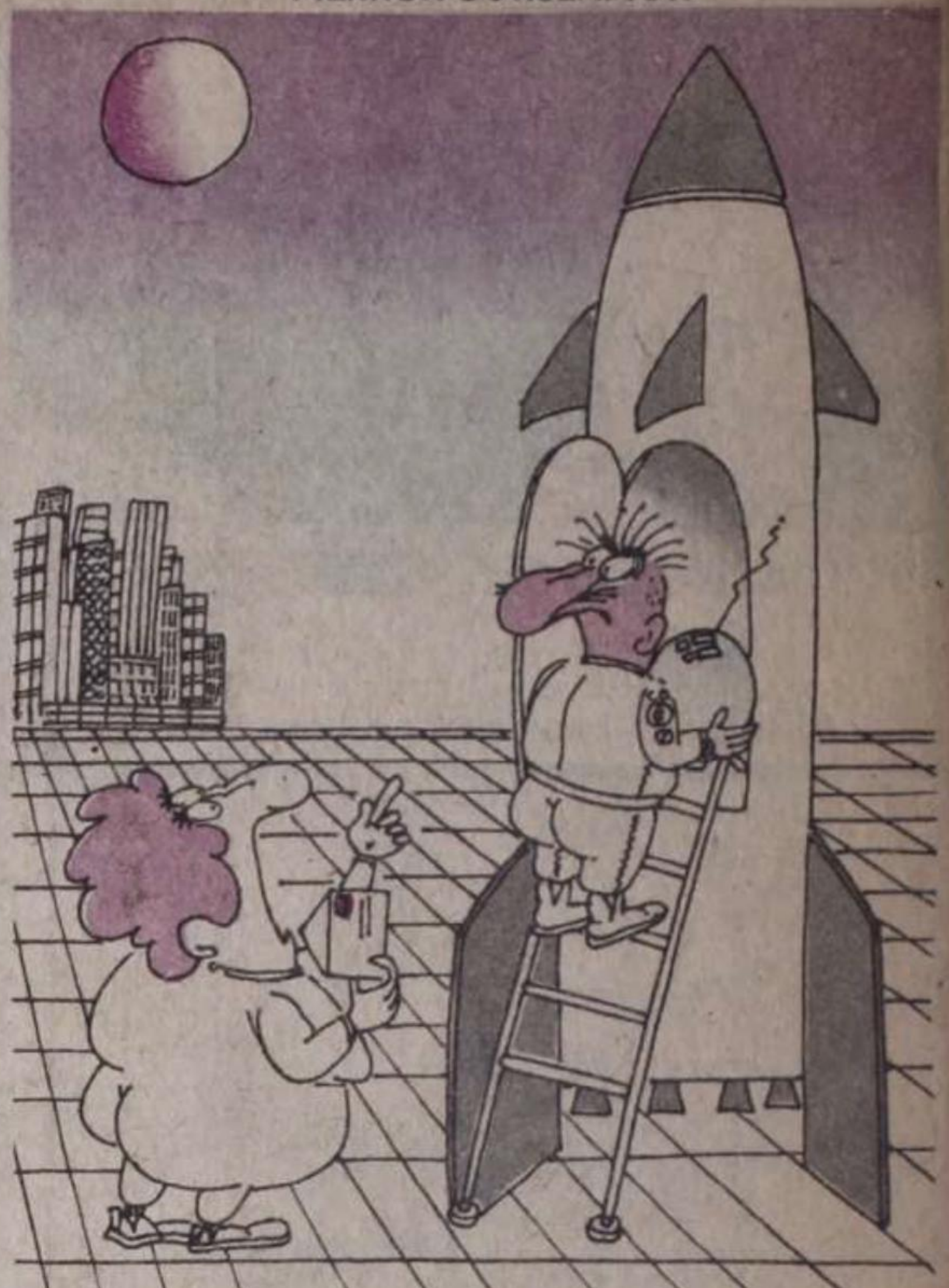

– Gyere már Géza, mert valamilyen Trabant kiutalás érkezett...

KRENNER ISTVÁN:

...ÉS MI LESZ A 3000. SZÁMBAN?

MÉG MINDIG LESZ FOCI IS...

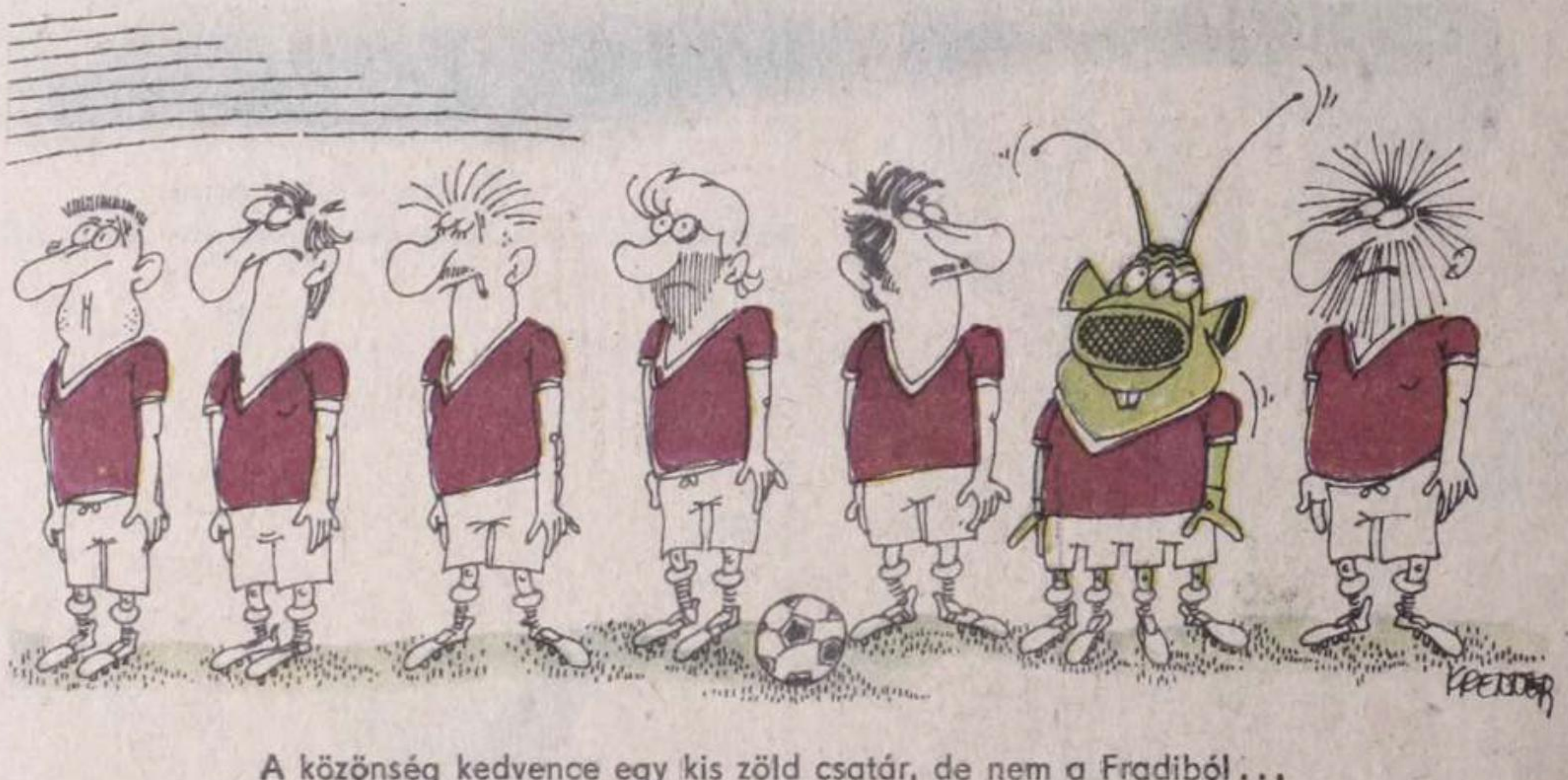

A közönség kedvence egy kis zöld csatár, de nem a Fradiból...

VÉGRE MEGOLDÓDOTT A NUDISTÁK PROBLÉMÁJA IS...

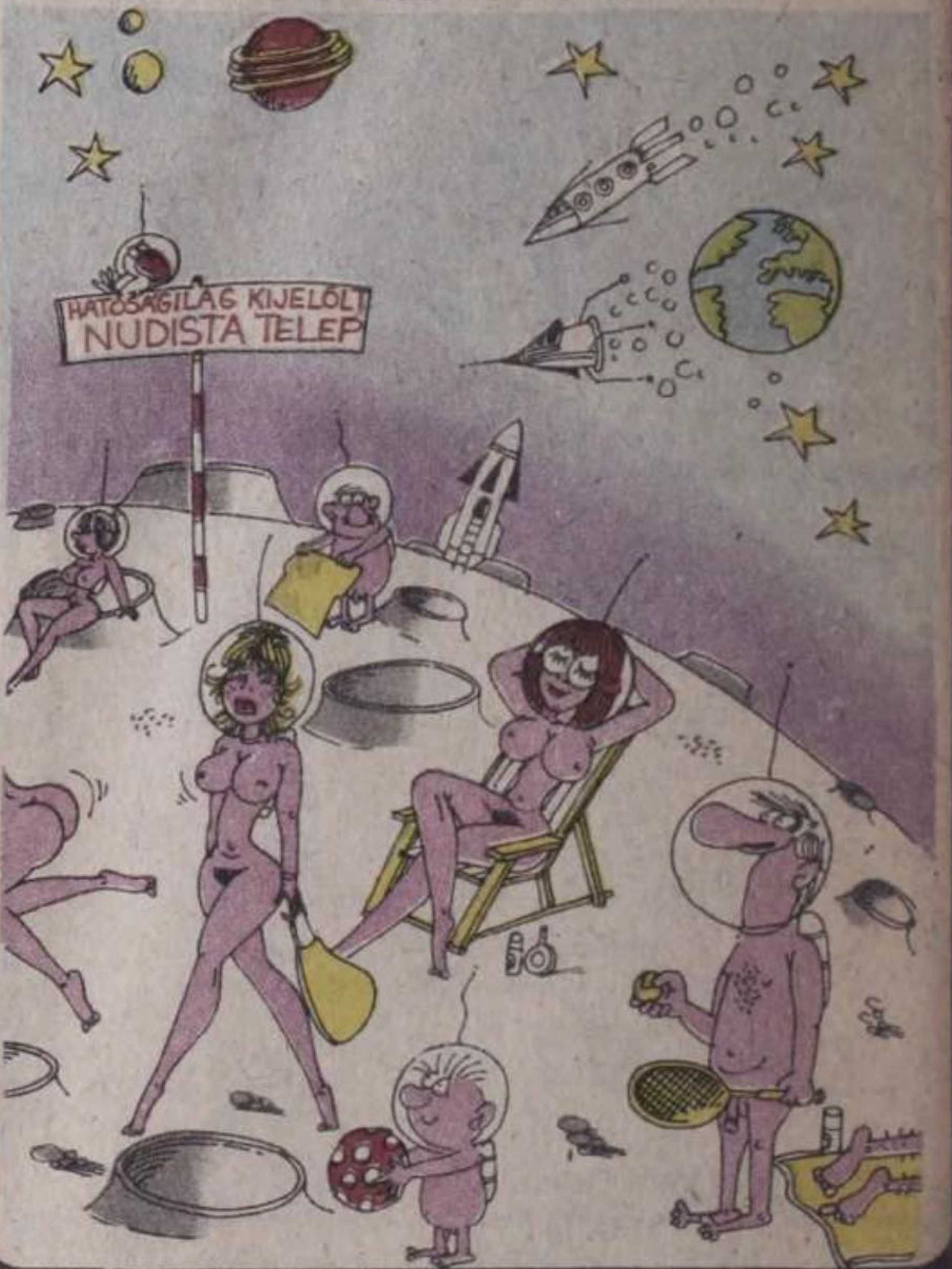
HATÓSÁGILAG KIJELÖLT NUDISTA TELEP

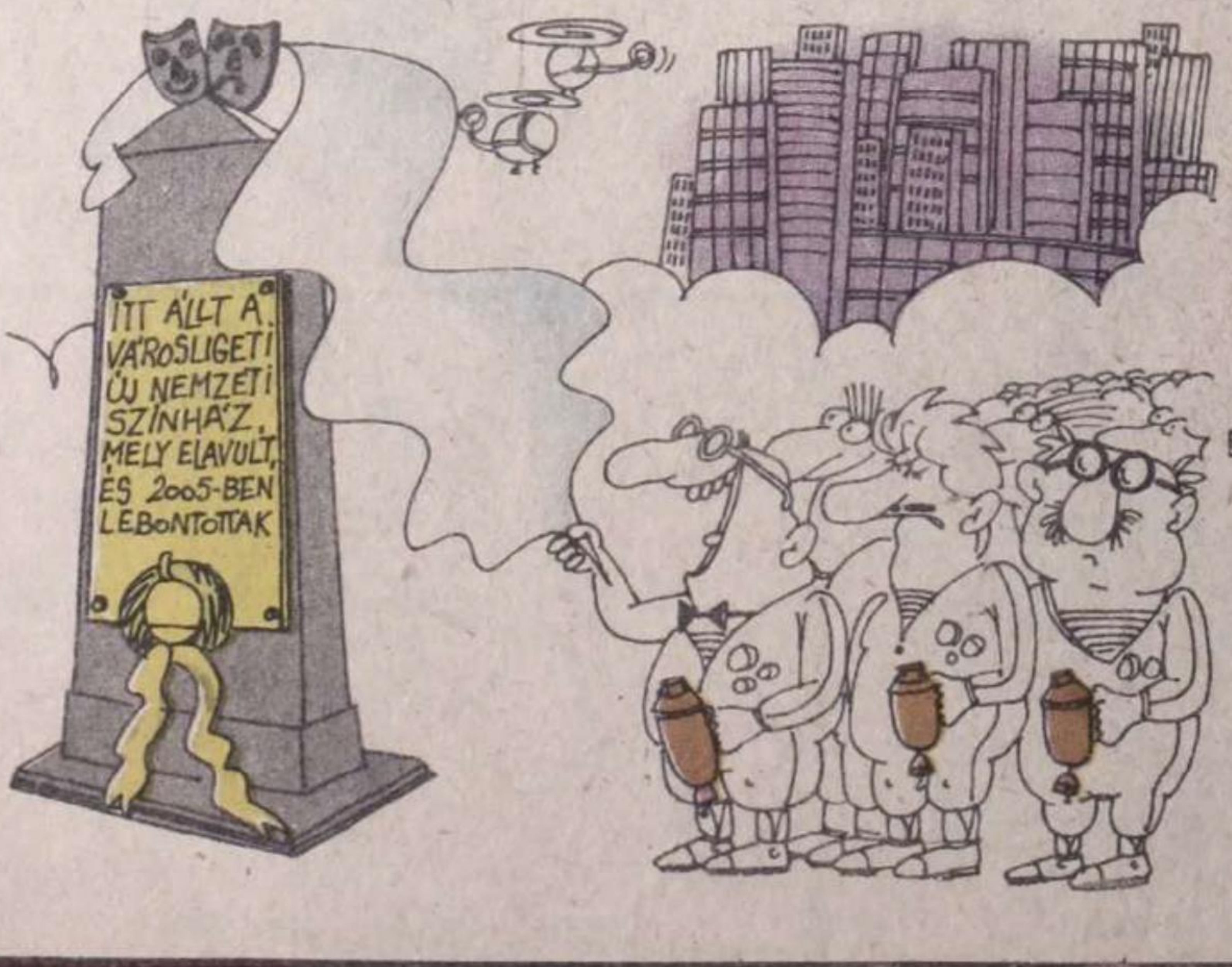
ITT ÁLLT A VÁROSLIGETI ÚJ NEMZETI SZÍNHÁZ, MELY ELAVULT, ÉS 2005-BEN LEBONTOTTAK

BENSŐSÉGES ÜNNEPSÉG

MEGHOZTÁK A 249. HATÁROZATOT A BALATON MEGMENTÉSÉRE...

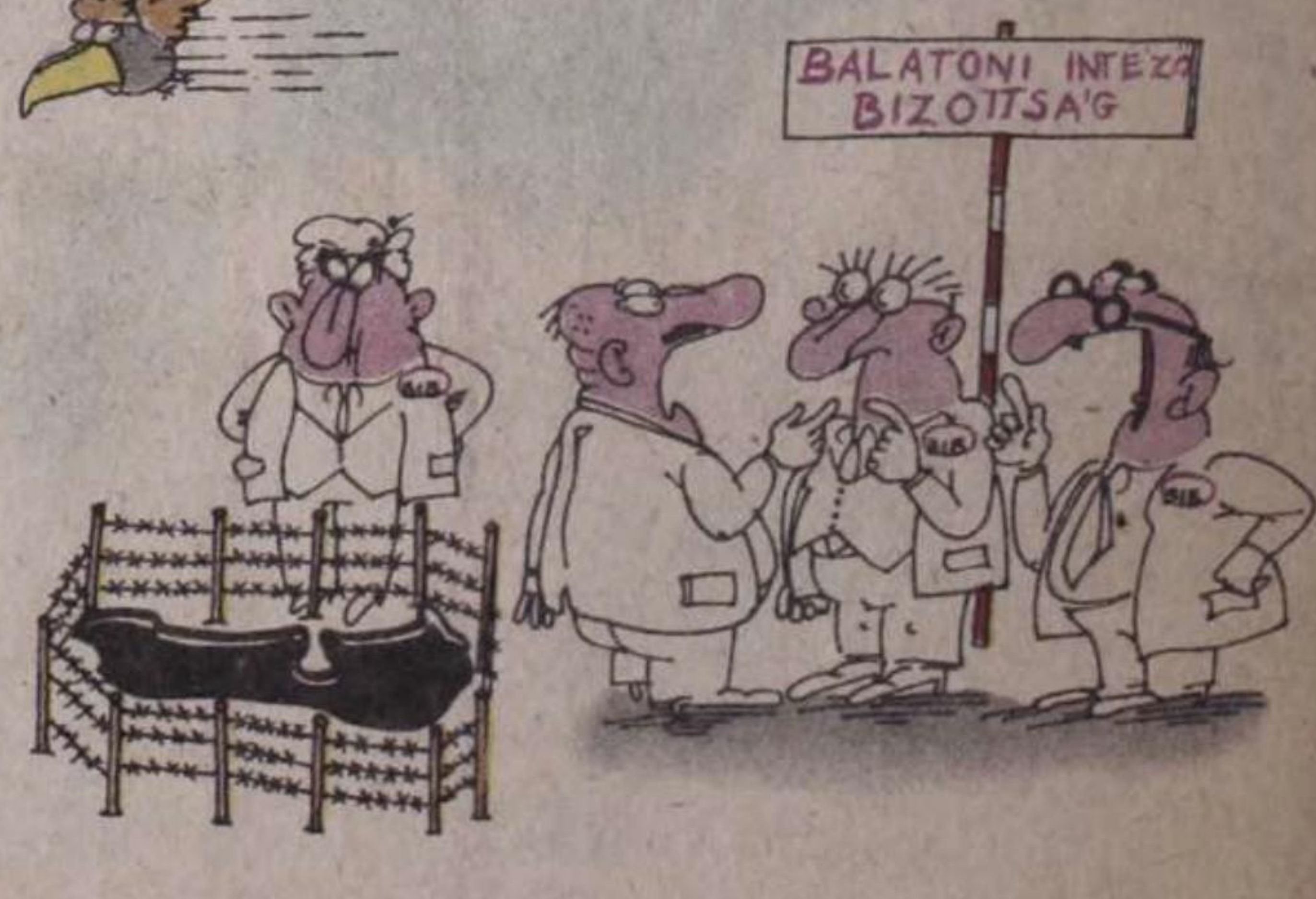
BALATONI INTÉZŐ BIZOTTSÁG